ناول: د پښتون غيرت"د ګرګ آشتی دريم پړاو"

ليکوال: خواجه_زي

نشرکونکي: خواجه زی خپروندويه اداره. https://t.me/pashtoonovels0

خواجه زی خپرونډویه اداره

HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0

@shuhab09

"بِسمِ اَللَّهِ اَلرَحمَنْ اَلرِحَيم"

نیلوفر- دا رقم زندګی نه کیږی هوسی باور وکه!

پوهیدم چې نیلوفر کوم غلط مطلب خپل د خبرو څخه نه لرې خو بیا هم خبری راباندی بدې ولګېدی او خفه شوم او په همغه خفه لهجه مې وویل: اول دا چې زه کوم پیغله جنی نه یم چې خپل د پلار په کور ناسته یم او باید رژیم ونیسم، خپل ځان ډنګره کړم او هر دقه خپل پر مخ اوه رقم سینګار وکړم تر څو کوم کس ما خوښه کړی او زمونږ کور ته زما د غوښتني لپاره مرکه را واستوی! زه د دوه ماشومان مور یم او درې کاله مې د واده څخه تیر شوی! زه باید د یو واده شوی ښځې پشان رفتار وکړم نه د یو ځوانی انجلی پشان! او دویم دا چې جهان خان د هغه سړیانو څخه نه دی چې د داسی خبرو پسی وګرځې..

نیلوفر څو شېبې په ځېر،ځېر راوکتل پوهه شول چې خفه شوم ځکه ځان یې لږ زما خواته رانږدی کړو او ویې ویل: ګوره هوسی زما په خبرو مه قهر کیږه، خو باور وکه ستا پخیر باندی وایم، لږ ورزش وکړه زه نه وایم چې ځان د تازه پیغلو انجونو پشان کړه خو ته د دوه ماشومانو تولد سره دی د بدن فرم او مقبولې خراب سوی، زه چې ملګری دی یم لا مې زړه نغواړی درته وګورم، څه ورسیږی به شوهرت؟ او هو ډېر هم طرف یې مه نیسه او مه وایه چې جهان دسی نه دی او جهان اغسی نه دی! ګوره زما خبره ومنه هغه هم بالا کنی پاین کنی نر دی نر! اوس چې راغلی دلته شهر ته هره ورځ چې راست میره چپ میره یوه شایسته انجلی خپل بدن ورته اخوا دیخوا کوی، هغه هم وایم کنه نر دی!

زه پوهیږم چې پاک سړی دی او د چا د ناموس پسی غلط نظر نه اچوی خو هر څومره خودش کنترول کړی اخر یوه ورځ تا د هغوی سره مقایسه کوی! چې زما زن دسی ده او زما زن اغسی نه ده، کله چی مقایسه کول شروع کړی بیا نو کرار کرار له تا لری میشه او هغه انجونو خوا ته ګوری چې شایسته بدن لری، لاغر دی نه تا ته چې د تانک غوندی دی ځان چاغ کری دی، او هغه وخت چی نظر یې د هغه انجونو خواته شو هغه وخت که هر څومره مومن سړی وی بیا هم دوه کار ضرور کوی!

په منتظر نظر مې ورته وکتل چې هغې وویل: یا دربانده بله ښځه کوی،ځکه ستا خبره ستا خاوند ښه سړی دی او وجدان لری او نامحرم او ناپاک رابطه نه منې. که داسي ونکړل نو هغه وخت بیا د ډېر نور سړیانو پشان نفری ځانته پیدا کوی. خو هر څه چی وی ستا له لاسه خاوندی دی نور بیا وځې، او هغه وخت چې ولاری بیا به ماته چغی او ناله نه کوی او نه به ژاړی ما خو درته د وخت څخه خپل نصیحتونه او وصیتونه وکړل نور دی زړه چی قبول میکنی یا نه؟!

زړه مې غوښتل لاسونه مې د هغې پر خوله کېږدم او نور اجازه ورنکړم چې خبری وکړی، ستړی شوی وم د هغې د دې خبرو څخه چې هره ورځ او هره ورځ راتلل او ماته یې کول، د نیلوفر په خبرو زه دومره نه خفه کېدم خو د هغې خبرو ما ته زما د خاله د لورګانو خبری او طعني رایاده ول چې همدغه زما د چاغې په اړه به یې یو دبل به غوږ کې په پسپسک پسپسک باندی ماته چاغه زراعتي غوا ویل!

نه پوهیږم څه مرګ راباندې شوي وه خو د مزمل او مدثر د پیدایښت وروسته د دې لځایه چې بیرته خپل عادی وزن ته راشم ورځ تر بلې اضافه وزن مې اخیست! هغه وخت چې کوچنیان مې درلود خو بهانه مې ماشومان وه او ویل مې هر ماشوم د دري څلور کیلو دی او دا وزن د هغوی دی! خو د هغوې د پیدایښت وروسته هم زما وزن کم کېدل خو لری چې لاپسی په زیاتېدو شو او زه چې یو وخت د چاغي اخری حد مې څلور پنځه څلویښت کیلو وه اوس د اتیا پنځه اتیا څخه په کمه نه راتلم!

جهان ته به چې ویل مې وزن مې زیات شوې دې؟ نو هغه به په خندا ویل شزه باید دغسې ګردۍ میردۍ او چاغه وې، چې کله سړی غېږه کې نیسې یو شې خو یې نصیب شې، نه دا چی دوه وچ کلک هډوکي پر لاس ورشې! خو د نیلوفر خبرو او د خاله د لورګانو خبرو مې زما زړه ناکراره کاوه او وېرېدم هسې نه د ربښتیا جهان زما د زیات چاغوالې له لاسه راځخه زړه ووهل شې او بله ښځه وکړې؟
- موری راسه دوي راویش سول.

د جنید پر غږ چې ناری وهل او ویل یې مدثر او مزمل راویښ شوي، په فکرمند انداز د نیلوفر له څنګ پاسېدم او په سترې قدمونو د هغوي د کوټې خواته ورغلم خو ټول فکر او ذهن مې د نیلوفر د خبرو خواته وو نه پوهیدم څه وکړم؟ په ورزش باندی خو نه کېږی کنه زه درسته ورځ ځلرویشت ساعت د مزمل او مدثر پسې په منډه یم خو دا منډه وهل د دې لځایه چې زما وزن کم کړې لا زما اشتها خلاصه وي او ډوډۍ خوړلو ته مې زړه کېږي نه پوهېدم اخر د دې اضافه وزن د لاسه څه وکړم؟ د ماذیګر د آذانو خوا وه چې نیلوفر راسر خدای پاماني وکړل او ولاړه، مدثر او مزمل هم لګیا وه د جنید سره یې لوبي کول ما هم د ماښام د ډوډۍ لپاره تیاری نیوه.

جهان پرون دوه کیلو د غواي تازه غوښه راوړی وه او نن د تلو مخکې څو ځله فرمایش کړې وو چې سم پر غوښه قورمه وکړه او وریجو کې دانه مانه کشمش او خلال"ګازره" واچوه چې قابلي پلو پشان خواړه راشې! غوښه مې چې دیګ بخار ته اچول یو ځل بیا مې د نیلوفر خبری ذهن ته راغلل او خپل چاغ بدن خوا ته ځېر شوم، او د ځان سره مې وویل چې دا ټول د جهان له لاسه داسې شوی یم! هغه تل غوښه راوړي او تل لګیا دی وربژی پخې کړه، غوښه پخه کړه، خو کله چې ډوډۍ تیاره شې نو د دې لځایه چې خپله یې وخوری خپل برخه ټول پر ما خوری، دا زما ټول اضافه وزن د هغه له لاسه دی، کنه ما کله دومره اشتها او دومره خوراک درلود؟

هغه وخت چې لا واده شوی نه وم او د پلار کور کې مې وم ادی او بابا به ځانونه راته مړه کول چې زه یوه ګوله اضافه خوراک وکړم خو ما به زر رقم بهانې هغوي ته

راوړل او ویل به مې چې زړه مې نغواړی، او اشتها نلرم او فلان دی او بستان دی! خو اوس؟

خپل په فکرونو کې وم چې د موټر د هارنګ غږ مې واوریده! عجیب ده خو د دومره وخت وروسته اوس هم کله چې د جهان د راتګ غږ اورم نو زړه کې مې یو عجیب ډول خوشحالي پیدا کیږي او بې اختیاره مې پر شونډو مسکا خپره کیږي، ژر، ژر مې د دیګ بخار سر بند کړو او پر جنید مې غږ کړو ترڅو دروازه خلاصه کړي، همدا چې جنید د دروازی خواته په ځغاستو شو ترڅو دروازه خلاصه کړي د مدثر او مزمل د ژړا غږ هم پورته شو. په تلوار مې لاسونه د اوبو نل لاندی ونیول او داسې حال کې چې خپل په لمنه مې لاسونه وچول او د ادی خبره چې تل به یې ماته ویل:" په لمنې باندی لاسونه وچ کول د یوه بېکاری ښځې کار دی" پر شونډو مسکا راویستي وه د مدثر او مزمل خوا ته لاړم.

په غږ کې مې داوړه نشو اخیستې ځکه ماشالله دواړه لویان شوی وه، نو مجبوره شوم د مدثر د اخیستلو لپاره لاسونه اوږده کړم او مزمل د لاس څخه ونیسم! خو مدثر ځان شاته کش کړو او د نې، نې پر ویلو یې زه وپوهه ولم چې باید مزمل په غیږ کې واخلم! د هغه په دې کار مې نرۍ مسکا پر شونډو خپره شوه، کوچنې جهان! عجیب او خنده داره به وی خو ما مدثر ته تل کوچنې جهان ویل، ځکه تل یې داسې رفتار کاوه لکه د مزمل څخه چې لوی وی؟ داسې حال کې چې دواړه جملیان وه، خو مدثر تل په همدغه لږ عمر کې تل ځان پر مزمل مشر حساب کاوه او هغه ته یې د کوچنې په نظر کتل او زیاتر وختونه خپل شیان یې هغه ته ورکول او هغه باندی پام کاوه!

او له بلخوا د مدثر هغه تور سترګي، رفتار، غوسه، قهر کېدل او حتا ډوډۍ خوړل یې لا د جهان پشان وه! د نیلوفر خبره جهان دی کاپی کړي او د مدثر په شکل کېدي جوړ کړي، کله ناکله خپله هم حیرانه کیدم چې خدایه اخر څنګه یو ماشوم دومره د یو کس پشان کیدلې شي؟ که هرخومره هغه کس یې پلار وې بیا هم دا دومره شباهت

امکان نلری، مزمل هم د مدثر کاپی وو په شکل او بڼه کې یوازینې فرق یې د سترګو وو، د مدثر سترګې د جهان پشان تکې تورې وه، خو د مزمل سترګې زما پشان خرمایې وه، البته د سترګو بغیر یې نور رفتار او کردار هم متفاوت وو، څومره چې مدثر کلک وو هغومره مزمل ژړندوک او نازولي وو!

جهان به تل په خندا ویل: دا مزمل جنې کېدل خو بدبختانه زه زورو سوم او دی هلک سو، خو سترګې، اخلاق او چمونه یې ستا رقم سول!

ما به تل ورسره په ظاهره په دی خبره جنګ کاوه او دا خبره مې نه منل، خو رښتیا خو د پټ کېدو نه دی د مزمل اخلاق، رفتار او حتا ځینې عادتونه زما پشان وه. په همدی فکرونو کې وم چې د دهلېز دروازه خلاصه شوه لومړۍ جنید په ځغاستو رانغوت او د هغه وروسته جهان په داسې حال کې چې یو لاس کې د مالټو پلاستیک نیولې و او بل لاس باندې د ځان پسې د د هلېز دروازه بنده ول رانغوت، مدثر او مزمل دواړو د هغه په لېدو په یو چیغه "بابا" ناری کړل او په قسم سره ویلې شم چې د جهان سترګې زمورې په لېدو د خوشحالې څخه وځلېدل، په داسې یو مینه او محبت یې زمورې خوا ته راوکتل چې بې اختیاره زما پر شونډو مسکا راغله.

جهان په داسې حال کې چې خپل پټو د ځان څخه لرې کاوه لاسونه خلاص کړل او مدثر و مزمل ته یې په بیحد مینه ناک لهجه غږ کړل ترڅو د هغه خواته ورشې. د هغه په دی کار مدثر چې زما څنګ کې ولاړ وو او زما لمن یې لاس کې نیولې وه لومړۍ د جهان خواته په ځغاستو شو او ورپسې مزمل په چغو شو تر څو پر ځمکه یې خوشی کړم همدا چې پر ځمکه مې بښکته کړو په یوه منډه یې ځان تر جهان ورسه وه، ما په خندا د هغوی دا حالت ته کتل جهان داسې حال کې چې دواړه یې غیږ کې نیولې وه زما خواته راروان شو، همدا چې زما څنګ ته راورسېد ما په خندا او شیطنت ورته وویل:

- زه شکر چې د یعقوب او یوسف ملاقات بلاخره وشو. "مطلب مې د دوی هغه ناکراره رفتار او غیږ کې اخیستلو ته وه، جهان هم زما مطلب واخیست چې په لوړ

غږ يې وخندل او داسې حال کې چې خپل لاس ته يې اشاره کول ترڅو ورڅخه د مالټو پلاستيک واخلم ويې ويل: شه نو شه! نازولي ته اوس پر ما باندی القاب ايژدی؟

ما هم په خندا بغير د څه ويلو د هغه د لاس څخه د مالټو پلاستيک واخيست او د آشپزخاني خواته روانه شوم، جهان هم د مدثر او مزمل پر شور ماشور نور بيکاره نشو چې زما سره خبره يو پر دوه کړی او همغسې دواړه په غږ کې نيولې د جنيد د کوټې خواته روان شو د مانښام ډوډۍ تقريبا تيار وه زه د سلات جوړولو حال کې وم چې د جهان لاسونه زما چار چاپير راتاو شول او سر يې زما پر اوږه کيخود د دې کار سره يې عادت شوی وم نو ځکه کوم خاص توجه مې ورته ونکړل او خپل سلات جوړولو ته مې ادامه ورکړه.

جهان- امممم څه خوندور بويونه زما تر پزې"پوزې" راځې، دا څه دی پخ کړې نازولې؟

بغږ له دې چې خپل د سلات جوړولو څخه نظر واخلم و مې ويل: څه به مې پخ کړې وی ستا په نظر؟ درسته ورځ زه يم او غوښه او وريژی دی! باور پخدای نور ديګونه پخول مې ليادە وتې چې ګډو څنګه پوخ کېږي، فاصله څنګه پاخه کېږي سبزی څنګه پاخه کېږي؟ يوازی او يوازی غوښه او وريژی پخول مې زده کړې بس! که سبا بله ورځ د کوم بل ديګ په اړه دی تندی تروش کړو چې خراب دې پخ کړې نو په دې (خپل د لاس چاقو کوم باندی چې سلات مې جوړه هغه ته مې وښود او په ګواښ لرونکې لهجه مې ورته وويل: نو په دغه دې وهم، ځکه ما ټول ديګونه ستا د دې غوښو او وريژو له لاسه ليادە ووت.

زما په دې چاقو ښورول او ګواښونه کولو باندی جهان په لوړ غږ په خندا شو او بيا په ناڅاپه حرکت کې زه خپل خواته و څرخولم او په شيطنت يئ وويل: دا دومره غټ تهديد نازولې؟!
ما هم خندا راغلې وه، خو خپل خندا مې پټ کړل او و مې ويل: خود نو ته درسته

ورځ پر ما دا شیان پخه وی که سبا ورځ ترکاری پخه کړم او خراب راشي ته حق نه لري ما ته تندی تروش کړی چې دا دي خراب پاخه کړی.
جهان همغسي خندا پر شونډو بغیر له دي چې نظر زما له سترګو واخلي په مینه ناک لهجه وویل: ته زهر پاخه کړه، زهر! بیا یې زما ومخ ته کېږده او وایه وخوره جهان! نو و به ګوری چې زه ستا د لاس څخه هغه زهر به لا په ورین تندی وخورم نور ډوډۍ خو لری نازولي ...

د هغه په داسي مینه ناک لهجه د شرم څخه مې مخ تک سور شو، ژر مې خپل مخ ورڅخه وګرځوه او داسي حال کې چې ځان مې د سلات په جوړولو بوخت کاوه د شرم څخه په لړزیدونکي غږ مې وویل: ډو...ډوۍ نور تیاره ده ته لاړ شه ماشومان ته غږ کړه زه اوس سرخان راوړم.
د هغه کرار خندا مې واوریده او زه لا وشرمیدم نه پوهیږم ولي خو د دومره کلونو وروسته بیا هم د هغه خبرو زه داسي بې خوده کولم، د هغه لاسونه یو ځل بیا زما څخه راتاو شول او داسي حال کې چې زما د سر ویښتیان یې کرار ښکل کول د "صحیح دي په سترګو" پر ویلو راڅخه لرې شو.

د هغه د تلو سره یوه ژوره ساه مې واخیسته ترخو خپل احساسات راکنټرول کړم. د څو شېبو وروسته چې لږ د مخ سور والي مې کم شو، په تلوار د سلات څنګ کې دوه قاب میوه مې هم جوړه کړل او سرخان مې راوخیست دهلیز ته په تلو مدثر او مزمل مې ولېدل چې خپل په مات ګودې ژبه داسي چې څوک نه پر پوهېدو چې څه لګیا دي؟! جهان ته یې یو څه ویل او جنید لکه ترجمان د هغوي خبرې جهان ته بیرته معنا کول! عجیب وو خو جنید د هغوي په خبرو پوهېدو داسي حال کې چې زه! چې مور یې یم په سخته پوهیدم چې څه وایي؟ زما په لېدو جهان مدثر او مزمل خپل خواته کش کړل او جنید باندی غږ کړل تر څو سرخان هوار کړي، جنید هم په تلوار زما له لاسه سرخان واخیست او زه بیرته د آشپزخانې خواته ولاړم د کاسو اچولو لپاره.

ما کاسې اچول او جنید وړل کله چې اخر کاسه پاتې شول نو جنید ته چې بیا د کاسو وړلو لپاره اشپزخاني ته را ننوتې و ومې ویل: ته نور ورځه کښنه ډوډۍ دې وخوره دا اخرې مجمه ده زه یې راوړم.
جنید- نه دا ما ته راکه ته یو جګ وبه راوخله زه پیالي هم وړم.
د هغه دومره فکر او ذکاوت ته مې مسکا پر شونډو راغله، مور به مې داسې کسانو ته چې هر شې ته یې فکر وه"سامان کاره ویل" او جنید د رښتیا هم سامان کار وو په هر کار پوهېدو خپل د عمر څخه ډېر هوښیار و کله ناکله حتا په نیمه شپه کله چې مدثر او مزمل په بېحد نارامي کول او ژړل به یې جنید به راتلو زما کمک ته، که څه هم ما او جهان به ورته ډېر ویل ورځه ویده شه خو هغه به تر څو چې مزمل او مدثر نه وایې کرار کړې نه تلو.

شاید ریشخند او مسخره په نظر راشې که ووایم د جنید اخلاق او رفتار هم د جهان پشان دی! خو دا څو وخته فکر کوم یو مرض مې پېدا کړې په نوم د "جهان" هر یو چې لږ خوش اخلاقې راسره وکړې لږ نرم طبعیت راسره وکړې نو زه د هغه کس په وجود کې د جهان د اخلاق، رفتار او یو نښې نشانې پسې ګرځم! او وایم دا د جهان کار دې هغه داسې دی، لکه اوس چې ماته په مدثر کې هم جهان ښکارېدو په مزمل کې هم د هغه اخلاق ښکارېدل او جنید خو بیخې راته د هغه کاپی ښکارېده، د جنید د تلو وروسته یو جګ اوبه مې راوخیستل او د دهلېز خوا ته روان شوم د هغوي په لېدو چې لا ډوډۍ ته یې لاس نه وو وړې او ماته په تمه ناست وه مسکا مې پر شونډو خپره شوه.

د جهان مخامخ د جنید څنګ ته کښېناستم جهان د بسم الله پر ویلو مورِ ټول ډوډۍ خوړلو ته دعوت کړو، زما نظر بې اختیاره د جهان پر مخ څرخېده په تمه وم چې د هغه نظر خپل د پوخ کړې دیګ په اړه واورم چې ایا خوښ شوی او کنه؟ جهان د لومړۍ ګولې خوړلو وروسته زما منتظر نظر ته راوکتل او داسې حال کې چې خندل یې ویې ویل: داسې خوندوره! دا چشې وراچوې چې داسې مزی داره ډوډۍ راځې ها نازولې؟

د جهان په دې تعریف زړه مې د خوشحالې څخه په الوتنې شو، خو خپل شونډه مې وچیچل تر څو د خوشحالې هغه خندا چې بې اختیاره زما پر شونډو خپره کیدل مخ ونیسم په کراره غږ مې ورځخه مننه وکړل او نور مې هېڅ ونه ویل جهان هم همغسې مسکا پر خوله یوه ګوله خپله کول یوه یې مدثر او مزمل ته ورکول په دې منځ کې یې یو دوه ځل زما و مخ ته هم خپل د قاب څخه غوښه کېخودل او ما که څه هم اشتها ورته درلود خو د نیلوفر د خبرو په یاد راوړلو مجبوره کولم چې لاس ونیسم، جهاد دوه ځله خپل برخه غوښه زما قاب ته راواړول او ما دوه ځله هغه د جنید خوا ته ورکړل تر دې چې د جهان ناراض غږ پورته شو او په تروش تندی وویل:

جهان- ولې غوښه نخورې؟
د هغه په دې خبره ورخطا شوم خو ځان مې راټول کړو او په تلوار مې وویل: خورم یې کنه؟ چا ویل چې نه یې خورم؟
زما په خبره د جهان تندی نور هم تروش شو او د سر په اشاره یې هغه غوښو ته چې ده و ماته راکړې وه او ما د جنید خواته اړولې وه اشاره وکړل او ویې ویل: ویلو ته ضرورت نشته ګورم یې!

د هغه په خبره بیا مې انکار وکړو او د دې لپاره چې نور زیات په دې خبره کلک نه شې لږ غوښه مې وخوړل، جهان هم نور د ډوډۍ تر خلاصیدو څه ونه ویل، د ډوډۍ خوړلو وروسته جنید یو څه لوښې زما سره تر آشپزخانې ویوړل او بیا یې مزمل او مدثر د ځان پسی کړل او خپل د کوټې خواته لاړو جهان هم د لمونځ کولو لپاره کوټې ته لاړو ما هم ژر، ژر لوښې ومینځل او چاې مې دم کړل خو د دې څخه مخکې چې خپل کوټې ته لاړه شم د جنید د کوټې خواته لاړم او کله چې خیال مې د ماشومانو لخوا راحت شو چې ښه دې او لوبې کوې، نو پتنوس په لاس خپل کوټې ته ننوتم او لومړۍ شې باندې چې نظر مې وربانديې ولګېده نو بې اختیاره مې مسکا پر شونډو خپره شوه.

پرون غرمه جنید د کور په لاره کې الوچې اخیستې وه او یو دوه دانې ماته هم راکړل، او ما ته دومره خوند راکړو چې پیسې مې ورکړې او د نور الوچو اخیستلو پسې مې واستو خو جنید خالې لاس راغلو او راته ویې ویل"چې هغه کراچې وان تللې" او الوچې نه وه راوړې که څه هم ډېر زړه مې ورپسې وو خو څه مې ونه ویل تر دې چې پر همغه مانښام د ډوډۍ خوړلو وخت کې جنید راته وویل" ادی روپۍ راکړه سبا ګورم که هغه الوچې والا راغلې وو درته الوچي به واخلم!" دا خبره جهان واریده او پوهه شو چې ما الوچې غوښتل هغه دقه څه یې ونه ویل خو نن! سترګې مې یو ځل بیا خپل د نالې څنګ کې د الوچو پر پلاستیک ولګید او بیا مې نظر د جهان خوا ته چې د کوټې کونج کې ولاړ و او مونځ یې کاوه ښخ پاتې شو.

مینه همدا ده کنه! چې بغیر د څه ویلو ستا په خوښۍ، ناخوښۍ، غوسه، خندا، ژړا، غم، خوشحالې او هر حالت باندی پوهه شې بغیر د هېڅ لفظ ویلو څخه، بغیر د خبرو څخه ستا د زړه په خبره پوهه شې، د سترګو خبري دې ولولې او جهان زه همداسې درک کولم او زړه،زړه یې زه خپل په دی محبت ناکه کارونو پر ځان مینه کولم، پتنوس مې لاندی کیخود او په داسې حال کې چې د هغه لمونځ ته چې په ښحد یو ښکلې انداز باندې کاوه کتل مې یو پیاله چاې مې ډک کړل، د جهان مونځ بل رقم جادو درلود! مکتب کې به استاذ موږ ته ویل "مونځ مو په خضوع او خشوع وکړې!" خو زه نه پوهېدم چې دا خضوع او خشوع باندې لا څنګه کېږي؟ خو د جهان د لمانځه لېدلو وروسته فکر کوم د استاذ مطلب د خشوع او خضوع څخه همدغه وو!

د هغه په سلام ګرځولو ما خپل نظر ورڅخه وګرځو چې خدای دې نه کوې ما خو تاته ښخې کتل لا نه؟ دا څو وختونو کې دا زموږ یو عادت ګرځېدلې وو ما به ځان ناګاره اچو او جهان د دې باوجود چې پوهېده یوازی په یوه مسکا او سر ښورولو خپل نظر راڅخه اخیست او دعا به یې کول، اوس هم همغه کار یې وکړو او لاسونه یې دعا ته پورته کړل، د ښه شېبه دعا کولو وروسته راپاسېد د تل پشان د جای نماز لځایه خپل په پټو یې لمونځ کړی وو!

د راپاسېدلو سره سم يې خپل پټو هم لځان سره راټول کړو او زما خوا ته چې د کوټې په کونج کې په هوار کړې نالې ناسته وم راغلو زما د څنګ په نالې کښېناست خپل بالښت يې خپل د شا څخه راکش کړو او خپل راسته لاس سره يې کيخود عادت يې وو تل په راسته خوا به يې ډډه وهل! خپل مخ يې زما خواته راوګرځاوه او داسې حال کې چې دوه سترګې يې و ماته نيولې وه او نرۍ مسکا يې پر شونډو خپره وه خپل په واسکټ کې د يو شې پسې په ګرځېدلو شو او همغه حال کې وويل: شه نو نور څه خبرې دې نازولې؟ څه دې وکړل نن اومم؟

د جهان په دې خبره خپل د نن ورځې کړې کارونو ته مې نظر واچو او چندان موضوع مې د بيان لپاره پېدا نکړل! اصل خبره د موضوع نه وه بلکې زما فکر د نيلوفر خبرو دومره خراب کړې و چې د نورو وروځو پشان په شوق سره مې ورته خپل د ورځې د کوچنې موضوعاتو په اړه خبرې نشو کولې چې مزمل نن څه وکړل؟ مدثر څه وکړل؟جنيد ته نن استاذ په مکتب کې څه ويلې وه؟ او نن ما څومره کار وکړو کور کې او داسې نور کوچني موضوعات چې ما به تل په دې څو کالو کې هر مابنام جهان ته ويل او هغه به مسکا پر شونډو په خوند باندې را ته غوږ نيولې وو!

زما چوپتيا چې زياته شوه جهان خپل سر راپورته کړو او په مشکوک توګه يې وپوښتل: کوم شئ سوی؟

شايد زيات نازولې شوې وم! خو د جهان همدا پوښتنه کول کافې و چې سترګو کې مې اوښکې راټولې شې او په ژړغونې غږ ورته ووايم: ستا په نظر زه بېحد چاغ يم او بدرنګه معلومېږم؟
زما په دې پوښتني جهان خو شېبې په حيرت راوکتل خو څو شېبو وروسته حيرت يې په تروش تندی بدل شو او ويې پوښتل: چا درته ويلې چې ته چاغه او بدرنګه يې؟

زه يې پرېنښودم چې ځواب ورکړم او په همغه تروش تندی خپل نظر ما ته ځېر کړو او څو شېبې وروسته لکه تازه چې په يو موضوع يې سر خلاص شوی اوسېږي ويې

ویل: شه نو تا د دغه خبری لپاره نن ماشام ډوډۍ سمه نخوړل؟ دا چا درته ویلې چې ته چاغ او بدرنګ سوی یې؟ ها؟ دا څوک وو؟

لومړۍ مې غوښت نیلوفر ورته یاده کړم خو زه د نیلوفر له خبرو څخه خفه شوی نه وم پر ما خپل د خاله د لورګانو خبری بد لګېدلې وه، نو ځکه مې وویل: هغه ورځ د ادی دوي کور کې وم چې زما خاله او د هغه لورګانې راغله هغوي زما پر لېدو یو د بل په غوږ کې پسپسک کوی او .. او ما ته یې ..(نه پوهېږم د جهان د ځېر او دقیق نظر تاثیر وو که زما د نرۍ زړه! خو هر څه چې وو خبره مې پوره نشو کړې او اوښکې مې تر سترګو راتوې شوی، زما د ژړا په لېدو جهان خپل تکیه د بالښت څخه واخیستل په همغه تروش تندې پتنوس او د چای ترموز یو څنګ ته کړو او زه یې د لاس څخه نیولې د ځان خواته کش کړم، همدا چې سر مې د هغه پر سینه ولګېد ژړا مې لاپسې زیاته شوه، زما د ژړا په غږ د جهان د شونډې لاندی د نچ نچ ویل مې واوریدل او بیا د هغه لاسونه چې زما پر ویښتیانو یې تیر کړل او په مینه ناک لهجه یې وویل:

جهان- جان .. جان مه جاړه ته و خدای دغه نو خبره ده چې ته ورباندی جاړې؟ د جهان په دې خبره چې ویې ویل مه ژاړه! زما ژړا لا پسې زیاته شوه او همغسې د ژړا حالت کې مې وویل: هغ... هغوي ما ... ما ته ویل ... چا... چاغ ... زراعتی ... غوا ..

جهان زه لږ خپل د غیږې څخه جلا کړم خپل پر لاسونو یې زما اوښکې پاک کړل او داسې حال کې چې زما یو دوه تاره د پېکې ویښتیان یې زما د غوږ شاته کول ویې ویل: بد یې کړې چې تاته یې دسې خبره کړې، ته کله چاغه یې؟ ولې ماته نه شکاری دا ستا چاغ توب؟ ها؟ ته څونې"څومره"لیونۍ یې چې په دی دوغنې کک خبرو دې پر ځان دومره غټ غم نیولې.
په همغه ژړا او بند بند لهجه مې وویل: ته ... ته جنۍ نه یې چې ... چې زما حالت

درک کړې، ته نه پوهېږې... څو.. څومره زور غواړې کله ... کله چې یو نفر د ټولو مخکې درته ... درته و وایې چاغ ... بد.. بدرنګه.. غوا ...

زما په هر خبره د جهان د تندی ګونځې یو پر بل پسې زیاتیده، کله چې خبره مې خلاصه شوه نو جهان په همغه تروش تندی وپوښتل: ته ما ته دا ووایه چې تا ته زما نظر مهم دې که خپل د خاله د لورګانو؟
بغېر د څه ویلو مې ورته وکتل چې هغه یو ځل بیا خپل پوښتنه تکرار کړه او کله چې ما ورته وویل "ستا" نو هغه خپل سر وخوځاوه او ویې ویل: اپرین نو خبره خلاصه، که د دې څخه بعد چا درته چاغ، بدرنګه، یا هر مرګ وویل ته ورته ووایه هر شې چې یم خپل په میړه ګرانه یم! او زما میړه چاغ شزه خوشه وی نه دوه وچ کلک هډوکان، بس خبره خلاصه.

خوله مې خلاصه کړل ترڅو یوه خبره وکړم خو جهان اجازه رانکړل او داسې حال کې چې زما دواړه لاسونه یې خپل یو لاس کې نیولې وه او خپل پر بل لاس یې زما غومبرې باندی لاس تیره وه کرار یې وویل: زه پوهیژم ته ولې تر دې اندازی په دی خبرو خفه شوی یې، خو ته ولې همیشه دا خبره لیاده باسې نازولې! چې زه کم شل کلن ځوان نه یم چې ستا سره مې تازه کوژه کړې وی او پر تا نخرې وکم چې دسې بدن جوړ کړه او دسې کالې واغونده او اغسې وکه او دغسې وکه! زه ستا میړه یم، او زموژ په مینځ کې چې کم رابطه او پیوند دې هغه د اوس وخت د تازه بلوغ ته د رسیدلو هلکانو او انجونو په رقم نه دې چې په یو خبره، یا په یو کار خبره تر جدای یا نور ځایونو ورسېژی!

خپل د لاس فشار یې زما پر لاسونو ډېر کړو زما زنه یې خپل پر هغه بل لاس ونیول او داسې حال کې چې نرۍ مسکا یې پرشونډو خپره وه او په لهجه کې یو څه شیطنت څرګندېده وویل: وګوره موژ دوه دانې ګلالی‌کوچنیان لرو، زموژ د واده دا دریم کال دې! که د خدای رضا وه شاید کال تر بله کال یو بل کوچنې هم ما ته

راوړی، باره زه د خدای څخه غواړم او ته د خدای نور چشې غواړی؟ د خلکو د خبرو پسې سر مه تاوه وه نازولې! خلک مړې لا په روز نه پریژدی ژوندی خو لرې.

د جهان په هغه خبره چې ویې ویل" کال تر بله کال که د خدای رضا وه شاید یو بل کوچنې هم ماته راوړی" مخ مې د شرم څخه سور شو غوښتل مې خپل لاسونه د هغه د لاس څخه جلا کړم خو هغه پرینخودم او داسې حال کې چې په خندا یې زه بیرته خپل د غیږې خواته کش کولم ما په دروغجن قهر د هغه پر سینه یو دوه سوک ووهل او ومې ویل: بل کوچنې په خوب کې لا تر څلور پنځه کالو مه ګوره، په ویښه خو لری.

زما په خبری د جهان د خندا غږ پورته شو، د هغه خبرو او خندا زما د څو شېبو مخکې خفګان لیاده وویست، داسې حال کې چې د هغه د خندا پر غږ مې نرۍ مسکا پر شونډو راغلې وه او ټول وجود مې غوږ وو ترڅو د هغه ځواب واورم که څه هم د هغه هر خبره راباندی بېحد ښه لګېدل او زړه مې د خوشحالې څخه پورته ښکته کېدو خو په ظاهر به مې مخالفت کاوه! او زما په مخالفت به هر ځل د هغه د خندا غږ نور هم زور اخیست، د هغه د هر خندا سره به ما د ځان سره په زړه کې اقرار کاوه چې زه په دی سړی مینه یم! هغه هم لیونۍ مینه.

جهان- دسې مه وایه زه نن څونې خوشحاله وم!
په ګنګس لهجه مې وپوښتل: د څه لپاره خوشحاله وی؟
جهان د فرش له سر د الوچو پلاستیک راواخیست، یو دانه یې وماته ونیوی او بیا یې زما د غوږ څنګ ته په شیطنت وویل: ما فکر کوې چې الوچې ته زړه تلل به دغسې بې دلیله نه وی که څنګه نازولې؟!

د جهان په خبره د څوشېبو لپاره مې سر خلاص نشو چې څه مطلب؟ خو کله چې پر مطلب یې پوهه شوم نو د حیرت څخه مې سترګی خلاصې پاتې شوی او په بې اختیاره غږ مې کلک وویل: نـــــــــــه.

زما په داسې کلک نـــه باندې جهان په کټ کټ وخندل او ویې ویل: ولې نـــه! ما خو خپل وظیفه په کلک سر ته رسه ولې او پوره مطمن یم چې ...
جهان مې خبرې ته پرینخود د غیږ څخه یې جلا شوم او په غوسه مې ورته وویل: ستا مرګ راغلې د هغه وظیفې سره دی!

جهان په زوره وخندل او ویې ویل: نن دې دا تهدیدونه بیخې ډېر سوی نه دې؟ په شیطنت مې وویل: شکر باسه تر اوسه یوازی خبره تر ګواښ ده! وېره د هغه ورځې څخه وکړه چې عملې کړم.

زما په دی خبره هغه په کټ کټ وخندل او ویې ویل: نو خدای دې ما ته خیر راپیش کړې ستا په دې ګواښونو ...

***

کله ناکله د دې یو رقم وضعیت څخه سترې کېدلم! هره ورځ یو شان تېرېدل، سهار څخه تر ماښام ماشومانو ته ډوډۍ ورکړه، کالې بدل کړه، پام وربانديې وساته چې ځانونه خوږ نکړې، د کور کار وکړه، دیګ پوخ کړه، کالې ومینځه، او خلاصه ژوند بیخې یو رنګ او سترې کوونکې شوی و، زما د خوشحالې او آزادی وخت هغه وخت وو چې جهان به ماښام کور ته راغې! همغه څلور پنځه ساعت چې هغه به په زور د سترېا څخه سترګې خلاصې نیول وه او زما سره به یې خبرې او مجلس کاوه همغه زما د دې ټول ورځې سترېا او بدخلقې لمینځه وړل، که څه هم د ادې کور زموږ د کور سره نږدې و او یواځې د لس پنځلس دقو پیاده لاره یې درلود خو بیا هم د جهان د اجازی بغیر نشوم تللې!

نه پوهېږم ولې خو جهان زما د کور څخه په وتلو سخت خفه کېدو حتا که اجازه مې هم ورڅخه اخیستې وایې نو تندی به یې تروش کاوه او په یو سختې به یې اجازه راکړل لکه زه چې کوم امریکا ته دتلو اجازه ورڅخه اخلم، هغه هم څنګه اجازه! سهار وختې به ولاړ وو چې تیاره شه زه دې وړم د پلار کور ته، اته بجې به یې ویوړم او

دولس بجی به د غرمه راورسېد چې راځه کور ته! د جهان په دې عادت ادی او بابا هم پوهه شوي وه نو هغوی به زیاتر وختونه کوښښ کاوه زمونږ کور ته زما د لیدلو لپاره راشې نه دا چې ما خپل کور ته وغواړې، خو نن جلیل د ایران څخه د یو کال وروسته راغلې وو او مور مې میلمستیا کړې وه او زما څخه یې غوښتي وه چې ماښام د جهان سره ورشم!

سهار کله چې جهان تلو کار ته ورته ومې ویل چې بابا کور کې میلمانه یو، او هغه هم د تل پشان زما د بابا کور ته دتګ په اوږدلو تندی تروش کړو او یواځې د سر په خوځولو د سمده ځواب راکړو. که څه هم د هغه ځواب باندی ما فکر کاوه چې د میلمستیا تلو څخه باید لاس پریمنځم خو جهان ماندیګر څلور بجې راغې او ویې ویل "تیاره شه چې د پلار کور ته دې لاړ شو!"

دومره خوشحاله شوم په دې خبره یې چې په پنځه دقو کې ماشومان او ځان مې تیار کړو جهان بغیر د څه ویلو دهلیز کې ناست وو، کله چې مخکې و درېدم او د تلو مې ورته وویل نو د څو شېبو لپاره په ځېر نظر یې سر تر پښو چک کړم او بیا لځایه پاسېد داسې حال کې چې د دهلیز څخه وتې ویې ویل: کوچنیان په غیږ کې مه راخله بیا دې ملا درد کوي، دغسې تر لاس یې ونیسه زه موټر چالانده کوم لږ همدلته صبر وکه.

د هغه پر وتلو د مدثر او مزمل د پښو بوټان مې سم کړل جنید چې لا هم خپل کوټه کې و ورغږ مې کړل چې ژر کوه ناوخته دې! د جنید په راوتلو د جهان د موټر د هارنګ غږ مې هم واوریده. ما د مدثر لاس ونیو او جنید مزمل په غیږ کې کړو او زما څخه مخکې له کوره ووت، زمونږ په لېدو جهان له موټر راښکته شو جنید او مدثر یې شاته سیټ کې کېنول او داسې حال کې چې ماته یې په سترګو د مخکې سیټ کې د کښېناستلو ویل خپل د کور د دروازی خواته لاړو تر څو قفل یې کړې، تر څو چې جهان د کور دروازه قفل کول مورږ موټر کې ځاې پر ځاې شوی وو، جهان بغیر د څه ویلو موټر روښانه کړو. دومره لاره زمونږ تر کور او د بابا تر کور نه وه، هغه هم

بلخصوص د موټر سره خو بیخی د پنځه دقو لاره وه، د بابا د کور مخکې لوی سړک څنګ ته جهان موټر ودره وو او زما خوا ته یې مخ کړو.

جهان- چشې واخلم؟
څو شېبې بغیر د څه ویلو په ګنګس انداز مې ورته وکتل، خو کله چې نظر مې د سړک شاوخوا پر دوکانو ولګېده پوهه شوم د جهان د خبرې مطلب څه دې؟ نو ژر مې وویل: زما په نظر یو من سیبان واخله.

جهان د سر په خوځولو د موټر څخه ښکته شو او په کلک قدمونو د دوکان خواته لاړو ما د شالخوا ورپسې کتل مقتدر او کلک قدم اخیستل یې داسې و چې د هر چا نظر ورپسې څرخه وو او که څه هم کوم انجلۍ شاوخوا په هغه شپه کې نه وه چې د جهان پسې وګورې خو بیا هم زما زړه کې ناشنا مالکیت د جهان په اړه په جوش وو او هېڅ مې نه خوښېدل څوک ورته وګورې! جهان ډېر ژر د یو پلاستیک سیبانو سره د موټر خواته راغلو سیبان یې شاته سیټ کې د جنید سره کېښودل او موټر یې زمور د کور د کوڅې خواته وګرځو، د مانښام آذانونه دانه مانه اوریدل کېدل چې د بابا د دروازې مخکې ښکته شو.

د هغه آشنا کوڅې په لېدو چې ما خپل د عمر شل کاله پکې تېر کړې وه نرۍ مسکا مې پر شونډو راغله، تل مې د دې کوڅې څخه بد راتلل ځکه بېحد تنګ او خیرن وه خو اوس داسې راته نه ښکارېدل اوس حتا د دې کوڅې د هغه شوخ ماشومانو پسې چې درسته ورځ به یې کوڅه کې چغې وهل او مور به یې یو دم کرار ته نه پریښود زړه تنګ شوی وو، د جهان راتګ مې خپل شاته احساس کړو همدا چې وروګرځېدم هغه ښکته شو او مدثر یې زما د غیږ څخه واخیست او په تروش تندی د کور خواته اشاره وکړل او د شونډې لاندی کرار وویل: ننوځه ولې ولاړه یې؟

همغسې مسکا پر شونډو کورته ننوتم او جهان ته چې په تروش تندی باندی زما شاته راروان وو په شیطنت مې وویل: کوم ځای کې چې تا دا اوس موټر ودره وو! که یاد

دې وی څو کاله مخکې همدلته ما د لومړۍ ځل لپاره ته ولېدلې هغه هم په هغه عجیب بڼه!

د هغه وخت په یاد راوړلو نړۍ مسکا مې پر شونډو خپره شوه او د سترګو له کونج مې ولېدل چې جهان هم وخندل، رښتیا چې هم تقدیر او قسمت څه کارونه چې پر انسان نه کوی هغه ورځ زما یو رګ لا نه وو خبر چې یوه ورځ به داسې راشې چې زه به په همغه اطرافې چې ریشخند مې واهه داسې لیونې مینه کېږم چې حد نلرې. مخ مې د جهان خواته وګرځوه تر څو د هغه خبری د هغه ورځ په اړه واورم خو د دې څخه مخکې چې جهان کوم څه ووایې ادی مې ولېدل چې د دهلیز څخه په خوشحالې راووتل او زمونږ مخ ته راغلل، د هغې شاته مې نظر په اسما ولګېدی چې په مسکا یې زما خواته کتل، ادې د مزمل او جنید چې زمونږ څخه مخکې، مخکې روان وه مخ ښکل کړو او بیایې په خوشحالې زما او د جهان خواته وکتل، جهان د تل پشان سر ښکته واچو او په ښېحد ارام او مردانه توګه یې د ادی او اسما سره چې تازه زمونږ خوا ته نږدې راغلې وه سترې مشې وکړل.

ادی- پخیر راغلې زوی راځه دننه.
جهان- معلم صیب چیرته دی؟
ادی- هغه د جلیل روی سره ولاړی جومات ته همدا اوس به راشې تاسو راځې دننه.

جهان د سیبانو هغه پلاستیک چې ما هېڅ فکر ورته نه وو شوی چې کله یې راخیستې و؟ د دهلیز مخکې زینو سره کېښود او په کرار داسی حال کې چې مدثر یې زما غیږې ته راکوې وویل: نو زه به هم ولاړ سم جومات ته هم به لمونځ وکم او هم به معلم صیب و وینم او د هغه سره به یوځای راسم.

او بیا بغیر له دې چې چا ته اجازه ورکړې تر څو کوم شې ووایې، په غټ قدمونو بیرته د کور د دروازی خواته لاړو، د هغه په داسې تلو اسما په حیرت باندې زما خواته راوکتل، خو زه چې پوهېدم چې جهان ولې داسې په تلوار لاړو نړۍ مسکا مې پر شونډو راغله! جهان ښېحد په ځېنو خبرو کې کلک وو، هغه هېڅکله ادی ته لا په

پورته نظر نه کتل او تل به يې ويل "که څه هم ستا مور ما ته زما د مور پشان ده، او خور دې راته د روقيه څخه په کمه نه ده، خو د دې ټولو خبرو با وجور اسلام کې دومره هم نه ده روا چې يو کس دې خپل د خواشې يا خوشينې سره خبرې او مجلس وکړې" نو ځکه اوس چې ادې وويل بابا او جليل جومات ته تللې او کور کې کوم بل سړی نشته نو جهان ځان داسې په تلوار له کور وباسه.

د هغه په تلو مورِ هم کور ته ننوتلو او تازه د ادی او اسما سره مې سترې مشی وکړل، مزمل او مدثر د اسما د زوی په لېدو د هغه سره په لوبه لګيا شول او جنيد هم ځان د هغوي سره مصروف کړو، خو له نظر څخه يې له ورايه ښکاريدل چې يوازی د مدثر او مزمل پسې نظر دې چې خورِ نشې، خپل حجاب مې وباسه ادی لاس رامخکې کړو حجاب يې راڅخه واخيست او همغه حال کې زما پر لېدو د خوشحالې څخه يې نظر وځلېده او ويې ويل: ماشالله کالې دې څومره درسره ښه معلوميږی! تازه اوس کالې دی پر بدن ښه معلوميږی پخوا خو دوه هډوکې وی سم د ګور د مړو پشان نه کالې درسره خوند کاوه نه هم سينګار.

د ادی په خبره په خلاصو سترګو د حيرت څخه مې وويل: ادی! يعنې ستا په نظر زه پخوا دومره بدرنګه وم؟
ادی- د ښځې ښايست په دې کېدی چې يو شې واچوی معلوم خو شې! پخوا به کالې چې به دې واغوندل اوږی به دې بوکې راوختلې داسې معلوميدل چې په اسکليټ دې کالې اغوندلی خو اوس(سر تر پايه يې راوکتل او په همغه خوشحاله لهجه يې وويل: خو اوس ماشالله نظره نه شې بدن دې ډک شوی کالې او سينګار ښه درسره ښکاری.

د ادی خبرو ته مې خندا راغلل او مخ مې د اسما خوا ته چې په خندا يې زما خواته راکتل واړو او ومې ويل: ته څه نظر لرې اسما؟ ستا په نظر چاغوالې راسره ښه ښکارې؟ يا که (په پوسخند او خفه لهجه مې وويل: ستا په نظر هم زراعتي غوا راڅخه جوړه شوی؟

د دې څخه مخکې چې اسما څه ووایې ادی چې زما حجاب یې په میخ ځړه وو مخ راوګرځوه او په تروش تندې وویل: چا تا ته دسې خبره کړې؟
په همغه پوسخند مې وویل: نور به څوک وی موری؟ ستا خورزې ګیانې!
زما د خبرې په اورېدو ادی یوه هوسا ساه واخیسته، او زمور خوا ته بیرته راغله نه پوهېږم د ادی هوسا ساه اخیستل په څه خاطر وو؟ شاید هغې فکر کړې و چې دا خبرې ماته جهان کړې؟ ځکه ورخطا شول!

ادی- نو هغه ورځ چې ته داسې ژر په تلوار ولاړی په همدی خبری وو؟
بغیر د څه ویلو مې نظر د ماشومانو خواته کړو، هغه ورځ هغوي خپل په خبرو زه دومره پعذاب کړم چې مجبوره شوم د جهان راتګ ته انتظار ونکړم او خپل یوازی ځان کور ته لاړه شم، که څه هم جهان له دې چې یوازی راغلې وم او د هغه راتګ ته مې انتظار نه و کړې غوسه شو.
زما په خاموشې آسما په کراره لهجه وویل: تا به تل ماته ویل د خلکو د بیځایه خبرو پسې مه ګرځه! خو اوس خپل د هغوي د داسې خبرو پسې چې یوازی د ضد او بخیلې څخه یې کوی ګرځې او ځان وربانديې خفه کوی؟

بیا مې هم څه ونه ویل او په خاموش نظر مې یوازی هغوي ته نظر ونیو، د اسما خبری صحیح وه زه پوهېدم چې هغوی د ضد، بخیلې او حسادت څخه داسې خبری ما ته کوی، خو ما اوس د پخوا پشان هغه روحیه نه درلود! څه د جهان بیحد ناز خرابه کړې او نازک زړه کړې وم او څه هم چاغ بدن مې زما پخوانې پر ځان باور را کم کړې وو او که یو نفر د دروغو هم ویلې وایې بدرنګه شوی یې نو ما به په ساعتو، ساعتو هنداره کې ځانته کتل چې ایا د رښتیا بدرنګه شوی یم؟ ما ته ښکلا هېڅکله معیار او لومړېتوب نه وو خو اوس! نه پوهېږم زړه کې مې وېره ده چې هسې نه د نیلوفر خبره رښتیا شې او د جهان زړه راڅخه تور شوی!

هغه میلمستیا چې ما باید ورڅخه خوند اخیستې وایې او خپل د مور او خور سره مې وخت تېر کړې وایې، هغه میلمستیا زما د بیځایه فکرونو او اندیښنو له لاسه

راباندې زهر شوه، د دې لځایه چې خوشحاله شم او روحیه مې بدل شې، خفه او غمژن شوم زړه مې غوښت کاش ژر تر ژره بیرته خپل کور ته لاړه شم! نیم ساعت وروسته بابا، جلیل او جهان یو د بل پسې کور ته راننوتل جهان تر ټول شاته په داسې حال کې چې خپل فیرزوی تسبیح یې د ګوتو منځ کې اړول او سر یې ښکته نیولې وو راننوت.

ادې د میلمه خانې هغه دروازه چې د دهلېز منځ کې خلاصیدل او ټول کور ورځخه ښکاریده خلاصه کړی وه، د بابا په راتګ زه ژر لځایه پاسېدم او مخکې لاړم او لاس مې ورځخه ښکل کړو هغه هم په مهرباني زما ویښتیان ښکل کړل او زما د حال پوښتنه یې وکړل او بیا په همغه خندا مزمل او مدثر ته ناری کړل، مدثر او مزمل د بابا سره بیحد زیات عادت وه ځکه بابا هره ورځ زمونږ کور ته د یو دوه ساعتو لپاره راتلو او کله ناکله به یې مدثر او مزمل هم د ځان سره خپل کور ته وړل نو ځکه پیژندل یې، او اوس چې کله هغوی د بابا غږ واورېده او بابا یې ولېده نو په یوه منډه یې ځانونه بابا ته راورسول، ما د هغوي خواته په خندا کتل چې د جلیل غږ تازه پر خود کړم او یاد مې شو چې جلیل او جهان هم همدلته دي!

جلیل: ستړې مشې د خاله لورې، مشتاق دیدار!

په تلوار مې سر وګرځوي او نظر مې په جلیل ولګېد چې په ځېر نظر یې زما خواته راکتل! د جلیل څخه ما په دومره وخت کې هېڅکله کوم بد نظر نه و لېدلې او اوس هم چې داسې په ځیر یې راکتل دلیل یې زما وزن وو! هر څوک د هغه لځایه وایې همداسې په تعجب یې کتل چیرته هغه د دوه ځلویښت د ادی خبره د ګور مړې هوسۍ او چیرته دا 74/75 چاغ هوسۍ! پوهېدم چې د هغه د ځېر نظر دلیل همدا دي خو بې اختیاره مې نظر د جهان خوا ته ولاړې بغیر د څه ویلو په تروش تندی راکتل، د هغه داسې نظر ورخطا کړم ژر مې خپل لاس د ټېکری خواته ویوړ چې وګورم ویښتیان خو مې نه ښکاری؟

خو نه ټېکرې مې په سر سم وو د جلیل په دویم ځل غږ خپل د ذهنې کشمکش څخه راووتم.
جلیل- څنګه یې ښه یې د خاله لورې!
د جلیل لهجه یو رقم وه! داسې لکه په طعنه چې خبرې کوې؟ بغیر له دې چې ورته وګورم ځواب مې ورکړو: شکر دې ښه یم تاسو ښه یاست؟ پخیر راغلې؟ خاله،جمیله میروس، ټول ښه وه؟
جلیل په همغه لهجه چې ما ته لږ پکې ریشخند او طعنه ښکارېدل وویل: شکر د خدای فضل خیرو خیرت دې، خو لکه چې پر تا باندې د خاله لورې (زما وزن ته یې اشاره وکړل او په همغه پوسخند یې وویل: یو څه زیات خیرت دې که څنګه؟

د جلیل په دې خبره ما خپل شونډه د شرم له لاسه وچیچل، د خاله کورنۍ ټول همداسې تیز ژبې وه خپل او بل ته یې نه کتل او هر څه چې پر خوله ورتلل ویل یې، البته جلیل زمونږ سره راحت وو او تل یې داسې ټوکې کول خو نن! نن د هغه خبرې ما ته ټوکې نه ښکارېدل، لهجه او د خبرو انداز یې خپل د خویندو پشان چینجن او د حسادت څخه ډک وو، د سترګو له کونج څخه مې د جهان خواته وکتل او ومې لېدل چې لاس کې تسبیح کلک کړل او د تندی کرښې لاپسې زیاتې شول، نه پوهېږم ولې خو دا څو وخته ټول ژوند مې د هغه پر حالت څرخیده، د هغه تروش تندی زما زړه ناکراره کوو.

د دې لپاره چې جهان نور خفه نشې په تلوار مې د جلیل ځواب د هو د الله فضل دی پر ویلو ورکړو او د مدثر او مزمل خواته چې د بابا غیږ کې وه ولاړم، ادی چې ټول فکر یې زما خوا ته وو د جلیل په هغه بې پروا لهجه او خبرو فکر وکړو چې زه خفه شوم نو ځکه حالت یې ژر راټول کړو او بابا،جلیل او جهان یې میلمه خانې ته واستول!د هغوي په تګ ما یوه هوسا ساه واخیسته، جلیل هېڅکله تر دې حده بې پروا او داسې مسخره خبرې نکول، داسې ښکارېدل چې د یو موضوع غوسه زما څخه باسې!

خو نه پوهېدم چې د څه په اړه جلیل زما څخه داسې خفه دی چې داسې خبرې راته کوی؟ اسما هم خپل د میړه د کار څخه لږ خفه معلومیده خو څه یې نه ویل زه هم آشپزخانی ته ولاړم ادی سره د مرستی کولو لپاره نیم ساعت وروسته ډوډۍ تیار شول ادی غوښتل یو سرخان هوار کړې هغه هم میلمه خانه کې او مور ټول هملته یوځای کښنو! خو د جهان هغه تروش تندی او د جلیل هغه طعنه لرونکې لهجه زه و پوهه ولم چې جهان نغواړی زه د جلیل مخکې اوسیږم او په دی موضوع خفه کېږي چې هغه ما ته داسې بیځایه خبرې کوی، نو ځکه ادی ته مې وویل:

- سړیانو ته به میلمه خانه کې ډوډۍ واستو او مور به دلته دهلیز کې کښېنو؟
زما په خبره ادی راوکتل او د دې څخه مخکې چې کوم څه ووایې ما وویل: زه هلته راحت نه یم موری! که ته او آسما هلته کښېنې لاړ شې زه د مدثر او مزمل سره همدلته ځان ته سرخان هواره وم خو هلته نه درځم.
ادی په ورخطا لهجه وویل: وې ولې؟ مه وایه چې خپل د اوخښې د خبرې څخه خفه شوی؟
- زه د چا څخه نه یم خفه ادی! خو هلته راحت نه یم.

د دې څخه مخکې چې ادی کوم څه ووایې اسما چې ما یې راتګ ته پام نه و شوی ادی خبرو ته پرېنخود او ویې ویل: ادی هوسۍ صحیح وایې، زما په ګمان همدا به بهتره وی چې دواړه زومان خپل د خسر سره ډوډۍ وخوری او مور هم مور او لورګانې کښېنو یو څه خپل زړونه تش کړو د هغوی په غیبت کولو.

د اسما په خبرو ادی راضې شوه چې دوه سرخان هوار کړو، په سترکو، سترګو کې مې د آسما څخه مننه وکړل چې مرسته یې وکړل کنه ادی په زوره زه هملته میلمه خانه کې کښېنولم، ژر مو ډوډۍ تیاره کړل او جنید هم په یوه منډه ټول شیان ویوړل او خپل هم هملته کښېناست مور هم دهلیز کې سرخان هوار کړو او کښېناستو، مدثر او مزمل د ډوډۍ خوړلو لځایه یو ځل به میلمه خانې ته ځغاستل د جهان څنګ ته بیا به بیرته زما خواته راتلل ټول ډوډۍ وخت کې دوي دواړه په ګشت وه! د ډوډۍ

خوړولو وخت کې چې ما هر دقه خپل لاس نیو او نه مې خوړل نو ادی به په زوره مجبوره کولم تر څو ډوډۍ وخورم، په همدی "نه یې خورم"او ویې خوره" پر ویلو ډوډۍ مې وخوړل.

د ډوډۍ خوړلو وروسته د تل پشان مور لوښې ټول کړل خو سړیانو په بیغم زړه بالښتونو ته تکیه ووهل او فرمان یې صادر کړو چې چای راوړی!

یعنې دا میلمستیا اصل کې د سړیانو لپاره خدای راوړی نه د ښځو لپاره! ځکه دوي د هېڅ شئ غم نلري! کرار بیغم کښېنې چای غړپې، کیسې کوي، خو مور مجبور د میلمستیا لوښې ومینځو، کور پاک کړو، چای دم کړو ماشومان ویده کړو او که بیا وخت وو کښینو مجلس وکړو، البته هغه هم چیرته مجلس کېږي! ځکه هغه وخت دوی محترمانو خپل مجلسونه خلاص کړې او د کور ته د تلو ناری وهې! زما په نظر ادی هم زما پشان فکر کړې وو ځکه چې ویې ویل: لوښې مه مینځې بیا زه یې سهار مینځم، ما تاسو دلته د مجلس لپاره راغوښتي یاست نه کار کولو لپاره، نو د دې څخه مخکې چې ستاسو د خاوندانو غږونه د کور ته د تلو لپاره پورته شې راځې لږ مجلس وکړو.

د ادی په خبره ما او آسما موافقت وکړو، خو کله چې ادی د چای دوارې ترموزونه د جنید په لاس میلمه خانې ته واستول، نو زه تازه پوهه شوم چې ادی غواړی خپل د زومانو سره یوخای کښېنې او مجلس وکړی! او زما زړه هېڅ نه غوښت یو ځل بیا د جلیل سره مخامخ شم د هغه د نظر څخه نن شیطنت معلومیده او داسې ښکاریدل لکه چې غواړی په خبرو، خبرو کې خپل غوسه پر ما سړه کړې! دې فکرونو اجازه رانکړل چې د ادی خبره ومنم او هغه او آسما چې زوی یې ژړل کوټې ته مې واستول او زه خپل د لوښو مینځلو پر بهانه پاتې شوم، که څه هم ادی ډېر ټینګار وکړو خو ما هغه په زر بهانو راضي کړل چې بس تاسو لاړ شې زه هم درغلم، خو کله چې ادی ولاړه په بېحد کرار انداز لګیا شوم د لوښو پر مینځلو.

دا هم ښه وو ادی یو جوړه دستکشې تر اوسه زما لپاره چې کله ناکله دلته راځم او مرسته ورسره کوم اشپزخانه کې ساتلی وه، دست کشې مې پر لاسونو کړل او لګیا شوم د لوښو پر مینځلو، زړه مې غوښت تر هغه وخت چې جهان غږ کوې د کور ته د تګ لپاره تر هغه وخت د لوښو مینځل و ځنډه وم او میلمه خانې ته لاړه نشم.خو لا لس دقیقې نه وه تېرې شوې چې د مدثر او مزمل په ژړا چې د هغه سره سم د میلمه خانې څخه ادی را ووتله او په قهرجن انداز زما پسې راغلل په تلوار مې اخر پاتې دوه لوښې هم ومینځل او خپل لاسونه مې د اوبو لاندی ونیول ترڅو په تلوار مدثر او مزمل خوا ته لاړه شم، خو زما د وتلو مخکې ادې اشپزخانې ته رانغوتل او تروش تندی وویل:

ادی- د ماشومانو زاره دې وچودل دا درې ساعت ته څه کوی چې هرڅومره ناری وهم نه راځې؟
او بیا بغیر له دې چې زما د ځواب په تمه شې ویې ویل: و مې ویل درته چې دوه لوښې دی سبا سهار یې زه خپله مینځم ته راشه ماشومان دې واخله.
- سمده دا دې بیکاره شوم ادی.

ادی غوښتل بیا په تروش تندی یو څه ووایې خو د هغه مخکې د جهان غږ چې په دهلیز کې ولاړ و تر غوږ مې شو چې په کراره داسې حال کې چې مدثر او مزمل دواړه یې په غیږ کې نیولې وه وویل: زما په نظر د دواړو خوب راغلې چې داسې خرخشې"بهانې" کوی!

په تلوار د هغه خواته لاړم او غوښتل مې ماشومان ورڅخه واخلم، خو هغه اجازه رانکړل او ادی ته چې زما شاته ولاړه وه وویل: که اجازه مو وې موږ به نور ولاړسو دا کوچنیان بیخې نه کرارېږی، لکه چې لږ تبه یې هم ده ایله ناکه بې تابې کوي!
د جهان په خبره ادی په تلوار وویل: تر اوسه خو لا سر مانښام دی زویه! زه به کوچنیانو ته د تبې شربت راوړم او دلته په یوه کوټه کې به دواړو ته ځایونه واچوام چې راحت بیده شې، هوسی تازه بیکاره شوه یوه پیاله چاې لا ونه څښل.

جهان په کرار سر وخوځاوه او داسې حال کې چې سر يې ښکته نيولې و وويل: ولاړ زه سهار وختې يو ځای لږ کار لرم او مجبور بايد جر ولاړسم، خو قول دې يو بله ورځ هوسۍ راوړم او د څو ورځو لپاره يې پاتې کم تر څو چې د نن ورځې جبران وسی.

ادی غوښتل په خبرو جهان راضی کړې ترڅو زه نن مانښام همدلته پاتې شم، خو جهان د سترګو په اشاره وپوهه ولم چې مور ته دې وايه بهتره به وی اجازه راکړی کنه په زوره دی وړم! شايد خنده داره وی خو جهان اشارو همغه معنا درلود نو ځکه ما هم ادی ته مخ کړو او ومې ويل: ادې زه خو څه د لرې ځای په سفر نه يم راغلې، همدلته دوه قدم لاره ده لخيره سبا به بيا راشم نن د ماشومانو طبعيت لږ ښه نه ښکاری جهان هم کار لری که اجازه مو ويې نو مورږ به اوس لاړ شو؟

ادې چې زما او د جهان نظر يو شان ولېد نور څه يې ونه ويل او په خفه انداز زما د حجاب راوړلو پسې ولاړه د هغې په تګ جهان بغير د څه ويلو راوکتل که څه هم خوشحاله وم چې ژر د دې ځای څخه لاړه شم او نور د جليل سره مخامخ نشم خو بيا هم په داسې لهجه چې غوښتل مې ناراضه ښکاره شې ومې ويل: يو نن زه خپل د پلار کور ته راغلم خو ستا د لاسه ډوډۍ مې لا د ستونې څخه تيره نه شوه چې غږ د "کور ته ځو، کور ته ځو، دې پورته شو!

په تمه وم چې د تل پشان جهان په خندا راته ځواب راکړې خو هغه يوازی تندی تروش کړو او څه يې ونه ويل! د هغه په دې کار لږ انديښمنه شوم چې هسې نه ميلمه خانه کې جليل يو څه ويلې وې او د جهان پر طبعيت ښه نه وې لګيدلې؟ د ادی د لاس څخه مې حجاب واخيست او داسې حال کې چې لا نظر مې تر اوسه په جهان وو ومې ويل: زه به يوځل د بابا سره خدای پامانې وکړم ژر راځم.
زما په خبره جهان په همغه تروش تندی سر وخوځاوه او داسې حال کې چې ماشومان يې لاندې پر ځمکه کيخودل جنيد ته يې غږ کړل ترڅو خپل ورونه تر لاس ونيسې او بيا يې ما ته مخ را وګرځوه او په کرار يې وويل: زه هم تر هغه وخت موټر چالانده کوم جر راسه.

د جهان په تلو زه هم په کرار ګامونو د میلمه خانې خواته روانه شوم که څه هم زړه مې نه غوښت د جلیل سره مخ شم خو د مجبوری څخه میلمه خانې ته ننوتلم، اسما زما په لېدو چې حجاب کړې ننوتلم په تلوار وویل: ولې دې حجاب اچولې هوسۍ؟ روانه یې ځې؟

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم جلیل په همغه طعنه لرونکې لهجه چې نن بیحد خپل د خویندو پشان شوې وه وویل: ټول خو زمونږ رقم بیکاره نه دې آسما جانې! کاروباری خلک دې شرکتونه لرې ضرور خاوند یې سبا یو مهم ځای جلسه لري نو ځکه ژر روان دې، که څنګه د خاله لوری؟
د جلیل خبرو ته چې بېحد د کینې، حسادت او غوسې څخه ډک وه په خلاصه خوله مې وروکتل، زړه مې غوښت ورته ووایم "ما پر تا څه کړې چې ته داسې خبرې کوی؟ " خو اوس شرایط فرق درلود زه هغه ژبه وره هوسۍ نه وم چې د هرچا سره مې خوله اچولې وایې، زه اوس د جهان خان سدوزي ښځه وم! او هغه راته په کراتو، کراتو تکرار کړې وه" هېڅکله د یو نر سره خوله مه اچوه که حتا هغه نر پلار یا ورور دې اوسیږي"

د جهان بد راتلل بغیر د هغه څخه د کوم بل سړی سره دوه اضافه خبرې وکړم حتا که هغه خبرې د جنګ وی! په همدی خاطر خپل شونډه مې وچیچل او بغیر له دې چې د جلیل د خبرو څخه تندی تروش کړم یا کوم ځواب ورکړم د اسما خواته مې مخ کړو او په ظاهری مسکا مې وویل: نه یم خبر ولې خو د مدثر او مزمل طبعیت چندان راته ښه نه ښکاری، نو ځکه ژر روان یو ان شاءالله سبا یا بل سبا که فرصت وو بیا به راشم، یا هم ته راشه د ادی سره زما د کور خ...

خبره مې لا نه وه پوره کړې چې جلیل په همغه غوسه پوسخند وواهه او ویې ویل: ته ولې زمونږ د کور خواته نه راځې د خاله لوری؟چې اوس زما ښځه خپل پښو ته خپل کور ته غواړې؟ منم چې زمونږ کور به ستا د پیسه داره خاوند د کور پشان نه وي خو نیتونه مو صاف دې او میلمه پالنه په ورین تندی کوو نه تروش تندی!

د جلیل دا خبري او رفتار بیخې له حد څخه تیر شوی وه غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ورته ووایم " ته زما د میړه پر پیسو او دولت ولې سوځېږې؟ که نر یې ته یې هم وګټه،د دې لځایه چې د چینجنو ښځو پشان طعنې ووهې" خو د جهان د موټر هارنګ او د بابا غږ چې جلیل ته یې د نصیحت په لهجه خبرې شروع کړل زما خبره خوله کې وچ کړل، په تلوار مې د ټولو سره خدای پامانې وکړو او د کور څخه ووتلم.

ادې غوښتل د کور تر دروازې راسره راشې د مخې ښې لپاره خو ما پرینښوده او هملته کور کې مې ورسره خدای پامانې وکړل، او خپل یوازې ځان د کور څخه ووتلم، د کور څخه پر وتلو نظر مې د جهان په موټر ولګېده چې زما مخکې چالانده ولاړ و او مدثر و مزمل د جنید غیږ کې په شاته سیټ کې ناست وه او خوشحاله معلومیدل! جهان راته اشاره وکړل ترڅو موټر ته پورته شم، زه هم په کرار هغه خواته روانه شوم چې ناڅاپه د مخامخ کور دروازه خلاصه شوه او عینکې انجنیر ورڅخه راووت! د هغه په لېدو حیرانه شوم، څو کاله کېدل چې هېڅ مې نه ولېدلې که څه هم د ادې او بابا کور ته په هفته کې دوه،درې ځله که جهان هرڅومره تندې راته تروش کې راتلم خو بیخې مې دا څو وخته لېدلې نه وو!

اخرې ځل چې لېدلې مې وو زما د واده په ورځ وه! خو اوس هم همغسې وو د نیلوفر خبره موی"ویښته" اندازه فرق یې لا نه و کړې، هغه لکه چې زه ونه پیژندلم ځکه بغیر د نیم نظر کتلو روان شو، خو د جهان په قهرجن غږ چې ماته یې ناري کړل د هغه نظر هم را وګرځېده او تازه پر جهان یې سترګې وګېدل چې موټر کې ناست وو! او بیا سر یې ناڅاپه په بیحد تلوار باندې زما خواته را وڅرخېدو خو د جهان قهرجن غږ زه دومره و وېره ولم چې بغیر له دې چې د هغه خواته ولا ګورم موټر ته پورته شوم، زما د پورته کېدلو سره سم جهان موټر په بیحد تیز والې روان کړو، د سترګو له کونج مې د هغه خواته وکتل چې د زیات غوسې څخه یې تندې تروش نیولې وو او د ژبې لاندې کرار ویل: لعنت دې پر شیطان وی.

د هغه د دې حالت په لېدو خپل شونډه مې و چیچل او خپل د کړې کار څخه پښیمانه شوم، اصلا پر ما څه جبر وو چې هلته و درېدم او هغه عینکې انجنیر ته مې وکتل؟ البته یوازی یو نظر مې وروکتل بس! خو پوهېدم چې همدا یو نظر هم د جهان غوسه راپاره ولې شې کور ته تر رسېدلو نه ما څه وویل نه هم جهان!

کور ته په رسېدو جهان جنید ته د کور کیلې ورکړل تر څو دروازه خلاصه کړې او هغه هم په یوه منډه د کور دروازه خلاصه کړه، کور ته تر ننوتلو جهان هېڅ ونه ویل او همغسې په تروش تندی موټر حویلې ته ننباسو، د موټر د درېدلو سره زه ښکته شوم ترڅو مدثر او مزمل د شا سیټ څخه راوخلم خو زما څخه مخکې جهان هغوې دواړه راوخیستل! زه هم په کراره قدمونو د هغه پسې شوم دهلېز ته د ننوتلو سره سم مدثر او مزمل دواړو ژړا شروع کړل ترڅو پریږدو د جنید کوټې ته لاړ شې، جهان هم په تروش تندی دواړه په ځمکه کیخودل او خپل کوټې ته ننوت، جرئت مې نه درلود چې ورپسې ورشم.

که څه هم قسم پر خدای که ما د هغه چشمکی انجنیر اغا ته په کتو کې کوم غرض او مقصد درلود، ما د هغه څخه هغه وخت چې د جهان نوم او نشان لا زما ژوند کې نه وو ښه نه راتلل څه ورسیږی اوس چې واده شوی وم او دوه ماشومان مې درلود، خو پوهېدم جهان غلط فکر کړې، د نیلوفر خبری مې ذهن ته راغلل هغې راته ویل هېڅکله خپل خاوند ته خپل د تیر په اړه مه وایه! ځکه انجوني د سړی تېر وخت ته دومره نګوری او آینده ته فکر کوی، خو سړیان د ښځو تېر وخت ته ګورې او پر هغه باندې قضاوت کوې، او دا خبره یې یودم رښتیا وه جهان که هرڅومره ځان کنټرول کړې وایې بیا هم زړه کې کله ناکله پر ما شک کاوه لکه همدا اوس!

ما یوازې هغه کار وکړو چې شاید ډېر کسان یې وکړې کله چې یو ټک شې یا ناڅاپه د کوم خوا څخه غږ شې هر کس د هغه غږ د اواز پسې ګوری لکه نن مابنام چې د انجنیر اغا د کور د دروازی په ټک ما بې اختیاره هغه خواته وکتل بغیر د کوم خاص مطلب څخه! خو جهان زما هغه د یوه شېبې نظر هم غلط معنا کړو، کله ناکله زړه مې

د هغه په داسې شک درد کاوه، ما دا څو کالو کې د هغه د اجازی بغیر قدم لا د کور څخه نه دی اخیستې خو بیا هم هغه زړه کې راباندې شکې دی، او زما هر کار ته څلور چشمي د شک او تردید په سترګه ګوري، زړه مې خفه او نیولې وو خو په دې خبره هم پوهېدم که اوس لاړه نشم او خبری ورسره ونکړم نو زما داسې خاموش کیدل او خبری نکول بیا په غلط معنا تعبیر کوی او زر رقم بیځایه فکرونه کوی.

په همدی فکر د اشپزخانې خواته لاړم یو څو پیالې چاې مې دم کړل او پتنوس په لاس کرار کوټې ته ننوتلم، جهان د عادت مطابق په نالې پروت وو او خپل یو لاس یې خپل په سترګو کېښودلې وو زما په راتلو یې هېڅ حرکت ونکړو، ما هم کرار پتنوس پر غالۍ کېښود او د هغه څنګ ته کښېناستم، زما په کښېناستلو هم هغه کوم عکس العمل و نه ښود، کرار مې خپل لاس د هغه پر لاس چې خپل پر سترګو یې کیخودلې و کیخود، زما په دې کار د څو شېبو وروسته هغه کرار خپل لاس د سترګو څخه لرې کړو او راوې کتل، چې ما ژر وویل: چاې مې درته راوړې څښې؟

جهان څو شېبې په ځېر راوکتل او بیا بغیر د څه ویلو یې سر د "هو" پشان وخوځاوه او کښېناست بالښت یې خپل شاته کیخود د هغه په کښېناستو زه لږ شاته شوم ترڅو راحت کېنې خو جهان اجازه رانکړل، د لاس څخه یې ونیولم او لا یې ځانته نږدې کړم، د هغه په دې کار زړه مې بې واره په درزېدو شو چې د جهان غږ مې خپل د غوږ څنګ ته واورید چې کرار یې وویل: چاې دې واچوه نازولې!

د هغه په دې خبره په همغه لرزانده لاسونو د چاې په اچولو لګیا شوم، کله چې پیاله مې ورته ډک کړل نو هغه زما د غوږ څنګ کې یوه ژوره ساه واخیسته او بیرته خپل ګرمه ساه یې زما پر مغزی خوشې کړل او زما لاس یې هم خوشې کړو د هغه په دې کار ټول بدن مې د یو عجیب احساس څخه ولرزیده او په تلوار لږ لری شوم ورنه.

چې جهان کرار خو په تروش تندی وویل: ستا د اخشې څه کیسه ده؟
د هغه په دې ناسپه پوښتنه حیرانه شوم او ومې ویل: څه مطلب؟ زه پوهه نشوم.
جهان داسې حال کې چې خپل د چاې پیاله خپل خوا ته کش کول ویې ویل: وام

ولې ستا اخشې داسې چینجنې خبرې ما او تاته نن وکړل؟ په څه دلیل؟ تا خو کوم کار نه دې کړې؟
د جهان په اخرې خبره مې سترګې له حیرت څخه خلاصې شوې او په همغه حیرت مې وویل: ما کوم کار نه وې کړې؟ څنګه کار؟ زه د هغه سره څه کار لرم چې ته وایې کوم کار خو دې نه دې کړې؟

جهان په همغه تروش تندې وویل: د هغه خبرې نن د بې ادبې څخه اوشتې"اوښتې" وه هغه سر عام هم ماته او هم تاته توهین او سپکاوي کوي، که د معلم صیب لیاظ نه وایې داسې کار مې ورسره کړې وایې چې عمر یې دروشتې"درلودې" درس عبرت ورته سوی وایې.

د جهان په داسې قهرجن لهجه و ډاره شوم او په کراره مې وپوښتل: ایا هغه میلمه خانه کې تاته کوم خبره وکړه؟
جهان- خبره تر خبرو فرق لرې! هغه په طعنه، طعنه کې سم صحیح ماته شنزل"کنځل" کول! اصلاً زه دې خبرې ته فکر وړې یم چې یو اخشې په کم حق خپل د خوشیني د بدن او اندام په اړه نظر ورکوی؟

د جهان د خبرو په مقابل کې بې ځوابه شوم، هغه پر حق وو د رښتیا هم د جلیل نن کارونه سر عام سپکاوی وو، خو نه پوهیدم اخر ولې هغه داسې وکړل؟
جهان په همغه تروش تندې وویل: زه بیا هم وایم حتماً په دې منځ کې یوه خبره ضرور سته چې اول ستا د خاله لورګانو ستا سره سترګه خوړلې او همدا چې موقع په لاس ورشې تاته بیځایه خبرې کوی او نن هم ستا اخشې داسې رفتار وکې د هغوې د دې کارونو تر شا حتما یو دلیل سته!

جهان د دې خبرې وروسته په ځیر نظر زما خواته راوکتل، داسې لکه چې غواړې زما څخه اقرار واخلې ما غوښتل خوله خلاصه کړم او وایم چې نه پوهیږم ولې هغوې زما سره داسې رفتار کوې، خو ناسپه د یو فکر په راتلو چې د برق او باد پشان زما ذهن کې وګرځیدو د حیرت څخه مې سترګې خلاصې شوې، نه دا امکان نلرې اصلاً

هغه موضوع پر ما مربوط نه ده! خو د اسما خبری مې چې ذهن ته راغلل ډاډمنه یې کړم چې د جهان خبره که کوم دلیل او موضوع د هغوي د داسې بد رفتار په وړاندې شتون ولري نو یوازی او یوازی همدا دلیل کېدلې شې، خو د دې دلیل ویل مطلب جهان د جهان د غوسې په اور تیل شېندل او د هغه د غوسې اور لا پسې تیزه ول.

په همدی خاطر په کراره مې وویل: نه پوهېږم خو هغوي تل همداسې چلند زما سره کوې، البته تر اوسه دا رفتار د خاله لورکانو کاوه خو لومړۍ ځل ده چې جلیل اوخښې داسې کار وکړو!
جهان په داسې حال کې چې زما سترګو ته ځېر و کرار وویل: ووایه.

- څه ووایم؟
جهان داسې حال کې چې خپل دوه سترګې پر ما ګنډلې وه کرار وویل: همغه خبره چې په ویل او نه ویلو کې زړه نا زړه یې ووایه!
د حیرت څخه مې سترګې خلاصه پاتې شوی، څنګه پوه شو چې د یو خبری په کول او نه کولو کې زړه نا زړه یم؟ جهان خپل زما د دې پوښتنې ځواب راکړو.
جهان- ته چې کله یوه خبره پټه وی یا فکر کوې د هغه خبرې په کولو به زه خپه سم نو ماته مخامخ نه راګورې.

خپل شونډه مې وچیچل او نظر مې ورڅخه واخیست تقریبا څو کاله مخکې دقیقاً زمورږ د کوڅۍ په وخت کې یوه ورځ راته ویلې وه چې ماته دروغ هېڅکله مه وایه ځکه زه پوهېږم وروانديې! او باید ووایم چې د رښتیا هم جهان انسان شناس وو! او د مقابل نفر په قواره پوهېدو چې څنګه انسان دې؟ او رښتیا وایې که دروغ؟ البته دا حس یې زما په وړاندې یو څه زیاد قوی وو لکه همدا اوس!

جهان- امممم غوږ یم کیسه وکه.
د هغه منتظر نظر ته مې وکتل او کرار مې وویل: نه پوهېږم تر کوم حد به زما ګمان صحیح وی او کنه خو کله چې تا وویل د هغوې د دې کارونو شاته ضرور یو دلیل شتون لرې نو ذهن ته مې یوازی یو فکر او دلیل راغې!

جهان داسې حال کې چې په همغه ځیر نظر ماته راکتل د سر په خوځولو کرار وویل: د چشې فکر؟

زړه نا زړه وم د خبرې په ویلو او نه ویلو کې زړه مې ویل مه ورته وایه هسې د جهان طبعیت خراب کېږي، خو عقل مې ویل باید موضوع ورته کامل واضح کړم تر څو که کوم ورځ اتفاقاً د چا له خولې دا خبره واوریدل نو غوسه نشې، په همدی فکر خپل د خولې لاړې مې تیر کړل او داسې حال کې چې د جهان منتظر نظر ته مې کتل ومې ویل: تقریبا څو کال مخکې هغه وخت چې ستا نوم او نشان زما ژوند کې نه وو او ما د جهان په نوم کوم کس نه پیژنده، ما زیات خواستګاران درلودل.

د خبرې دې ځایته چې ورسېدم د جهان خواته مې وکتل چې له ورایه زما د زیات خواستګارانو په خبره یې تندی تروش کړو خو بغیر د څه ویلو یې سر وخوځاوه تر څو زه خیل خبره پوره کړم، کله چې د هغه په تمه اوسېدل مې ولېدل نو کرار مې خپل خبرو ته دوام ورکړو او ومې ویل: یو د هغه خواستګارانو څخه د جلیل اوخښې ورور اجمل وو!

زما په دې خبره جهان خپل وریځې له حیرت څخه پورته کړل او ویې ویل: جالب سو شه بیا ...؟
- بیا؟ ... بیا نور کوم خاص خبره نشته، خاله هفته کې څلور ځله راتلل تر څو ما (تندی مې تروش کړو حتا د دومره کلونو وروسته کله چې فکر کوم اجمل زما خواستګار وو، زړه مې غوښتل چغې ووهم، په همغه تروش تندی مې وویل: خپل هغه چرسې زوی ته وغواړې! خو بابا اجمل نه خوښېده او هر ځل به یې ورته "نه" ویل خو خاله بیخې د بابا په "نه" ویلو نه منع کېدل تر دې چې ته راغلې او بابا تا ته "هو" کړل او د هغوي امید وشلېده، او ولاړه! خو اسما راته ویل چې..

د جهان منتظر نظر ته مې وکتل او کرار او په بیحد احتیاط مې وویل: اسما ویل خاله غواړې اجمل ته د هغه د کاکا لور وکړې،خو هغوي نه منې او وایې ..
بیا مې سر پورته کړو او د جهان مشکوک نظر ته مې وکتل او په بیحد کرار غږ داسې

چې خپل مې لا صحیح وا نه وریدو ومې ویل: د کاکا کورنۍ وایې دا هلک چې خپل په نوم کړې ښځې د ساتلو نه دې زمورې لور به څه وساتې! نو ځکه اوس هغه ته څوک ښځه نه ورکوی.

سر مې لاندې نیولې وو او لاس مې د غالې په ګلانو تیره وو چې جهان په حیرت او غوسه وویل: خپل په نوم کړې شزه!؟ "ښځه"
ژر مې سر پورته کړو پوهېدم چې دغه لفظ باندی به ضرور حساسیت ښکاره کړی نو ځکه ژر مې وویل: هسې د خلکو خبری دی، کنه نه مورې ورته "هو" ویلې وه او نه هم کوم وعده او قول په دی منځ کې ورکړل شوی و، په دی کار کې هم خپل خاله ملامت ده چې بغیر له دې چې زمورې د کورنۍ نظر واوری ټول کلې خبر کړی وو چې زه د هغه د زوی...
خبره مې پری کړل او سر مې ښکته واچو.

جهان- ستا خوښېده؟
- څوک؟
جهان- خپل د خاله زوی؟
په حیرت مې د جهان خواته چې تندی تروش نیولې وو او شونډه یې له قهر چیچل وکتل او ومې ویل: ما د هغه د رنګ بد راتلل ته وایې خوښېده دی؟
زما په دې خبره لږ بیحد لږ د هغه د تندی کرښې کم شول او دا ځل لږ په کراره یې وپوښتل: ولې دې بد راتلل؟
د اجمل د قوارې او اخلاقو په یاد راوړل د خولې خوند راخراب کړو او په تروش تندی مې وویل: یو بې سواد، جاهل، چرسې، بد اخلاق، معتاد او په یوه خبره کې داسې کس و چې په هر ځل کتو یې ما د ځان سره ویل که د نړۍ په سر یوازینی نر همدی پاتی شی بیا به هم زه ورسره واده ونکړم.

زما په دی خبرو د جهان د تندی ګونځې لری شول او داسې حال کې چې د پخوا پشان همغه مهربان جهان ورځخه جوړ شوی و په خندا وویل: ولې دې دومره زړه

ورځخه ډک دي ها نازولي؟
کله چې د جهان مهربانه لهجه او ورین تندی مې ولېد نو زړه او جرئت مې زیات شو او داسې حال کې چې لږ د هغه خواته نږدې کېدلم په شیطنت مې وویل: ځکه چې زما د معیار برابر نه وو!
جهان چې زما شیطانه او اغواګره لهجه واوریدل په حیرت باندې وریځې پورته واچول او په داسې حال کې چې کوښښ یې کاوه خپل ځان جدی وښایې په کلک لهجه یې وویل:

جهان- هغه وخت ستا معیار د میړه څخه چشې وو نازولي؟

غوښتل مې اوس چې جهان خوش اخلاق شوی او د پخوا پشان مهربان شوی لږ شیطنت ورسره وکړم، دا څو وختو کې پوهه شوی وم چې جهان د داسې ناز کولو او شیطنت کولو څخه چې هغه په خبرو ونیسې او ورسره مجلس وکړې خوشحاله کېږي او نن هم په کافې اندازه یې عصاب خراب وه نو ځکه مې اراده وکړه چې لږ یې فکر د دې خبرو څخه واړوم، نو ځکه کامل څنګ ته یې ورنږدې شوم داسې چې مخ مې د هغه د مخ مخامخ وو لاس مې د هغه په ګیره کې تیر کړو او داسې حال کې چې د هغه ځلیدونکې نظر ته مې کتل په همغه شیطنت مې وویل: ځکه زما انتخاب لږ عجیب او خاص دی!

جهان په نرۍ مسکا داسې حال کې چې په ځېر نظر یې زما خوا ته راکتل ویې ویل: لکه څنګه عجیب او خاص نازولي؟
لاس مې د هغه په ګریوان چې د تل پشان دوه د پورته تېې خلاصې کړې وه، او د سینې ویښتیان یې ورځخه ښکارېدل تېر کړو او ومې ویل: هغه داسې چې زما ذهنیت داسې دی چې نر باید خپل د ښځې څخه یو څو کاله مشر وي!
زما په دې خبره جهان لنډ وخندل او په همغه خندا یې وویل: شه نور؟
د هغه خندا زه هم په شیطنت راوستم او ومې ویل: باید سنګین او دروند عادت ولرې.

جهان- شه نور؟
- هوممم بايد نمازگزاره وي.
جهان- شه نور؟
- نور امممم، که يو څو تاره د ويښتيانو يا ږيرې څخه يې سپين وې بيا نو بيخې مورد پسند است.

زما په دی خبره جهان د زړه د خلاص وخندل او د شونډی لاندی ځان سره کرار تکرار کړل: بيخی مورد پسند است؟!

ما هم وخندل او همغسې په شيطنت مې خپل خبرو ته دوام ورکړو زما د هر خبری سره د جهان د شونډو مسکا زياتېده او د شه نور پر ويلو سره يې زه نوره هم شيطنت ته هڅولم.

- اصلاً ته پوهېږې زما مولیان خوښېږي؟!
زما په دې خبره د جهان د قهقهه غږ پورته شو او داسې حال کې چې زه يې خپل د غيږې خواته کش کولم خپل لاسونه يې کلک پر ما را تاو کړل او ويې ويل: شه نو شه! مولیان دې هم خوشيژی نازولې؟

دا چې د جهان په غيږه کې وم او هغه داسې په شيطنت او مهربانۍ راسره خبری کول د جليل د نن شپې بد رفتار او خبری مې له ذهن څخه ووتل او يوازی او يوازی همدا شيبه او همدا حالت راته مهم وو او بس!
جهان- امممم و دې نه ويل نازولې چې ولې دې مولیان خوشيژی؟

په خندا مې وويل: بابا به کله ناکله ويل خپل لور يو مولی سړی ته ورکوم!
زما په دی خبره جهان په حيرت خپل خواته وګرځولم او داسې حال کې چې زما سترګو ته ځېر وو په حيرت او خندا وويل: معلم صيب ويل خپل لور مولی سړی ته ورکوم؟ او تا هم دا خبره خوشه وه؟ يعنې مطلب خوشېدې دې مولی؟
په شيطنت مې سر وخوځاوه او ومې ويل: ما د مولیانو ښه هم اوريدلې او بد هم

بې شماره! بابا تل ویل مولې ته دې ورکوم ځکه د هغه باور و چې مولیان د خدای په دین پوهېږي او د ښځې سره بد چلند نه کوې او ښه یې ساتې، حتا یو متل یې هم کاوه چې .. سم مې یاد هم نه دې خو ویل یې یوې ښځې تل دعا کول چې خدایه یا مې د مولا ښځه کړې، یا مې د مولا د کور غوا کړې!

زما په دې خبره جهان د زړه له تل وخندل او ویې ویل: اوس آرمان د دې چې د مولا شزه سې بیا هم د منلو ده خو دا د مولا د کور غوا؟! دا نو ولې؟
د هغه په خندا ما هم وخندل او ومې ویل: خو ومې ویل کنه مولیان په دین پوهېږي او حق او حقوق سم ورکوی نو ځکه که د مولا د کور غوا هم اوسیږی مولا درسره سم رفتار کوی او وایې دا هم د خدای مخلوق دې!

زما په دی خپره جهان داسې حال کې چې خندل خپل سر د منلو په پار وښوره وو، چې ما په سیطنت بیا وویل: خو ادی مولیان نه خوښېدل.
جهان د حیرت خپل یو وریځ پورته کړل او ویې ویل: ولې؟
- ځکه ادی تل ویل د عام انسان سره یو شیطان دی، خو د مولیانو سره لس دانې دی.
زما په دی خبره د جهان د قهقهه خندا غږ پورته شو او داسې حال کې چې لا یې هم خندل ویې ویل: او دا به یې هم ویل چې مولیان د دین او اسلام په نوم څلور، څلور شزی کوی؟!

د جهان په دی خبره چې یو دم د ادی د خبری مطابق وو سترګې مې له حیرت څخه خلاصې پاتې شوی چې جهان په خندا خپل په دوه ګوتو زما پوزه کش کړل او په همغه خندا او شیطنت یې وویل: دا خبره ما هم زیات اوریدلې، خو ته دا راته ووایه چې ستا مولیان ولې خوښږي؟
خپل اوږې مې پورته واچول او ومې ویل: زما ټول مولیان نه خوښیږي، یوازی بعضی، بعضی چې خوش اخلاق او دیندار وی زما خوښیږی.
زما په دی خبرو جهان نرې مسکا وکړل او ویې ویل: شه نو شه نازولې! دا وو ستا

معیار د میړه کولو څخه؟ صبر زه وګررم ایا ستا په معیار برابر وم کنه چې تا راته "هو" وویل؟

غوښتل مې ورته ووایم چې اول وخت کې نه وې برابر خو وروسته زما د معیار څخه لا بهترینه شوی! خو ومې نه ویل ځکه زما په نظر شاید د جهان فکر د حسیب خواته لاړ شې او انسان دی هسې نه زړه کې ووایې اول کې ځکه نه وم برابر ځکه چې ستا لین او دین بل ځای چلیده! که څه هم پوهېدم جهان زر کاله وروسته هم داسې خبره ما ته نه کوی خو بیا هم زما زړه ځانته ختا کار معلومیده نو ځکه خاموشی مې اختیار کړل، چې جهان په شیطنت وویل: اول معیار دې زما په نظر وویل دې چې د نر عمر د شزې څخه باید څو کاله پورته وی؟

ور ومې کتل چې جهان په شیطنت سترګه ووهل او په خندا یې وویل: په دې کې خو په سلو کې ما 110 نمری وړې! ځکه ستا څخه څه کم او زیات اته نهه کال مشر یم.

په خندا مې د جهان خوشحاله څهرې ته کتل چې هغه بیا په خندا وویل: دویم دې وویل چې باید سنګین او درونده عادت ولرې!(زما سترګو ته ځېر شو او په مسکا یې وویل: زه دا نمره ته راکه نازولې.
په خندا مې وروکتل او زړه کې می وویل: دی عادت ته دی نمره د ټاکلو نه ده! ځکه بیحد خدای ښه اخلاق در کړی، خو دا خبره مې ونکړل د نیلوفر خبره سړیانو ته زیات جان او قربان هم مه وایه بیا دې په سر پورته کېږي، نو ځکه په شیطنت مې وویل: اوممم سلو کې 75 نمری درکوم که څه هم باید 60 درکړم خو خیر ..

زما په دی خبره جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ته و قران ته ماته 75/60 نمری راکوی؟ دا نو لغرچری" بې انصافې، چلبازی، حق خوړل" ده. اصلاً په کم دلیل ته ماته دا 75 یا هم 60 نمری راکوی؟ یعنی ستا په نظر زه سنګین او درونده عادت نلرم؟

په شیطنت مې وروکتل او ومې ویل: اوس چې ښه فکر کوم حق دې وو چې 50 نمرې درکړم.
جهان په قهرجن لهجه وویل: چشې دې وویل؟

د جهان په قهرجن لهجه و مې خندل او ومې ویل: ستا لاس چیرته دې دروند او سنګین صیب؟
جهان په حیرت خپل لاس ته چې زما پر پښه یې کیخودلې و وکتل او ویې ویل: چیرې دې ستا پر پشه د ..

جهان لکه چې تازه زما د خبرې په مطلب پوهه شو ځکه چوپ شو او څو شیبې وروسته په لوړ غږ په خندا شو او په شیطان لهجه یئ وویل: ستا زړه غواړې زه ستا په مخ کې خپل کوټه کې هغه هم داسې حال کې چې څوک نسته او یوازې موژ دواړه یو څنګه رفتار وکړم؟ اوس هم زه ډېر سنګین انسان یم چې داسې ماحول کې ناست یم درسره مجلس کوم، او هو زما د لاس ځای اوس هم خراب دی دا باید یو څه اخوا اخوا وایې ...

په کلک مې د جهان لاس چې په شیطنت یې زما پر پښه تیره وه وواهه، او داسې حال کې چې تندی مې تروش کاوه ومې ویل: وګوره داسې بی شرم، بی ادبه یې په دې کار دې نمرې 20 شول.
زما په دې خبره جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: که ته په دې حساب وغواړې ماته نمرې راکې نازولې نو مجبور د هغه شلو څخه هم تیره سې او صفر راکې ځکه چې ...

د ځکه چې د ویلو سره سم یې زه په یو جست خپل خوا ته کش کړم چې بی اختیاره مې چیغ له خولې ووت ...

***

د مدثر او مزمل د ژړا په غږ چې د جنید له کوټې راتلو خپل د خوب ډکې سترګې مې لږ خلاصې کړل خو د زیات خوب له لاسه بې اختیاره بیرته بندی شوی، خو د هغوي دواړو د ژړا غږ یو ځل بیا زما سترګې خلاصې کړه خو دومره توان راکې نه وه چې لځایه پاسم او د هغوی خوا ته لاړ شم نو ځکه غږ مې پورته کړو او جهان ته مې ناری .کړل

- جهان!
جهان- اوممم جان ... څه سوی؟
په زاریو او د ناز په لهجه مې ورته وویل: لاړ شه خپل زامن راوړه ژاړی، زما د وس نه کیږی پخدای له پښو یې غورځولې یم درسته ورځ زه یم د دوي پسي منډي وهم.

زه لا د ګیلو او شکایت کولو حال کې وم چې جهان د ځان خواته کش کړم او داسی حال کې چې خپل سر یې زما ویښتیانو کې ننویستی خپل په هغه ډډ غږ چې د خوب له امله نور هم نیول شوی و وویل: نو ته خپل زامن ولې خپل د ځان سره نه ویده کوی نازولی هوم؟ چې اوس نیمه شپه ما ورپسی استوی؟
په غوسه مې وویل: اول خو دا چې ستا هغه خانان زامن بغیر د جنید څخه نه ویده کیږی! او دویم که په یاد دې وی جناب نو سر ماښام دی خپل وویل "ایله کوه پریږده نن دواړه د جنید کوټه کې ویده شې!" ملامت ته وې نو اوس هم ورځه خپل یې راوړه زما ولاکه د وس کېږي.

د جهان د خوب څخه ډک د خندا غږ مې خپل د غوږ څنګ ته واوریده.
جهان- زما منې سر له سبا د کوټې هغه کونج کې د دې درې وارو ځایونه یوځای واچوه.

د ماشومانو غږونه چوپ شوی وه لکه چې جنید بیرته ویده کړې وه، ما هم بیرته کمپل په ځان راکش کړو او داسی حال کې چې مخ مې د جهان سینه کې پټ کاوه په طعنه مې ورته وویل: اوه نن ماښام ما چغې وهل مدثر او مزمل نور غټان شوی

باید نور یوازی کوټه کې ویده شې! او اوس بیا وایې چې درې واړو ځایونه همدی کوټه کې واچوه؟

زما په خبرو د جهان سینه زما د سر لاندی پورته ښکته شو چې پوهه شوم وې خندل او بیا د هغه لاسونه چې نور یې هم زه خپل سیني ته جوخته کړم او په همغه خوبجن غږ یې وویل: هغه وخت ما نور پلانونه درلودل نازولې!
– لکه څنګه پلانونه؟ جناب؟
بیا مې احساس وکړو چې سینه یې د خندا څخه پورته ښکته شوه.
جهان- هغه وخت ما غوښتل یو کوچني، شیرینکه دویم نازولې ولرم، خو افسوس چې هغه د ډاکټر فرمان زما ټول پلانونه خراب کړل.

پداسی حال کې چې د هغه د دې خبرو څخه مې خندا راغلی وه خو نمایشی توګه مې په سینه ووهله او ومې ویل: هو نو تاته خو کوم ستونزه نلری د کال په سر یو غواړی، ستونزی او جنجالونه خو یې زما په سر دی.
جهان- ته قول راکړه یو دانه کوچینکه شایسته ګک لور ماته راوړی خپل په رقم زه درته ضمانتې د سند او خط لیکلو سره درکوم چې ساتل به یې زه خپل کوم یوازی ځان، بیخی شیدی لا ته مه ورکوه ادی ته وایم هفته په هفته تازه تازه د وړې شیدی ورته راوستوی، شه اوس وایه څنګه خوشه دې ده کنه؟

– بیا هم زما ځواب همغه "نه" دی جناب.
جهان- بیا نو ولی نه دی؟
– ځکه چې ډاکټری ویل ...
جهان پرینخودم خبره مې پوره کړم او په بې حوصله لهجه یې وویل: په قران دا نو ریشخند دې.

د هغه په بی حوصله لهجه په خندا شوم، نن ماښام چې هغه سل رقم خپل په خبره چلونه ووهل چې ما راضې کړې د یو بل کوچني راوړلو لپاره خو ما ورته هر ځل نه وویل! ما په دې شرایطو یو بل کوچني نه غوښت، یو خوا مدثر او مزمل لا دومره نه

دې لویان شوی له بلخوا زما اضافه وزن زه پوهېږم چې دا اضافه وزن د حمل دوران کې ما ته ډېر ستونزی جوړه ولې شې، نو ځکه مې نه غوښتل اوس لپاره کوم بل ماشوم راوړم خو جهان یوازی همدا خبره نیولې وه "یوه کوچنې لور غواړم یو کوچنې لور غواړم!" کله ناکله د جهان دې کار ته مې خندا راتلل، یعنې تصور وکړې جهان خان سدوزی خپل په هغومره هیبت او دروند والې باندی کله ناکله د ماشومانو پشان ضد کوی.

کله چې نن مابنام جهان زیات وویل، کوچنې لور غواړم نو ما هم ورته د دروغو وویل چې ډاکټر راته ویل چې تر دوه کالو ماشوم مه راوړه ځکه اول باری ماشومان دې په عملیات پیدا سوی! که څه هم جهان زما په دې خبری باور ونکړو خو نور ټینګار یې هم ونکړو، په دې فکرونو چې نن مابنام مې څنګه چل ورکړو خندا مې راغله.

چې هغه کلک غیږه کې ونیول او داسی حال کې چې زما په اوږه یې خپل تیره غاښونه برابر کول ویې ویل: خانده خانده، پروا نکوې، زه خو پوهېږم نن ماشام تا ما ته چل راکې خو خیر لیاظ به دې وکو تر دې څو میاشتو د هغه نه بعد بیا موږ حساب کتاب لرو نازولې هغه هم انکیر منکېرې حساب کتاب.

***

په زر تکلیف او درد باندې لځایه پورته شوم او بیا کښېناستم د سترېا له لاسه مې نفس، نفس واهه زړه مې غوښت همدغه حال کې د کوټې منځ کې پریوځم او نور سر پورته نکړم! زنګونونه مې، ملا مې، اوږې مې، ټول بدن مې زړه، زړه درد کاوه زړه مې راته بار بار ویل بس دې لږ دمه وکړه! خو د نیلوفر د خبرو په یاد راوړلو د استراحت کولو څخه منع کولم. شاید لس دقې به مې ورزش کړې وو چې د زیات سترېا له لاسه پر فرش کښېناستم او اوږده، اوږده ساه ګانې اخیستل مې پیل کړل، څومره پخدای ریشخند او بې انصافې ده! یعنې کله چې وزن غواړې ډېر کړی باید یوازی د

معمول خلاف یو دوه ګولې اضافه ډوډۍ وخوری خو کله چې غواړې وزن کم کړې بیا نو خدای دی درسره مرسته وکړې!

ځکه هغه وخت خبره د یو دوه ګولو ډوډۍ د نه خوړلو نه ده، بلکې باید رژیم ونیسې، ورزش وکړې او خلاصه چې وزن اخیستل شاید آسانه وی خو وزن کم کول ناممکن ده، په همدی فکرونو کې وم چې د کور دروازه خلاصه شوه او د ماشومانو غږونه راغلل لځایه پاسېدم، او د دهلیز خوا ته لاړم جنید مزمل او مدثر د بابا د کور څخه راوړی وه، د دواړو لاسونو کې هم بیسکیټ وه زه د زیات ورزش کولو څخه بیخې د مرګې حال سترې وم جنید ته مې وویل چې مدثر او مزمل د یو څو ساعتو لپاره کرار کړې، ترڅو زه یو دوه ساعت لږ استراحت وکړم خو دومره سترې شوی وم چې سر مې لا کیخودلې نه وو چې ویده شوی وم!

د جهان په اندیښمن غږ چې راته ناری وهل سترګې مې خلاصې کړې.
جهان- خیرت دې؟ شه خو یې؟ دا څلور ساعت کېږی راغلې یم ته بیده یې، مریضه خو نه یې؟

او د دې خبری سره سم په همغه اندیښمن انداز یې خپل لاس زما په تندی کیخود چې زه ژر لځایه پاسېدم، په حیرت مې د کړکۍ خواته وکتل هوا تیاره وه، زه چې ویده کېدلم تازه د غرمی دوه بجې وه خو اوس ماښام شوی و، څومره ډېره ویده شوی وم د جهان په بیا ځلې غږ مې وروکتل او ومې ویل: هو .. هو ښه یم هغه .. (نه پوهېږم ولې خو و مې نشو کړې ورته ووایم چې ورزش باندی سترې شوی وم نو ځکه مې وویل: هغه لږ سترې شوی وم ما ویل لږ سر کېږدم او آرام وکړم تر څو چې ته راځې خو بیخې زیاته ویده شوی وم، تا ولې راویښه نکړم؟

جهان چې زما په خبرو لږ خیال هوسا شوی و وویل: ته دسې درنه بیده وی ما هم زړه ونسو چې راویشه دې کم، اوس هم کوچنیانو بیخې بې تابې کول او زه هم لژ ورختا سوم چې دا څنګه خوب دې چې په اندی لا نه اوړی نو ځکه مې راویشه کړې.

بغیر له دې چې نور څه ووایم لځایه پاسېدم مدثر او مزمل د جنید کوټه کې وه خو د ژړا غږونه یې راتلل د هغوی خوا ته ولاړم زما په لیدو د دواړو ژړا لا زور واخیسته، غوښتل مې غیږ کې راوخلم او کوټه کې دوار ته شیدی ورکړم خو زما د راخیستلو مخکې جهان چې زما شاته زما پسې راغلې وو رامخکې شو او دواړه یې غیږ وخیستل زه هم ورپسی شوم کوټې ته ننوتم، جهان لومړۍ مزمل زما غیږ ته راکړو ترڅو شېدي ورکړم او خپل یې مدثر راوخیست او د کوټې منځ کې په ګرځیدو شو تر څو هغه کرار کړی، ما هم په تلوار مزمل ته شیدی ورکړل او بیا مې مدثر خواته لاس ونیو، جهان داسې حال کې چې مدثر زما غیږې ته راکوه او مزمل یې راڅخه اخیست زما سینې ته چې لږ د کالو څخه معلومیدل اشاره وکړل او په شیطنت یې وویل:

جهان- نازولې لڑ پکر دې نیسه هغه چې خپل زامنو ته یې داسې مفته، مفته ورکوی زما مال او دولت دی.

د جهان په دې خبره د شرم څخه تک سره شوم او په غوسه مې ورته یو بې شرم بی ادب وویل چې هغه هم په مقابل کې یوازی وخندل، مدثر مې چې ورڅخه راوخیست نو د شیدی ورکولو وخت کې جهان ته مې شاه کړل، زما په دې کار یو ځل بیا د هغه د خندا غږ پورته شو، د جهان په خبرو ماته د څو میاشتو مخکې یو پیښه را یاد شول.

څو میاشتي مخکې مزمل بیحد مریض وو، جهان هم کور کې نه و، نو مجبور شوم چې د بابا کور ته لاړه شم، هلته مې مدثر ادی ته پریخود او خپل د بابا سره مزمل مو راوخیست او ډاکټر ته ولاړو ډاکټر معاینات وکړل لږ دوا یې هم ولیکل او بابا روان شو ترڅو دوا راوړی، او زه مزمل په غیږ کې د ډاکټر سره چې تقریبا د 34/35 کالو سړی وو یوازی پاتی شوم هغه هم د بابا د تللو سره سم همداسی بیځایه پوښتني کول پیل کړل، مثال ماشوم ته څه ورکوی ماشوم؟ او ماشوم تغذیه څنګه ده؟ او فلان څنګه دی؟ او بیستان څنګه دی؟ خلاصه په خبرو،خبرو کې ما ورته وویل چې

دا جوړه ماشوم دی او هغه بل یې د ده څخه یو څه صحتمند دې او دا لږ داسې ناجوړی دی.

کله چې ورته مې وویل جوړه ماشوم دی، او بل جملي یې په کور کښدي ډاکټر په ځیر نظر د سر د ویښتیانو څخه نیولې د پښو تر نوک اسکن کړم بیا یې وویل: دواړه ماشومانو ته خپل شیدې ورکوی؟ که وچې شیدی ورکوی؟
ما هم ورته وویل: نه وچې شیدی نه ورکوم خپل شښدي ورکوم.

دا خبره نه شول سم بلا شول، هغه یو داسې خبره راته وکړل چې د شرم د لاسه ګز ګز د ځمکې څخه ووتلم، لومړۍ په همغه ځیر نظر زما خواته راوکتل البته باید ووایم چې نظر یې زیات زما د سینو خواته وو بیا یې کرار وویل: ښه باډي لرې سینې دې هم ښه غټې دې معلومداره خبره ده چې شیدی به هم ډېری ولری!

یعنې هغه دقه کې مې اول خو شکر وویست چې جهان راسره نه وو! یعنې که خدای مکړه جهان وایې او د ډاکټر دا نجس نظر او دا مرداره خبره یې اوریدلی وایې بغیر د کوم شک ویلې شم د ډاکټر خوله یې ورمات کول! بغیر له کوم شک، خو له یوه خوا افسوس او کرکه مې راغلل چې یو ډاکټر چې دومره سواد، دومره علم، دومره رتبه په یو جامعه کې لری د هغه نظر او د هغه الفاظ او کردار د یو ښځې سره داسی بی ادبانه او بی شرمانه څنګه کیدلې شی؟ که زمونږ ډاکتران داسې کسان وي نو څه ګیله د یو بې سواده جاهل څخه وکړو؟ کله چې سواد داره مو داسی خدای او رسول شرمه ولې وی!

د ډاکټر په هغه خبره په یو جست لځایه پاسېدم او له کوټې ووتم بابا چې راغلو بغیر له دې چې څه ورته ووایم چوپه خوله ورسره روانه شوم، څه مې ورته ویلې وایې؟ د پښتنو جامعه ده که ووایې ډاکټر داسې خبره راته وکړل شاید هغه دقه د ډاکټر ګریوان راونیسي خو د هغه وروسته ټول ملامت ښځه ده! ځکه ټول وایې ضرور ښځې کې کوم چینجې وو چې ډاکټر داسې خبره ورته کړې، کنه یو سړی تر هغه وخت چې ښځه ورته لاره ورنکړی هیڅکله داسی کار نکوی! دا زمونږ د جامعې سوچ

دی او د دې سوچ څخه نه زما پلار استثنا وو نه هم جهان، هغوی هم نران وه د هغوی ذهن کې هم لومړۍ همدا فکر راتلو، نو ځکه چوپه خوله بغیر د څه ویلو د بابا سره د کور خواته روانه شوم البته زړه کې مې څه چې کنځل او ښیرا وه هغه ډاکټر ته مې وکړل.

د جهان په غږ له فکرونو څخه راووتلم.
جهان- تاته وایم.
- ها؟
جهان په مشکوک نظر راوکتل او ویې ویل: نن راته بیخې شه نه معلومیژی، کوم خبره سوی؟ دا دری ساعت کیژی ناری وهم جواب نه راکوی!
-نه څه خبره به سوی وی؟ ومې ویل کنه لږ ستړی یم فکر مې پر ځای نه دې اواز مې درنه وا نه وریدو.
جهان- څه کار دې کړي چې تر دې حد ستړی یې؟

- کور دې ماشومان دې ډوډۍ غواړی، کالې غواړی، کور پاکول غواړی دا دومره کارونه یوازی ځان کول هغه هم د مدثر او مزمل سره انسان د پښو اچوی، که د ادی کور نږدی نه وایې او هلته مې کله ناکله نه استول د وخت یا زه مړه وم یا هم خدای نکړه دوی مړه وه(زما په دې خبری جهان تندی تروش کړو او کرار د شونډو لاندی" خدای دی نکوی وویل چې ما خپل خبرو ته دوام ورکړو او ومې ویل: خلک د یو ماشوم د ساتلو نه دی هغه وخت زه دوه دانې هغه هم داسی ماشومان ساتم بیا هم ته پوښتنه کوی ولې ستړی یی؟

زما د خبرو خلاصیدو وروسته جهان د تایید په توګه سر وخوځاوه او کرار یې وویل: امممم دا هم د شهر مشکلات دی کنه اوس کندهار کې وای کوچنیان دي ولاکه تا لیدلی وایې چې چا واخیستل؟ چا ورته ډوډۍ ورکړل؟ او چا بیده کړل؟ هلته د کور کار هم دربانډی اسانه کیدی څو شزې واست هر چا یو کار کړی وای کار خلاص وو،

خو دلته ستا خبره هر کار ستا په غاړه دی او د کوچنیانو سره کار کول هم سخت دی.

په تمه وم فکر مې کاوه جهان غواړی یو بل خبره هم وکړې؟ خو هغه بغیر د نور څه ویلو لځایه پاسېد او داسې حال کې چې مسکا پر شونډو زما خواته کتل ویې ویل: اوس چې زما نازولې دونې سترې سوی او دونې ګیلې وکړل نو د نن ماشام دیګ به زه ورته پوخ کم تر څو جبران زحمت اوسیږی څنګه خوشه دې ده؟

د جهان په دی خبره ما په کراره وخندل او د تاییید په توګه مې سر وخوځاوه چې جهان په خندا زما غومبرې کش کړو او بیا مدثر او مزمل یې ښکل کړل او له کوټې ووت. ما هم مدثر او مزمل چې بیحد سترې شوی وه په پنځه دقیقو کې ویده کړل او ژر د هغه پسې له کوټې و وتلم تر څو و ګورم څه پخه وی؟ آشپزخانې ته په ننوتلو جهان مې ولید چې په یو ښایسته انداز باندې ولاړ و چاقو په لاس او کرار کرار یې لکه آشپزانو پشان پیاز میده کول، دومره د هغه داسې انداز راباندی ښه ولګید چې بې اختیاره د دهلیز خواته ولاړم او په تلوار مې خپل موبایل راوخیست او ژر بیرته آشپزخانې ته راغلم جهان همغسې لګیا وو په آشپزی چې ما ورځخه عکس واخیست، زما اراده د زیات عکسونو د اخیستلو وه خو فکر مې نه وو د کمری فلش خلاص وو او همدا چې ګروپ یې روښانه شو او کړچ یې کړل جهان په تلوار زما خواته راوګرځېدو ما په ناراضه توګه خپل موبایل ته وکتل چې د هغه یو کرش او خراب عکس پکی اخیستل شوی وو، او په همغه ناراضه څهره مې وویل: سم رانغې.

زما د ناراضه څهری په لیدو جهان په خندا وویل: زه اوس یې واخله زه شور نخورم.
- نه خوند یې په بیخبرې کې وو.
جهان په خندا سر وخوځاوه چې ما وویل: څه پخه وی؟
جهان- اممم غوشه!
د غوښې د نوم په اوریدو مې تندی تروش کړو خو د دې څخه مخکې چې څه ووایم جهان وویل: البته د چرګ غوشه ده!

- غوښه، غوښه ده.
جهان- یا نو غوشه تر غوشی فرق لری نازولې، د چرګ غوشه له سر په غوشه کې مه شماره.

په تروش تندی مې ورته کتل چې جهان په خندا سترګک ووهل او ویې ویل: بخشه کوه نو ما یوائې غوشه پخول زده نن ماشام زموژ سره غریبانه خوراک وکه.
- ته پوهېږې نن زه ولې دومره سترې وم؟
جهان بغیر د څه ویلو راوکتل چې ما په همغه تروش تندی وویل: ځکه دری ساعت لګیا وم ورزش مې کاوه! د سهار راهیسې مې هم ډوډۍ نه ده خوړلې او ته(په خفه لهجه مې وویل: اصلاً زه نن ماښام ډوډۍ نخورم، پخه یئ کړه ته او جنید یې وخوری.

زما په خبرو جهان خپل د لاس چاقو د پیاز سره ختا کړو او په تروش تندی زما خواته مخ راوګرځوه، او ناساپه په داسې یو قهرجن لهجه یې خبرې پیل کړل چې د وېرې څخه زما اوږی وپریدل: څه جبر وو؟ اصلاً ته ما ته دا ووایه چې ته غواړې وزن د چا لپاره کم کړې؟ که زما لپاره کم کوی نو ما خو اول کې درته وویل ستا د وزن سره کوم مشکل نلرم! او که د خلکو د خبرو لپاره یې کم کوی بیا نو ډېر بیعقل یې! وینم دا څو میاشتې کېڅی پر ځان دی غم جوړ کړې چې چشی دی؟ پلانکې ماته وویل ته چاغه یې!

بد یې کړی هر چا چې تاته ویلې چې ته چاغه یې، اصلا هغوي څه کاره دې چې زما د شزې د وزن په باره کې خبری کوي؟ اصلاً دا ستا وزن یې د ۲۰۰ کیلو! پر دوی څه؟ دوی تاته ډوډۍ درکوې که زه؟ ته زما شزه یې که د(جهان خپل خبره بند کړل او داسې حال کې چې خپل په ډېره کې لاس تېره وه په کلک څو ځله د شونډو لاندی استغفار وویل بیا یې په کرار او نرمه لهجه وویل: مکوه نازولې مکوه.. په دې بیځایه خبرو مه زما عصاب خراب کوه مه هم خپل ده، په قران ته ډېر ساده یې!

هغوي خپل د ضد او بخيلې څخه تاته داسی وايې، هغوي ستا د ژوند سره بخيلې کوی ته دوه دانې کوچنې شايسته، شايسته جوړه يې زامن لري،يو کور لری، يو کورنۍ لری، يو ميړه لرې چې د ليونيانو رقم دربانده مئين دی ستا هر حکم پر سر سترګو منې، د خاله لورګانې دی دا خبری نسې هضم کولې او بل کار خو نسې کولې نو غواړې خپل په دی خبرو تا خفه کړې او ته هم د هغوي خبری منې او پر ځان غم نيسې.!

لومړۍ ځل وو چې د دومره وخت وروسته جهان داسې په تنده لهجه راسره خبری کول، د هغه په داسې قهرجن غږ زما سترګې له اوښکو ډکې شوی چې جهان سر د افسوس په توګه وخوځاوه خپل لاسونه يې د نل لاندی پريمنځل او زما خواته راغلو. همدا چې غيږه يې خلاصه کړه او زه يې غيږ کې ونيولم بې اختياره د يو ماشوم پشان چې مور او پلار يې ورباندې د يو کار پر سر پټکه او غوسه کړې وی او اوس بيرته ناز ورکوي نو ماشوم ورته ځان معصوم کوی او ناز ورباندی کوی او ژاړی، ما هم بې اختياره همغسې وکړل چې جهان داسې حال کې چې غيږ کې نيولې وم ويې ويل:

جهان- جان .. جان مه جاړه قربان دی سم، ما خو تاته چشې ونه ويل بيا ولې جاړی؟ د هغه په دی خبرو ژړا مې لا پسې زياته شوه او ومې ويل: تا ... تا ماته وويل بې عقلې! تا .. تا ... پر ما چغې ووهل.

زما په خبرو د جهان سينه زما د سر لاندی پورته ښکته شول او بيا داسې لهجه باندې چې خندا ورځخه له ورايه ښکاريده ويې ويل: يعنې هغه دومره خبرو کې تا يواځې دی خبری ته پکر سو چې ما درته بيعقل وويل او په پورته آواز مې درسره خبری وکړل؟ نور شې دی وا نه وريدل؟

ځواب مې ورنکړو چې جهان په خندا خپل د غيږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې زما اوښکې پاک کول په همغه خندانه او شيطانه لهجه وويل: شکر وباسه چې ميړه دې زه يم! کنه د وخت خدای نکرده اوه کفن دې شکول.

په حیرت مې وروکتل چې جهان په همغه خندا زما د سر ویښتیان ښکل کړل او ویې ویل: هې هې نازولې تا د سړیانو غوسه او شنزل(کنځل) کول نه دې لېدلې، ما یوازی خپل ژغ(غږ) لـــژ پورته کې هغه هم ستا د پاره کنې نور سړیان د ژغ د لاسه لاس پورته کوی، او جوړ فرش ورکوی.
د جهان په دي خبره په تلوار د غیږی څخه یې لری شوم او په مظلومیت مې وویل: یعنې ته هم غواړې پر ما لاس پورته کړې او ومې وهې؟
زما د مظلومو سترګو پر لیدو جهان په خندا وویل: ای زه دې قربان د دې سترګو څخه سم، خدای دی هغه ورځ نه راوړی چې زه دې وغواړم پر تا لاس پورته کړم ما یو وار ته وهلې یې چې شاید ظاهراً وار تا خوړلې و خو قسم پر خدای چې درد یې زما زړه تیر کړی و ...

د جهان په دې خبره ما هغه وختونه او د جهان هغه نارامه حالت رایاد شو، هغه وخت چې جهان تازه د حسیب د موضوع څخه خبر شوی وو، جهان هم لکه چې هغه وختونه په یاد شول چې ژر یې خبره بدل کړل او د آشپزی کولو پر بهانه زما څخه لری شو ټوله شپه نور کوم داسی موضوع رامخکې نشوه چې مورِ خبره وربانده یو پر دوه کړو د تل پشان ډوډۍ مو وخوړل ماشومان ولاړل د جنید کوټې ته او ما چاې دم کړل او خپل کوټې ته ولاړم جهان هم د تل پشان پر لمانځه ولاړ و ما هم چای واچو او د سترګو له کونجو څخه د هغه لمانځه کولو ته ځېر شوم او لا پیاله چاې مې اچولې نه وه چې د جهان مونځ خلاص شو او زما څنګ ته راغلو.

د تل پشان زما د ورځ پوښتنه یې وکړل او ما هم بغیر له دی چې د هغه ورزش کولو موضوع دویم ځل ورته بیان کړم ورته کیسه مې وکړل او خبرو خبرو کې ځایونه مې واچول مدثر او مزمل ته مې شیدی ورکړل او ویده مې کړل جهان په دې ټوله موده کې چې ما کار کوه زما خواته راکتل کله چې کارونه مې خلاص شول خپل غیږه یې راته خلاصه کړه او زه هم د عادت مطابق غیږ کې پریوتم تر څو ویده شم جهان داسې حال کې چې زما ویښتیانو کې ګوتې وهل د تل پشان د خوب څخه مخکې دعا ویل پیل کړل!

دا دعا جهان هره شپه ویل تر دې حده چې زما هم څه ناڅه ټول زده شوی وه، لومړۍ د 29 سپاري څخه سورت ملک ویل بیا یې درې ځله الحمد الله،درې ځله چهار قل او درې ځل ایت الکرسي او د هغه وروسته د خوب دعا "الهم بسمک اموت و احیا" ویل د هغه د دعاګانو د اوریدلو حال کې تل ماته خوب راتلو او ویده کیدلم او اوس هم کرار کرار سترګې مې ګرم کېدل او خوب راباندی غالب کیدو چې جهان وویل:

جهان- نازولې بیده سوی؟
په همغه پټو سترګو مې وویل: اوممم نه ویښه یم.
جهان- نن ادی زنګ وهلې وو، سلام یې ویل درته.
- اممم علیک سلام څنګه وه ښه وه؟
جهان- شکر ښه وه پوهېژی ولې زنګ وهلې وو؟
- شکر چې ښه وه، نه ولې زنګ وهلې وو؟
جهان په خندا وویل: د خیره د اختر نه بعد د بشیر واده دی زنګ یې وهلې وو او ویل یې تاسو د اختر څخه مخکې راسی روژه هم زموژ سره تیر کی.

د بشیر د نوم په اوریدو خوب مې د سترګو و پریدی او په حیرت مې وویل: بشیر؟ همدا خپل وراره بشیر یاده وی؟
جهان په خندا وویل: هو نو، څو بشیره موژ لرو؟
- هغه خو ډېر ماشوم دې!
زما په خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: د کوم خوا ماشوم دی؟ غټ سړی دی.

په حیرت د جهان خواته مې مخ کړو او ومې ویل:غټ سړی؟ هغه تازه د 13 کالو هلک دې د جنید څخه دوه دری کاله مشر دی.
جهان په همغه خندانه څهره وویل: عمر یې صحیح دې چې د 13/14 کال و دې خو ماشالله قد او قواره یې د 17/18 کلن ځوان رقم ده تازه همدا مخکې میاشت چې زه تللې وم کندهار ته ومې لېدې خپل په ژیره(ږیره) یې چاړه تیره کړې وه او اوس

ماشالله داسی ببره ژیره یې راغلې وه چې زما ژیره ورته دوه تار معلومیده او قد یې هم دونی جګ سوی وو چې ما اول وار فکر وکې جمشید دې!

- خو بیا هم جهان هغه ماشوم دی! قد او قواره د عمر او عقل سره فرق لری.
جهان- عمر یو عدد دې، عقل او شعور د عمر سره کار نلری او هو خبره د مجبوری ده، کنې موژ هم دونې ظالمان نه یو چې دسې کوچنې هلک ته واده وکو.
- د څه مجبورې؟
جهان- د انجلۍ عمر!
په حیرت مې وویل: د انجلۍ عمر څه؟
جهان- د فاطمي عمر ډیر دې، نه کیژي چې یو دوه کاله صبر وکو.
د حیرت څخه په خلاصه خوله مې وویل: د فاطمي عمر زیات دی؟
جهان- هو نو.
- هغه وخت د څو کالو ده چې ته وایې زیات دی؟
جهان په خندا وویل: ولاکه د قیق حساب خو نلرم خو بابا ویل د 19/20 کالو شاید وی.

- یعنې ستا په نظر د 19/20 کالو انجلۍ عمر بیحد زیات دی؟ او باید ژر تر ژره یې واده کړې؟ نو هغه وخت چې زما عمر د 21 کالو وو او ستا سره مې کوژده وکړل زه ستا په نظر بوډې معلومیدم؟

زما په دې خبره جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: د دې نظر مې موضوع ته فکر نه وو کړې.
په غوسه مې په څنګل باندی په سینه وواهه او ومې ویل: خانده مه ماته ځواب راکړه، یعنې هغه وخت ستا په نظر زه بوډې وم چې ته زما غوښتنې ته راغلې؟
جهان داسې حال کې چې کوښښ کاوه خپل خندا کنترول کړې وویل: زمونږ موضوع او د هغوی موضوع فرق لری.
- څه فرق لری؟

جهان- امممم د ځمکې څخه تر آسمان فرق لری نازولې! ګوره ته د کوم کوچنې هلک چې عمر یې ستا څخه 8/9 کال لږ وی په نوم نه وی! ته تازه د 21 کالو پیغله وی او خپل د پلار په کور ناسته وې چې ټول خواستګاران هلکان دی د عمر له لحاظ ستا همزولې وه یا که ډیر کوچنې وایې شاید یو یا دوه کاله د عمر تفاوت وایې، نو ځکه هر وخت چې واده دې کړی وایې خپل د همزولې سره واده راتلو خو دلته خبره فرق کوی، فاطمه د 20 کالو ده او بشیر د 13/14 کالو که موږ څلور پنځه کال نور هم صبر وکړو چې بشیر یو څه ځوان سې هلته د فاطمې عمر د 24/25 کالو کیږی او په کلې کې یو 24/25 کلنې انجلۍ ته سپین سری وایې، نو ځکه ژر واده کوو چې د خلکو فکر و دی خبری ته ولاړ نسې.

او هو هلکان ماشالله یو کال کې قد او قواره باسې همدغه اوس بشیر او فاطمه که د یو بل سره و دریږی فیکس یو اندازه دی حتا بشیر لا ورځخه په عمر کې ډېر معلومیږي اوس په خبره پوی سوی نازولې؟

په همغه ناراضه څهرې مې وروکتل او ومې ویل: هو همدومره پوهه شوم چې د هلک عمر چې د 30 وی 40 وی که حتا د 50 کالو بوډا وې او د یو 12/13 کلنې انجلۍ سره واده وکړې هېڅ مشکل نلری او هېڅوک ورته بوډا نه وایې او د انجلې پر حال افسوس نه کوې خو که جنې د یو هلک سره واده وکړې چې عمر یې د هغې څخه 3/4 کال لږ وي نو ټول خلک ورته وایې چې جنۍ سپین سري ده او هلک لا ماشوم دی!

زما په دې خبره جهان څو شېبې په ځیر راوکتل او بیا یې په کرار خو په کلک لهجه ځواب راکړو: زه د خلکو د خبرو سره کم کار نلرم خو مطلب که دې ما ته او خپل ځانته وې! نو باور وکه که هغه وخت چې ما ته ولیدلې او دربانډی مین سوم که هغه وخت ستا عمر زما څخه 8/9 کال غټ هم وایې بیا هم ما غوشتل درسره واده وکم، ما ته عمر مهم نه دی ومې ویل درته چې عمر یو عدد دې او بس، نو هر دقه ما ته مه رایاده وه چې په عمر کې زه ستا څخه څوني مشر یم؟!

د جهان په دې خبره خوله مې نوره بنده کړه، دا څو وخته تازه د دې موضوع سره عادت شوی وو او کله ناکله چې ورته بوډا مې ویل نه خفه کېدو خو اوس چې څنګه تندی ترشو کړو پوهه شوم چې بیا یې ذهن د نور خبرو خواته لاړو او خفه شو، زړه کې مې د ځان سره وویل اصلاً پر ما یې څه چې بشیر د فاطمې څخه په عمر کې ماشوم دی؟ زه خو باید د دې واده په هرځومره ژر کیدلو خوشحاله اوسیږم! ځکه که خدای نکرده دا واده ونشې بیا د جهان د کاکا کورنۍ د جهان پسې کیږي چې زما لور خو ستا پر نوم وه راشه ویې کړه؟!

په دې فکر چې جهان وغواړی بله بڼه وکړې د بدن ټول ویښتیان مې سیخ شول ځان مې ژر د جهان خواته نږدی کړو او داسې حال کې چې د هغه سینه کې مې خپل مخ پټ کاوه سینه مې ورڅخه بڼکل کړل او کرار مې وویل: او که ما ستا څخه دومره شناخت درلود لکه څنګه چې اوس یئ لرم نو که ته د 50 کالو په عمر هم واې او زما غوښتنې ته راغلې وایې د بابا د "هو" او "نه" د ویلو څخه مخکې ما درته "هو" ویل جناب جهان خان سدوزي صاحب!

جهان څه ونه ویل خو همدا چې لاسونه یې کلک پر ما راتاو کړل او زما د سر ویښتیان یې بڼکل کړل پوهه شوم چې زما په خبرو خوشحاله شوی.

***

د روژې میاشت څنګه راغله او څنګه ولاړه خبره لا نشوم! نن د روژی 28 وه او زه لګیا وم د مدثر،مزمل، جنید، جهان او خپل کالې مې بکس کې اچول ترڅو همدا چې جهان راغلو حرکت وکړو د کندهار پخوا، ارباب دا یوه هفته کېدل چې مسلسل زنګونه جهان ته پیل کړې وه او بار، بار یې ورته ویل چې د اختر څخه مخکې راشې اختر هم زمونږ سره تیر کړې او د اختر یوه هفته وروسته د بشیر واده هم تیر کړې او

د هغه وروسته بیرته لاړ شې، او د هغه د دومره زنګونو او ټینګار وروسته نن جهان د تلو اراده کړې وه او ماته یې وویل: چې خپل شیان راټول کړه زه یو ساعت کې خپل کارونه سم کوم او درځم درپسې.

ما هم یو ساعت مخکې د ادی بابا او اسما سره خدای پامانې وکړل او اوس لګیا وم خپل د تلو شیان مې سم کول، البته بابا څو دقیقې مخکې راغلو او ادی چې کوم شیان پخه کړې وه تر څو که مورِ تر ماښام کندهار ته ونه رسېدو په لاره کې وخورو ما ته راکړل او بیرته ولاړې، البته ادی بابا ته هسې دا بهانه کړې وه، اصل کې ځکه چې ادی خبره وه چې زه میاشتنې مریضه یم او روژې خورم نو ماته یې داشیان راوستول، چې لاره کې وخورم!

د څو دقو وروسته جهان هم راورسېدو او کله چې هر څه یې تیار ولیدل نو ډېر ژر شیان یې موټر ته ویوړل او ناری کړل چې راځې، ما هم خپل حجاب سم کړو او موټر ته پورته شوم مزمل چې د جنید غیږ کې وو ورځخه مې راوخیست خو مدثر چغې وهل هغه مې د جنید غیږ کې خوشی کړو جهان د خدای خیر پر ویلو موټر روښانه کړو کرار کرار کورونه زمورِ شاته پاتې کیدل او مورِ پوخ سړک ته ځان نږدی کاوه دوه ځله په دی لاره تللې وم خو بیا مې هم په یاد نه وو! لومړۍ ځل خو حساب کې نه راځې ځکه واده مې وو او زیاتر لاره مې په خوب او ژړا تیره کړې وه دویم ځل د روقیه واده ته چې تلو هغه وخت هم مدثر او مزمل ماشومان وه او دومره یې ټوله لاره کې وژړل او پعذابول یې وکړل چې ما شاوخوا د کتلو فرصت پیدا نکړو.

خو اوس هېڅ ستونزه نه وه او ما په راحت خیال کولې شو چې شاوخوا وګورم، پوخ سړک باندی زمورِ د موټر بغیر یو څو دانې مسافر وړونکې موټران وه او یو څو هم زمورِ پشان کوچنې موټران جهان بغیر د څه ویلو مخامخ کتل خو د څهرې څخه یې سترګیا ښکاریده! دا یوه هفته کېدل چې لګیا و ټول شیان یې سم کول تر څو د ده په نه موجودیت کې کوم ستونزه رامخکې نشې. ژوره ساه مې واخیسته او د موټر د

ښېښې څخه مې بهر ماحول ته وکتل ماشومه چې وم فکر مې کاوه ټول افغانستان همدا کابل دی!

خو کله چې د لومړۍ ځل لپاره موټر کې کښیناستم او د کابل څخه بهر دښتی، کلي، او لاری کوڅي مې ولیدی هغه وخت پوهه شوم چې افغانستان یوازی کابل نه دې بلکې افغانستان ډېـــــر غټ دی! سر مې په ښیښه تکیه کړی وو او همدی فکرونو کې وم د روژی میاشت وه او نه کیدل چې موټر کې کوم سندره روښانه کړم البته جهان د سندری څخه بد راتلل که روژه هم نه وایې بیا هم هغه اجازه نه راکول، البته که ډیر مې زارۍ کړی وایې نو یو نعت یا ترانه یې چالانده کول چې خپل د کړی خبری څخه یی انسان پیښمانه کاوه، مزمل په ژړا شو هرڅومره چې اخوا دیخوا مې کړو کرار نشو مجبوره شوم چې شیدی ورکړم خو همدا چې اراده مې وکړل تر څو خپل ټیکری لږ لری کړم او مزمل ته شیدی ورکړم جهان په حیرت او تروش تندی وویل: چشی کوی؟

ما هم په حیرت مزمل ته اشاره وکړل او ومې ویل: شیدی ورکوم څه کوم؟!
زما په خبره جهان بد بد راوکتل او ویې ویل: پوخ سړک دی ته هم مخکې سیټ کې ناسته یې غواړې دسی حالت باندی شیدی ورکی؟
د هغه په خبره حیرت مې لاپسې زیات شو او ومې ویل: موټر روان دی او که روان هم نه وایی بیا هم چا ته څه نه معلومیده، ماشوم ژاړی او ته داسی پوښتنی کوی؟!

زما په خبره جهان نور څه ونه ویل خو په تروش تندی خپل پټو زما خواته راوچوه،که د څو کالو مخکې هوسۍ وایې نو د جهان په دی کار مې ورسره یو غټ جنګ کاوه خو اوس د جهان په ذهنیت او اعتقاداتو پوهه شوی وم نو ځکه بغیر د څه ویلو مې پټو پر ځان واچو او بیا مې مزمل ته شیدی ورکړل، عجیب ده خو اوس راباندی د جهان دا سختګیرانې،دا تندی تروش کول حتا دا ځیر نظر یې چې زما حجاب خواته یې کاوه چې تنګ خو نه وي، یا خراب خو نه وې، راباندې بد نه لګیدو بلکې عجیب به وې که ووایم خوښېدو مې!

ځکه د هغه دا کارونو ما ته داسې احساس راکو لکه ما ته چې توجه لرې، پر ما غیرت لری، زما هر کار او هر خبره ورته مهم ده، یو رقم پر ما یې د مالکیت دعوا کول! او دا یې تل ویل:"ستا کار، ستا خبری، ستا د وجود زره، زره پر ما مربوط ده او زه ستا د جسم او روح مالک یم!" ما څو کاله مخکې د داسې خبرو څخه کرکه راتلل، او د هغه سړیانو څخه خو مې نفرت کیدو کوم چې ښځه به یې خپل مال او دولت ګڼل او د هغې په هر کار به یې کار درلود، خو اوس ...

اوس راته د جهان دا مالکیت خوند راکوه، عجیب ده خو کله چې به جهان ویل "زما ښځه" دا لفظ د مالکیت"زما" به یې زما په زړه کې کیلو کیلو ګوډې ماتول، زما په نظر دا چې د یوې ښځې بد راځې له دې چې یو سړی ورباندی د مالکیت دعوا وکړی دا دوه دلیل لری، لومړی دا چې هغه سړي د دې په زړه نه دی نو ځکه د هغه سړی د مالکیت څخه یې بد راځې، او دویم دا چې هغه سړی په مالکیت کې رښتین ولې نشته او د دروغو دعوا ده.

مزمل او مدثر دواړه ویده شوی وه جنید هم د خوب څخه زنګېدو زه که څه هم لومړی خو ساعتو کې د لارې شاوخوا مې کتل او خوشحاله وم خو کرار کرار سترې شوم او زړه مې تنګ شو، د کابل ښار څخه پوره وتلې وو اوس نه کوم کور تر سترګو کیدې او نه هم کوم دوکان یا تعمیر! هسې دښته وه. خالې لکه ریګستان پشان لمر د غرونو په څوکه لګیدو او ژیړه طلای رنګ ځلا یې کول د ځینو غرونو په سر یوه پوسته هم تر سترګو کیدل نور هېڅ هم نه وه!

په دی نیم ساعت کې د زیات خلق تنګې څخه مې زر ځله خو د جهان څخه پوښتنه وکړل چې کله رسیږو؟ او څومره لاره پاتې؟ جهان به هر ځل په خندا ویل:"لا زیات لاره پاتې ویده شه چې لږ سترېا دی کمه شې." خو دا لعنتې خوب کله زما سترګو ته راتلو جنید، مدثر، مزمل ټول ویده وه یوازی زه او جهان ویښ وو، هوا مخ پر تیاره کیدو وه که څه هم وږی وم خو د ماښام اذان ته چندان زیات وخت نه وو پاتې او که

لږ نور مې صبر کړی وایی نو د جهان سره به مې یو ځای ډوډۍ خوړلې وایې، که څه هم جهان راته په خندا وویل: تخو هسې هم خدای بخشلې یې ډوډۍ دی وخوره.

خو زما زړه نه کیدو او غوښتل مې د هغه سره یوځای ډوډۍ وخورم، په همدی فکرونو کې خوب وړی وم، نه پوهېږم څومره ویده شوی وم خو د جهان په غږ له خوب راپاسیدم.
جهان- شینه(کینه) یو شې وخوره لس دقیقو کې رسیږو لخیره بیا هلته خدای خبر وخت پیدا کی چې ډوډۍ وخوری.

د جهان په خبره مې په حیرت شاوخوا وکتل چې ګورم هوا پوره تیاره شوی او جهان د موټر ګروپونه بل کړی وه ماشومان هم راویښ شوی وه او دواړه د جنید سره په شاته سیټ کې لوبې کول، په حیرت مې وپوښتل: دومره ژر ورسیدو؟ زما په خبره جهان کرار وخندل او داسی حال کې چې نیم نظر یې زما خواته کاوه ویې ویل: جر ورسیدو؟ ستا خوب دروند سوی نازولې! کنې ما نیم ساعت موټر ودروې روژه مې ماته کړل،مونځ مې وکی بیا مې حرکت وکې او ته په دی ټول لاره بیده وی! تقریبا دری څلور ساعت کېږی!

د جهان په دی خبره مې د حیرت څخه سترګې خلاصې پاتې شوی چې جهان زما د حیرت زده څهری په لیدو کرار وخندل، غوښتل یې یوځه ووایې خو د څه ویلو مخکې موبایل ته زنګ راغلو ما هم ورڅخه نظر واخیست او مزمل مې د جنید د غیږ څخه را واخیست ځکه د دواړو غیږ کې نیول ورته سخته وه، همغه حال کې مې د جهان غږ هم واوریده چې ویې ویل: بس دغه دې در ورسیدو پنځه دقیقو کې د خیره د کور مخکې یو.

د جهان له خبرو پوهه شوم چې د موبایل هغه خوا ضرور یا ارباب وو، یا هم د جهان کوم ورور،چې جهان داسی خپل د راتګ وخت ورته و ویلو، د زنګ خلاصیدو وروسته جهان بیا راته وویل چې ډوډۍ وخوره خو زما بیخې اشتها نه وه او د جهان د زیات ویلو با وجود مې هم ګوله ډوډۍ ونخوړل، د څو شېبو وروسته جهان موټر د سړک

څخه د کوڅو خوا ته وګرځوو او لومړی لاره او کوڅه وه چې د دومره ساعتونو وروسته زما په نظر لږ اشنا ښکاریدل که څه هم دومره زیات مې پکې وخت نه و تیر کړی خو بیا هم پوهیدم چې دا د ارباب د کور مخکې کوڅه ده.

جنید هم کوڅه لکه چې وپیژندل ځکه په خوشحالې مدثر ته چې په غیږ کې نیولې وو، د همدی لرې او تیارې لاري څخه د لاس په اشاره باندی د کور دروازه ښودل او خندل یې، زما پر شونډو هم مسکا راغلل لومړی ځل چې راغلې وم هغه وخت هم ماښام وو او ما شاوخوا هېڅ ونه لیدل او اوس هم! لا کور ته رسیدلی نه وو چې جمشید مې د لرې څخه ولیدو چې لاس یې خوځاوه او د موټر خواته راروان وو، د هغه په نړدی راتلو جهان په خندا د موټر ښیښه ښکته کړل او جمشید د تل پشان په همغه شور او هیجان وویل: ای ماشالله پخیر پخیر، ولې مو دونې ناوخته کړل؟

جهان- علیک سلام دا لا ناوخته دی؟
جمشید په خندا وویل: یا ناوخته خو نه دي خو ادی او بابا دونې زیات وویل جهان دوي ناوخته کړل، جهان دوي ناوخته کړل او زر واره یې زه د سړک تر غاړې واستولم چې ما هم فکر وکې شاید د رشتیا مو ناوخته کړی وی؟!

د جمشید په خبره جهان په کراره وخندل او ویې ویل: ادی او بابا همیشه دغسې ورختا دې، اوس ولاړسو که دلته مجلس کوی؟
جمشید په خندا وویل: یا.. یا راځې نور مجلس به په کور کې وکو، د دې څخه مخکې چې بابا خپل راسې.

جمشید په همغه ځغاستو بیرته د کور خواته لاړو او جهان موټر روان کړو خو شېبې وروسته موټر د ارباب د کور په هغه لوې حویلې کې ودرېده، د کورنۍ ټول غړی حویلې ته راغلې وه او زمونږ د راتګ په تمه وه! که څه هم دومره وخت زما د واده څخه تیریده او دومره شناخت مې اوس د دوي څخه درلود خو بیا هم داسې ناسپه د دومره خلکو مخکې تلل زړه کې راته ویره اوچول هغه هم د دی وزن او شکل، صورت سره، لومړی جنید د موټر څخه ښکته شو او مدثر یې د ځان سره ویوړو

ورپسې جهان ښکته شو ما ځانته دلداری ورکولو چې ښکته شه او دومره مه ویریږه خو جرئت مې نه درلود! زه په همدې کش مکش کې وم چې جهان زما خواته راوګرځیدو مزمل یې زما له غیږې څخه واخیست او همغه حال کې کرار وویل:

جهان- ولې بیریژی؟ خپل کور د دې راځه.
په حیرت مې د جهان خواته وکتل او دا چې په داسی حالت کې لا زما خواته یې فکر وو مسکا مې پر شونډو راغله چې هغه هم په ځواب کې راته مسکې شو او مزمل یئ زما له غیږې څخه واخیست او ولاړی د جهان په خبره لکه چې زما په بدن کې زر کیلو واټ مثبت انرژی تزریق شوی وی دومره په خوشحاله او بی غم زړه له موټر څخه راښکته شوم، مدثر او مزمل خو راته بیخی نه ښکاریدل چې چیرته دی؟ ځکه یو ثانیه د یو چا غیږ کې وه بل ثانیه د بل چا!

نظر مې پر جهان ولګیدې چې مور یې په ژړا ورڅخه مخ ښکل کړو او جهان بیا د هغې لاس ښکل کړو او په خندا یې ورته یو شې وویل چې مور یې ژر خپل د ټیکرې په څوکه خپل اوښکې پاک کړل، خپل د مور سره د سترې مشې وروسته جهان د ارباب خوا ته چې په مسکا او شوق یې د جهان خوا ته کتل ولاړې او د هغه لاس یې ښکل کړو او ورسره سترې مشې وکړل ارباب که څه هم په ظاهره محبت نه ښکاره کاوه خو د سترګو څخه یې له ورایه ښکاریده چې څومره خوشحاله دی!

د جهان د مور په غږ ژر مې نظر د جهان او ارباب څخه واخیست او د هغې خواته وګرځیدم، کله چې ځانته مې نږدی ولیدل نو ژر ښکته شوم تر څو لاس یې ښکل کړم، ما د هغې لاس ښکل کړو او هغې هم د تل پشان زما مخ ښکل کړو او بیا یې راڅخه زما د کورنۍ پوښتنه وکړل چې څنګه دې؟ او ما هم ورته شکر ښه دی سلامونه یې ویل ځواب ورکړو، کله چې د جهان د مور سره مې سترې مشې وکړل د هغه وروسته د جهان ورینداركیانې یو، یو رانږدی شول او که څه هم زما په لیدو یې سترګو کې حیرت ښکاریدو خو په بیحد خوش اخلاقې ټولو راسره سترې مشی

وکړل، مورِ تازه روغبړ خلاص کړی وو چې ارباب غږ کړل چې کور ته راځې ټول مجلس خو په حویلۍ کی نه کوی؟

د هغه په غږ ټول د کور خواته روان شو دوي له مخکې څخه دهلیز کې نالې اچولې وه ټول د هلیز کې ښېناستو جهان د ارباب څنګ ته نالې باندې کیناست زه هم د دهلیز یو کونج کې د جهان د مور څنګ ته ښېناستم مدثر او مزمل هم د جمشید غیږ کې وه تازه د ښېناستلو وروسته ارباب زما خواته پام شو او سترې مشی وکړل البته ما غوښتل چې د ارباب لاس ښکل کړم! خو وخت تیر وو اوس چې ټول ناست وه لځایه راپاسیدل او هلته تلل تر څو لاس یې ښکل کړم بیخی بد ښکاریده نو ما هم د همغه لری څخه ورسره روغبړ وکړو.

ارباب- څنګه و معلم صیب شه خو وو؟
- شکر الحمدالله شه وو سلامونه یې ویل.
ارباب د سر خوځولو حال کې کرار وویل: علیک سلام، زه شکر چې شه وو.
ارباب سره چې سترې مشی خلاصه شوه د جهان مشر ورور بیا ورپسې جهانګیر او جمشید دواړو سترې مشی وکړل دری واړو یو رقم سترې مشی وکړل؟ " وریندارۍ څنګه یې شه یی؟ کورنۍ مو شه وه؟" او ما هم دری واړو ته یو رقم ځواب ورکړو " شکر د خدای فضل دی ټول شه وه سلامونه یې ویل خپل شه یاست روژه پخیر تیریږی؟"

او هغوی هم د هو الحمدالله بیحد شه روژه ده پر ویلو بحث خلاص کړو! همدا لومړۍ ځل وو چې ما د جهان د ورونو سره دومره خبری کول! کنه نه هغوی زما په کار کې کار درلود نه هم ما، دا دومره وخت زما د واده وشو ما د جهان یو ورور نه دی لیدلی چې د کوم وریندارۍ سره دی مجلس وکړی یا کومه خبره وکړی د جهان عادت هم همداسی وو. هغه هم خپل د وریندارګیانو سره همغسې سترې مشی وکړل لکه څنګه چې د هغه ورونو زما سره کړی وه، کله چې لږ ماحول د روغبړ او جوړپخیر حالت څخه راووت ارباب په یو داسی نظر چې سترګې له خوشحالې څخه ځلیدل د

مدثر او مزمل خواته چې د جمشید په غیږ کې وه وکتل او بیایې جهان خواته مخ کړو او ویې ویل: کم یې مزمل دی او کم یې مدثر؟ دواړه یو رقم دی زه خو یې نسم سره بیل کولې.

د ارباب په خبره ټولو وخندل چې جهان زما خواته د نیم نظر په راچولو ارباب ته وویل: هغه چې توری سترګې دی مدثر دی او هغه چې خرمایې رنګ سترګې دی خپل د مور په رقم هغه مزمل دی، البته ورته نوم یې واخلې هغوي خپل ځانونه پیژني "ها" وایې.

د جهان په خبره چې ویې ویل د مور پشان سترګی دې ما د شرم شونډه وچیچل خو د جمشید په کار مې خندا راغله هغه لکه یو جنایی پولیس پشان د مدثر او مزمل سترګو ته د موبایل ګروپ واچو او تحقیق یې پیل کړو او د څو شیبو وروسته یې مزمل د ارباب خواته ونیو او ویې ویل: دا نفر شناسایې سو دا مزمل خان صیب دی.

د هغه په دی کار ټولو وخندل، ارباب لاس د مزمل خواته ونیو او ناری کړل تر څو هغه ته ورشې خو مزمل هک حیران شاوخوا ته کتل! زه هم حیرت کې وم، زه د دې خبرې څخه په حیرت کې وم چې څنګه دوی دواړو تر اوسه ژړلې نه دی او د جمشید غیږ کې ناست دی؟ شاید دلیل یې د جنید شتون د جمشید څنګ کې وو، خو اوس چې داسې پر میدان یې کیخودل تر څو ارباب ته لاړ شې نو دواړو تازه فکر شو چې دا مورِ چیرته یو؟ او دا څوک دی؟

ارباب- هله دلته راسه ..
د ارباب پر غږ او د جمشید پر ټیله کولو چې مزمل یې د ارباب خواته ټیله کو مزمل ناسپه ژړا پیل کړل او زما پسی په ګرځیدو شو، خو ځکه چې زه یو کونج کې ناسته وم نو زه یې ونه لیدم او ژړای لا پسی زیاته شوه د مزمل په ژړا مدثر هم خوله خلاصه کړه او دواړو چغې وهل پیل کړل.

جمشید- ای .. ای څه پیریان پر توي"تاسو" دواړو راغلل؟ ولې جاړی؟
جنید د هغوی د کرارولو کوښښ کاوه خو د هغوي یو خاصیت دا وو کله چې یو ځل یې ژړا پیل کړی وایې بیا نو تر څو چې ما نه وایې اخیستې نه کرار کېدل اوس هم سترګي پټې کړی وه او یواځې ژړل یې، د دې لپاره چې نور د موجود کسانو عصاب خراب نکړې غږ مې کړل او زما د غږ سره سم دواړه لاس پر لاس شول تر څو چې زما غږ ته راورسېدل، همدا چې ما وخیستل دواړه کرار شول، د هغوي په داسې ناساپه چوپ کیدو جمشید په خندا وویل: وریندارې دا کم بټنه(تېې) دې ورنه ووهل چې دسی خاموش سول؟

د جمشید په خبره ما کرار وخندل، خو جهان داسې حال کې چې خپل تکیه یې پر بالښت سم کول ویې ویل: یا کرار کوچنیان دې دونې نه جاړې دا اوس هم لژ بېګانګې کوي.
د جهان د خبرې سره سم د جهان مور چې زما څنګ ته ناسته وه او په مینه ناک انداز یې مدثر او مزمل ته کتل چې زه یې کلک نیولې وم ویې ویل: قربان یې سم شاید سترې سوی وی؟ ډوډۍ خورلې؟
غوښتل مې ځواب ورکړم خو زما د څه ویلو مخکې جهان وویل: دوي خو لا شیدی وخورل البته څو ساعت مخکې! خو مور یې شئ نه دې خورلې د روژه مات وخت کې هم بیده وه، دیته ډوډۍ راوړه بس هغوي هم کراریژی.

د جهان په خبره د جهان مور په تلوار وویل: وې ولې دی وختي ونه ویل؟
بیا یې د زرلشتې خواته وکتل چې هغه هم په یو جست لځایه پاځیده تر څو ماته ډوډۍ راوړی ما د شرم څخه سر ښکته ونیو دا چې د توجه مرکز اوسیږم تل شرمیدم خو جهان په کراره لګیا وو خپل د پلار او ورونو سره یې مجلس کاوه، همدی وخت کې د جمشید ښځه چې ما یوازی یوځل هغه هم د واده په ورځ لیدلې وه د چاي پیالو څخه ډک پتونس په لاس دهلیز ته رانوتل! د واده په ورځ مې سم صحیح نه وه لیدلې ځکه یوخوا مدثر او مزمل چغي وهل او ژړل یې بلخوا روقیه ته مې آرایش کاوه او داسې بد حال وو چې بیخې پوهه نشوم ناوی څنګه ده او څنګه نه ده؟

خو اوس د څلور،پنځه میاشتو وروسته مې تازه سم صحیح ولېده ښکلې وه! یعنې داسې افسانوي ښایست خو یې نه درلود خو بیا هم برابره وه دومره بدرنګه نه وه مناسب خوله، پوزه، سترګې او قد هر شې برابر وو خو لږ بیحد زیات آریش یې کړی وو چې د سپین کولو لځایه مخ ورته لږ شین کړې وو! د آرایش څخه یې که راتیره شم نور نو ماشالله تک سره لاسونه چې معلومیدل همدا څو ورځې مخکې یې نکریزی ورباندې وهلې د طلاو څخه ډک وه یو د طلاو غاړه ګې هم غاړه کې وه چې د ټیکر د لاندی څخه لا ښکاریدل او د طلاو چارګل، خلاصه چې بیخې په طلا اچولو کې حد کړی وو.

داسې ښکاریدل لکه همدغه دقه یې چې را واده کړې وی! د هغې د سره لاسونو او پښو په لیدو خپل ځان مې په یاد شو ما د واده په دویمه هفته دا ټول شیان پریښودل خو دا لا همغسې پر ځان رسیدل، د هغې په راتلو لږ خاموشې خپره شوه، همدا چې دهلیز ته راننوتل پتونس یې پر فرش کیخودو او مخامخ زما خواته د سترې مشی لپاره راغلل! ما هم ژر مدثر او مزمل چې زه یې کلک نیولې وم د جهان د مور غیږ ته ورکړل او د سترې مشې لپاره پاسیدم همدا چې لاس یې راکړو بیا مو د یو بل مخ ښکل کړو همدا څو شېبو کې بغیر د کوم څه ویلو پوهه شوم چې یا ډېر چالاک ده یا هم ډېر ساده!

ځکه د مخ ښکل کولو وخت کې داسی کلک، کلک زما مخ ښکل کړو چې دوه معنا د هغې دا کار درلود یا زیات چالاک یا هم زیاد ساده! البته شک مې پر یقین هغه وخت بدل شو چې زما سره د سترې مشی وروسته مخامخ د جهان خواته ورغله او د سترې مشې لپاره یې هغه ته لاس ونیو! د هغې په دی کار جهان او د جهان کورنۍ خو لری چې زما خوله لا د حیرت څخه خلاصه پاتې شوه، ما جهان پېژنده او پوهېدم چې جهان بغیر د خپل مور، خویندو او زما څخه د بل جنۍ لاس خپل ټول عمر کې نه دې نیولې او بد یې راځې که هغه د کاکا لوری وی، که وریندارہ یا هم بل هر څوک جهان په لاس باندې هېڅکله د ښځو سره سترې مشی نه کوی.

البته سترې مشی خو لری چې جهان د کوم کار لپاره لا ورته لاس نه ورکوي، زما یاد دې هغه زمور د نکریزو پر شپه کله چې اسما غوښتل ګوته یې ورته سره کړې جهان څنګه تندی تروش ونیو او شاوخوا پر کتو شو ترڅو پر یو بهانه خپل لاس اسما ته ورنکړی، اخر هم ما ورته ګوته سره کړل! رسم خو دسې و چې د ناوی خور خپل اوخښې ګوته سره کړې خو ما د جهان لپاره هغه رسم پریخود او خپل مې ورته ګوته سره کړه. نه پوهېږم د جمشید ښځې د چالاکې څخه دا کار وکړو که د سادګي څخه؟ خو هر څه چې وو د څو شیبو لپاره یو دم مطلق خاموشې دهلیز کې خپره شول، ټولو د جهان خواته کتل جهان چې هم ولیدل چې دا نه شاته کیږی نو په تلوار یې د ارباب د څنګ څخه د هغه پټو راوخیست خپل پر لاس یې وپیچو او بیا یې لاس ورکړو!

جهان- سترې مسې وریندارې څنګه یې شه یې؟
هغې هم لکه چې تازه فکر شو چې عجب بد کار یې کړی؟ ځکه شاوخوا مور ته یې وکتل چې په ږدو سترګو مو د دې کارونه څارل او بیا بیچاره ګې ناڅاپه بغیر له دې چې جهان ته لاس ورکړې په تلوار شاته شوه او له دهلیز څخه ووتل د هغې دی حرکاتو ته ما داسې په حیرت، حیرت کتل نه پوهیدم چې اوس څه وشو؟ او دا څنګه چل وو؟ جهان هم څو شېبې په حیرت د هغې تګ ته وکتل بیا یې لاس رانښکته کړو، مور ټول حیران وو خو د جمشید تندی تروش و او د غوسې څخه یې خپل شونډه چیچل، د هغه درومند ماحول چې د ده د ښځې په راتګ رامنتځه شوی وو د هغه د لمینځه ورلو لپاره د تل پشان ګل بې بې رامخکې شوه او د چایو پیالې یې د هر نفر مخکې کیخودل او فضا یې بیرته لږ عادی کړه.

خو زه لا هم د هغې د کار په حیرت کې وم چې د جهان مور په کراره داسې چې یوازی زه یې واورم ویې ویل: شه انجلۍ ده کله ناکله چې دسې ورختا سې بیا دا رقم کیږی او نه پوهیږی چې چشی وکی؟

د هغې په خبره په حیرت مې وروکتل یعنې لیون حالې وه؟ په دی فکر مې ژر خپل سر وخوځاوه خدای دی نکوی، جمشید ډیر سم هلک وو خدای دی نکوی چې ښځه یې داسې وی، خدای دی وکړی همغه د جهان د مور خبره د ورختای څخه یط دسی کړی وی، څو شېبې وروسته زرلشتې دوه بولانې، شلمبې، او یو قاب کې د جرګ قورمه راوړل ټول په خبرو لګیا وه او د چا فکر زما خواته نه و خو بیا هم دا چې داسې د دومره خلکو په شتون کې ډوډۍ وخورم شرمیدم نیم بولانې مې د شلمبو سره وخوړی او نور ډوډس مې بیرته واستول زما د ډوډۍ د خلاصیدو سره سم یو ځوان چې چهار شانه، ښایسته قد او قامت یې درلود، د منظم ډېرې سره چې معلومیدل تازه یې اصلاح کړې دهلیز ته راننوت او په بیحد ماشالله ډډ او مردانه غږ یې په کلک لهجه سلام وویل او بیا مخامخ د جهان خواته ولاړی.

د هغه په دی کار او د ګل بې بې په خوشحاله څهره او د جهان په خبره ډاډمنه شوم چې دغه ښکلې، چهارشانه ځوان بشیر دی؟! باور مې نه کیدو همدغه څو میاشتې مخکې چې د جمشید او روقیه واده ته راغلې وم دومره کوچنې ماشوم وو خو اوس! د هغه په راتلو جهان لځایه پاسېدو او په غیږ باندی ورسره سترې مشی وکړل او په خوشحالې خپل څنګ کې ورته ځای ورکړو.

جهان- راسه کاکا دې جارسې زما انډی(څنګ) ته کشینه(کینه)
د جهان په خبره جمشید په شیطنت وویل: هو هو ورځه انډي ته یې کشینه دغه دې وختونه دی زوم صیب د واده بعد ولاکه څوک درته د کوټې کونج کې لاځاې درکړې، انډې خو لری خبره ..

د جمشید په خبره ټولو وخندل چې ارباب ورته په طنز لرونکې لهجه وویل: اوس ته چا د کور باسلې یې چې دسی وایې؟
جمشید- باسل نو نور تور ویې که سپین؟ داسې ظلم زما حق کې روان دې چې ژبه یې د ویلو څخه عاجزه ده..

د جمشید په دې شیطنت ټولو خندل چې تازه د بشیر فکر زما خواته شو او په همغه ډډ غږ چې بیحد جهان ته ورته و وویل: د کاکا شزې سترې مسی پخیر راغلې؟

زه لا تر اوسه حیرانه وم باور مې نه راتلو چې هغه ماشوم هلک دې د څو میاشتو په موده کې دومره تغیر کړی وی! نه پوهېږم څنګه ځواب مې ورکړو خو ټوله شپه زما دوه سترګې د بشیر په رفتار او خبرو کې وو، خبرې هم فرق کړی و د مشرانو سره یې د کاروبار خبرې کول جهان به ورځخه پوښتنه کول او هغه به ځواب ورکو د بشیر د هر ځواب او خبرې سره د جهان څخه نیولې د کور د ټول سړیانو تندی خلاصیده او په افتخار یې د هغه خوا ته کتل، د دوي لیولتیا ځکه د بشیر سره دومره زیات وه ځکه چې د دوې د کورنۍ لومړۍ مشر هلک وو!

دا دومره وخت کې په دی خبره پوهه شوی وم چې د جهان څخه بغیر نور که د دې کور نر دی که ښځه ده بیحد هلک (نر، مذکر) ماشوم خوښیږی او دا چې ما ته داسې کله ناکله توجه د جهان مور، یا ارباب کوی یوازینې دلیل یې همدا دې چې ما دوه دانې هلکان ورته راوړی! نو ځکه زما رتبه لږ په دی نورو اینږورګانو یې پورته وه، البته جنید هم وو!

جنید په ارباب بیحد ګران وو د هغه لپاره به هره میاشت یوځل ضرور کابل ته راتلو او څو ځله یې د مکتب رخصتیانو کې جنید هم ځان سره وړی وو، خلاصه چې تر نیمه شپو جمشید په زر رقم خبرو او ټوکو بشیر پعذاب کړو، البته د هغه ټول خبرې د واده په شاوخوا څرخیدل کله به یې ورته ویل:"کاکا دې جارسې ګوره کله چې مولا درته وایې قبوله دې ده او قبوله دې وه او قبوله به دې وی، ورځتا نسې، رنګ دې جړ نسې چې زموژ پزه به پرې کې، په بیحد کرار او دروند انداز کرار، کرار ووایه زه یې هم ثبت کوم ځکه دا به ستا د عمر غټ ترینه غلطی وی" خلاصه چې جمشید دومره پعذاب کول وکړل چې اخر ارباب خپل د لاس تسبیح ورپسې وغورځول او بلاخره جمشید قناعت وکړو چې خوله بنده کړی او نور څه ونه وایې.

تر نیمې شپې ټول ناست وه او مجلس یې کاوه البته د هر چا بیل، بیل مجلس و سړیانو د واده په اړه خبرې کول چې په کوم ورځ واده ونیسې؟ څومره به خرچه راشي؟ څومره کسان به راشي؟ او خلاصه پیسو والا بحث وو، خو د دهلیز دیخوا مورِ ښځو د کالو بحث کاوه ګل بې بې غوښتل یوه جوړه کالې یو رنګ مورِ ټول وکړو د اتڼ لپاره! او د جهان مور هم ویل چې سر له سبا خرید شروع کړې ترڅو تر هغه وخت وګنډل شي که څه هم نه اخوا د سړیانو بحث ماته جالب و او نه هم دیخوا د ښځو بحث خو د مجبورۍ څخه ناسته وم، مزمل او مدثر دواړه زما غیږ کې ویده شوی وه، همدا چې لږ وخوځېدم د مزمل د ژړا غږ پورته شو د هغه په ژړا د جهان فکر زما خواته شو

او لکه چې زما له نظر پوهه شو چې څومره ستړی یم او نور د دې ماحول د زغملو توان نه لرم چې لځایه راپاسېدو خو د ځان سره یې خپل د چای پیاله او ترموز هم راوخیست او ویې ویل: شپه نور تیره ده یو ګړې به استراحت وکړو تر څو پیشلمې کېږی، او هو ستوی(ستاسو) په اجازه دا چای به زه ویسم که توی(تاسو یې) نه چشې!؟

د جهان په خبره ټول کرار کرار خپل د کوټو خواته روان شول، جهان هم زما خواته راغلو پیاله او د چای ترموز یې ماته راکړل او مزمل او مدثر یې خپل په غیږ کې کړل او د پورته منزل زمورِ د پخوانې کوټې خواته روان شو، زه هم ورپسې روانه شوم جنید د نورو ماشومانو سره لاندی منزل کې ویده شو پورته خپل کوټې ته په رسیدو مسکا مې پر شونډو راغله همغسې وه لکه څنګه چې څو کاله مخکې وه، غالې، پردې، نالې ټول شیان یې همغسې منظم کیخودل شوی وه خو دومره معلومیدل چې پریمنځل شوی او پاک دی د جهان پر غږ مې وروکتل چې هغه د نالې خواته اشاره وکړل، ما هم په تلوار د چای پیاله او ترموز کیخود او یو نالې مې پر ځمکه هوار کړل ترڅو ماشومان وربانډی څملوی، د ماشومانو د څملولو وروسته جهان هم هملته کښېناست او شاته دیوال ته یې ډډ ولګول

که څه هم څو ساعت موټر کی ویده شوی وم خو بیا مې هم خوب راتلو نو ځکه د ماشومانو څنګ ته مې یو بله نالې هم د ځان لپاره واچول او یو نرۍ کمپل مې هم راوخیست هوا ګرمه وه همغه نرۍ کمپل هم د ماشومانو او هم زما لپاره بس وو، جهان ځانته د چایو پیاله ډکول چې ما خپل ځای د ماشومانو څنګ ته سم کړو او څملیدم.

جهان- ځای دی راحته دی؟
د جهان په طعنې پوهه شوم، ما خپل او د ماشومانو ځای یوازی اچولې و خو د هغه ځای تر اوسه نه و معلوم، داسې حال کې چې خندا مې راغلې وه ومې ویل: هو شکر بیخې راحته دی مننه.
زما په خبره هغه ته هم خندا ورغله او ویې ویل: زه چیرې بیده سم؟
- خپل لخیره هغه نالې ځانته کش کړه او ویده شه کمپل هم غواړی هغه دې.
جهان- یعنې ته ډیخوا نه راځې؟
په شیطنت مې وویل: نه مننه، زما ځای راحت دې ته خپل غم وکړه.
جهان داسې حال کې چې خپل سینې ته اشاره کول زما پشان په شیطنت یې وویل: یعنې تاته بغیر زما د غیڑې څخه خوب درځي؟

- هو هو ډیر هم ښه خوب راځي راحت کولې شم ویده شم او څوک هم نشته چې نیمه شپه مې د یو څنګ څخه به بل څنګه کړی، یا مې راویښه کړې چې ښه یې؟؟
زما په خبره جهان داسې حال کې چې خندل خپل د چای د پیالې څخه یو غړپ وکړو او ویې ویل: ته چې کله بیده کیږی نو خدای دې نکوی خو سم د مړې رقم بې حرکت یې نفس لا په کلک نه اخلې نو زه مجبوره یم چې تحقیق وکم چې ژوندی یې کنه؟

- په خوب کې خلک لغتې نه وهې، همداسې ویده کیږی نو تحقیق ته څه ضرورت؟
جهان- یا نو ستا خوب ښیخې بل رقم دې! ګوره دغه زه چې ماشام بیده سم نو ټوله شپه کې حتماً د یو انډې څخه په بل انډی ضرور اوړم ځکه یو انډی د انسان شل

کښۍ، خو ته بیخې شور نخوری نو ځکه مجبور زه دې پر انډی کړم چې دا یوخوا انډې دی شل نسې.

د جهان دومره فکر ته مې هم حیرت وکړو او هم مې خندا راغله، جهان خپل پیاله چاې وښبل او د لمونځ کولو لپاره پاسېدو د هغه په تلو ما هم خپل شیطنت پریخود او پاسېدم د هغه ځاې مې خپل څنګ ته واچو جهان رښتیا ویل ما عادت کړې وو او د هغه د غیږې څخه بغیر خوب نه راتلو هسې مې دا څو دقې ورسره ټوکې کول، جهان چې کله بیرته کوټې ته راغلو او خپل ځای زما څنګ ته ولید نو نرۍ مسکا یې پر شونډو راغله او بغیر د څه ویلو جای نماز یې هوار کړو او پر لمانځه ودرېد.

***

سهار وختي د خوب څخه د بشیر په غږ راویښه شوم چې جهان ته یې ناری وهل! کله چې جهان ووت زه هم ورپسې ووتم چې ګورم د جهان آس د حویلې منځ کې ولاړ دې او جهان په خوشحالې ورباندې ګرځې راګرځې او لاس ورباندې تیره وی. کله چې مور د دې ځای څخه ولاړو جهان خپل آس خپل ملګری ته ورکړې وو ترڅو هغه یې ورته وساتې آس هم لکه چې جهان پیژندلې و ځکه د خوشحالې څخه یې عجیب غریب غږونه ویستل او خپل سر یې د جهان پر لاس تیره وه، د هغوی پر اوازونو ارباب دوي هم راووتل جهان داسې حال کې چې په ځېر نظر د آس خواته کتل بشیر ته یې وویل اوبه راوړی ترڅو خپل آس پریمنځې، که څه هم بشیر ورته ډېر وویل چې اس یې تازه پریمنځلې خو جهان ویل چې غواړې خپل پر لاسونو یې یو ځل پریمنځې!

د جهان پر ویلو بشیر دوه سطل اوبه ورته راوړل او هغه لګیا شو خپل د اس پر پریمنځلو دومره په احتیاط او توجه یې هر ویښته ورته پریمنځو چې زما لا بخیلې وشوه، د جهان کار ته په کتو وم چې د ماشومانو د ژړا غږ مې واوریده په تلوار د پورته منځل خواته په تلو شوم

مدثر او مزمل مې تازه کرار کړې وه چې د جهان مور ډوډۍ په لاس کوټې ته راننوتل او ویې ویل:" چې جهان ویلې ته روژه نه نیسې نو ډوډۍ مې درته راوړل." دهغې په دې کار زه دومره وشرمیدم چې حد نه درلود، او بدتر یې لا دا چې هملته کښېناست او زما سره یې مجلس شروع کړو یعنې نه پوهېږم څه یې راوړی وه او ما څه وخوړل؟ یوازی د شرم له لاسه ګز ګز له ځمکې ووتم، خبرو خبرو کې راځخه د اختر د کالو په اړه پوښتنه وکړل او کله چې ما وویل لا ترا اوسه مې کالې نه دې کړی غوسه شوه او سم زما د مور پشان خبری راته وکړل! د جهان مور بیحد ښه ښځه وه یعنې تل یې زما حق کې د یو رښتینې مور رقم رفتار کاوه که څه هم دا څو وخته له دی چې کابل ته تللې و یو څه خفه وه او کله ناکله یې طعنه کې ویل:" پخوا خلکو انجونې را واده کول خو اوس وخت انجونې میړه ګان ځانته واده کوی"

مطلب یې د جهان تګ کابل ته وو! خو د دې ټولو خبرو با وجود ډېره مهربانه ښځه وه، کله چې واوریدل ما کالې لا تر اوسه نه دې اخیستې له کوټې ووته او څو دقیقې لا نه وه تیر شوی چې جنید زما پسې راغلو چې جهان بابا وایې دلته راشه! کله چې ورغلم نو جهان، ارباب او د جهان مور کوټه کې ناست وه او د جهان مور او پلار دواړو جهان ته خبری کول او جهان یې ملامت کاوه له دې چې ولې لا تر اوسه ما ته کالې نه دې کړی؟! جهان هم یوازی په حیرت ویل: "ما ورته پیسې ورکړل چې خپل د مور یا خور سره ولاړسې او ځانته او کوچنیانو ته د اختر لپاره کالې وکی، نور ولاکه خبر یم چې ولې نه دی کړی؟

کله چې د جهان په خبره هغوی زما خواته راوکتل تر څو دلیل واوری ما هم یوازی وویل چې کالې ډیر لرم او ماشومانو ته مې کالې کړی نور ضرورت نشته، خو د تل پشان د جهان مور خپل همغه د سیال او سیال دارې خبری وکړل او خپل د مشهور متل پر ویلو" خلک په څه وایې د جهان خان شزی اختر ته کالې لا نه وه کړې! ته نه پوهېژی خو د دې خبری څخه خلک زر رقم خبری پورته کوی" د هغې په داسې جدی انداز خبرو باندی ارباب په یوه خبره کې فیصله صادره کړه! او هغه هم دا چې همدا

نن ما او جهان ولاړ شو بازار ته تر څو زه ځانته یوه جوړه نوی کالي د اختر لپاره وکړم.

او د ارباب خبره هم یعني اخری حکم او تمام، ماشومان مې دواړه د جهان مور ته پریخودل او زه د جهان سره د بازار پخوا روانه شوم، اصلا مې زړه نه غوښت چې دا اختر دې نوي کالي ځانته واخلم نه پوهېږم ولې خو هېڅ شوق مې اختر ته نه درلود یوازی غوښتل مې ماشومانو ته ښه جوړه وکړم او هغوی خوشحاله وساتم هلته چې هم ورسیدو ما همدغه کار وکړو د ماشومانو هره جوړه کالي چې مې لیدل هغه مې اخیستل تقریبا دری څلور جوړی کالی او دریشې می مزمل او مدثر ته واخیستل او او یو جوړه کالي می هم جنید ته واخیستل البته په زر رقم زاریو! جنید راته د یو جوړه کالو او واسکټ د اخیستلو فرمایش راکړی وو خو هغه کالي او واسکټ د جهان نه و خوښ!

ځکه چې جهان ویل دا ډیزاین کالي او واسکټ لوفر او لوچک هلکان کوی او دا واسکټ خو "کونیان" هلکان اچوی خو ما دومره ورته وویل چې اخر په تروش تندی واخیستل! د حق څخه که تیره نشم د رښتیا هم واسکټ یې یو څه بیحد بل رقم وو، شپارس اوولس جیب یې درلود! خو جنید د دومره وخت وروسته پر ما یو ناز کړی وو نو زړه مې ورځخه نشو مات کولی، دومره وګرځیدو خو زما هېڅ شې هم د ځان لپاره خوښ نشو، تر دی چې د جهان حوصله خلاصه شوه او په تنده لهجه یې وویل:

جهان- زه خو پوهیژم چې ستا مرض چیشې دی، ته فکر کوی چې چاغ سوی یې او یو جوړه کالي هم درسره خوند نه کوی نو ځکه کالي نکوی اوه؟
د جهان په دی خبره مې سر ښکته واچو ځکه چې هغه زما د زړه خبره کړی وه زما یوازینی دلیل د کالو نه اخیستلو همدغه وو، جهان چې زما خاموشی ولیده تندی لاپسی تروش کړو او داسی حال کې چې زه یې د لاس نیولې وم د یو دوکان خواته ولاړو هلته رنګارنګ بخمل کالي وه، همدا چې خوله مې اعتراض او "نه" ویلو ته جوړه کړل جهان په تیزې سره وویل: خبری مکوه، ته چی ځانته اوس کالي نکوی او

فکر کوی چې بدرنګه معلومېژی نو زه درته خپل پر خوشی کالې کوم که کوم چا مبادا د غلطی څخه هم که وویل اول خو بد کوی چې وغواړی دسی خبره وکړی خو بیا هم که ویې ویل ته هم ورته ووایه دا مې میړه راته خوش کړی او د هغه پر خوش مې کړی.

د جهان په دی خبره زه خاموش شوم چې دوکاندار زمونږ خواته راغلو او لکه چې جهان یې پیژنده ځکه سترې مشې ورسره وکړل خو د دوکاندار په خبره ما حیرت وکړو! هغه جهان ته جهان غږ نه کاوه! ما اوریدلی وه جهان ته ځینو خلکو د ارباب یا د خان صیب زوی ویل خو دا دوکاندار جهان ته سردار صیب غږ کاوه! دوکاندار د عمر څخه ډیر بوډا معلومیده ما اول فکر وکړو چی جهان یې د کوم بل چا سره په غلطی نیولی؟! خو کله چې د جهان څخه د ارباب پوښتنه یې وکړل او د نورو شیانو پوهه شوم چې د رښتیا هم جهان پیژنی خو حیرت مې د سردار د نوم سره وو چې جهان ته یې ویل!

جهان هم بغیر د کوم خاص ریکشن څخه ځواب ورکوه او کله چې خبری او سترې مشې خلاصه شوه نو د تل پشان هر وخت که زه د جهان څنګ کې وم او لږ شناخته کس یې لېدلې وایې نو زه یې ورته په دری لفظو کې معرفی کولم اوس هم همغسې معرفی کړم "شزه مې ده" او عجیب لا دا چې هغه سړیانو به نور زما خواته نه راکتل او نه هم کوم پوښتنه کول! یعنې ما سړیان لیدلی وه خو داسی نه، کله چې لا واده شوی نه وم او د بابا سره به بیرون تلم او هلته که کوم شناخته سره مخ کیدو او بابا ویل دا زما لور ده! نو هغه کسانو به ضرور یو پوښتنه یو سترې مشی کول، خو د جهان سره چې زه هر وخت تللی یم د جهان د معرفی کولو وروسته هغه سړی زما خواته دویم ځل نه دی کتلی معرفی کول خو لری!

د جهان او د هغه سړی د خبرو وروسته چې زه یوازی تماشاچې وم جهان د کالو خواته ورغلو په اول نظر کې د یو جوړه کالو په لیدو سترګې وځلیدی او زما خواته یې راوکتل ترخو تاییدیې کړم چې څنګه کالې دی؟! جهان چې پر کوم کالو لاس

کېخودلې وو هغه یو جوړه بخمل شنه کالې وه چې باران غمیان یې درلود! مطلب سر تر پایه پر غمیو جوړ شوی وو، د هغه کالو په لېدو مې زړه غوښت ورته ووایم چې یو خوا ګرمې بلخوا دا دومره د غمیو ډک کالې زه کله اچوم؟ خو د جهان نظر ته مې چې وکتل چې داسی خوشحاله معلومیدې خپل د انتخاب څخه نو څه مې ونه ویل او سر مې د سمده په نشان ورته وخوځاوه چې جهان په خوشحالې همغه کالې دوکاندار ته وخودل ترڅو مورِ ته متر کړې.

د کالو د اخیستلو وروسته کله چې د کور پخوا روان وو ما جهان ته د هغه بوډا دوکانداره خبره وکړل چې ولې تاته سردار وویل؟ غلط شوی وو که څنګه؟ خو جهان په خندا وویل: یا نه وو غلط سوی زموژ ځینې شناخته او خپلوان ما ته دغسې سردار وایې.
په حیرت مې وپوښتل: په څه خاطر همداسی درته سردار وایې؟ کوم خاص دلیل؟ جهان داسې حال کې چې مخامخ سړک ته یې کتل همغسې مسکا پرشونډو یې وویل: زما د نیکه نوم سردار علی خان وو، خدای دی وبخشې، زما چهره زما پلار وایې چې هغه ته لژ تللې! نو زما خدای بخشلې انا باندې زما نیکه ډېر ګران وو نو ماته به یې د ناز ویل سردار! نو دغه نوم بیا کله ناکله خپلوانو هم ماته اخیستې تر دې چې اوس هم کله ناکله ځینې کسان ماته سردار وایې.

په حیرت مې سروخوځاوه او تازه مې د څو کالو مخکې خبره رایاد شول! کله چې د لومړۍ ځل لپاره د جهان د کاکا کور ته میلمستیا په خاطر تللې وه هلته د جهان د مشر کاکا ښځې جهان ته د سردار په نوم غږ وکړل او ما فکر وکړو چې هغه غلطه شوی! خو نه وم خبره چې د هغه نوم شاته دومره غټ داستان پروت دې! کله چې کورته ورسیدو نو مزمل لږ ژړلې وه خو مدثر کرار وو کالې مې لا پر ځمکه کیخودلې نه وه چې لاس پر لاس شول او ټولو خپل نظر ورکول وروباندی پیل کړل، ټولو لږ حیرت کړې و له دې چې ما بخمل کالې اخیستې ما هم د ټولو ځواب کې یوازی ویل جهان راته خوښ کړې!

په ټولو کې د جهان مور زما کالو ته سخت خوشحاله وه تر دی حد چې همغه دقه کې زما د یو جوړه کالو سره خیاطي ته واستول ترڅو راته وګنډی، ما هم څه ونه ویل او په خندا مې د دوې دی کارونو ته کتل چې جنید د ارباب او بشیر سره دهلیز ته رانوتل او یو ځل بیا زه د بشیر د دې نوی څهری په لیدو حیرانه شوم، ماشالله بیحد تغیر یې کړی وو، همدا چې د جنید نظر پر ما ولګیدو په ځغاستو زما خواته راغلو تر څو وګوری چې ایا ما د ده فرمایش پر ځای کړی او هغه کالې مې ورته راوړی او کنه؟ خو زما د څه ویلو مخکې یا هم د جنید د څه ویلو مخکې جهان چې پورته منزل ته تللې وو د مونځ کولو لپاره راښکته شو او د جنید په لیدو یې په تروش تندی وویل: اخیستې خو مې دې خو اغوستلو کې اجازه نلرې دا کالې واچوی.

د جهان په خبره د ارباب او د کور نور کسانو نظر هم زمونږ خواته شو، د جنید سترګې د جهان په دی امرانه لهجه د اوښکو ډکې شول او زما خواته په راکتو شو تر څو زه یې خوا ونیسم او ما هم د تل پشان د هغه د اوښکو په لیدو د جهان خواته مخ کړو او ومې ویل: دومره بد کالې هم نه دې پریږده واچوی، ماشوم دې د یو شئ شوق یې کړې څه یې کوی ته؟

جهان په تروش تندی وویل: څه یې کوم زه؟ دا ټول ستا نازونو دسې شئ ورنه جوړ کړې، سبا ورځ که کم کار وکې اول ګوته ماته نیول کېږې چې دې پلار وو!
- اوس څه یې کړې یوازی یو جوړه کالې دی او بس.
جهان- کالې دی او بس؟ ته د دې شهزاده څخه پوښتنه وکه چې دا څو میاشتي ولې د یو سورت څخه تر بل نه دې تللې؟ څلور میاشتو کې خلک قران شریف حفظ کوی او هغه وخت ده یو یو سورت لا نه دی حفظ کړی؟!

د جهان په دی خبره ما او جنید یو بل ته وکتل دې خبری کې ورته څه ناڅه دواړه ملامت وو، جهان غوښتل جنید حافظ د قران شئ، اوګ جنید هم ښه صحیح درس ویلو خو د کوم وخت څخه چې کابل ته تللې و نه پوهېږم ولې جنید راته زاری پیل کړی وه چې زه غواړم ډاکټر شم نه قاری یا حافظ د قران! البته مورږ دواړو توافق په

دی کړی وو چې تر هغه وخت چې د ډاکټری درسونو ته رسیږی کرار، کرار د قران شریف حفظ وکړی ترڅو لخیره هم حافظ شې او هم ډاکټر! خو ماشومان یو عادت لری کله چې د یو شئ سره یې شوق پیدا شې دویم شئ پریږدې جنید هم همداسې کړی وه.

جهان- ها؟! څه وسو ولې جواب نه راکوی؟
ما خپل ستونې صاف کړو او کرار مې وویل: کوې حفظ هم کوی کرار، کرار لا ماشوم دې ولې دومره سختې کوی؟ او هو که حافظ نشو څه قیامت خو نه راځې، ماشالله ستاسو کور کې او قوم کې ټول حافظان او مولیان دې اوس که زما زوی پکې مولوې نشې او ...

جهان تر خبری پرینږدم او ویې ویل: او که حافظ نشو چشې سې؟
پوهیږدم جهان په دی خبره کې جدی دی او بلخوا ټولو هم زمونږ بحث کې غوږ و نو ځکه کرار مې وویل: حافظ کیږې خو ضرور ان شاءالله که د خدای رضا وه، خو د قران د حافظ کیږدو څنګ کې که ډاکټر شې ..
جهان: ډاکټر او دی؟ دې چې کال کې یو سورت د قران نسې حفظ کولې ډاکټر به څنګه سې؟
نه پوهیږم ولې خو ناڅاپه مې له خولې ورته وپریدل او ومې ویل: هر شې کې مهم لیاقت نه وې پیسه دار پلار خلک د څه لپاره غواړی؟ همدغه ورځو ته پکار راځې کنه، که ډاکټری ته کامیاب نشو ته ورته د کوم خارجی هیواد تحصیلې بورس واخله پر پیسو!

زما په خبره د جهان سترګې د حیرت څخه خلاصه پاتې شو لا یې خبره د ویلو لپاره نه وه جوړه کړې چې د دهلیز له هغه بلخوا څخه د ارباب د خندا غږ ناڅاپه پورته شو او د څو شیبو وروسته یې په همغه خندا داسې حال کې چې جهان مخاطب وو وویل: فیصله د وختی څخه سوی، مور او زوی وخت پلانونه جوړ کړی تاته یې

یوازی خبر درکی سر دی خلاص سو؟ سر له سبا د تحصیلې بورس پسی په ګرځیدو سه، پیسه دار پلاره ..

او بیا په خندا سو د ارباب په خندا جهان هم وخندل او داسې حال کې چې خپل تسبیح د واسکټ څخه راخیستل ما او جنید ته په کتلو یې سر وخوځاوه او ویې ویل: معلومېژی خو دغسې.

د ارباب په خبره ما د شرم څخه شونډه وچېچل او ژر له هغه ځای ولاړم، تر ماښام مې ځان اخوا دیخوا کړو تر څو د ارباب یا هم د جهان سره مخ نشم، ماښام آذان خوا وه چې خیاطي زما کالې ګنډلې راوړل! دا چې دومر ژر تیار شول حیرانه شوم، همدا چې کالې راوړل د جهان مور ویل واچوه چې مورې یې وګور چې څنګه دی؟ ما هم د هغوی په ډېر ویلو ومنل کله چې کالې مې اچول فکر مې کاوه شاید تنګ اوسیږی خو عجیب وه یو دم زما پر سایز ګنډل شوی وه، غوښتل مې له کوټې څخه ووځم او هغوي ته چې دهلیز کې ماته په تمه وه خپل کالې ښکاره کړم خو زما د وتلو مخکې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان راننوت.

د هغه په لیدو په حیرت باندې ځای پر ځای ودریدم هغه هم زما پشان حیرت کړې و خو څو ثاني وروسته حیرت یې ځای شیطنت ته ورکړو او په ځیر، ځیر یې راوکتل د هغه د داسې نظر په لیدو شونډه مې وچېچل او داسې حال کې چې کوښښ مې کاوه غږ مې ونه لرزیږی ومې ویل: د لارې څخه لرې شه مور دوي دې په تمه دی تر څو زما کالې وګوری.

زما په خبره جهان خپل دواړه وریځې پورته واچول او په شطینت یې وویل: نچ زما شزې زما انتخاب کړی کالې اغوندلې هغه وخت د دې لځایه چې ماته یې شکاره کې غواړی ولاړسې بل چاته یې وشه یې؟!(ښکاره کړی؟) داسې کار خو خوند نه کوی نو نازولې، تا باید اول ماته خپل کالې شکاره کړې وایې.
جهان د هر خبری کولو سره کرار، کرار زما خواته مخکې راروان و او د نظر څخه یې زه پوهېدم چې چندانې ښه پلانونه نلرې، دا څو وخته مې پېژندلې وو هر کله چې

غوښتل يې شيطنت وکړې نو خپل راسته وريځ يې پورته اچول او نرۍ مسکا يې پر شونډو راتلل همدا چې رانږدی شو ما په تلوار وويل: روژه ده!

زما په خبره جهان د څو شيبو لپاره خپل پر ځای کې و درید خو ناڅاپه په خندا شو او ويې ويل: زه هم خبر يم چې روژه ده، خدای دی د خير روژه کې.
- مطلب مې شيطنت مه کوه هسې روژه دې خراب کېږي.
زما په خبره د جهان خندا لاپسې زياته شوه او ويې ويل: ما نو اوس څه کړی چې ته وايې روژه به دې خرابه سې؟ زه خو کوم دسې شيطان فکر نلرم، البته ها که ستا فکر هغه خوا ته تللې وی خوشحالېژم چې کمک درسره وکم.

د جهان په دی خبره د شرم څخه تک سره شوم او داسې حال کې چې د ګوابښ په انداز مې خپل ګوته د هغه و مخ ته خوځول ومې ويل: زه هېڅکله غلط فکر نکوم خو ته رامعلوم يې ځکه مې درته وويل.
جهان داسې حال کې چې کامل ماته رانږدی شوی و په خندا وويل: يا نو نازولې دونې هم بې کنټرول نه يم چې خپل روژه خرابه کم، هغه هم اوس چې لس پنځلس دقي آذانو ته پاتې.

د جهان په دې خبره ما د زيات شرم څخه شونډه وچيچل چې هغه ناڅاپه پر مخ ښکل کړم هغه هم يوځل نه بلکې دوه ځله! د هغه په دی کار ما بې اختياره "وې" له خولې ورته ووت او ژر ورڅخه لری شوم او د حيرت څخه په راوتلو سترګو مې وويل: روژه دی لاړه خرابه شوه!

جهان بيا هم بغير د کوم خاص ريکشن څخه يوازی وخندل او داسې حال کې چې زما د کالو خواته يې په دقيق نظر کتل ويې ويل: يو څه لژ تنګ يې درته ګڼلې نه دې؟
- زه څه وايم ته څه وايې؟ وايم روژه دی خرابه شوه او ته د کالو خبره کوی؟
زما په خبره جهان دا ځل په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: چا ويل چې خرابه سوه؟ اصلاً ولې خرابه سوه؟

په شرم او حیرت مې وویل: تا ... تا زه د روژی په حال کې ... ښکل کړم نو روژه دی خرابه شوه.!

دا ځل جهان په حیرت راوکتل او ویې ویل: ساتیری کوې یا د رښتیا وایې؟
- شوخې چیرته ده؟ ستا روژه د رښتیا لاړه خرابه شوه.
جهان په همغه حیرت وویل: په یو وچ کلک مچ باندی کله روژه خرابه کېږي؟ تا ته چا ویلې چې خرابه کېږي؟
- مولوې ویل.
جهان په شیطنت وویل: مولوې چشې ویل؟
په تروش تندی مې وویل: هر څه چې یې ویل خو دومره پوهه شه چې ستا روژه لاړه خرابه شوه جناب.
جهان په خندا وویل: نچ نه ده خرابه شوی مثلاً زه هم نیم کله مولا یم دونې خو مې سر خلاصیږي.

ما په تردید ورته کتل ځکه زما په نظر روژه یې خرابه وه، خو جهان نه منل! زما د مشکوک نظر په لیدو جهان په خندا وویل: د پیغمبر"ص" د وفات څخه وروسته یوه ورځ د صاحبه کرامو په منځ کې د دغه خبری پر سر اختلاف راغې او هغوې ولاړل د ام المومنین څخه یې دغه پوښتنه وکړل نو د پیغمبر"ص" ټولو شزو وویل دغه پوښتنه د حضرت عایشې "رض" څخه وکړې کله چې دوي د هغې څخه دا پوښتنه وکړل نو بې بې عایشې "رض" ورته وویل(جهان زما منتظر نظر ته په خندا راوکتل او داسې حال کې چې خپل پر لاس یې زما زنه نیولې وه په خندا خپل خبره وکړل او ویې وویل: عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُقَبِّلُ وَيُبَاشِرُ وَهُوَ صَائِمٌ وَكَانَ أَمْلَكَكُمْ لأَرَبِهِ (أي حاجته) روى البخاري (1927) ومسلم (1106)

د جهان په هغه فصیح او روانه عربې ویلو ما په حیرت وروکتل، اصلاً پوهه نشوم چې څه یې وویل؟ او څه معنا یې کړل؟ هغه هم لکه چې پوهه شو چې زما سر پر یوه خبره یې هم خلاص نشوه ځکه په خندا یې وویل: بې بې عایشې "رض" هغوي

ته په شرم وویل: پیغمبر "ص" به زه د روژې په وخت مچ کولم خو د هغه په مچ کولو کې کوم شهوت نه وو! مطلب د خبرې دا دې نازولې چې فقهاو لیکلي دي چې که څوک د خپلې شزی سره ملاعبت او مستي لکه په شهوت سره میرمنې ته لاس وړل. د شزی مچ کول، له شزی سره بالشهوت مصافحه او معانقه کول (غاړه ورکول) وکړي او په دې سره یې انزال ونه شو نو روژه یې ماته نده. او که په ملاعبت سره یې انزال وشو نو روژه یې ماته ده صرف قضائي به راوړي کفاره ورباندې نشته،

مطلب دا چې خبره په شهوت باندې خرابه کیږي، خو ما چې هر وخت تاته کتلې هغه نظر د شهوت او جسمی ارضا لپاره نه و، ته د نظر فرق نسې کولې لا کوچنې یې و دې خبرو ته، اوس پوهه سوی په مچ کولو روژه نه خرابه کېږي؟
د جهان و دومره دلایلو ته چې پر یوه یې هم زما سر نه و خلاص شوی په خلاصه خوله وکتل او اخر کې مې ورته وویل: اوس نو شه سو خپل د هر کار د ثبوت لپاره دلایل د اسلام راوړه.

زما په دې خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: دلایل خو بې انتها راسره دی خو تا ته د نژدی راتلو لپاره دوه دلیل کافې اوشافې دی.
بغیر د څه ویلو په تمه وم چې پوهه شم کوم دوه دلیل دی؟ چې زما د منتظر نظر په لیدو جهان په شیطنت وویل: اول او مهم دا چې شزه مې یې په حلال او شرعي نکاح! دویم دا چې مین یم درباندې او د مینې کوم باډر او قوانین نسته البته یو قانون یې سته هغه هم د نکاح چې ما د یو وار لځایه درې واره تازه کړل خپل نکاح!

بغیر د څه ویلو شاته مې ټیله کړو، چې یو ګام شاته شو او لاره یې راکړه تر څو لاړه شم، البته زما دومره زور چیرته وو چې زما په ټیله کولو دې جهان شاته شې! خو هغه له قصد لاره راکړه تر څو د دې څخه نور زیات د شرم څخه تکه سره نشم کله چې له کوټې ووتم تازه یو هوسا نفس مې واخیست او په کرار د دهلیز خوا ته ولاړم دهلیز ته تر ننوتلو مخکې څو شېبې د دروازی څنګ ته ودرېدم تر څو یو نفس تازه کړم او بیا د هغه وروسته دهلیز ته ننوتم، زما په ننوتلو ټولو ماشالله، ماشالله ویل

پیل کړل او ټولو زما د کالو تعریف وکړو، البته یو دلیل د تعریف یې دا وو چې زما کالې بخمل وه! او دوي بخمل کالې خوښېدل نو ځکه چا ورباندی کوم انتقاد نه درلود.

د دې څخه وروسته چې زما د کالو تعریفونه ټولو وکړل، هر یو خپل د کار پسې روان شو د جمشید ښځه چې نوم یې آمنه وه تر ډېره زما سره ناسته وه او د حق تیره نشم ډېره ښه جنۍ وه، یعنې څنګه چې اول شپه ښکاریدل هغسې نه وه، ډېر خوش اخلاق او شوخ جنۍ وه د خبرو انداز یې داسې و لکه جمشید! بیحد د هغه پشان رفتار یې درلود، د جهان د مور خبره صحیح وه هغې د ورختای څخه داسې عجیب رفتار کړی وو کنه نور ډېره هوښیاره جنۍ وه او زه د زړه له تل خوشحاله شوم چې لیونۍ نه ده! د روژه مات وخت کې کله چې مولا صاحب الله اکبر کړل او دوي خپل روژه مات کړه د جمشید غږ راتلو چې په خندا یې وویل: سبا د خیر اختر دی نو د اوس څخه مو اختر مبارک څه.

د جمشید په دی خبره جهانګیر وویل: خیر وایه، شاید سبا هم روژه وي تر اوسه لا نه دې معلوم.

لومړۍ ځل و چې ما د جهانګیر غږ واوریده او هغه مې د خبرو کولو حال کې ولید! زما په نظر د جهان په ټول کورنۍ او ورونو کې بد اخلاق ترینه او تند خوی ترینه کس جهانګیر وو! تل یې تندی تروش و که څه هم تروش تندی لکه چې د جهان د کورنۍ یو میراث و او د مشر څخه نیولې تر کشر د ټولو تندی تروش و، خو د جهانګیر دا تروش تندی یو څه د حد اوښتې وو، جمشد ویل اختر دی خو جهانګیر ورته ویل چې نه دی! خو لا یو ساعت نه وو تیر شوی چې اعلان وشو چې سبا اختر دی، د اعلان وروسته جمشید یو څه ریشخند او طعنې په جهانګیر وار کړل او ځان یې ورته بزرګ، بزرګ کړو چې ماته خو د اول خبر راغلې وو!

او د دواړو ورونو خبري او ټوکې همدلته خلاص شول، خو ما تعجب او البته شرم هغه وخت وکړو چې آشپزخانې ته ولاړم تر څو یو جک اوبه راوړم او د جهانګیر

دواړه ښځې مې یو د بل سره په خبرو ولیدل چې لګیا وه د یو داسې موضوع په اړه یې خبرې کول چې زه نه پوهېدم وخاندم، وژاړم، وشرمیږم اخر څه وکم؟ د جهانګیر یوې ښځې دې بلې ته ویل روژه خو خلاصه شوه او نن ماښام جهانګیر راځې نو ځکه چې زه مشره ښځه یم نن شپه دې زما سره وی! خو زرلشتې هم نه منل هغې هم ویل چې "نه"نن شپه دې زما سره وی.

یعنې خلاصه دواړو بنو د میړه په سر جنګ وو، چې نن شپه د چا کوټې ته لاړ شې!؟ او هغه هم د جهانګیر پشان سړی پر سر یې جنګ وو! ما په دی دومره وخت کې د جهانګیر یو ناز خبره او کار نه و لیدلې بیا نه پوهېدم چې ولې دوي دواړه دومره لیواله دې چې جهانګیر دې د دوي کوټې ته ورشی؟ ها که جهانګیر داسې خوش اخلاق او مینه ناک سړی هم وایې بیا هم زما په نظر شرم وو چې د یو سړی پر سر دی دوه ښځې دسې یو دبل سره جنګ وکړې، یعنې که کوم ورځ خدای دی نه کوی که جهان بله ښځه وکړې ایا زه به هم د هغه پر سر جنګ وکړم؟ په دې فکر مې ژر خپل سر و خوځاوه خدای دی نکوی، خو بیا هم که خدای مکړه داسې ورځ راشې زه هېڅکله دا کار نه کوم! زما په نظر دا نو اخرې حد شرم دی چې د خاوند پر سر دی جنګ وکړم!

بغیر له دې چې د هغوي خبرو ته نور غوږ ونیسم خپل د کوټې خواته ورغلم، او داسې خندا مې راتلل چې حد یې نه درلود کوټې ته چې ورسیدم مدثر او مزمل دواړه مې ویده ولیدل دلته چې راغلې وو دا ماشومان په کراره نه وه! سهار د مولا پر اذان به چې شوخي پیل کړل د ماښام تر اذان یوازی د لوړی په وخت کې به زه یې یادولم نور نه وم خبر چې چیرته دی؟ او څه کوی؟ زه هم دومره ورپسې شله نه شوم چې څه کوی؟ ځکه د حق تیره نشم د جهان کورنۍ زما څخه یې سم ماشومان ساتل.

د جهان مور وه چې د دواړو نفس اخیستلو ته یې لا جان قربان ویل ارباب و چې خپل په هغه دومره هیبت او جلال باندې په واسکټ کې دوي دواړو ته بیسکیټ او

جوس راوړو او داسې کاکاګان یې درلود چې د دوي د ژړا غږ به پورته شوی نه وه چې هغوی به زما د کوټې د دروازې مخکې ولاړ وه چې ولې دوي ژاړی وریندارۍ؟ د جهان کورنۍ بیحد مهربانه او بیحد ماشوم دوسته وه، دومره وربانديي ماشومان ګران وه چې حد یې نه درلود شاید د دوي همدا مینه د ماشومانو سره وه چې ښځو یې کال تر کال یو، یو ماشوم ورته راوړو؟!

د مدثر او مزمل څنګ ته مې نالې واچول او ځملیدم خو هر دقه ذهن ته مې د جهانګیر د دواړو ښځو د خاوند پر سر د جنګ خبرې خیال ته راتلل او خندل مې چې جهان کوټې ته راننوت او همدا چې نظر یې زما پر خندانه څهره ولګېده د حیرت څخه یې خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل:

جهان- اممممم خوشحاله معلومیژی خیرت خو دی؟
داسې حال کې چې لا هم مسکا مې پر شونډو وه ومې ویل: خیرو خیرت ولې خندا هم جرم دی؟
جهان په همغه حیرت وویل: یا چا ویل چې جرم دی؟ خو که د خندا دلیل دې ووایې شاید موژ هم وخاندو او ثواب دی نصیب سې!
په شیطنت او خندا مې وویل: نن زیات مولوي شوی نه یې؟ هر شې کې اسلامې دلیلونه دې او ثوابونه دی؟
زما په دی خبره جهان په کراره وخندل او داسې حال کې چې پر نالې کښېناست ویې ویل: خو تا وویل چې مولیان مې خوښژې! نو ځکه ما هم درته ځان دسې مولوی، مولوې کوی.

- زما مطلب دا نه وو.
جهان- نو بیا ته څنګه مولیان یاده وی؟
- ستا خبرې او کارونه د مولیانو په شانتې نه بلکې زیات د یو حاضر ځواب کس په شانتې دی چې خپل هر کار ته د اسلام څخه یو دلیل راوړی.
زما په خبره جهان خپل وریځه پورته واچول او په داسې حال کې چې نرۍ مسکا

يې پر شونډو خپره وه وويل: يعنې زما کار بد دی؟ که بد وي نو اسلام کې هر څونې چې وګرځې بد کار لپاره دليل نسې پيدا کولې چې هغه سم کې، بد بد وی نازولې، که زه درته د يو موضوع په باره کې دليل راوړم مطلب مې دا دې چې ته پوهه سې ځکه دا څو وخته وينم چې اسلامې معلومات دې بيحد لژ دی.

په حيرت مې وويل: زما اسلامې معلومات لږ دی؟
جهان په داسې حال کې چې کوښښ کاوه خپل خندا پټه کړې خپل سر د "هو" په ډول وخوځاوه، چې ما په غوسه ورته تندی تروش کړو او ومې ويل: خپل به دی اسلامې معلومات کم وی،زما معلومات په اسلامې موضوعاتو کې ستا څخه بيحد ډير دی، که نه منې پوښتنه وکړه چې جيم جواب دی کړم.
زما په دی خبره جهان په کرار وخندل او ويې ويل: شه نو ته ما جيم جواب کوی نازولې؟
په شيطنت مې وويل: هغه ستاسو کندهاريانو خبره دا ګز دا ميدان راوړاندی شه.
زما په دی خبره د جهان د خندا غږ لا پسې پورته شو او ويې ويل: زه يو شرط په ولګو.

په منتظر نظر مې ورته وکتل چې جهان خپل تکيه د بالښت څخه واخيسته او په همغه خندا يې وويل: زه درنه په حساب پنځه سوال کوم که پنځه کې دې درې صحيح جواب کړل منم چې ته تکړه يې، خو که دې صحيح جواب نه کړل نو زما دوه شرط به منې.
په حيرت مې وويل: دوه شرط؟ د څه شرط؟
جهان په خندا او شيطنت وويل: يا نو زه خپل شرطونه د ګټلو بعد درته وايم.
- او که زه يې وګټم بيا؟
جهان- بيا هغه وخت ته دوه شرط ياد کړه زه يې درته پوره کوم.

د جهان په دی خبره په فکر کې لاړم، زما اسلامې معلومات ښه وه ګوزاره يې کول خو پوهيدم چې د جهان اسلامې معلومات زما څخه زيات دی او خبره که فقهي

موضوعاتو ته ویسې لکه نن غرمه نو زما بایله سل پر سله ده.
جهان- څنګه لکه چې د اوس څخه دی بایله ومنل؟
د جهان پر غږ مې سر پورته کړو او د هغه خندانې څهری ته مې وکتل، اصلاً که فکر وکړم دا ما وبایلل جهان به څه وکړی؟ زه جهان پیژنم داسې شرط نه یاده وی چې زه دی ورباندی پعذابه شم، په دی فکر مې شیطانه مسکا وکړل او ومې ویل: قبول خو تفسیری، او فقهی موضوعاتو په اړه به پوښتنه نه کوی.

زما په دی خبره جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: نو چشې پاتې سول؟ که دا موضوعات اخوا کو مجبور درنه پوشتنه وکم اسلامي څو بناوی دی؟ یا څو کتابه؟
خپل اوږې مې پورته واچول او ومې ویل: زه کار نلرم ما نه تفسیر ویلې او نه هم فقه نو پوښتنه دی باید عام او اسانه وی، کنه خپل بایله ومنه.
جهان داسې حال کې چې خندل خپل ږیره کې لاس تیر کړو او بیا ما ته په ځیر، ځیر په کتو شو او د شونډی لاندی ځان سره کرار کرار ویل: آسانه او عام پوشتنه اوممم ...!؟

ناساپه یې سر راپورته کړو او ویې ویل: د کوم پیغمبر لقب خلیل الله دی؟
په تلوار مې وویل: ابراهیم "ع"
او بیا په لوړ غږ په خندا شوم او داسې حال کې چې خپل سترګې مې ورته د شوخی څخه کړی،وږی کول د هغه کسانو پشان چې خپل باډی ښایې او وایې زه زرور یم ما هم همغسې ریکشن ورته وکړو، زما په دی مسخره حالاتو جهان په کټ کټ وخندل کله چې خندا یې خلاصه شوه داسې حال کې چې خپل ږیره کې لاس واهه ویې ویل: یا لکه چې کم لاس مې نیولې وې نازولې.

په خندا او شیطنت مې وویل: لیاده دې وتلې لکه چې اینجانب فارغ رشته ادبیات استم جناب!
زما په دی خبره جهان خپل وریځې پورته کړل او ویې ویل: اممممم رشتیا وایې لیاده مې وتلې وه تخو تعلیم یافته یې ماشالله، شه وو چې را په یاد دې کړل اوس

نو سخت سوال کوم.
- څوک وپره وی!؟ پوښتنه کوه.
زما په خبره جهان وخندل او د څو شېبو خاموشې وروسته يې وويل: د پيغمبر"ص" هغه کوم بې بې وه چې نکاح يې د رسول الله"ص" سره په اسمانو کې وترڵ سوه؟ د جهان په دی پوښتنه مسکا مې له شونډو ولاړه چې جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: ها څه وسو؟ لکه چې موټر دی پنچر سو؟

- نچ زده مې دی ته صبر لږ په اختلاف کې يم.
جهان بغير د څه ويلو په خندا راوکتل، چې ما خپل په ذهن فشار راوست تر څو صحيح ځواب پيدا کړم ما دا پوښتنه اوريدلی وه، او پوهېدم چې څوک وه حتا تر دی حده مې ياد دې چې هغې بې بې به په دی باندی فخر کاوه او د پيغمبر"ص" نورو ميرمنو ته به يې ويل چې زما نکاح د رسول الله"ص" سره په اسمانونو کې ترڵ شوی! خو د بې بې نوم مې ياد ته نه راتلو!
جهان په همغه خندا وويل: اوممم؟ شه نو وخت پوره سو څوک وه؟
په مظلوميت مې وويل: لږ مراعات وکړه لږ تخفيف راکړه.
زما په خبره جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: يا نو نازولې موژ مفته تخفيف چا ته نه ورکو، تخفيف غواړې بايد يو کوچنې جايزه ماته راکې.

په تروش تندی مې وويل: د څه جايزه؟
جهان په شيطنت خپل غيږی ته اشاره وکړل او ويې ويل: دلته نژدی راسره هم تخفيف به ډېر درکړم هم به کومک وکم څنګه خوشه دې ده؟!
بد بد مې وروکتل چې هغه په خندا وويل: ګوره اوس دې هم په فايده ده يو کوچنې جايزه اخلم هم درته دا سوال څلور جوابه کوم او هم راروان پوشتنه آسانه کوم! خو که رانغلې بيا نو امکان لری شرط وبايلې او کله چې شرط وبايلې بيا نووو ...

جهان خپل خبره پوره نکړل او په خندا شو، زړه نا زړه مې ورته کتل، ناسپه يو فکر مې ذهن ته راغلو البته فکر نه بايد ووايم يو نصيحت مې ذهن ته راغلو، ماذديګر

لخوا په شمشاد تلویزیون کې یو مولوی کښینې او خلک ورته زنګ وهې او ورځخه مثلې پوښتنه کوی او دا مولوې ځواب ورکوی، یوه ورځ دې مولوی ته یوې ښځې زنګ ووایه او ورته ویې ویل چې مولا صیب که زه خپل د خاوند لپاره سترګي توری کړم ګناه خو نلری؟ نو مولا ورته وویل چې ګناه چیرته ده؟ بلکې ثواب لرې او یوازې سترګي نه بلکې ورته ځان سینګار کړه او ښکلی جامې واچوه او خلاصه ته چې هر څومره خپل خاوند سره محبت کوی او پر هغه ناز کوی هغومره خدای تاته ثواب درکوی!

او د دې په اړه یې احادیث او واقعات بیان کړل چې یوه واقعه یې زما ذهن کې تر اوسه ده ویل یې پیغمبر"ص" به چې کله جنګ ته تلو نو میرمنو به یې خپل په منځ کې پچه اچول او د هر چا نوم به چې راوتلې وایې هغه به د پیغمبر"ص" سره تلل خلاصه چې هغوي نوم اچونه وکړه او د حضرت عایشه "رض" نوم راووت او دا د پیغمبر(ص) سره روانه شوه څه واټن چې د مدیني څخه لری شوه نه پوهیږم دا ځای مې لیاده ووت چې څه پیښه واقع شوی وه خو هغه جنګ ونشو نو رسول"ص" بیرته د مدیني په لوری راروان شو یوځای خپل لښکریانو ته وویل چې تاسو مخکې لاړ شې او کله چې هغوې روان شول او ښه له سترګو پناه شول نو رسول"ص" بی بی عایشې ته په خندا وویل: حمیرا زما سره منډه لګوی؟

پیغمبر"ص" د زیات مینې څخه بی بی عایشې ته حمیرا ویل! په عربي کی حمیرا په معنا د سرې ده! او ویل کیږی چې حضرت عایشه "رض" سره او سپینه وه نو ځکه رسول الله"ص" ورته حمیرا ویل، خلاصه چې حضرت عایشې ومنل او د پیغمبر"ص" سره یې منډه ووهل او ورځخه یې وګټل! یعنی مطلب پیغمبر"ص" دومره خوش اخلاق و چې خپل د میرمنو سره به یې ټوکې ټکالې او شوخي کول او خپل صحابه کرامو ته به یې هم تل حکم کاوه چې د ښځو سره نرمې کوی او بد چلند مه ورسره کوی. نو اوس که زه یو څه ورنږدی شوم څه ګناه خو نه ده هسې د مولوی خبره ثواب هم ګټې په دی فکرونو مې شیطانه مسکا پر شونډو راغله او بغیر د څه ویلو لځایه پاځیدم او د جهان خواته نږدی شوم، زما په نږدی ورتلو د جهان سترګي د

خوشحالې وځلیدل چې څنګ ته یې کښېناستم او په ناز مې وویل: اوممم دا هم ستا غیږه! اوس زما تخفیف راکړه شابه.

جهان په شیطنت وویل: یا نو ما خو وویل نژدی راسره چې جایزه واخلم!
پوهېدم مطلب یې د جایزی څخه ښکل کول دې لږ ورټیټه شوم چې زما په دی کار د هغه سترګې له حیرت راووتل، حق یې درلود ما په دې دومره وخت کې هېڅکله داسې کار نه وکړی، زما په نظر په انجونو باندی که هرڅومره خپل خاوندان ګران وی او ورسره فری اوسیږی بیا هم نشې کولې یو رابطې لپاره لومړۍ ګام دوې واخلې او ورمخکې شې دا زمونږ انجونو ذات دې چې صبر کو تر څو لومړۍ ګام سړی واخلې خو دا چې ما لومړۍ ځل بغیر د ناز، نخرو او مکوه او هغه او دا ویلو څخه غوښتل ښکل یې کړم جهان حیران وو، د هغه د حیرت په لیدو زما شیطنت نور هم زیات شو دومره یې مخ ته نږدی شوم چې نفس مې د هغه پر مخ لګیدو لاس مې د هغه پر سینه کیخودو چې ناڅاپه د زړه په هغه بېحد تیز دربیدو یې حیرانه شوم!

زړه یې په سلو اتیا کې واهه، یعنې زما په دومره کوچنې کار جهان تر دې حد بی کنټرول شوی وو؟ یوه شیبه کې مې ورته زړه وسوځید زه مریضه وم! او پوهیدم که یو څه نور داسې ناز وکړم جهان پعذاب کیږی نو ځکه شاته شوم او ومې ویل: اصلاً دا انصاف نه دی تا یوه پوښتنه وکړل ما ځواب درکړو اوس زما نمبر دی زه باید پوښتنه وکړم نه ته!

زما په شاته کېدو جهان خپل د ستوڼې لاړی تیری کړل او د څو شیبو خاموشې وروسته یې وویل: زه صحیح دې ته پوشتنه وکه، خو بیا چې زما نمبر راغلو زما پوشتنه بیا هم همدا ده.
په خندا مې وویل: پراو نکوې اوس زه یوه پوښتنه وکړم!
زما په خبره جهان په مسکا باندی خپل سر د "هو" په بڼه وخوځاوه چې ما په ناز وخندل او ومې ویل: اصل کې چیستان دې.
جهان تر اوسه لکه چې فکر ځای ته نه وو راغلې ځکه بغیر د کوم مخالفت یا دا چې

ووایې دا خو اسلامې پوښتنی وه نه چیستان! په مسکا سر وخوځاوه او زه یې د پوښتنې کولو لپاره وهڅولم.
— یو کونړ، ړوند او ګونګ ځې چکر ته، لاره کې کونړ مړ کېږي ګونګ ړوند ته څنګه ووایې چې کونړ مړ دې؟

زما د خبرو خلاصیدو وروسته جهان خپل سر راپورته کړو او په لوړ غږ یې وخندل او ویې ویل: و دې بایلل نازولي موژ کوچنیوالې کې دغه سوالونه یو د بل څخه ډېر کول جواب یې زه خبر یم راکه زما جایزه.

په مشکوک نظر مې ورته وکتل او ومې ویل: نه ترڅو ځواب رانکړې جایزه نشته، ته هسې ماته چل راکوی.
جهان په ځېر نظر راوکتل او په همغه مسکا یې وویل: ګونګ د ړوند لاس نیسې او د کونړ د مړ جسد په زړه ایژدی په دا رقم ړوند پوهیژی چې کونړ مړ دې.

د هغه د صحیح ځواب په اوریدو سترګې مې له حیرت خلاصې پاتې شوې، پوهیدم اوس بیا خبره تر جایزی وړی، نوځکه د تښتېدلو اراده مې وکړل همدا چې د دروازی خواته مې وکتل تر څو الفرار وکړن جهان د لاس څخه کلکه ونیولم او په شیطانه خندا یې وویل: نه نو نازولي زه چې ترڅو خپل حق وانخلم نه دې ایله کوم په دروغو مې تندی تروش کړو او ومې ویل: زه نو چیرته تښتیدلی یم چې ته داسې وایې؟

زما په خبرې هغه خپل خواته کش کړم او په خندانه لهجه یې وویل: د عمر په دې دومره کلونو کې چې یو شې باندی شه مې سر خلاص سوی دی هغه د خلکو د سترګو نظر دی! او ستا د نظر له ورایه شکاریدل چی غواړی څه کار وکی نازولي!

— نه ما داسی اراده اصلاً نه درلود، ما یوازی غوښتل تاته چای راوړم.
زما په خبره هغه لا په لوړه غږ وخندل او ویې ویل: زه صحیح دی و به منم چې ستا

اراده د چای راوړلو وه نه زما د جایزی د نه راکولو خو زما عادت دی د چای مخکې شیرنی وخورم.

د هغه په خبره د شرم څخه تکه سره شوم، په سینه مې واهه او ومې ویل: ډېر بې شرم یې په خدای.

جهان بغیر له دې چې زما خبرو ته غوږ ونیسي په خندا غوښتل خپل په خبره خپل جایزه واخلي لا مخ یې زما ومخ ته نه وو رانږدی کړې چې د دروازې ټک پورته شو او د ټک سره سم نه سلام نه کلام دروازه خلاصه شوه او د جهان مور کوټې ته راننوتل، د څو شیبو لپاره درې واړه خاموش وو! خو ناسپه د جهان مور بې اختیاره"وی" کړل او زمونږ خوا ته یې شا کړل د هغې په چیغه جهان په داسې یو جست زما څخه لری شو چې هغه حالت کې لا ما ته د جهان په هغه کار خندا راغلل، جهان څو ځل خوله خلاصه کړه چې خپل مور ته یو څه ووایې خو اخر کې په تلوار خپل پټو راوخیست او د کوټې څخه ووت.

پوهېدم چې جهان غوښتل خپل مور ته د هغې په دی کار باندی چې ناڅاپه بغیر د دروازی ټکولو کوټې ته راننوتل یو څه ووایې خو ځان یې کنترول کړو او لاړی، جهان کرکه درلود له دې چې زمونږ دواړو کوټې ته څوک بی اجازی راشې یو ځل جنید داسې کار وکړو البته که څه هم مونږ چندان بد وضعیت کې نه وو، زه ناسته وم مدثر ته مې شیدی ورکول او جهان خپل حساب کتاب کاوه خو بیا هم جهان جنید ښه سپک کړو تر څو بیا داسې کار ونکړی، او اوس! البته که څه هم یعنې بیحد بد حالت کې نه وو خو بیا هم ... نه پوهیدم چې څه وکړم؟ جهان خو ځان وباسو خو زه یې یوازی په دی شرم ناکه حالت کې پریخودم.

ژر مې خپل ټیکری پر سر سم کړو او په داسی غږ چې د شرم له لاسه لړزیدو د جهان مور ته مې وویل: کوم کار مو زما سره درلود؟

زما په غږ تازه د جهان بیچاره مور چې زموږ څخه لا زیاته شرمیدلې او خجالت زده وه مخ راوګرځوه او کرار یې وویل: نکریزی مې راوړی وه ترڅوته خپل لاسونه او پشې سری کې سهار د خیره اختر دې او ټول کلې دلته راځې بده ده سپیره لاسونه دی وې ته هم ماشالله نوی ناوی په حساب کې راځې.

لفظ د نوي ناوی په حساب کې راځې داسې بل رقم وویل، لکه طنز! خو بغیر له دې چې ورته کوم خاص توجه وکړم هغه مې کښېناستلو ته راوبلل، او خپل ورته مخامخ کښېناستم نکریزی مې د هغې له لاسه واخیستل او خپل لاسونه سره کول مې پیل کړل یوازی غوښتل مې ځان مصروف وښایم تر څو د څو شیبو مخکې حالت ته مې فکر لاړ نشې، لاسونه مې سره کړل کله چې نمبر د پښو د سره کولو راغې د جهان مور کوم دسمالونه چې د ځان سره راوړی وه هغه یې راوخیستل او ماته یې وویل چې پښې به دې زه سری کړم، ما هم بغیر د چون او چرا څخه ومنل او هغې هم په بیحد حوصله او مهربانې زما پښې سری کول پیل کړل

او همدې منځ کې مجلس هم کاوه،زیاتر خبری او مجلس یې د روقیه او جمشید په اړه وو چې دوي دواړه تر اوسه ماشوم نلری، او په دی اړه خفه او پریشانه وه ما ورته لږ دلداری ورکړل او ومې ویل لا یو کال یې د واده نه دی شوی او خدای مهربانه دی.

دشپې تر زیات وخت د جهان د مور سره مې مجلس وکړو البته زیاتر خبری هغې وکړل او ما یوازی هو هو ورسره ویل، ما د مشرانو ښځو سره مجلس نه وو زده! یعنې خپل د عمر کس که وایې بیا هم یو خبره مې ورسره کولې شول خو دا چې عمر یې زما څخه ډیر وې بیا نو نه پوهېږم چې څنګه مجلس ورسره وکړم؟ د یو ساعت مجلس وروسته د جهان مور لاړه د هغې په تګ زه هم خپل د ځاې خواته لاړم او څملیدم خو خوب نه راتلو او د جهان راتګ ته په تمه وم، خو یو ساعت دوه شول او دوه دری خو جهان رانغلو او همدی فکرونو کې چی اوس به جهان راشې او اوس به راشې خوب وړی وم، سهار د شور ماشور په غږونو له خوپ راپاسیدم څنګ ته مې

چې وکتل نو جهان مې په دروند خوب ویده خپل و څنګ ته ولید د هغه په لیدو نړۍ مسکا مې پر شونډو راغله او خپل لاسونو ته مې وکتل

ماښام نیمه شپه کله چې زه ویده شوی وم جهان راغلې وو او ما ته یې بنګړی راوړی وه، همغه د خوب حالت کې راته په لاس کړل که څه هم ما ورته ډیر وویل چې مکوه او زه یې سهار خپل په لاس کوم خو هغه ویل نه زه غواړم خپل درته واچوم او اخر هم خپل کار یې وکړو زما د کالو په رنګ یې راته بنګړی راوړی وه، په دی کار یې خندا مې راغله څومره یې توجه کړې وه تر څو ضرور زما د کالو په رنګ وی او سیټ شې د شور ماشور غږونه چې زیات شول لځایه کرار پاسیدم او داسې حال کې چې لاسونه او پښې مې دواړه په دسمالونو تړل شوی وه کرار کرار له کوټې ووتم او ګورم چې د جهان هر ورینداره ژړ،ژړ خپل خاوند ته د حمام کولو لپاره اوبه تیاره وی!

حیرانه شوم چې دا نو څه چل دی؟ خو ډیر ژر مې رایاد شول چې د اختر ورځ ده او ټول ځانونه د اختر د لمانځه لپاره تیاره وې ترڅو ژر ځانونه د اختر مونځ ته ورسه وی نو زه هم په تلوار بیرته کوټې ته راغلم او د جهان خواته ورغلم کرار مې له اوږې څخه وخوځاوه او غږ مې کړل: جهان! جهان ...پاسه .. ناوخته دی...

زما په خوځاولو او غږ کولو جهان په تلوار خپل لاس له سترګو لرې کړو او راپاسیدو، زما په لیدو چې څنګ ته یې ناسته وم په ورختای وپوښتل: څه سوی شه یې؟
- پاسه اودس وکړه چې اوس د اختر لمونځ کېږی خوب پاتې شوی یې، ټول لاړل.
زما په خبره د جهان خوب وپرید ژر یې خپل د لاس ساعت ته وکتل خو د څو شیبو وروسته یې په حیرت وویل: لا خو وختې دی تازه درې نیمې بجی دی د سهار اذان لا نه دی سوی اختر مونځ خو لا لری!
ما هم د هغه رقم په حیرت وویل: خو ستا ورونه ټول پاسیدلې او حمام کوی!

زما په دی خبره جهان ناساپه په لوړ غږ وخندل او بیا یې زما لاس کش کړو او زه یې بیرته ځای کې څملولم همغه حال کې په خندا وویل: دا کم کسان چې د مولا د اذانو

تر مخ ولاړ سوی دوي ټولو ماشام ګلونو ته اوبه ورکړی، موژ نو چشیېکړی چې سهار وختی ولاړ سو؟ کراره بیده سه لا ډیر وخت پاتی اختر مونځ ته.

د جهان په خبره د شرم څخه تکه سره شوم په سینه مې ووا‌هه او ومې ویل: ډېر بی شرم یې، اصلاً هم هغه موضوع نه ده کوم چې ته وایې بلکې د اختر د لمانځه لپاره داسې ژر ولاړ شوی.
جهان په همغه خندا داسې حال کې چې زه کلکه غیږ کې نیولې وم وویل: د اختر مونځ لس کم اته بجې کیږی! او اوس دری نیمې بجې دی او د سهار اذان لا نه دی سوی، نو خپل فکر وکه دونی جر خو څوک د اختر لپاره نه ولاړیږی نازولې!

د جهان په دی خبره تازه زما هوش او فکر هم و دی موضوع ته ورسید او د شرم څخه صم بکم شوم. خو د څو شیبو وروسته کرار مې وویل: ته د سهار مونځ نه کوی؟
جهان- کوم یې صبر لژ اوضاع کراره سې حمام بیکاره سې ځم، لا نیم ساعت وخت سته.

د جهان په دی خبره ما هم نور څه ونه ویل او سترګې مې پټې کړل نه پوهېږم د بې خوبی اثر و که د جهان د ګرمې غیږی خو ډیر ژر خوب وړی وم. سهار د جهان په غږ راویښه شوم چې ویل یې زما کالې راکړه چې دم په دم د اختر مونځ کیږی په تلوار پاسیدم او هغه ته مې کالې ورکړل د هغه وروسته جنید راغلو د هغه کالې می هم ورکړل او بلاخره سړیان د کور څخه د مسجد پخوا روان شول تر څو د اختر مونځ ادا کړې، زه هم لاندی منزل ته لاړم تر څو وګورم کوم کار شته او کنه؟ کله چې ولاړم نو د کور ټول ښځې په کار لګیا وه یوی چای دم کاوه بلې ډوډۍ پخول بلې کور جارو کاوه خلاصه چې یوه هم نه وه بیکاره د جهان مور چې پر ما نظر ولګیده نو راته ویې ویل چې د میلمنو لپاره د اختر شیرنی سمه کړم ځکه د اختر د لمانځه وروسته ټول کلي د ارباب کور ته راتلل د اختر مبارکی ته.

ما هم مدثر او مزمل پر هغې وسپارل تر څو که راوښې شول کرار يې کړی او خپل لګيا شوم د اختر شيرنې په جوړولو کله چې جوړ مې کړل نو دومره کس نه و بيکاره چې تر ميلمه خانې ويسی اخر مجبور خپل مې سرخان راوخيست او د ميلمه خانې پخوا روانه شوم دومره وخت مې دلته تير کړی و خو تر اوسه د جهان دوي د کور د سړيانو ميلمه خانه چې د اصلې کور څخه يو څه لری د حويلې د دروازی څنګ ته وه نه و مې ليدلی کله چې ورننوتلم حيرانه شوم، بيحد ماشالله غټ ميلمه خانه وه سر تر پايه په قالينو پوښل شوی وه او نالې پکې هواری وه ميلمه خانه پاکه وه خو ما بيا هم يو جارو ورباندی تير کړو او سرخان مې هوار کړو.

اوس نو لوی مصيبت دا وو چې د کور د هغه سر څخه دلته د شيرنې تيار شوی قابونه چا راوړل؟ بله چاره نه وه خپله روانه شوم پتونس مې راوخيست او د شيرنې چلول مې پيل کړل دومره ولاړم او راغلم چې د سترګيا څخه مې نور نفس نه راوت، کله چې ټول قابونه مې راوړل بيا نو لګيا شوم پر منظم کولو يې ټول مې په منظم او ښايسته ډيزاين پر سرخانه کيخودل کله چې کار مې خلاص شو خپل شهکار ته مې په خوشحاله نظر وکتل، خو خوشحالې مې د دې په ياد راوړلو چې بايد د دې ځايه لاړه شم و پريده دومره وس راکې نه وه چې تر کوره بيرته لاړه شم خو چاره نه وه، په سترګی،سترګی ګامونو کور ته ورغلم او د جهان د ورينداركيانو په ليدو چې تراوسه نه وه بيکارې شوی زړه مې وسوځيد.

کله ناکله زرلشتې يا هم د جهان نورو ورينداركيانو به ماته په طعنه يا هم ټوکو کې ويل:" پر مفته خلاصه شوی" څوک چې پر ميړه ګرانه وی نو ستا رقم به وی" خدای چې ورکوی نو نه وايې چې د چا لور يې؟" خلاصه داسې ارمانجنې يا هم چينجې خبری به يې راته کول خو زه نه پوهيدم چې دليل يې څه دی؟ خو نن پوهه شوم! او حق ورکوم چې کله ناکله زما سره حسادت او بخيلې وکړې.

په پښتنو کې او بلخصوص په کلېوال ماحول کې يوه جنۍ يو کور ته يوازی د خاوند لپاره نه واده کېږي،بلکې د هغه کس ټول کور ته ور واده کېږي هغه جنۍ مکلف ده

چې د خسر خدمت یوازی وکړی د خوښې ده یوازی وکړی د لیور او ایندروګیانو ته یوازی وکړی او د کور کار او زر نور رقم خبری خپل پر ځان ویسي او چونګ ونه وهې که خدای مکړه لږ خوله کړه وښوره وی او اعتراض وکړې نو ټول وایې چې دا ویش غواړی! او لفظ د ویش د پښتنو په اجتماع او ټولنه کې د جنګ جهانې د لفظ څخه څه په کمه نه دی، دلته ما ډېر داسې کسان لیدلی چې اوه اته زامن لری او ټولو ته یې هم ودونه کړی او هر یو ماشالله دری څلور یا هم پنځه اولادونه لری خو بیا هم ټول یو کور کې ژوند کوی او جلا کېږي نه.

خلاصه چې د ویش لفظ په پښتنو کې بد لفظ دی او دوي ورځخه کرکه لری. دلته دوي د یوازی کور د درلودو ارمان نشې کولې خوښې، خسر، لیورنه به ساتې او خدمت به کوی د سهار څخه تر ماښام به کالې، جارو، ډوډۍ او نور کارونه به کوي او ماشومان به لویه وی خو زه یو کال راغلم د دوي خبره په مفته مې وخوړل او بیرته لاړم کابل ته! هلته هم ما پر مفت خوړلې کله چې زړه مې غواړی کار کوم کله چې نغواړی نه کوم څوک نشته چې راباندی زور ووایې یو بیچاره جهان دی چې څلوریښت ساعت زما تندی ته ګوری که لږ شانتی ووایم سترې یم وایې کار مکوه.

یاد مې دی مدثر او مزمل چې د دری څلور میاشتو ول بیحد ژړندوک(هغه ماشوم چې ۲۴ ساعت خوله خلاصه وی او ژاړی هغه ته ژړندوک ویل کېږي) او مریضان وه باید ۲۴ ساعت مې په غیږ کې کرار کړې وایې هغه وخت جهان یوی ښځي ته پیسی ورکول تر څو هفته په هفته راشې زمونږ کالې پریمنځې او کور پاک کړې! ادی چې په دی خبره شوه نو ما ته یې سم خبری وکړل او ویې ویل:" چې یوه ښځه باید خپل کار خپله وکړی" د ادی په خبره زه هم مجبوره شوم تر څو جهان ته وویل چې نور هغه ښځه رخصت کړې که څه هم هغه وخت عیش او مزی وه مفت کور پاکیدو کالې مینځل کیدل خو په هر حال زه اوس هم دومره سترې نه یم څومره چې د جهان وریندارګیانې سترې دی.

په همدی فکرونو کې کور ته ننوتم د جهان مور لاندی منزل کې نه ښکاریده پورته چې لاړم نو زما کوټه کې د مدثر او مزمل څنګ ته ناسته وه هغوي هم لګیا وه کوټه کې شوخي کول او دي ورته په مینه،مینه کتل زما په لیدو په تلوار یې وویل: یو دوه ورځې میلمستیا مو لا در نکړل ستړی هلاکه راغلې او موژ دربانډی کار شروع کی.
په مسکا مې کرار وویل: مشکل نشته څه بیګانه خو نه یم خپل کور مې دی.
زما په دی خبره د جهان د مور تندی خلاص شو او په مسکا یې راته وویل: کوچنیان کرار دی ته ولاړسه حمام وکه او خپل کالې واغونده، اوس دم په دم سړیان راځي.

ما چې هم ماشومان کرار ولېدل نو د هغې خبره مې ومنل او بغیر د نور څه ویلو خپل کالې مې راوخیستل او د حمام خواته ولاړم، خپل د پښو په لیدو خندا مې راغله په دسمال ترلو پښو باندی دومره کارونه مې وکړل دا هم ښه و چې ټول په کارونو بوخت وه او زه یې داسې حال کې لیدلی نه وم لومړۍ مې خپل د پښو دسمالونه اخوا کړل او پښې مې ومینځل پښې می بیحد تک سور رنګ اخیستې و، د هغه رنګ په لیدو د مور خبره مې یاد ته راغلل البته دا یو عام تکیه کلام یا په عام لهجه د سپین سرو خبری دي چې وایې د کوم ښځې پښې چې په نکریزو سم داسې تکې سرې شې نو هغه ښځه پر خاوند ډیره ګرانه ده!

په دی فکرونو مې خندا لا زیاته شوه غوښتل مې خپل ویښتیان خلاص کړم چې نظر مې خپل پر لاس ولګیده، ما خپل د ګوتو سرونه سره کړی وه او د ورغوي منځ کې مې ګردي نقش ویستلی وو، خو ماښام چې جهان غوښتل راته بنګړی په لاس کړي ټول د لاس نقش یې راته ګډوډ کړی وو، او نکریزی اخوا دیخوا شوی وه حتا په بنګړیو هم یو څه نکریزی لګیدل وه، په افسوس مې سر وخوځاوه دومره مې ورته وویل چې مه کوه او زه یې سهار خپل پر لاس کوم خو زما خبره یې ونه منل زما ټول نقش یې راخراب کړو. که دا د پخوا وخت وایې داسې جنګ مې ورسره کړی وایې! خو اوس د ادی خبره هوښیاره شوی وم د موضوع نور اړخونو ته مې هم کتل نقش مې شاید خراب شوی وو خو هغه په دی نیمه شپه تللې وو او ماته یې بنګړی راوړی وه!

د حمام کولو وروسته ژر مې په مدثر او مزمل هم کالې واچول او خپل د ویښتیانو ګمنځ کول مې پیل کړل چې د باندی د سړیانو د راتلو غږونه پورته شول او څو شېبې لا نه وه تیر شوی چې جنید په خوشحالې کوټې ته راننوت او زما خواته راغلو د اختر مبارکې لپاره زما لاس یې ښکل کړو او ما یې هم تندی ورته ښکل کړو که څه هم د لاس ښکل کولو سره یې موافقه نه وم خو جنید خفه کیدو لومړۍ ځل چې د لاس ښکل کولو څخه مې منع کړو په معصومیت سره یې راته وویل: چې ټول کوچنیان خپل د مور لاس ښکل کوی! د هغه دومره معصومیت او مظلومیت ته مې زړه وسوځید که څه هم نه مې خوښیدل خو بیا هم د هغه د زړه لپاره مې اجازه ورکول تر څو لاس مې ښکل کړی.

دا هم زما د ښه بخت وو چې د جنید مینه پر ما وولیدل او ما ته یې خپل د مور پر سترګه وکتل کنه خدای خبر څه بد حال به وایې زمونږ دواړو، ما ډیر داسې کیسې اوریدلې چې سړی دویم ښځه کوی نو د لومړۍ میرمن اولادونه یې خپل د میړی سره نه چلیږی او ورسره بد رفتار کوی، خو شکر جنید داسې نه وو شاید یو دلیل یې دا وو چې هغه خپل مور له سر لیدلی نه وه چې وغواړی د هغې خوا ونیسی او زما سره بد چلند وکړی.

زما سره د اختر مبارکې وروسته جنید د مدثر او مزمل خواته ولاړو او د مشرانو پشان یې د دواړو سره بغل کشې وکړه د هغه په دې کار زما خندا راغله، خپل ویښتیان مې ژر ژر شاته وترل ټیکرې مې به سر سم کړو غوښتل مې لاندی لاړه شم او همدغه فرصت کې چې ټول راغلې او یوزاې دی د ټولو سره اختر مبارکې وکړم او ځان بیغمه کړم، خو د کوټې څخه د وتلو مخکې جنید په کراره غږ وویل: ادې هغه کالو باندې چشې وکم؟
د جنید پر غږ مې مخ ور واړو پوهیدم مطلب یې هغه کالې وه چې جهان ویل اجازه نلری چې واچوی، څو شېبې مې د هغه مظلوم څهرې ته وکتل او بیا مې په مسکا ورته وویل: اوس لپاره یې مه اچوه، کله چې میلمانه راغلل او پلار دی لاړی میلمه خانې ته، ته دې کالې واچوه او لاړ شه د هلکانو سره چکر ته.

جنید- که بابا ولیدم بیا؟
په شیطنت مې وویل: بیا نو زه خو یم، پلار دې کرار کوم چې څه درته ونه وایې.
زما په دی خبره جنید په خوشحالې وخندل او مدثر یې راوخیست ما هم مزمل په غیږ کې کړو او لاندی منزل خواته ولاړو کله چې ننوتلم نو ټول کسان هلته وه لکه چې د جهان وریندارګیانې هم تازه بیکاره شوی وه او راغلې وه اختر مبارکی ته ټولو لومړی د ارباب او د جهان د مور لاس ښکل کړل او د هغه ورسته یې خپل د خاوندانو لاسونه هم ښکل کړل او اختر مبارکی وکړل!

د هغوي په دی کار په حیرت می وروکتل د ارباب او د جهان د مور لاس ښکل کول خو صحیح دی خو خپل د خاوندانو لاسونه یې ولی ښکل کړل؟ په همغه حیرت مې هغوي ته کتل چې تازه مې په ارباب نظر ولګیده چې په تمه ماته ولاړ و تر څو اختر مبارکي ورسر وکړم. د هغه د نظر په لیدو په تلوار ورمخکې شوم او لاس مې ورنه ښکل کړو او د شونډی لاندی مې ورته همغه قدیمې خبرې" اختر مو مبارک شه مونځ روژی مو قبول شه ورته وویل چې هغه هم په ځواب کې همداسی یو شی وویل خو زه د زیات استرس څخه پوهه نشوم چې څه وو؟ نه پوهیږم ولې خو د ارباب څخه مې بیحد وېره درلود، څهره یې یو رقم هیبت ناکه او ډارونکې وه، نه پوهیږم د جهان مور ولې ورڅخه نه وېرېږی؟

د اختر مبارکی وروسته ارباب لاس وړاندې کړو تر څو مزمل ورکړم خو مزمل داسې په بې شرمې چیغی کړی چې ارباب یوازی پر سر ښکل کړو او زما له غیږی څخه یې وانخیست د ارباب وروسته د جهان د مور سره مې هم سترې مشې وکړل او همغه تکرارې خبرې مې ورته وکړل خو کله چې نمبر د جهان سره د اختر مبارکې را ورسېد نو نه پوهېدم چې لاس یې ښکل کړم او کنه؟ ځکه ټولو له یوه سره خپل د خاوندانو لاسونه ښکل کړې وه نو زه زړه نا زړه وم، ځان سره مې ویل که ښکل نه کړم هسې نه راپسې خبرې وکړی!

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې ناسپه مزمل چې زما غیږ کې وو د جهان په لیدو په یو شوق او خوشحالۍ په کلک غږ "بابا" وویل چې زما سترګې له حیرت راووتل، مدثر او مزمل داوړو نیم کله خبری کولې شول خو داسې په چیغ او شوق باندی هیڅکله جهان ته نه وو غږ کړې د مزمل د بابا پر ویلو ټولو زمور خواته وکتل او جهان په یو شوق باندی "جان بابا" وویل چې د مزمل د لفظ څخه په کمه نه وو رامخکې شو او مزمل یې زما له غیږی واخیست او څو ځله یې پر مخ او تندی ښکل کړو هغه هم ورته خندل د هغوی په لیدو د مدثر د بخیلې غږ هم پورته شو او د جنید د غیږی څخه یې ځان تر جهان راورسه وو جهان په خوشحالی دواړه غیږ کې نیولې وه او ورسره خندل یې او زه هم غرق وم د خدای په دی نعمت کې چی پر ما یې پیرزو کړی وو.

جهان چې ښه خپل دواړه زامن ښکل کړل د هغه وروسته یې زما خواته فکر شو او په خوشحالې راته وویل: اختر دی مبارک سه شایستې، مونځ، روژې، اطاعات او عبادات دی قبول څه خدای دې د زحمتونو اجر درکړې چې یوه میاشت دې پیشلمې او روژه مات تیار کی.

د جهان د هغه دومره خبرو په ځواب کې ما یوازی ستا اختر دې هم مبارک شې وویل او ژر د هغه له څمګ لرې شوم، ځکه ټولو دوه سترګې زمور خواته نیولې وه نو ځکه نور هلته پاتې کیدل مناسب نه وه زما پر شاته تلو جمشید رامخکې شو او په خوشحالې مزمل د جهان له غیږې رواخیست او ورسره خبری پیل کړل، سړیان تر نیم ساعت دهلیز کې ناست وه او سبا ناری زمور سره یوځای وکړو د هغه وروسته میلمه خانی ته لاړل او میلمانه راتلل هم شروع شول ټوله ورځ میلمه خانه بې میلمنو نشول یو به تلو بل به راتلو هر دقه به یا بشیر یا هم د جهان یو ورور به ولاړ وو چې ترموز چای راکړی یا هم ویل به یې نوی قاب شیرنی جوړه کړی، دې منځ کې یو څو سپین سرې ښځې هم راغلل خو ژر بیرته لاړل د ماښام اذان وخت کې تازه د میلمنو تګ راتګ کم شو.

د مابنام د ډوډۍ ورکول وروسته د ډیر سترپا له لاسه یوه ښځه هم پر پښو بنده نه وه هر چا کوښښ کاوه ژر ځان تر خپلې کوټې ورسره وی ترڅو یو څه استراحت وکړی، زه هم درسته ورځ د دوي پشان سترې شوی وم خو زما زیات سترپا د مدثر او مزمل له لاسه وه چې تلل به میلمخانی ته او د هغه خوا څخه په بیرته راتلو به یا په حویلې کې غورځیدلی وه یا به هم د نورو ماشومانو سره کوڅې ته وتلې او زه د دی وېرې چې ورک یا هم خوږ نشی ۲۴ ساعت ورپسې په ځغاستو وم. نو ځکه همدا چې خپل کوټې ته ولاړم او ماشومان مې ویده کړل سر مې لا بالښت ته رسیدلې نه و چې ویده شوی وم.

***

سهار د مدثر او مزمل په غږونو راویښه شوم که څه هم زیات ویده شوی وم خو بیا هم داسې خسته، خسته وم. کله ناکله بیحد خوب کول هم انسان سترې کوی، جهان کوټه کې نه وو خو لځایه معلومیدل چې مابنام راغلې وو، ماشومانو ته مې شیدې ورکړل د هغه وروسته مې خپل لاس او مخ پریمنځه او د لاندی منزل خوا ته روانه شوم کله چې د دهلیز دروازی ته ورسیدم نو پوهه شوم چې ټول راویښ شوی او یو زه ویده پاتې وم! کله چې دهلیز ته ورننوتم نو لومړۍ نظر مې په روقیه ولګیده چې خپل د مور څنګ ته ناسته وه او په مجلس لګیا وه.

زما په لیدو په خوشحالۍ خپل لځایه راپاسیده چې زه هم ورمخکې شوم ماشومان مې لاندې پرځمکه کیخودل او دهغې سره مې سترې مشې او اختر مبارکې وکړل، روقیه بیحد ښه او خوش اخلاقه جنۍ وه، ما داسې احساس هېڅکله نه کاوه چې دا دې د جهان خور اوسیږی! مطلب ځینې ایندورګیانې وی چینجې او بد اخلاقې لکه "ګلناز" خو روقیه داسې وه لکه زما خور چې وی نه د جهان. زما سره د سترې مشې وروسته روقیه په بیحد محبت او شوق باندی مدثر او مزمل دواړه یئ خپل خواته کش کړل او ښکل یې کړل، د جهان مور خپل و څنګ کې ما ته د ګنښناستلو لپاره ځاې راکړو کله چې کنښناستم نو کرار یې زما د غوږ څنګ ته وویل: غوشتل مې سبا ناری ته دې ولاړه کړم خو جهان ویل پریږده سترې ده، ما هم ولاړه نه کړې.

د هغې په خبره د شرم څخه مې شونډه وچیچل او سر مې ښکته واچو، په کلې کې او بلخصوص بیا د جهان دوي په کور کې تر ډېره ویده کیدل شرم ګڼل کیدو دلته ښځې د مولا پر اذان پاسېږی او د ماسخوتن پر اذان ارام کوې.
د جهان مور- اوس هم ورځه جر خپل ډوډۍ موډۍ وخوره چې نن د ښځو د راتلو نمبر دې ولاکه بیا ډوډۍ خورلو ته بیکاره شې.
په کراره غږ مې "سمده" وویل او لځایه پاسیدم زما د پاسیدو سره سم د جهان نظر هم زما خوا ته راوګرځیدو لکه غوښتل چې پوه شئ چې زه چیرته ځم؟ خو ما بغیر د څه ویلو دهلیز پریخود او د آشپزخانې خواته ورغلم، لاس اندازه مې ګرم ډوډۍ راوخیستل او په کتو شوم چې یو شئ ورسره پیدا کړم د خورلو لپاره، خو کوم خاص شئ نه وه!

یعنې وه خو زما په زړه نه وه شیدی وه، چې ما نخورل ځکه یو رقم بوی کاوه د بزې شیدی وه، او یو بل شې هم وه دوي ورته جړ غورې ویل هغه هم بد بوی
کاوه،خلاصه چې مجبوره شوم وچ ډوډۍ د چای بوری سره وخورم ناسته وم او په زوره، زوره مې ډوډۍ خورل بیخې مې زړه نه غوښت چې د جهان غږ مې واوریده.

جهان- که شیدی او جړ غورې دې زړه نغواړی بیا لژ ملایم کیک ځانته راوخله ولې وچ ډوډۍ خوری؟

د جهان پر غږ مې وروکتل چې د آشپزخانی دروازی مخکې ولاړ وو او دوه سترګې و ماته نیولې وه داسې حال کې چې د چایو څخه مې غړپ کاوه ومې ویل: نه مې دې لیدلې چې کیک چیرته دی؟

جهان په حیرت راوکتل او ویې ویل: د اختر شیرنې دې نه ده لیدلې؟ تا مګر خپل د اختر شیرنې نه وه جوړ کړې؟
- اهوم ما جوړه کړې وه خو هغه وخت ستا مور راته ټول شیان راکړې وه خو اوس نه یم خبر چې چیرته دی؟ او هوو تا ته چا وویل چې ما د اختر شیرنې جوړه کړې وه؟

جهان بغیر د څه ویلو آشپزخانې ته راننوت او د مخامخ الماری روک یې خلاصه کړو چې ما تازه نظر د اختر په شیرنې ولګیده، جهان یو جوړ کړې قاب چې کیک او نور شیرنې پکې وه مخامخ و ما ته په فرش کیخود او داسې حال کې چې نرۍ مسکا یې پر شونډو وه وویل: ځکه چې هغه رقم ډیزاین داره او منظم سرخان د بابا خبره د شهریانو څخه بغیر بل څوک نسې جوړه ولې.

زه لا د جهان په کار باندې حیرانه وم چې څنګه هغه ته معلوم وه چې د اختر شیرنې چیرته ده؟ چې په خبره یې د حیرت څخه مې لا سترګې خلاصې پاتې شول او ومې ویل: ارباب دا خبره وکړل؟
جهان- امهممم.
- بیا تا څه وویل؟
جهان په داسې حال کې چې خندل یې په شیطنت باندې چشمک و واهه او ویې ویل: ما هم وویل زما شزه خو همداسې تکړه ده.

د جهان په خبره د شرم څخه سره شوم چې هغه لځایه پاسېدو او داسې حال کې چې د شونډې لاندې کرار د ځان سره شکایت کاوه ویې ویل: باره ولاړسم دې کور کې دوه دقیقې څوک په بیغم خیال خپل د شزې سره یوازې نسې پاتې کیدل کنې یو نفر حتماً حاضر کېږې.

د جهان په ناراضه لهجه مې وخندل د هغه شپې وروسته چې د جهان مور داسې ناڅاپه زمور کوټې ته راغلل او مورې یې هغه حال کې ولیدلو د هغه وروسته جهان د کوټې دروازه قفل کول او د باندې کور کې هم زیات زما خواته نږدې نه راتلو، زما په خندا هغه په کراره خو ګواښ کونکې لهجه باندې وویل: خانده، خانده شایستې دغه دې د مزو وختونه دې بیا خو موږ لخیره تنها کیږو هغه وخت بیا زه او ته سره پوهیږو.

د جهان په دې ګواښ باندې زما خندا لاپسې زیاته شوه چې جهان په تروش تندې په تلوار وویل: هیس ... په کراره دسې څوک نه خاندې!

د جهان په خبره ناساپه مې خندا پر شونډو وچ شول او په حیرت مې وویل: ولې؟
جهان په همغه تروش تندی وویل: نه ګوری چیری یو؟
په حیرت مې شاوخوا وکتل او ومې ویل چیرته یو؟ خو کور کې یو.
جهان- کور کې خو یې،خو کور کې تنها نه یې.
په ګنګس انداز مې وپوښتل: پوهه نشوم څه مطلب؟
جهان په ځیر نظر راوکتل د څو شېبو وروسته یې یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: نه مې خوشېژی د خندا ژغ دې زما بغیر بل څوک واوری.

جهان دا خبره وکړل او بغیر له دې چې زما حیرت زده نظر ته وګوری له آشپزخانې ووت. د هغه په خبره څو شېبې په حیرت کې ډوبه شوم خو د څو شېبو وروسته پر شونډو مې مسکا راغلل او زړه مې له خوشحالې پورته ښکته شو، کله چې یو سړی وایې ستا غږ یا ستا نظر مې لا خپل د ځان څخه پر بل چا نه دی پیرزو، مطلب دا د هغه سړی د محبت اخری حد دې چې ستا زړه، زړه خپل د ځان ګڼی او حتا حاضر نه دې ستا غږ لا د بل چا سره تقسیم کړې.

د ډوډۍ خوړلو وروسته همغسې مسکا پر شونډو د دهلیز خواته ورغلم سړیان دباندی تللې وه او ښځې لګیا وه دهلیز یې پاک کاوه ځکه میلمانې ښځې دلته کینول که څه هم د ښځو لپاره د ګل بې بې کوټه سمه وه خو د جهان مور ویل چې دا ځای ښه غټ دې او د ښځو لپاره سم دې ځکه د هغوي سره ماشومان ډېر دي، مور هم څه ونه ویل او د دهلیز پر پاک کولو لګیا شو. د جهان د مور خبره یو دم صحیح وه هره ښځه چې راتلل ماشالله د هر دانې سره څلور پنځه داسې د بلا رقم شوخ ماشومان ضرور وه چې د کنټرول نه وه، او مزمل و مدثر یې بیخې پر کراره نه پریخود یو به د دې خوا کش کاوه بل د هغه خوا، سم لکه وحشیانو رقم، بیچاره زما ماشومان د زیات وېرې څخه زه کلکه نیولې وم او یو دقه یې نه خوشې کولم، د ماشومانو د حال په لیدو روقیه چې زما څنګ ته ناسته وه کرار یې د مزمل پر سر لاس کش کړو او ویې وویل:

روقیه: عمه مو درنه جارسې دا د وحشې قوم دې ورنژې نسې چې خوری مو.
د هغې په خبره ما کرار وخندل چې روقیه هم پر خندا شول او همغه خندا حال کې زما د لاسونو خواته وکتل او ویې ویل: وریندارې تا ولې خپل د طلاو د بنګړو لځایه دا شیشه یې بنګړی پر لاس کړې؟

د روقیه په خبره مې خپل لاسونو ته وکتل او پر مسکا مې وویل: زما بد راځې چې کوم شئ پر لاس کړم دا بنګړی هم ستا ورور راته په لاس کړل کنه ما نه په لاس کول.
روقیه په خندا او شیطنت وویل: دا چې دې زما د ورور په خاطر په لاس کړې هغه د طلاو بنګړی به دې هم زما د مور په خاطر پر لاس کړې وایې وګوره د ډیر غوسې له لاسه فشار یې 360 ته ورسید.

د روقیه په خبره په حیرت مې د جهان د مور خواته وکتل چې مورِ ته مخامخ د یوې ښځې څنګ ته ناسته وه او د رښتیا هم زما خالې لاس ته یې کتل او پر افسوس یې شونډه چیچل، واقعا د جهان د مور په دی کار مې هېڅ سر نه خلاصیدو اخر ولې دومر د طلاو سره حساسیت لری؟ زه لا همدی فکرونو کې وم چې روقیه راته کرار وویل: راځه بنګړی دی واچوه د دې څخه مخکې چې زما مور خدای مکړه سکته قلبې و نه نه کړی.

د ژبې لاندی مې کرار خدای دی نکوی وویل او د مجبورې څخه لځایه پاسیدم، روقیه مدثر او مزمل خپل مور ته ورکړل او زما سره راروانه شول، دا هم ښه وو چې د راتګ وخت کې جهان راته ویلې وه چې طلا دې راوخله او واده کې واچوه، هغه ته هم لکه چې خپل د مور حساسیت معلوم وو! یا هم شاید مور یې ورته ویلې وه؟! په هر حال هغه بکس چې ما خپل د سینګار شیان او طلاوی مې کیخودلې وه راوخیستل شپږ دانې د طلاو بنګړی وه سره د یو دانه د طلاو طوق او څلور ګوتمې چې ټول یې راته جهان او د جهان کورنۍ راوړی وه، غوښتل مې بنګړی پر لاس کړم خو نه کیدل!

په حیرت مې خپل لاسونو ته کتل چې روقیه په خندا وویل: ماشالله اوس لږ چاغه سوی یې د وختي رقم ډنګره نه یې چې بنګړی دې پر لاسونو شوی(ښوی) ننوځې رائه خپل پر لاسونو لږ صابون و واهه.

بغیر د څه ویلو د روقیه سره د تشناب خواته ورغلم صابون مې خپل په لاس و واهه د هغه وروسته روقیه بنګړی راکړل او خبره یې صحیح وه دا ځل بنګړی مې پر لاسونو وشول، د بنګړی د پر لاس کولو وروسته مې ګوتمې هم پر ګوته کړل او د روقیه پر زیات ویلو مجبور د طلاو غاړکې مې هم پر غاړه کړل!

مورِ لا د طلاو د اچولو په کش مکش وو چې ناڅاپه د مدثر او مزمل یو بیحد وحشتناکه چیغه مې تر غوږ شوه، د هغه چیغي په غږ پوهه نشوم چې په کوم تلوار د روقیه له څنګ څخه د کوټي د دروازی خواته په منډه شوم خپل شاته مې د روقیه قدمونه هم اوریدل خو زه د هغې څخه مخکې دهلیز ته ننوتلم زړه مې بې واره درزیده لکه لیونیانو پشان مې د ماشومانو پسي کتل کله چې دواړه مې روغ رمټ د جهان د مور څنګ ته ولږدل تازه ساهمې له سیني وختل، زمورِ دواړو په ناڅاپه تلو ټول ښځو زمورِ خواته راوکتل نه پوهیږم زما په څهری کې د جهان مور څه ولیدل چې په تلوار یې وویل: شه دې دواړه یوازی لږ وبیریدل.

زما زړه لا همغسې درزیده او دومره وس راکې نه وو چې ځواب ورکړم، روقیه چې زما شاته ولاړ وو زه یې له اوږی ونیولم او خپل مور ته یې وویل: ناساپه د چیغي اواز یې واوریدی وبیریده، زه یو پیاله اوبه ورته راوړم.

روقیه د اوبو پسې د آشپزخانی خواته ولاړل او زه د مدثر او مزمل خواته ورغلم زما په لیدو دواړه په ژړا زما غیږ ته راغلل د زیات وېرې او وحشت څخه مې بې واره لاسونه رپیدل لکه لیونیانو پشان مې د جهان د مور څخه ماشومان راوخیستل او ورته په کتو شوم تر څو وګورم چې کوم ځای خو یې خورِ شوی نه وی! چې داسې ژاړې خو کوم خاص زخم یا هم نشانه مې د خورِ کیدو پیدا نکړل،په همغه وېره مې دواړه خپل په سینه کلک ونیول او څو ځله مې ښکل کړل د هغوي په ژړا زما ژړا هم

راغلې وه د جهان مور راته دلداری راکول او هر دقه يې ويل چې کوم څه نه دی شوی پر ماشومانو او يوازی ډاريدلې.

کله چې ورځخه ومې پوښتل د څه ځخه ډاريدلې؟ نو د جهان مور د چايو د ترموز خواته اشاره وکړل او ويې ويل: بس بی بی چای اچو د ترموز سر يې د لاس ځخه ايله سو او چای چپه سول، دوي دواړه ورته نژدی وه نو موژ چغې کړل نو دوی زموژ پر ژغونو" غږونو" وبيردل کنې چای ورباندې نه دی چپه سوی.

د جهان د مور په دی خبره سترګې مې له وحشت ځخه خلاصې پاتې شوی او يو ځل بيا لکه ليونيانو د هغوي دواړو په کتو شوم خو د سوځيدلو کوم نشان نه وه مدثر او مزمل همغسې بی واره ژړل دواړه مې غيږ کې کړل او د دهليز او د هغه دومره خلکو د نظر ځخه ووتم کوټې ته په رسيدو دواړه مې پر ځمکه کيخودل او يوځل بيا مې ژړا زياته شوه په وار، وار مې د مدثر او مزمل مخ او تندی ښکل کاوه او جان وقربان مې ورته ويل، که خدای نکرده هغه ډک ترموز د چای پر دوي داوړ را توی شوی وای ما به څه کړې وايې؟ په دی فکر ژړا مې وار په وار زياتيده چې د کوټې دروازه خلاصه شوه لومړۍ جهان او ورپسې روقيه د يو پياله اوبو سره په تلوار راننوت.

د جهان په ليدو ژړا مې لاپسې زياته شوه چې هغه هم ورختا زموږ خواته راغلو او زما پشان يې ماشومانو ته کتل پيل تر څو وګوری خوږ شوی يا سوځيدلې خو نه دی!؟ همغه حال کې ماته هم دلداری راکول.
جهان- ولې جاړی ليونې! وګوره دواړه جوړ تيار دی.
په همغه ژړا، ژړا کې مې په بند بند غږ وويل: نږدی وه چې دواړه وسوځيږی.
جهان داسې حال کې چې زه يې خپل خواته کش کولم او ماشومان يې هم زما غيږ ته راکول د روقيه ځخه د اوبو ګيلاس واخيست او هغه يې رخصت کړه د هغې د تلو وروسته جهان داسې حال کې چې اوبه زما خولې ته نيولې وه تر څو وې څښم کرار يې وويل: اوس خو نه دې سوځيدلې نو مه جاړه، وګوره دا دوه دانې کوچنيان هم تاته ګوری او جاړی.

یو دوه غړپ اوبه مې په زور وخښل او مدثر و مزمل ته مې وکتل د هغوی د اوس ژړا د جهان خبره زما د حال په لیدو وه. دواړه مې غیږ کې کلک ونیول او کوښښ مې وکړو ځان کنترول کړم ځکه ماشومان زما په ژړا ورختا شوی وه او نه کراریدل، زما په کراریدو هغه دواړه هم کرار شول، تازه ارامی شوی وه چې د جهان مور کوټې ته راننوتل د هغې په راتلو جهان په تلوار زما څخه لږ فاصله ونیول او مدثر یې خپل غیږ کې راوخیست د جهان مور زمونږ د حالت په لیدو داسې حال کې چې خپل شونډه چیچل کوټې ته راننوتل.

د جهان مور- کوم ځای خو یې نه وو سوځیدلې؟
ما د جهان د مور پوښتنې ته کوم ځواب ورنکړو خو جهان کرار وویل: یا شه دی یوازی لژ بېربېدلې وه.
د جهان مور د زه شکر چې نه دې سوځیدلې پر ویلو زما خواته یو شئ ونیو او ویې ویل: واخله دا ستا دی.
سر مې لږ راپورته کړو او نظر مې خپل د طلاو په ګوتمې ولګیده، په حیرت مې د جهان د مور خواته وکتل چې هغې کرار وویل: دونې په تلوار او ورختا دې کوچنیان غیچ(واخیستل) کړل چې د لاس ګوتمې دې و ولیدل خو ستا فکر نسو.

بغیر د څه ویلو مې د هغې د لاس خپل ګوتمی واخیسته یوازینی شئ چې اوس او دی وخت کې راته هېڅ ارزښت نه درلود همدا طلا وه، که خدای نکړه نن په مدثر او مزمل کوم شئ شوی وایی ما خپل د عمر تر اخره د طلاو څخه کرکه کول البته اوس هم چندان ښه مې ورڅخه نه راځي، نن د همدی منحوس طلاو له لاسه نږدی وو ماشومان مې وسوځیږی، د جهان مور څو شیبې ناسته وه او د هغه وروسته لاړل د هغې د تلو وروسته ما ماشومانو ته شیدی ورکړل او و مې ځملول هغه دواړه هم لکه چې ستړی وه ځکه ډیر ژر ویده شول زه هم د هغوی څنګ ته ځملیدم او دواړه مې غیږ کې ونیول.

تر اوسه مې زړه نا ارامه و په دی ټوله موده کې چې ما ماشومانو ته شیدی ورکول او ویده کول مې جهان بغیر د څه ویلو زما خواته راکتل کله چې څملیدم نو جهان کرار خپل د ځای راپاسیدو داسې حال کې چې خپل پټو یې پر مورې دری وارو اچوه زما مدثر او مزمل تندیان یې ښکل کړل او کرار یې وویل: ستړی سوی به یې د سهار څخه تر اوسه؟ یو ګړی ته هم د کوچنیانو سره خوب وکه زه ادی دوي ته وایم چې راویښه (راویښه) دی نه کې، زه هم ځم میلمه خانې ته بده ده ټول خپلوان راغلې.

د جهان خبره مې د سر په خوځولو تایید کړل د رښتیا هم نور مې پر بدن کې دومره وس نه وو چې لاړه شم او د هغه دومره ښځو منځ کې کینم، زما د تایید پر لیدو جهان یو ځل بیا سر راښکته کړو او دا ځل یې زه پر ویښتو ښکل کړم او بغیر له دی چې سر پورته کړی زما د غوږ څنګ ته یې وویل: یو مور باید ډېره قوی او دلاور اوسیژی! ځکه د پلار څخه لا ډیر یو اولاد مور ته ضرورت لری نو مور باید دهغوی پناه اوسیژی نه دا چې وژاړی او کوچنی نور هم وحشت کې واچوی، پوی سوی نازولې ته باید خپل اولادو ته د امن ځای اوسیژی.

په نیولې غږ مې وویل: زما څخه دا امید مه ساته که خدای نکرده کوم ورځ پر دوي یو شئ وسول نو پوهه شه د دوي څخه مخکې به زه مړه یم.

زما په ځواب جهان کرار د شونډی لاندی نچ نچ کړل او بغیر د څه ویلو لځایه پاسید او له کوټې ووت د هغه په تلو ما مدثر او مزمل کلک غیږ کې ونیول او نه پوهیږم څومره وخت به تیر شوی وو چې خوب وړی وم. د ماشومان په ژړا راویښه شوم ژر لځایه پاسیدم او را وامې خیستل هوا تیاره وه ښکاریدل چې قضا ماذدیګز به وی. ماشومانو ته مې شیدی ورکړل او د لاندی منزل خواته ورغلم کور کې یوه ښځه هم نه تر سترګو کیدل د لږ اخوا دیخوا کتو وروسته مې د جمشید ښځه ولیدل، هغې هم زه ولیدم او زما په لیدو لومړی پوښتنه چې هغې وکړل د ماشومانو پوښتنه وه چې څنګه دی؟

ما هم د شکر ښه دي پر ویل ورځخه د کور د نور کسانو په اړه وپوښتل چې چیرته دی؟ هغې ځواب راکړو چې ټول د جهانګیر سره بازار ته تللې او یوازی دا کور کې پاتې ځکه چې ماښام سړیان میلمانه لرو او د دیګ پخولو نمبر د دې دی.

د هغې په خبرو ما سر وخوځاوه او بغیر د نور څه ویلو ورځخه لرې شوم او د آشپزخانی خواته ورغلم په تلوار مې یو دوه ګولې ډوډۍ وخوړل او بیرته خپل کوټې ته ورغلم، ماښام ټوله شپه له کوټې څخه ونوتلم د جهان مور او روقیه راغلل ماشومان یې ولیدل او بغیر د څه ویلو ولاړل ټولو ځانته یوه، یوه جوړه کوچیانې کالې اخیستی وه د جهان مور یو جوړه ماته هم اخیستی وه ماښام میلمنو ته د ډوډۍ وروکولو وروسته ټول لګیا شول خپل د کالو پر ګنډلو زما کالې د جهان مور خیاطې ته ورکړې وه نو ځکه زه بیکاره وم او د زیات بیکاری څخه نه پوهیدم چې څه وکړم؟

د هغوي د ماشینو د ګړ، ګړ غږ زما پر عصابو تلې اخر لځایه پاسیدم او دروازه مې بنده کړه، جهان مې چې غرمه لیدلی وو بیا تر اوسه مې نه و لیدلی د جهان مور ویل چې دهغې ورور راغلې او یو څه نور شناخته میلمانه دی، نو ځکه جهان نشو راتلې او هلته ناست وو، خپل ځای کې څملیدم خو خوب نه راتلو مدثر او مزمل لا ویده شول نه پوهیږم دا ماشومان څنګه هر پنځه دقی وروسته ویده کیږی او خوب ورځی؟ زه هم د دوی سره ویده او راویښه شوی وم خو اوس خوب نه راتلو د بیکاری څخه نیم ساعت مې د کوټې د چت څخه نیولې غالې،فرش او الماری ته وکتل خو حوصله مې خلاصه شوه مجبور موبایل مې راوخیست هغه کې هم هیڅ مرګ نه وه اخر بې اختیاره مې ګوتې د جهان د نمبر خواته ورغلل او زنګ مې ورته و واهه.

یو زنګ یې لا خورلې نه و چې جهان موبایل پورته کړو، د موبایل د شا څخه مې د هغه غږ واوریده چې یو چاته یې کرار وویل: یو دقه صبر زه اوس راځم.
او بیا د موبایل د کرش، کرش غږ او د هغه وروسته د جهان کرار او محبت ناکه غږ چې ښکاریدل د میلمخانې څخه راوتې ځکه کوم شور ماشور نور نه تر غوږ کیدی.

جهان- الو اوری؟ شه یې؟ خیرت خو دې؟ کوچنیان شه دې؟
- امممم شکر خیرو خیرت چیرته یې؟
جهان لږ په حیرت وویل: چیری یم؟ کور کې د میلمنو سره وم زنګ دې ووهې دباندی راووتم اوس حویلۍ کې یم کوم کار لری؟
نه پوهیدم څه ورته ووایم یوه شیبه پښیمانه شوم له دی چی ورته زنګ مې وهلې وو، شرم وو چې د میلمنو څخه یې را جلا کړم چې څه دی؟ زما حوصله تنګ شوی! زه لا همدی فکرونو کې وم چې جهان بیا غږ کړو: اوری؟
- هو.
جهان- وایم کوم شې دی پکار و چې زنګ دې ووهې؟ ماشام ډوډۍ دی خوړلې.
- نه.
جهان- ولې؟

- ماندیګر ناوخته مې وخوړل نو ځکه اوس مې زړه ته نه کیدل.
جهان- امممم کله ناکله دیته هم فکر کوه چې دوه دانې نور هم ستا ډوډۍ خوړلو ته ناست دې چې ته ورته ډوډۍ ورکی، نو لږ فکر پر ځان ساته.
د جهان دا خبره راباندی بده ولګیدل په تروش تندی او خفه انداز مې وویل: یعنی ستا پوښتنه کول یوازی د دې لپاره دی چې ماشومان دی وړی پاتی نشی؟ غم مه کوه هغوی وړی نه پاتې کیږی.

غوښتل مې موبایل بند کړم چې د هغه سنګین او ډډ غږ داسې حال کې چې خندل پورته شو او ویې ویل: یا زما مطلب هغه نه وو، غلط پوی سوی.
- هیڅ هم غلطه پوهه نشوم تا دغه وویل، په هر حال شه وخت خدای پامان.
د دې څخه مخکې چې موبایل بند کړم د هغه غږ راغلو: ای ..بند نکی (نه کړی) موبایل!

په خفه لهجه مې وویل: څه وایې؟
جهان- مطلب مې هغه نه وو، ما یوازی غوشتل درته لږ یاد آوری وکړم چې اوس ستا

مسؤلیت زیات سوی او باید خپل ساتنه وکړي.
- اهوم
زما د اهوم پر ویلو جهان کرار وخندل او ویې ویل: و وایه څه وکم چې خوشحاله سې؟ ها! نازولې؟
- نه پوهیږم.
جهان- نچ نو، ووایه که پر بخشنې غوشتلو خوشحالېژی زه به درنه بخشه وغواړم ها؟

د جهان په دې خبره خفګان مې لرې شو او په شیطنت مې وویل: یعنې که هر څه ووایم کوی؟
زما د شیطان لهجې په اوریدو جهان کرار وخندل او ویې ویل: خود یې منم، ته دې امر وکړی او زه دې ونه منم! دا خو امکان نلری وایه چشې غواړی؟
نه پوهیږم ولې خو د زیات بیکارې او بې حوصله ګې څخه مې وویل: غواړم ستاسو سړیانو مجلس واورم.
جهان لکه چې زما په خبره پوه نشو ځکه په ګنګس لهجه یې وویل: چشې؟ سر مې نسو خلاص.

- وایم غواړم ستاسو سړیانو مجلس واورم زه دلته بیکاره یم حوصله مې تنګه شوی، لاندی منزل کېږم ټول لګیا دی کالې ګنډی زه دلته یوازی یم ته هم نشې راتلې، نو..
جهان په حیرت زده لهجه زما خبره پری کړل او ویې ویل: نو څه؟ تخو نغواړی چې دلته میلمه خانې ته راسی؟

د هغه په دی خبره مې په زوره وخندل او ومې ویل: نه زه هلته د دومره سړیانو منځ کې څه وکړم؟
زما په دی خبره جهان یو هوسا نفس واخیست او ویې ویل: نو څه مطلب چې وایې غواړم ستوی(ستاسو) مجلس واورم؟
په شیطنت مې وویل: مطلب دا چې ته دې موبایل همداسې روښانه ویسه او زنګ مه

بنده وه زه به د دې خوا څخه خپل مایک بند کړم نو په دی رقم تاسو چې میلمه خانه کې کوم مجلس او خبری کوی زه یې اوریدلی شم.
جهان په کلک وویل: نه.
د هغه د نه پر ویلو په ضد مې وویل: ولې نه؟ تا ویل ستا خبره منم.
جهان- ما ویل خبره منم خو دا...

خبره مې ورته پری کړل او ومې ویل: خو او مو نلرې تا خپل وویل ستا هر خبره منم نو زما همدا درخواست دی.
جهان په بی حوصله لهجې وویل: اخر دا نو غوشتنه سوه چې ته یې کوی؟
په زاریو مې وویل: زه غواړم ستاسو مجلس واورم د ښځو مجلس مې زیات اوریدلې تل مې ارمان درلود چې د سړیانو مجلس وارم چې څه وایې؟
جهان- زموژ مجلس هم ستوی(ستاسو) رقم دی چندان فرق نه کوی.

- جهان پعذابه ول مه کوه.
جهان- جان جهان! اخ د چشی پعذابه ول؟ هغه د سړیانو مجلس دې زر رقم خبرې پکشې(پکی) پورته شته کیژی، قربان دی سم یو بل شې وغواړه د دې خبری څخه تېره سه.
د جهان په دویم ځل منع کولو نور ما هم څه ونه ویل او خاموش شوم زما په خاموش کیدو جهان په کراره وویل: الو اوری؟
- اهوم.
جهان- ګوره ...
خاموش شو او د څو شیبو وروسته یې وویل: زه صحیح دی خو یوازی پنځه دقیقې.

د هغه پر تایید په خوشحالې مې وویل: ای جان نو ژر کوه ورځه هله هله.
زما د خوشحاله غږ په اوریدو جهان په کراره خو ناراضه لهجه وویل: ته وقران خلک خپل د میړه څخه طلا غواړی، کالې غواړی یو بل مرګ او درد غواړی خو دا زما څخه

... استغفرالله.
ما د دې خوا څخه کرار کرار خندل چې جهان په همغه کلک لهجه وویل: څه ووایم نو؟ بند که اواز دې یوازی پنځه دقیقې وخت لری د هغه نه بعد زنګ بنده وم.

ما هم نور څه ونه ویل او مایک مې ژر بند کړو ترڅو پښیمانه نشې، د څو شیبو وروسته د کرش، کرش غږ شو او زه پوهه شوم چې جهان موبایل جیب ته کړو، په هیجان باندی په تمه وم چې واورم څه مجلس کوی سړیان؟ شاید لیونتوب وو خو واقعا ما تل آرمان درلود چې واورم اخر دا سړیان څه مجلس کوی؟ البته څه ناڅه پوهیدم چې شاید زیاتر بحث یې د سیاست او پیسو په اړه وی خو بیا هم شیطنت مې راغلې وو او غوښتل مې چې خپل پر غوږو یې واورم، خو د څو شیبو وروسته کله چې جهان میلمه خانې ته ننوت او د سړیانو غږونه پورته شول زه خپل په کړې کار پښیمانه شوم.

ځکه ټول بحث یې د رښتیا هم د پیسو وو! یو ویل زه دومره پیسې او دومره جریب ځمکه لرم بل ویل زه دومره لرم خلاصه چې همغه دوه دقیقو کې خپل پکار پښیمانه وم او ځان سره مې ویل کاش یو بل شئ مې د جهان څخه غوښتلې وایې همدا چې اراده مې وکړل ترڅو موبایل بند کړم چې ناڅاپه د هغه سړیانو د مجلس څخه یو نفر چې د غږ څخه بیخې ماته ناشنا ښکاریدو جهان یې خپل د خبرو مخاطب کړو او ویې ویل:

- شه نو جهان ستا نظر څنګه دې د هغه کار په باره کې؟
د هغه سړی په پوښتنه ما خپل غوږونه تېز کړل چې واورم کوم کار یاده وی؟ جهان خپل ستونې صاف کړو او کرار یې وویل: ولای ماما زموږ څخه باره دا خبرې تېرې دی، زما خو ولاکه زړه غواړې دې کار ته دې لاس واچوم.

د هغه سړی غږ چې د جهان لخوا ورته ماما ویل شوی وو پورته شو چې په خندا یې وویل: زه پوهیدم چې ستا جواب یا "نه" دې خو هغه سړی ډېر شله وو نو ما ویل یو پوشتنه وکم چې شاید نظر دې بدل سوی وی!؟

جهان- د هغه مشوره بده نه ده بلکې ډېر هم شه خبره ده او ډېر هم د فایدی خبره ده، خو زما زړه نغواړی او زما شخصی جواب نه دی، خو بیا هم د جهانګیر او جمشید څخه پوشتنه وکړه د کندهار نمایندګی د دوي په لاس کښده چې د دوي څه نظر دی؟ ماما- ستا نظر ولې نه دی؟ کله چې خپل هم وایې چې په دې کار کې فایده ده؟ بیا ولې یا وایې؟؟

د دوي دواړو د خبرو وخت کې یو دم خاموشې وه او بل چا خبری نه کول او ما د سړیانو د مجلس دا کار زیات خوښېده،هغوی یو بل ته د خبرو وخت ورکو داسې حال کې چې مورِ ښځي هر یو ځانته مجلس دی، دوه نفر یو کونج کې ناست وی دوه نور بل کونج کې ناست وی او مجلس کوی خو د سړیانو مجلس کی ټولو د یو نفر خبرو ته غورِ نیوه، د څو شیبو وروسته جهان په همغه کرار او درونده غږ وویل: زه تاته یو کوچني مثال درکړم ماما! د نن څخه څو کاله مخکې زموږ نیکه ځمکه واخیستل په هغه یې کرونده شروع کړل او خپل ژوند یې وربانده مخکې ویسې د هغه نه بعد وار زما پلار ته ورسیدی نو هغه لږ پیشرفت وکې د هغه ځمکې انار او نور میوي خرڅ کړل او خپل ژوند یې وربانده تیر کې.

د هغه نه بعد وار زموږ راغې نو موږ هم لږ قدری ډیر پیشرفت وکې د دې لځایه چې خپل د ځمکې انار او نور میوی بل چا ته ورکړو تر څو خرڅ یې کړی خپل مو شرکت جوړ کې او خپل مو خرڅ کول شروع کړل او د خدای فضل بیحد هم فایده مو وکړل نو د اوس لپاره دغه زما د پاره بس دی! زه وایم هغه نور ادامه پیشرفت به یې خپل زامنو ته پریږدو هغوي ته دی بیا خدای وس ورکړی چې دغه میوی تر خارج ویسې زما خو ولاکه دونی کک زړه لا غواړی چې زه دې په دې عمر خارج ته سفرونه شروع کړم چې چشې دی تجارت کوم! خدای دی دونې ماته راکړي چې یو ګوله حلال رزق خپل په کور کې خپل د شزی او کوچنیانو سره په یو سرخان وخورم زه نور ډېر نغواړم دغه زما د پاره ډیر شې دی چې سهار او ماشام خپل کور ته راتلې سم او خپل عال او عیال لیدلې سم بس.

د جهان د خبرو وروسته د هغه د ماما غږ پورته شو چې ویې ویل: اممم شه خبری دی وکړل ستا څخه دغه امید مې وو انسان باید په لژ کوزاره وکړی او شکر وباسې، زه هم همیشه وایم خدای دی یو ګوله ډوډۍ راکړی خپل په کور خپل په وطن کې په امن او امان کې.

د هغه خبره ټول مجلس تایید کړل او د "هو" شه خبره کوی" او سم وایې" غږونه پورته شول، د جهان خبری پر ما بیحد ښه ولګیدل ځکه د هغه نظر یو دم زما د نظر مطابق وو، زه لا د جهان د خبرو په خوشحالې کې وم چې د جمشید غږ پورته شو چې په شیطنت یې وویل: ماما دا د تجارت خبری ایله کوه تخو یو وار هغه خپل د زردالو کیسه دې وکه.

د جمشید په دې خبره یو دم د ټول سړیانو د خندا غږ پورته شو حتا د جهان د خندا غږ هم ما واوریده، د هغوي په خندا زه هم کنجکاو شوم چې واورم اخر دا د زردالو کیسه څه ده؟ د هغه سړی غږ بیا پورته شو کوم چې جهان او جمشید ورته ماما ویلې وه.
ماما- وه هلک ته ما په کراره نه پریژدی؟ هر وار چې راځم ته دغه کیسه راباندی کوی دا وار دې ګوره وهم.
جمشید په شیطنت او خندا وویل: اخ ماما ته نه پوهیژی هر وار چې ته دا کیسه کوی خپل په اندازه داسې خوند کوی لکه چې ته وا تاز اول وار دی چې اورم یې.
ماما- ایله زور مه وهه زه دا کیسه نور نه کوم عه زما دی باره توبه وی.

د هغه په دې خبره ټولو ورته زاری شروع کړل چې خیر دی یو ځل دا کیسه وکړه، حتا د جهان غږ لا راتلو چې ویل یې کیسه وکړه، زه حیرانه وم چې اخر دا څنګه کیسه ده چې ټول سړیان یې غواړی واوری؟ خو بلاخره د ټولو پر زیات ویلو ماما راضی شو ترڅو کیسه وکړی او خپل کیسه یې داسې پیل کړل.

ماما- د پخوا د سادګي وخت وو موژ هم تازه په ځوانې راغلې و هغه وخت دا موبایلونه او دا بلابتر نه و سهار څخه تر ماشام به د فیروز(د جهان د پلار نوم یا هم

همغه ارباب) سره به د کلې د دې سر څخه تر هغه سر ایله دغې ګرځیدلو که چا ویلې وایې ولې ګرځې؟ نو موږ به هم خپل ځانونه ورته ببر کړل چې ته خبر یې موږ څوک یو؟ (د هغه د خبرې په دی ځای کې د ارباب خندا پورته شوه او زه تازه پوهه شوم چې هغه هم مجلس کې موجود دی، ما فکر کاوه هغه نشته! د ارباب په خندا د جهان ماما هم وخندل او ویې ویل: خلاصه چې لوفرې مو کول خو د لوفرۍ څنګ کې د پلار خبره به مو دسی منل لکه د قران حکم چې وی!

خلاصه چې د ځوانې او سادګۍ وختونه وه تیرېدل تر دې چې زموږ کلې ته یو تعلیم یافته با سواده سړی راغې او ډیر ژر هم زموږ د کلې قاضی سو! هغه سړی خپل ټول عمر پاکستان کې په درس ویلو تیر کړی وه او نه یوازی خپل چې د ده شزه، لور، خور ټول باسواده ډاکترانې وه، دی خپل قاضې سو او خپل شزی ته یې خپل په کور کې یو کوچني د شزو د کتلو په اصطلاح شفخانه جوړه کړه د هغوی په راتلو ډیر فایده موږ ته ورسیده نور ضرورت نه وو چې په نیمه شپه خپل شزی د دنیا د دې سر څخه تر شهر د کوچنی راوړلو لپاره وځغلو اوس یو ډاکتره زموږ په کلې کی زموږ سره وه.

د هغوی شتون موږ ټولو ته فایده مند وو نو موږ یې هم خدمت کاوه خدای دی وبخشې مشر ارباب(د جهان نیکه) هغه قاضی ته یو کور په کلې کی ورکې او د شزی لپاره یې تنها شفخانه ورته جوړه کړه حتا زموږ د کلی انجونې به تلل او د قاضی د خور او لورګانو څخه یې درسونه زده کول خلاصه چې هر شئ ګل او بلبل وه تر دې چې د قاضی خور خلکو ولیدل.

د جهان د ماما خبره ارباب پرې کړل او په خندا یې وویل: خلکو نه! بلکې ووایه چې تا ولیدل.
د هغه په خبره یو ځل بیا ټول مجلس په خندا شو چې د جهان ماما هم په خندا وویل: باور پخدای د دې دونې کلونو بعد اوس هم د هغې رقم شایست ما چیرې نه دې لیدلې هغه بل رقم شایسته وه د ظالم لور! لکه چې خدای پر قلم جوړه کړی وه.

د هغه په خبره ټولو خندا شروع کړل حتا ما ته لا خندا راغلې وه، باور مې نه راتلو دومره غټ مجلس کېدی یو نفر خپل د عشق او عاشقي کیسه وکړی! او د هغه څخه زیات حیرت مې د ارباب په خبرو وکړو یعنې دی هم ورسره وو؟

د څهرې څخه ارباب داسې ښکاریدو لکه چې خندا لا ولاکه په ښه خبره وکې، خو نن د هغه خندا څه چې د هغه دا رقم شیطانه خبری او مجلس لا ما واوریده! که نن مې خپل پر غوږونو د هغه دا شان خبری نه وایې اوریدلی، نو ولاکه مې باور کړی وایې چې ارباب دي خپل په هغومره هیبت او جلال دومره شوخ او شیطان اوسیږی! د رشتیا چې هم انسان څو رقم نقاب په څهرې لری.
جمشید په تلوار وویل: بیا څه وسو؟
د جهان د ماما او د ارباب د خندا غږ پورته شو او د څو شیبو وروسته ارباب غږ راغلو چې ویې ویل: بیا نو به څه سوی وی ستا په نظر؟ دې شاغلی وو او د قاضی د کور کوڅه وه.

د ارباب په دی خبره یو ځل بیا ټول مجلس پر خندا شو چې دا ځل د جهان د ماما غږ راغلو داسې حال کې چې ارباب یې یاده وه ویې ویل: دې تر اوسه پر ما خاندې خو باور وکه هغه د ځوانې وخت مینه بیخې بل کیفیت او انداز دروشتي(درلودی)اصلاً د انسان خپل په کنټرول کې نه وی پخدای کله ناکله بې اختیاره د هغوی د کوڅې خواته تلم، خلاصه چې څه سر مو په درد کړم ورځ تر بلې زما لیونتوب زیاتېده او نه پوهیدم چې اخر وکم څه؟

د ماما په خبرو کې جمشید ناساپه راوغورځید او ویې ویل: ولې مو مرکه ورته نه استول کله چې دونې ورباندی مئین واست؟
د جمشید خبره ټولو تایید کړل چې ارباب وویل: ما هم ورته اول خبره همدا وکړه چې مرکه ور واستوه، خو ده ویل اول باید وګورم چې انجلۍ نظر چشې دی؟ که هغې راته "هو" کړل بیا نو مرکه استوم.

د ارباب په خبره د څو نفرو د خندا غږ پورته شو چې ماما وویل: هغه انجلۍ دسی ساده انجلۍ نه وه چې زه دستې مرکه ور واستوم او هغوی هم ووایې چې راسه واخله دا یې ستا، ما باید اول د انجلۍ نظر معلوم کړی وایې، خو د پخوا وخت وو د اوس رقم نه وو چې موبایل نمبر یې پیدا کې او زنګ ور ووهی یا هم څه وایې فسبوک او دا نور بلا و بتر نه و چی مسج ورته وکې لاره کې دې هم مخامخ نسو درولې چی ورته ووایې: وه انجلۍ زه دربانده مئین یم ستا څه نظر دې؟ مرکه د وراستوم کنه؟

ټولو د ماما په خبرو خندل چې دا ځل جهان وویل: اخر ورته ومو ویل که یا؟
د جهان ځواب ارباب په خندا ورکې: اخر یوه ورځ موژ دواړه سره شیناستو(کښېناستو) او یو پلان مو سره جوړ کې، هغه وخت زموژ د کور څنګ کې د زردالو باغونه وه، اوس چې د امیر بای باغونه دی خو هغه وخت د یو بل چا وه او ټول هم د زردالو وه خو موژ ته یې راکول، نو موژ هم ولاړو یو پټو مو د زردالو څخه ډک کې او د ده شاغلې پر لاس مې ورکې، خبره دسې وه چې د قاضی خور هره ورځ د کور څخه خپل د کوچنې وریرې سره راوتل او خپل د ورینداری په اصطلاح هغه شفخانې ته تلل موژ هم دغه وخت وټاکې او ما د ده غوڑونه ور خلاص کړل چې د زردالو ډک پټو واخله او همدا چې انجلۍ ته ورنژدی سوی پټو ایله که، او دسی وشه یه(وښایه) چې د لاس څخه دی ولیدلې، نو هغه به درسره کمک وکړی ترڅو ټول یې کړی او همدغه وخت کې ته ورته خپل د زړه خبره هم وکه.

د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی وه، دا ارباب دی؟ عجب خطرناکې مشوری او پلانونه یې خلکو ته جوړول خپل ځوانې کی؟ بیحد کنجکاو وم چې واورم اخر څه شوی؟ مجلس کې موجود کسانو هم خندل چې دا ځل ماما وویل: ما هم همغه کار وکې همدا چې مخکې ورسیدم زردالو مې د هغې ومخ ته ختا کړل او جر شینستم(کښېناستم) چې وی خدای دی نکوی دا خو دغې(هسېخ زما د لاس ختا سول.

بیا د ټولو خندا پورته شوه چې بیا ارباب وویل: زه د کوڅی سر کې ولاړ وم چې وګورم چشې کیږی؟ خو زردالو ولاړل ټول سول انجلۍ روانه سوه خو سړی تر اوسه هلته ناست دی او ځمکې ته ګوری؟ ورختا ورغلم د اوږی (اوږی) څخه مې وخوځاوی او ومې ویل: څنګه څو؟ چشې درته ویل؟ زما پر ژغ دی تازه لکه چې دې دنیا ته راغې په ګنګس انداز یې راته وویل: ها؟؟ چشې؟
ده چې ها؟ کړل زه پوی سوی چې خانه دې خراب سې د ورته لفظ خبره لا نه ده کړی.

یو ځل بیا ټول مجلس د خندا شین شو چی جمشید بیا وپوښتل: ولې دی ورته چشې ونه ویل ماما؟
ماما- پر اوداسه ناست یم او باور به ونکې چې درته ووایم همدا چې راو یې کتل ژبه مې بنده سوه.

د ماما په دی خبره ما ته خندا راغلل سم د دې هندی فلمونو پشان، بیحد زړه مې غوښت دا ماما یو ځل د نژدې وګورم چی څنګه څهره لرې او څنګه سړی دی؟

ارباب په شیطنت وویل: خوله بنده ول دی جارسم تر دری ورځو یې خبری نسو کولې.
د ارباب په خبره ټولو وخندل چې دا ځل یو بل نفر چې د غږ څخه ما بیخې ونه پیژندو چې څوک دی خو ځوان معلومیدې وپوښتل: بیا څه وسو؟
ماما- بیا به نو څه سوی وایې؟ موژ یو متل لرو وایو: نادیده کمپل نه و لیدلې کله چې ولیدې تر غرمې پکشې(پکی) ویده وو. ما هم تازه د زردالو بهانه زده کړی وه هر غرمه به موژ وو او د زردالو ډک پټو به وو او هلته چپه کول به وه.

همغه هلک حیرت ناکه غږ پورته شو او ویې وویل: هره غرمه؟ مطلب څو ځله نور مو هم دسی کار وکړو؟

ارباب- ما خو حساب د لاس څخه وتې چې خدای خبر لس واره وه که یوولس واره؟! خو هر وار به ما استوی دی به بیا تر دری ورځو ګونکی راتلې.

هلک- اخر څه وسو؟
ماما- اخر امممم یوه ورځ مې د تل په رقم د زردالو څخه پټو ډک راخیستی وو تر څو بیا د هغې په لیدو یې چپه کړم او شاید د خدای رضا وه او شاید یو دوه خبری ورسره وکم خو همدا چې کوڅي ته ننوتلم د قاضی د خور لځایه مې مشر ارباب په کوڅه کې ولید چې په تروش تندی راروان وو.

بې اختیاره مې د خولې څخه "وای" ووتل هغه دوني په هیجان کیسه تعریف کول چې ما فکر کاوه اوس دی کوڅه کیدې او هغه خوا څخه د جهان نیکه ورباندی راغلو که څه هم د جهان نیکه مې لیدلی نه وو خو فکر مې کاوه ضرور زیات تریخ مزاج انسان وو؟ ځکه خبرو وخت کې ماما ورڅخه یو رقم په ډار باندی یاد کاوه

ماما- په ارباب چې مې نظر ولګیدې ځان سره مې وویل بچې پشې سپکوه او تشته خو همدا چې د تشتېدو لپاره مې مخ وګرځه وو ارباب راباندی غږ کړل او ویې ویل: پخیر زردالو ماما چیرې په دی تلوار؟
د هغه په خبره ټولو وخندل چې دا ځل ارباب په خندا وویل: ما چې د بابا دا خبره واوریدل هلته مې ځان سره وویل چې خدای دې خیر راپیش کړی بابا پر کیسه پوی دی نو ما هم د احمد(د جهان ماما) اراده وکړه چې تشته خو لا قدم مې نه و اخیستې چې دا وار بابا د کوڅې د هغه سر پر ما باندی ژغ وکړو"هلک پیروز دیخوا راسه" داسی حال کې چې زه د دیوال شاته وم! خو هغه لکه چې خبر وو چې زه هلته یم! د هغه په ژغ ساه می له بدن وخته.

ماما- خدای دی وبخشې مشر ارباب خو بیحد غوسه ناک او تند مزاج سړی وو، او که خدای مکړه که خبره بیا د ناموس او عزت وایې بیا نو هی هی.
د هغه ناشنا هلک غږ بیا پورته شو چې ویې پوښتل: یعنې هغه خبر وو؟ چا ورته خبر ورکړی وو؟

ماما په خندا وویل: که اوریدلې مو وې غزلونو کې دا سندرغاړی کله ناکله وایې" شکلې بې وفا دی" او شایسته و فادار نسته" یا شکلې مغروری دی" دا خبرې یو دم رشتیا ده.

هلک په حیرت وویل: مطلب د قاضی خور تاسو د ارباب په ګیر ورکړی وی؟
ارباب په خندا وویل: ګیر دې جارسم موڅ یې لاس ترلې په ګیر ورکړی وو.
ما ته هم خندا راغلې وه او هم مې حیرت کړې وو! یعنې هغه جنۍ څومره جرئت درلود چې ارباب ته یې دوي دواړه په ګیر ورکړی وه!

هلک- بیا څه وشو؟
ماما- بیا نو هغه کار وسو چې خدای دې زموڅ پر دشمن لا هغه ورځ نه وینې ارباب موڅ دواړه مخکې کړو چې راروان سې! ما اول فکر وکې چې کور ته مو وړی او شنزل،وهل،خبری او نصیحت به کوی خو ارباب د کور لځایه موڅ یې د باغ خواته ویوړو!
د ماما خبره ارباب پوره کړل او ویې ویل: هغه هم د کلې د ننه باغ نه! موڅ هغه وخت د انارو یو دوه جریب باغ درلودی د کلې څخه یو څه لری و اصل کې ځمکه د بل چا وه خو پر بابا یې خرڅه کړی وه، کله ناکله بابا هلته تلې خو موڅ دونی نه ورتلو ځکه لری وو، خو هغه ورځ بابا د هغه باغ لاره پر مخ ونیول نو ما تلو، تلو کې احمد ته وویل چې خپل فاتحه دی ووایه پخدای که د دې ځایه ژوندي راووځو.

د ارباب په خاموش کیدلو ماما کیسه راوخیستل او واقعا ماته جالب وه دوي دواړو یوه، یوه برخه خپل د کیسی کول! یوځل ده ویل یو ځل هغه، د هغوی داسې هماهنګ کار ته زه حیرانه وم.

ماما- خلاصه چې باغ ته ننوتلو ارباب مخکې موڅ ورپسې باور پخدای وکې شاید اوس ستوی(ستاسو) لپاره دا کیسه د خندا معلومیڅی خو زما لپاره د دونې وخت بعد

هم کله چې هغه ورځ مې یاد ته راځي نو د بدن ویښتیان مې نیغ دریژی، دسې یو خوفناک او وحشتناکه فضا وه، هغه د اوس وخت نه وو چې پلار خپل زوی د انجلۍ سره په رڼا ورځ ویني خو خبره لا ورته نه کوی هغه وخت کې مهم دا نه وه چې خبره انجلۍ کړی که هلک! که ګیر سوی وایې ولاکه یې بې مرګه ایله کړی وایې، خلاصه د خبری ماما مو جارسې موډ دواړه د باغ مینځ کې د بیری د لاسه لکه پاڼه رپیدلو خو ارباب په راحت خیال لګیا وو په باغ کې ګرځیدی.

د هغه دا وخت تیرول زموډ بیره لاپسی زیاته ول، هغه دقه که شنزل یا وهل یې کړی وایې دونې انسان نه ورختا کېږي خو دا چې هر دقه تیریدل هغونې زموډ بیره هم ډېرېدل، شاید نیم نیم ساعت زما په نظر بغیر د څه ویلو موډ دواړه وچ کلک هلته ولاړ وو چې د څو ثانیو لپاره ارباب د باغ هغه بلخوا ولاړی او بیا نا ببره(ناساپه) یو...

ماما په خندا شو چې ارباب د هغه خبره پوره کړل او په خندا یې وویل: زما هېڅ فکر نه وو چې یو دم د شا لخوا څخه ټک سو او د ټک سره یو درد مې پر ملا وپیچل سو چې اخ مې بی اختیاره د خولې ووت چې مخ مې شاته تاو کې بابا نرۍ لشکه پر لاس ولاړ وو!

ټول خاموش وه خو ارباب او د جهان ماما چې دا کیسه کول خندل یې! داسې لکه هغه ورځ خاطره که څه هم تریخه وه خو دوي ته جالب معلومیدل.
دا ځل ماما په خندا وویل: خدای دی دسې ورځ پر تاسو نه ګوری یو ټک پر فیرزو وو بل پر ما، البته د ارباب وهل هم داسې تخنیکې وهل وه پر سر او مخ یې وار نه کوی یوازی دا نرۍ لشته(لښته) یې زموډ پشو او ملا ته بنده کړې وه خلاصه چې تر شپږ اوه واره مو یوازی اخ، اخ کړل خو کله چې د ارباب غوسه لا په زیاتېدو شوه او د هر وار سره یې شنزل او خبری شروع کړل باره موډ هم پر توبو سو.

دا ځل ټولو وخندل چې ارباب وویل: اول کې یو څه د ځوانۍ غیرت او جوش وو نو د وهلو سره مو شور نخوړی ځای پر ځای ورته ولاړ وو،خو کله چې د بابا وهل زیات

سول نو اول(ارباب خندا لا زياته شوه او ويې ويل: اول د عاشق صيب چغې پورته سوی چې ويل يې: بد مې کړی ايله مې که نور يې نکوم.

ارباب په يو شيطنت دا لفظ وويلو چې ټول مجلس پر خندا شو چې د ماما د اعتراض غږ پورته شو چې ويې ويل: باور وکه يا خو ارباب ته کرار وهلې يا هم پر تا وهلو تاثير نکوه، کنې باور پخدای ما احساس کوی د هر لشتی وهلو سره غوشه مې د بدن څخه شکېژې(جلا کېږي) خلاصه چې ارباب موژ دواړه تر هغه وخت ووهلو تر څو چې خپل سترې شو کله چې هم سترې شو نو يو دوه لغتې مورِ دواړو ته راکړل او د باغ څخه ووت، البته وتل دی جارسم ظالم(کرار يې وخندل او لکه چې ارباب ته يې فکر شو ځکه کرار يې وويل: خدای دی پلار وبخشه خو باور وکه بيحد ظالم وو د دونی وهلو بعد يې د باغ دروازه پر موژ وترِل او کرار بيغم ولاړی.

جمشيد په حيرت وويل: ولاړی؟
ارباب- هو.
ماما- تقريبا يوه ورځ او يوه شپه يې موژ هغه باغ کې دغې پريژدلو د هغه نه بعد چې هم راغې د قاضی سره راغلې وو! موژ يې ورته وشولو(وښودلو)او بيا يې پر موژ د هغه په مخکې توبه وباسل چې نور به د هغې د خور مخه نه نيسو د هغه نه بعد يې هم لاس ترِلې د نکاح کوټې ته ننباسلو.
د همغه هلک حيرت ناکه غږ بيا پورته شو: د نکاح کوټه؟ د چا سره؟
ماما په خندا وويل: ولای هندی فلم نه وو چې د دې دونی فدا کاری بعد د قاضی خور راکی.

د هغه په خبره ټول په خندا شول چې ارباب کرار وويل: همدا چې د باغ راغلو خبر سو چې بابا دواړو ته دسمال راوړی او پر هغه ماذديګر نکاح وترِل د ده خور يې ماته راکړل او زما د عمه لور يې و ده ته ورکړه.
ماما- ما ته د ارباب کار دونې زور رانکی څونی چې د قاضې د خور کار زور راکې، اخ د ظالم لوری ما خو تاته يوه خبره لا نه وکړی سربيره راتلم هر ماذديګر مې درته درې

څلور تازه زردالو هم درکول نو دوني ظلم څوک کوی؟
د ماما په خبره ټولو وخندل چې ارباب په خندا وویل: خو زما په نظر کار یې یو دم صحیح وو، موژ ډیر ساده توب وکې ته فکر وکه که خدای نکرده هغه وخت د بابا په هغه کیسه یو بل کس خبر شوی وایې خپل فکر وکه څه قیامت به جوړ سوی وایې هم د جنۍ نوم مفت بدیدې او هم زموژ ده.

اوس چې سم فکر کوم کاش موژ هغه وخت د دې لځایه چې د قاضې خور ته ګپ ورکړو د هغه لځایه مو پخپل قاضی راضې کړی وایې شاید بغیر د کوم اخ او ډب قاضې خپل خور په کرار تاته درکړی وایې؟! قاضی ډیر شه انسان وو، البته که نه یې وایې درکړې بیا هم حدقل په احترام خو به یې منع کړې وایې؟!

د ارباب په خبره ماما په خندا او شیطنت وویل: تخو ګیله او شکایت مکوه منم چې یو دوه لرګې ډبه به دې خورلې وې خو ګوره فایده دې د وهلو څخه زیات وکړل! نه لاس خوار نه پشه خوار مفته دی شزه نصیب سوه.

د ماما په خبره ټول مجلس د خندا څخه شین شو چې ارباب په کراره داسې حال کې چې غږ کې یې خندا څرګنده وه وویل: منم ستا خبره خو بیا هم زما په نظر زموژ کار غلط و، او ته هم باید دا ومنې چې کار دې غلط وو او نور ونه وایې چې جنۍ راسره بې وفای وکړل! تا خپل په غلطي هغه د لاس ورکړل که زما خبره دی هغه وخت منلې وایې او ډاریک دی مرکه وراستولې وایې شاید یو کار سوی وایې.

ماما- بس نو شاید قسمت نه وو، چې دسی عقل مې هغه وخت خاوری سو چې یوازی زردالو وړل مې زهن ته راتلل.

د ماما په خبره خندا مې راغلل د رښتیا هم همدا یو زردالو وړل او چپه کول یې زده کړی وه نور هېڅ کار او خبره یې هغه جنۍ ته ونکړل، نه پوهیږم د جنۍ کار ته صحیح و وایم که غلط؟ هغې خپل او خپل د کورنۍ د عزت لپاره هغوي په ګیر ورکړل ترخو سبا ورځ د دی نوم په کلې کی بد نه شې نو د دې لحاظ د هغې کار یو

دم صحیح وو، خو د هغه خوا د ماما ساده مینه وه چې هغه لپاره مې هم زړه سوځیده، واقعا چې جالب کیسه وه زردالو!

***

نن سهار چې له خوب راپاسیدم نو د کور ماحول د دې څو ورځو پشان نه وو! چې د هر خوا څخه د کالو ګنډلو د ماشین ګړ،ګړ راشې! بلکې ټول لګیا وه د کور کارونه یې کول تر څو ژر بیکاره شې او سیل ونیسې! ما ته عجیب وه ځکه واده دوي ویل راروان جمعي ته کوی مطلب پنځه ورځې وروسته خو دوي د نن څخه ورته سیل او محفل نیوه او رقصونه یې کول! واقعاً چې قندهاریان بیحد شوقي خلک دي ګل بې بې سهار د ټولو غوږونه خلاص کړل چې زه د واده تر ورځې سیل نیسم او یو عجیب لفظ یې هم استعمال کړو ویې ویل زه پوشتې نیسم! زه د هغې د دې خبرې په مطلب پوهه نشوم نو ځکه د جهان څخه مې پوښتنه وکړل او هغه راته په خندا وویل: کله چې یو نفر د یو چا واده ته زیات خوشحاله وی مثلاً د اول زوی واده یې وی یا هم د اخری زوی نو دوي وایې چې دا زموژ اول یا هم اخر واده دی نو خپل آرمان وربانډی باسو نو اوه شپې وربانډی سیل نیسې.

د جهان په خبرو د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتې شوه، عجیب وه راته اوه شپې د واده څخه مخکې سیل نیسې ځکه ارمانجن دی؟ البته ګل بې بې پنځه شپې وربانډی سیل نیو، ځکه د هغې هم د مشر زوی واده وو!

د غرمې ډوډۍ خوړلو وروسته د یو څو ساعتو ارام کولو لپاره هر یو خپل د کوټې خواته روان شول تر څو شپی لپاره انرژی ولرې زه هم د ماشومانو سره خپل کوټې خوا ته لاړم، یو څو میلمانه لا اوس هم میلمه خانه کې وه او جهان هملته وو ماشومان مې ویده کړه او زه یې هم څنګ ته ځملیدم بیحد د سترپا احساس مې کاوه! که څه هم د جهان وریندارګیانو دا څو ورځو کې هېڅ کار ته نه وم پریخودلې او هر دقه یې راته ویل: چې ته میلمه نه یې او سبا بل سبا ځې نو شه نه دې چې کار وکې!

خو بیا هم د سترپا احساس مې کاوه سترګې مې پټې کړل تر څو ویده شم چې ناساپه رایاد شول جنید نن غرمه ډوډۍ نه ده خوړلې او د هلکانو سره چکر ته تللې ما ورته زیات وویل ډوډۍ وخوره او بیا لاړ شه. خو هغه ویل چې د هغه خوا چې راغلم بیا ډوډۍ خورم، خو نن غرمه میلمانه د غرمې وخت کې زیات شول نو ځکه شئ پاتی نشول که څه هم سترې وم خو پاسیدم تر څو هغه ته یو شئ پوخ کړم.

آشپزخانې ته ولاړم او غوښتل مې یو دوه هګي د لږ چپس سره ورته پخه کړم او لږ هم سلات جوړ کړم، که څه هم جنید سلات نخوړو خو بیا هم شوق مې راغلې وو چې ورته جوړ کړم! تازه مې کار خلاص شوی و چې د جهان غږ مې خپل شاته واوریده.
جهان- تا غرمه ډوډۍ نه وه خوړلې؟

یو نیم نظر مې د هغه خواته واچوه چې د آشپزخانې دروازی مخکې ولاړ وو خو بغیر د څه ویلو بیرته وګرځیدم هګي او چپس مې د الماری پورته خانه کې کیخودل او هغه ته چې تر اوسه زما ځواب ته منتظر و ومې ویل: ما ډوډۍ خوړلې خو جنید بیرون تللې او کوم شئ هم ورته پاتې نشو اوس راځې نو ځکه ما ویل ورته هګي پخي کړم.
جهان- امهممم شه دې وکړل اوس بیکاره یې؟

- هو کوم کار دې درلود؟
جهان- اممم کوم خاص کار خو مې نه دروشتي(درلودی) خو هغه ورځ تا ویل غواړم د مدثر او مزمل عکسونه د آس سره واخلې! نو ما ویل اوس څوک نسته که غواړې زه به آس راوباسم؟
د جهان په دی خبره په خوشحالې مې وویل: هو، هو راوباسه زه ماشومان راوښنه وم.
زما په خوشحاله لهجه جهان کرار وخندل او ویې ویل: که کوچنیان بیده دې نو مه یې راویشه وه یو بل وخت به بیا واخلې عکسونه.

په تلوار مې وویل: نه بل وخت خدای خبر فرصت پیدا شې خوب خو هر وخت کولې شې آس کله ناکله وی.

زما په خبره جهان پخندا شو چې زه یې د څنګ په تلوار تیره شوم تر څو ماشومان راویښ کړم جهان هم زما پسې راروان وو په تلوار مې مزمل او مدثر راویښ کړل دواړه له خوب زنګیدل او سترګې پټې، پټې کیدل د دې لپاره چې خوب یې لاړ شې مخونه مې ورنه په یخو اوبو ومینځل چې د دواړو د اعتراض غږونه پورته شوه خو بغیر له دی چی کوم توجه ورته وکړم کالې مې هم وربانده واچول چې زما په دی کار د جهان غږ هم پورته شو.

جهان- کالې نو ولې بدله وی؟
- کالې خیرن دی غواړم په نوی کالو کې عکسونه واخلم.
جهان- امهممم
همغه حال کې چې د ماشومانو د کالو پر اچولو لګیا وم جهان ته مې وویل: ته هم خپل هغه د اختر کالې واچوه.
زما په خبره جهان په حیرت وویل: زما د کالو سره څه کار لری؟
- غواړم ستاسو درې واړو عکسونه واخلم په یو رنګ کالو کې د اختر په ورځ خو دومره بیکاره نشوی چې یو عکس دی لا واخلم خپل خو ماشالله عکس اخیستل دی نه زده.

زما په دی خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: موژ ساده خلک یو په دی کارو مو سر نه خلاصیژی.
د جهان په دی خبره یو پوښتنه مې ذهن ته راغلل نو ورته ومې ویل: رښتیا ووایه تا کله هم خپل د موبایل د کمرې څخه کار اخیستې؟ مطلب کوم وخت دې وربانده عکس اخیستې که هسې جیب کې ګرځوی؟
زما په خبره جهان بیا په خندا شو او ویې ویل: اممم کله ناکله اخلم.

- نه مطلب مې ستا د کار عکسونه نه دی کوم چې ته د ورقو څخه اخلې فلانکې ته دومره مال ورسید او بیستانکې ته دومره، مطلب مې ستا عکس وو!

زما په خبره جهان په لوړ غږ پخندا شو او ویې ویل: ولای رشتیا که ووایم بیخې مې خپل عکس نه دې اخیستې، زیاتر ستا خبره د کاروبار د ورقو د رسېد او مالونو عکس اخلم، عادت مې نه دې خپل عکس واخلم.

په مسکا مې د هغه خواته وکتل عجیب به وې که ووایم ما جهان همداسې خوښېده، ساده او د خلکو خبره خاکساره! جهان په همدی کارونو جهان و. دا چې عکس اخیستل یې زده نه وه دا چې هېڅکله مسج یې نه کاوه که مسج دې کړی وایې همغه دقه کې زنګ واهه یا هم وایس مسج یې کاوه هېڅکله عادت نه وو چې مسج وکړې، اول وختونو کې مې فکر کاوه چې شاید املاء نشې لیکلې خو حیرت مې هغه وخت وکړو چې یوه ورځ یې د جنید املاء غلطې ونیول او کله چې ورته اصلاح کول یې نو په یو ښایسته خط باندې ورته هغه لفظ ولیکو چې زه ځانته خجالت زده شوم ما دوولس کاله مکتب ویلې وو او دوه کاله هم پوهنتون خو داسې لیکنه مې نشوه کولې! جهان په همدی ساده توب کې ښکلې ښکاریدو.

زما په زیات ویلو جهان اخر د مجبوری څخه خپل کالې بدل کړل، او همغه حال کې په خندا او شیطنت وویل: اوس چې پر موژ دې کالې بدل کړل ته یې هم بدل کړه.
د هغه په خبره مې وخندل او ومې ویل: نچ زه خو عکس نه اخلم چې کالې بدل کړم.
لږ خاموش شوم بیا مې کرار وویل: ای کاش جنید هم راغلې وایې.
جهان- خدای دې خیر راپیش کړې دا هلک بیخې بل رقم چمونه کوی.
د جهان په دې خبره د مورتوب رګ مې راخرګند شو او ژر مې د جنید څخه د دفاع په خاطر وویل: څه یې کړی چې ته داسې وایې؟

جهان- څه یې کړی؟ درس خو یې ایله کړې چې چشې دی؟ غوارم ډاکتر سم(غوښتل مې جواب ورکړم چې جهان اجازه رانکړل او ویې ویل: ن. ن. زما خبرو ته غوږ څه

بیا ووایه چې چشې کړی؟(خاموش شوم چې جهان خپل خبرو ته دوام ورکړو او ویې ویل: اول خو یې خپل درس ایله کې چې تا وویل فرض نه دی ټول مولیان سې! ما هم ویل زه خیر ایله کوه ستا خبره مهم سړیتوب دی، خو د اختر په ورځ زما د منع کولو با وجود ولاړی هغه د لوفرانو کالې واغوستل بیا هم ما ویل زه خیر ایله کوه، خو نن زما د اجازی بغیر تللې چکر ته هغه هم د هغه ...

ژر مې د جهان خبره پرې کړل او ومې ویل: اجازه یې واخیستل خو ته نه وې.
زما په خبره جهان خپل سر د پوښتنې په انداز وخوځاوه او ویې ویل: زه نه وم؟ هغه وخت زه چیری وم؟
کله چې جهان داسې سوال ځواب کاوه ما ته د ادی خبری یاد ته راتلل، ما هیڅکله نه یادیږی چې بابا دې ماته په کوم کار خبری کړی وی، خو ادی زما په کښیناستلو او پاسېدلو لا خبری کول. او تل د جهان پشان یې ویل: سبا ورځ خلک ماته وایې چې مور یې داسې تربیه کړی. ما کرار کرار په دی فکر خندل چې جهان په لوړ غږ وویل: دا ټول ستا د لاسه دا رقم سوی.

- عه اوس بیچاره څه کړی چې ته ورپسې موښتې یې؟ یو چکر ته تللې هغه هم اجازه یې وغوښتل خو ته میلمه خانه کې وی ما ورته وویل لاړ شه بیا زه دی پلار ته وایم.
جهان- شه نو دا اجازه تا صادره کړی وه؟
د جهان په دی خبره مې خندا راغلل او په شیطنت مې وویل: هو دا اجازه ما صادره کړې وه کوم مشکل؟

جهان- دا هلک ستا نازو داسې خراب کړې، سبا ورځ چې یو بد یې وکړل هغه وخت به بیا پوی سې چې څه مشکل وو؟
د مدثر بوټ مې ورته په پښو کړو او د جهان خوا ته ورغلم چې په تروش تندی زما خواته کتل، مسکا پر شونډو د هغه لاس مې راپورته کړو او داسې حال کې چې د لستوڼې تڼې مې ورڅخه ترل کرار مې وویل: خیال دې راحت داسې کوم کار نه کوی

چې خدای نکړه سبا ورځ ستا نوم ورسره بد شي.
جهان داسې حال کې چې تندی همغسې تروش نیولې و وویل: هغه وخت ته د کم ځای څخه خبره یې چې داسې کم غلط کار نه کوی؟
د لستوڼې تنې مې ورڅخه وتړل او د شاته تلو حال کې مې ورته سترګګ ووهل او په شیطنت مې وویل: ځکه چې ستا زوی دی! او د چا چې پلار، نیکه او کاکاګان په غلط لاره نه وی تللې هغه هم نه ځې.

زما په خبره جهان خپل سر کرار وخوځاوه او داسې حال کې چې کوښښ یې کاوه خپل خندا پټه کړې ویې ویل: د رشتیا چې هم ژبه هم کلا ده هم بلا! شه پوهیژی چې څنګه په خبرو سړی چوپ کړی.
د جهان په خبره مې کرار وخندل چې هغه هم نور څه ونه ویل او مزمل و مدثر یې راوخیستل ما هم غوښتل چې ورپسې شم چې هغه زما خواته راوګرځید او ویې ویل: یو شئ نه پر سر کوی؟
په حیرت مې خپل لاس د ټیکری خواته ویوړو فکر مې کاوه چې ټیکری مې د سر څخه لری شوی خو کله چې لاس مې خپل په تیکری ولګیده نو لا په حیرت مې د هغه خواته وکتل چې جهان کرار وویل: د کور شاته آس وړم که څه هم هغه خوا څوک نسته خو بیا هم یو غټ پوړنې(ټیکری) په سر کړه شه دی.

د جهان په خبره تازه مې سر خلاص شو ما فکر کاوه هغه غواړی حویلې کې اس راوړی او عکسونه واخلو خو کله چې هغه وویل د کور شاته نو ژر مې یو غټ تیکری پر سر کړو او د جهان پسی شوم هغه د طویلې خواته لاړو تر څو اس راوخلی ماشومان یې هم په غیږ کې وه زه هم ورپسی وم هېڅ څوک حویلې کې نه ښکاریده ټول لکه چې د غرمی خوبونه وهل جهان داسې حال کې چې مدثر او مزل پر اس کینولې وه د اس واګې نیولې زما خواته راغلو او ویې ویل: راځه د هغه دروازی څخه دباندی ځو څوک نسته هلته.

د جهان په خبره مې حیرت وکړو ځکه هغه لاس د کور هغه بلخوا نیولې وو داسې حال کې چې د کلا دروازه دې بلخوا وه! خو کله چې یو څه مخکې لاړو نو ما تازه د تناره څخه یو څه لرې د دیوال په اخر سر کې په یو وړوکې شنه دروازه نظر ولګیده! ما دا دومره وخت کې دا دروزاه نه وه ولیدلې او فکر مې نه کاوه چې د ارباب کور دې دوه دروازې ولرې جهان هغه دروازه خلاصه کړه او د آس سره ووت زه هم ورپسې کرار له کوره ووتم چې د مخامخ منظرې په لیدو مې خوله له حیرت خلاصه پاتې شوه. د کور شاته لوی باغ وو رنګارنګ ونې پکې وه خو باغ یې د هغه بل باغ پشان نه وو کوم چې یو ځل جهان سره تللې وم هغه باغ لکه د کور پشان چهار دیوالې درلودل خو دا باغ مخه خلاصه وه او د لرې څخه نور کورنه ښکاریدل خو بیا هم د باغ ښایست دومره وو چې زه د څو ثانیو لپاره په کتو کې ورته غرقه شوم. د جهان په غږ پر خود راغلم کله چې مې مخ وروګرځو نو هغه په خندا راته وویل: جر دې عکسونه واخله چې د ماندیګر وخت دې کرار کرار ټول راولاړیژی.

د جهان په خبره مې سر وخوځاوه او داسې حال کې چې موبایل مې راخیسته کرار مې وویل: دا باغ ستاسو دی؟ ما دا دومره وخت کې بیخې نه وو لیدلی.
زما په خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: هو زموږ باغ دی اصل کې باغ ورته نه ویل کیږی ځکه کوم میوه یې موږ نه ټوله وو بلکې زیاتر کلیوال یې میوه ټوله وی یوازی زموږ د کور شاته او زموږ پر ځمکه کې موقعیت لری.

بغیر د نور څه ویلو لګیا شوم په عکس اخیستلو خو ماشومانو ځانونه پر اس نشو نیولې او جهان مجبور وو د لاندی څخه دواړه ونیسې تر څو را ونه غورځیږی دا حال چې مې ولیدې نو جهان ته مې وویل چې پر اس کینه او ماشومان ونیسه هغه هم زما په خبره وکړل او کله چې پر آس سپور شو او د اس واګې په لاسونو کې ونیول بی اختیاره د څو شیبو لپاره ورته ځیر شوم بیحد ښکلې ښکاریده ما هیڅکله جهان پر اس سپور نه و لیدلې زیاتر وخت د آس پر پاکولو او ګرځولو می لیدلی وو خو اوس چې پر اس سپور و سم د پخوا وخت د ادی د قیصو د شهزاده پشان راته ښکاریدو!

ادی به تل راته یوه کیسه کول ویل به یې په پخوا وخت کې یو شهزاده وو چې خپل پاچاهې نه درلود یوازی یو سپین آس او یوه توره یې درلود یوه ورځ یو ښار ته لاړو او هلته خبر شو چې د هغه ښار د پادشاه لور ښامار وړې تر څو ویخوری! نو شهزاده خپل پر سپین آس سپور شو او د پادشاه لور یې د ښامار د خولې څخه بچ کړل او پادشاه ته یې راوړل،پادشاه هم د هغه دلاوری خوښه شوه او خپل لور یې هغه ته ورکړل او هغه یې خپل د ځان وروسته پادشاه وټاکو. که څه هم دا کیسې افسانوی او د حقیقت څخه لری ښکارې خو نن جهان سم د هغه کیسو شهزاده ښکاریدو د جهان پر غږ پر خود راغلم چې هغه په شیطنت وویل: هر څه اماده دې هغه زما ټوپک هم راکه چې زه باره ځم جهاد ته.

او خپل د خبری سره پخندا شو خو زه دې خبری ته فکر ویوړم چې پخوا وخت کې دا ښځو څنګه زړه کاوه چې خپل ورونه، پلرونه خاوندان یا هم زامن یې جنګ ته استول؟ هغه هم داسې جنګ چې د مرګ خطر پکې سل سلنه دی؟! یا زه بېحد بې زړه یم یا هغوی زیات قوی زړه درلود، ځکه کله ناکله چې جهان د کار څخه کور ته راځې او لاره کې یو دوه دقې ناوخته کړې زما زاره چوې او یو زر زنګ خو ورپسې وهم چې چیرته یې؟ او ولې دی ناوخته کړه؟ داسې حال کې چی کوم خاص جنګ یا هم نا امنې نشته خو بیا هم زه ورختا کیږم، بیا څنګه پخوا وخت کې ښځو دومره صبر کولې شو؟ څنګه یې خپل خاوندان د مرګ غاړې ته استولې شول؟ دا دومره جرئت هغوی د کومه کاوه؟

د دې فکرونو څخه راووتلم او خپل عکسونه اخیستل مې پیل کړل او ښه وو جنید هم د عکس اخیستلو اخر وخت کې راغلو او د هغه یو څو عکس مې هم واخیسته د هغه وروسته د کور خواته لاړو او زمونږ د تګ سره سم د جهان ورینداړګیانې هم راویښ شوی وه او د مابنام دیګ لپاره یې تیارې نیول مابنام همدا چې سړیانو ته یې ډوډۍ ورکړل او چای واستول ټول دهلیز کې سره راټول شو او عجیب وه د دې لځایه چې مثلاً سندره یا هم کوم بل شئ روښانه کړې او ورته سیل ونیسې ګل بې

بې دایره راوخیستل او بدلې ویل یې پیل کړل او د زرم ځل لپاره زه د هغوی و دې هنر ته ګوته په غاښ پاتې شوم.

څنګه امکان لری یو انسان تر دې حده حافظه ولری؟! زه چې د رحمان بابا د شعرونو لیونی یم یوازی یو شعر مې ورځخه د حفظ څخه زده دې " زه رحمان د رب بنده یم دا مې حال دې، که بنده د بل بنده شې څه بې حال وی؟ " هغه وخت دوي دا دومره بدلې څنګه حفظ کړی؟ هغه هم داسې بدلې چې د بشیر نوم یې هم اخیسته د جهانګیر،جمشید،جهان، ارباب حتا د جنید نوم یې لا خپل په بدلو کې ځای کاوه او یو داسې انداز باندی اخیست چې زه ورته حیرانه وم! ما فکر کاوه شاید یو یا هم دوه ساعت سیل ونیسې خو کله چې خبره د دولس بجو دشپی واوړیدل او دوي لا هم لګیا وه ما دیته فکر کاوه چې ایا دا پاتې پنځه شپی به ټول همداسې سیل نیسې؟ او هو کل بې بې پاتې پنځه شپې هره شپه او هره شپه همداسې سیل ونیو او دومره یې هغه بدلې وویل او وویل چې حتا زما لا لږ، لږ زده شول البته یوه بدله ورته ووایم که مصری هر څه چې وو خو یو دانه مې ښه زده شوه البته راباندی زده یې کړل ځکه ګل بې بې ویل چې دا زده کړه کله چې ناوی د پلار له کور راباسو نو دا وایو:

د زوم خویندې دایری وهې په زوره
د بشیر ناوکې وړې د پلار له کوره.

د دې پسې نوره غټه پړ،پړه بدله یې هم وویل چې ما یوازی همدا یوه مصری ورځخه زده کړل او بس! یو خوا ماشالله د دوي ژبه سخته وه او له بلخوا داسې الفاظ یې کارول چې زه مجبوره وم هره دقه وپوښتم دا څه معنا؟ او دا څه معنا؟ دومره ډېر مې وویل دا څه معنا؟ او دا څه معنا؟ چې نور شرمیدم چې پوښتنه وکړم د شپې تقریبا یوه بجې شاوخوا وه مدثر او مزمل زما غیږ کې ویده شوی وه خو لا هم دوي لګیا وه او بدلې ویل او ګل بې بې خو د بدلو سره بیخې اتڼ هم کاوه! زه دهغې دومره شوق او انرژی ته حیرانه وم ځان سره مې ویل یعنې د مدثر او مزمل واده ته

به زه دومره خوشحاله اوسيږم؟ همدې فکر کې وم چې د دهليز دروازه چې مورې ترڅې وه تر څو کوم کس رانشې کرار وټکيدل د هغه په ټک ټک دوي دايرې وهل بند کړل چې د هغه خوا څخه د جهان غږ راغلو چې ويې ويل: شپه تېره سوه بس نه دی؟

د هغه په دې خبره ټولو په شيطنت وخندل او گل بې بې په همغه شيطنت وويل: که مطلب دی خپل شزی ته وی نو زړه دې بيغمه ونيسه ليور جان! نن شپه دې شزه زموژ سره امانت ده ته ورځه بيغم بيده سه.

د گل بې بې په دی خبره ما د شرم څخه خپل شونډه وچيچل او د جهان غږ هم رانغلو لکه چې هغه هم د گل بې بې په دی خبره شرميدلې وو، زموژ په خاموش کيدو گل بې بې بيا شيطنت پيل کړو او جهان ته يې همدا يوه خبره کول چې نن دې شزه نشته او لاړ شه يوازی ويده شه د هغې په دی خبرو زه گز، گز دځمکې لاندی کيدم خو دوي خندل چې ناساپه دا ځل د ارباب دروند غږ پورته شو د هغه په غږ يو دم خاموشې شوه خپره شوه او د ټولو د څهرو څخه ويره له ورايه ښکاريده د هغوی د دی حال په ليدو ماته خندا راغلل نه پوهيږم ولې خو د هغه زردالو د کيسی د اوريدلو وروسته د ارباب څخه مې ويره کمه شوی وه او د پخوا پشان ورڅخه نه ډاريدم د ارباب په بيا ځل غږ چې ويل يې نور يې بس کړی او ويده شې د جمشيد ښځې په تلوار دروازه خلاصه کړه او لومړۍ هغه لاړه!

د هغی د تلو سره سم دا نور هم په ځغاستو شول او د سترگو په رپ کې دهليز خالې شو او يوازی زه پاتې شوم! زما غيږ کې ماشومان ويده وه نو ځکه نشوم پاځيدلی اراده مې وه چې جهان ته غږ کړم چې راشی خو زما د غږ کولو مخکې هغه رانوت، کله چې ماشومان يې ويده زما غيږ کې وليدل نو ښکته شو او دواړه يې زما د غيږی څخه واخيستل، تازه مې خپل پښې د څو ساعتو کښيناستلو وروسته خوځولې شول د زيات يو ځای کښيناستلو څخه په درد راغلې وه جهان چې د دهليز څخه د وتلو حال کې وو زما په ليدو لږ تم شو او ويې ويل: شه يې؟ ولې دی کوچنيان پر ځمکه نه بيده کول چې اوس دې پشی درد کوی؟

- بالښت نه وو زړه مې نشو پر فرش يې ويده کړم.
زما په خبره جهان خپل سر وخوځاوه او ويې ويل: اوس راتلې سی؟
- هو هو ته ورځه زه درپسی يم.
زما په خبره جهان د پورته منزل خواته روان شو او زه هم ورپسی شوم که څه هم پښې می ويده شوی وه او درد يې کاوه خو يو رقم مې ځان تر پورته منزل ورسه وو جهان ماشومان په غيږ کې د کوټی منځ کې ولاړ وو، د هغه په ليدو په تلوار لاړم او د ماشومانو لپاره مې ځای واچوه جهان چې ترڅو ماشومان ځای پر ځای کول ما هم د هغوی څنګ ته د ځان لپاره ځای واچو او ځملیدم، بيحد ستړی وم او خوب مې هم بيحد زيات راتلو جهان ته چې د ماشومانو څنګ ته ناست وو او د هغوي په ويښتيانو کې لاس واهه ومې کتل او کرار مې وويل: ښه وو چې راغلې که يو دقه نور نه وايی راغلې زه خو هملته خوب وړم.

زما په خبره جهان د ماشومانو څخه نظر واخيست او داسې حال کې چې ماته يې کتل په خندا يې وويل: پوهيدم چې تا ته خوب درغلې ځکه درپسې درغلم.
- هوم مننه چې راغلې کنه هغوي تر سهار اراده وه ويښ کينې.
زما په خبره جهان په خندا شو بيا يې کرار د ماشومانو تندی ښکل کړو او راپاڅيد داسې حال کې چې خپل پټو او واسکټ يې د ځان څخه لرې کول کرار يې وويل: زموږ کور کې ژر، ژر کوزدې او ودونه نه کيږی بلکې په يو وار ته وا لکه فصل چې وی يو کال کې يو يا هم دوه کوزدی وسی بيا تر پنځه شپږ کالو کم واده ماده نسته، دې کال هم د جمشيد واده وسو او اوس بيا ورپسی د بشير! بيا خدای خبر شايد اته نهه کال بعد د جنيد پر کوزدی او واده دسې سيل او صحبت اوسيږی، نو ځکه دوي داسې ارمانجن دې ودونو ته.

داسې حال کې چې د زيات خوب راتلو څخه زنګيدم او سترګې مې پټې،پټې کيدل د جهان د خبرو ځواب کې مې د شونډو لاندی کرار اهوم وويل خو د دې فکر څخه چې جنيد ته به داسې واده نيسو او هغه به لخيره ځوان کيږی او واده به کوی نرۍ مسکا مې پر شونډو راغله جنيد ما ته داسی وو لکه مدثر او مزمل! بيخې مې فکر نه کاوه

چې هغه دې زما زوی نه وی، فکر مې کاوه هغه زما خپل اولاد دې نه د بل چا! جهان زما شاته په هواری کړې نالې ځملیدو او داسې حال کې چې زه یې خپل غیږې کې نیولم کرار یې وویل: پلار دې زنګ وهلې وو سلامونه یې ویل، مور دې غوشتل درسره خبرې وکي خو ما ویل بیکاره نه یې او سبا به خبری وکی.

-اهوم علیک سلام ښه دې وکړل هغه حال کې خبری هم نه کیدل ښه وه؟
جهان- وه شکر شه وه یوازی ورځطا سوی وه ویل یې دا ولې خپل موبایل ته جواب نه ورکوی؟
داسې حال کې چې خپل مخ مې د جهان خواته ګرځوه او ځان مې لا زیات د هغه غیږ کې ځای کاوه کرار مې وویل: ستاسو کور یو کونج کې انتن کار کوې خو بل کې بیخې سیمکارټ بند کیږی نو ځکه زنګ نه دی راغلې.

د جهان سینه زما د سر لاندې کراره وخوځیده، چې زه پوهه شوم چې هغه وخندل بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: کلي دې نازولې څه شار خو نه دی چې هر چیرې دې موبایل کار وکې!
- اهوم دا هم ستاسو د کلي برکت.
زما په خبره جهان بیا کرار وخندل او ویې ویل: انسان د یو شې یوازی کم و کاستی او خراب شیانو ته نه ګوری، بلکې د هغه نور شه اړخونو ته هم ګوری.
پوهیدم چې جهان بیحد خپل په کلي او ځای حساس دی او که څه هم بیحد خوب مې راتلو خو بیا هم په شیطنت مې وویل: هغه وخت کوم اړخ د کلي ښه دی؟ چې ما فکر نه دې شوي ورته؟

جهان- اممم مثلاً دا چې هوا یې پاکه او تازه ده او د شار رقم درې منه د دود مرداره هوا نسته، بل دا چې د شار رقم شور ما شور او بد حال نسته کراری ده، او هو د ټولو څخه مهم دا چې کورونه یې غټ، غټ او د یو بل څخه په فاصله کې دی د شار کورنه دی ورک سې سړی خپل د کور حویلۍ کې بیغم نسې ګرځیدلې شاوخوا کورنه دی او هر کور د بل کور خوا ته کړکۍ خلاصه کړی او دونې شعور لا پکې نسته چې

شاید مقابل کور کې یو سیاسره کالې پریوی یا کم بل کار به کوی او نه باید د بام په سر پورته سو. د شار خلک په دی خبرو بیخې سر نه خلاصیژی.

د جهان په دی خبره نور مې موضوع کش نکړل او خاموش شوم، د هغه د خبرو اخری اشاره چې ویې ویل"دونې شعور لا پکې نسته چې شاید مقابل کور کې یو سیاسره کالې پریوی یا کم بل کار به کوی او نه باید د بام په سر پورته سو. د شار خلک په دی خبرو بیخې سر نه خلاصیژی" د هغه اشاره زمورې همسایه ته و، په ښار کې زمورې د کور څنګ ته یو بل کور دې د فارسیبانانو او هغوی یو زوی لرې که څه هم زما له نظر ماشوم معلومیده ځکه د ۱۶/۱۵ کالو شاید وی. خو د جهان له نظر ماشوم نه وو، هغه هلک به تل د بام پر سر په ناقه بهانه پورته کیدلو او زمورې د کور خواته یې کتل!

زیاتر هم هغه وخت پورته کیدو چې ما به کالې مینځل یا هم کوم بل کار به مې کاوه، یوه ورځ د جهان فکر ورته وشو او سم یې سپک کړو، البته د جهان خبری زیات د ګوابښ وه نه د کنځلو خو دومره ګټه یې وکړل چې د هغه ورځې وروسته ما هلک نور د بام پر سر ونه لیدو!

***

د سهار اوه بجو شاوخوا وه خو کور کې یو بد حال او شور ماشور و چې حد یې نه درلود، په ټولو کې هم د ګل بې بې اواز او شور ما شور زیات وو، چې یو ځل به یې د داډرې خواته منډه وهل او بیا به یې د ناوی طلا راخیست، او څو ثاني به لا نه وه تیرې شوی چې یو بل شې به یې پیاد شو او د هغه پسې به په منډه شوه، ما د هغې دی کارونو ته په حیرت کتل او بیا به مې د ځان سره ویل یعنې زه به هم خپل د زامنو واده کې داسې ورخطا اوسیږم؟ او د هر کار پسی به لاس اچوم؟ سړیان خو سهار وختي تللې وه تر څو د ناوی په کور کې د واده لپاره تیاری ونیسې، دوي رسم

درلود چې واده به يې د جنۍ په کور نيو او هملته به يې ټولو ته ډوډۍ ورکول او د هغه وروسته به يې ناوی راوستل.

د جهان نور ويندارګيانې خو يو ساعت مخکې د جمشيد سره تللې وه کور کې اوس يوازی زه،ګل بې بې او د جهان مور پاتې وو! پر ما خو ځکه ناوخته شول ځکه چې د دې څو شپو بې خوبې هلاکه کړې وم او ويده پاتې شوی وم! اوس هم د بې خوبې له لاسه ځنګيدم، او ګل بې بې خو تکليف يې معلوم وو د ليونيانو پشان به د کور تر دروازی تلل خو موټر ته د پورته کيدلو مخکې به يو شئ په ياد شو او بيا به ژر راښکته شول، د جهان بيچاره مور هم زمونږ دواړو له لاسه پاتې وه، تقريبا نيم ساعت تېر شوی وو چې جهان زنګ وواهه او ويې ويل: ژر راشې زه د دروازی مخکې ولاړ يم.

د جهان په زنګ ګل بې بې ته مې وويل ژر کاوه چې موټر ولاړ دې، او بيا بغير له دې چې د هغې ځواب ته په تمه اوسيږم د حويلې د دروازی خواته روانه شوم، يو خوا زما خپله خوب راتلو او حوصله مې خرابه وه له بلخوا ماشومان هم دا څو شپې نارمه وه او ژړل يې بيخې نو حالت مې خراب وو، د کور څخه چې ووتلم نظر مې د جهان په موټر ولګيده او د هغه سره سم په ارباب چې د جهان ځنګ ته په موټر کې ناست وو! هغه سهار وخت تللې وو نه پوهيږم بيا د څه لپاره راغلې و چې اوس د جهان موټر کې وو؟ په هر حال زيات مې دې موضوع ته توجه ونکړل د واده ورځ ده د انسان زر کار ياد ته راځې بغير د څه ويلو د موټر شاته سيټ کې کښيناستلم او ماشومان مې هم خپل غيږ کې کينول.

ځکه د جهان مور او ګل بې بې هم راتلل نو ماشومانو ته يوازی سيټ نه رسيدو ځکه دومره ځای نه و، زما په کښيناستلو د ارباب غږ پورته شو چې ويې ويل: دا نور نو چيری دی؟
د هغه مطلب د جهان مور او ګل بې بې ته و نو ځکه کرار مې وويل: اوس به راشې ګل بې بې د ناوی طلاوي لياده وتې وو هغه يې راخيست.

زما په خبرې ارباب کرار خپل سر وخوځاوه او ویې ویل: توبه دې وی ستوی شزو د کارونو څخه، اوس خو څه فرض نه وه چې حتماً باید طلاوی راوخلې، ناوی خو څه نه تشتېدل خو اخر دغه کور ته راتلل بیا به یې همدلته ورکړی وایې.

غوښتل مې ورته و وایم چې د طلاو پیری ستا ښځه لرې او هغه هر دقه طلا،طلا وایې خو البته دومره جرئت مې نه درلود چې دا خبری وکړم نو خاموش کښېناستم او ماشومان مې غیږ کې ونیول یو خوا د ګل بې بې له لاسه مې هغه درنه بخمل کوچیانۍ کالي اچولې وه له بلخوا ګرمې وه او د هغه څخه لا بتر دا چې موټر کې ناسته وم فکر مې کاوه نفس نشم اخیستې، چې همغه شیبه کې زما د خوا د موټر ښیښه ښکته شوه د هغه په ښکته کیدو ژر مې نظر د جهان خواته لاړو چې د هغه نظر مې هنداره کې پر ځان ولید خو ډېر ژر یې بیرته نظر واخیست د هغه د داسې توجه څخه نرۍ مسکا مې پر شونډو خپره شوه، څومره ښه احساس لرې دا چې د یو چا فکر درته وې او بغیر د څه ویلو ستا احساس درک کړې شې.

څو شیبې وروسته د جهان مور او ګل بې بې د کور راووت او په موټر کې کښېناستل خو د دې څخه مخکې چې جهان موټر روښانه کړې ګل بې بې په تلوار وویل: وې لیاده مې ووتل چې د ناوی شال رواخلم!

او خپل د خبری سره سم د موټر څخه ښکته شوه او د کور خواته په منډه شوه، د هغې په تلو د ارباب غوسه ناک غږ د اعتراض پورته شو خو د جهان مور په یو خاص انداز چې لومړۍ ځل وو ما ورځخه لیدو ارباب یې کرار کړو! واقعا چې با سیاست ښځه وه داسې په نرمه لهجه یې د ارباب سره خبری وکړل چې زه لا ورته تسلیمه شوم ارباب خو لری! زما په خلاصه خوله د حیرت څخه د جهان نظر مې د موټر هینداره کې ولید چې خندل یې، زه لا همغه حیرت کې وم چې ګل بې بې بیرته راغله او همدا چې هغه کښېناسته جهان موټر ته حرکت ورکړو شاید هغه هم پوهیده که یو بل دقه حرکت ونکړی د وریندارۍ یو بل شئ هم پیاد کیږی او بیا ځې. موټر چې

حرکت وکړو یو څه یخ شمال زما پر مخ ولګیدو او د هغه خوب او نفس تنګ حالت څخه راوتم.

ښکلې باغونه او شنه فضا د موټر د مخ څخه یو د بل پسې تیریدل او کله ناکله هم د میږو رمه چې چوپان به پر مخه کړی وه تر سترګو کیدل موټر د همداسی یو رمې د مخ څخه تیر شو چې د میږو په لیدو مزمل او مدثر په خوشحالې ځان د موټر د ښیښې خواته کش کړو، ما هم اجازه ورکړل چې د بیرون فضا وګوری خو عین حال کې کلک مې هم نیولې وه چې خدای نکرده کوم موټر زمونږ د څنګ څخه تیر نشې یا هم ماشومان د هینداری څخه ځان لاندی ختا نکړی مزمل داسې حال کې چې بیرون د میږو د رمې پسی سترګې اړول په خوشحالې ماته غږ کړل: امې
د مزمل په هغه خوږه لهجه چې ویې ویل امې بې اختیاره مې ورته وویل: جانې امې!

هغوي کوم خاص ټکې زما د غږ کولو لپاره نه درلود کله یې امې ویل کله یې مامې ویل او کله ناکله یې ماما ویل خو خلاصه حتما یو د "م" لفظ یې پکې استعمال کاوه تر څو زه پوهه شم ماته غږ کوې. مزمل د میږو رمې ته چې زمونږ څخه شاته پاتې شوه لاس ونیو او خپل په هغه خوږه او ماشومانه لهجه یې وویل: تو تو.

دا څو وختو کې دومره پوهه شوی وم چې د دوي دواړو پر لهجه" تو تو" مطلب غوا،میږه، بزه، کفتره او حتا ماهې! د دوي له نظره دا ټول "تو تو"وه ما هم د هغه پشان په خوشحاله لهجه ورته وویل: هو تو تو دی لاړل چې ممم وخوری.(دوي ډوډۍ ته مم ویل نو ما هم کوښښ وکړو د دوي پر ژبه ورسره خبری وکړم، زما په خبره مزمل په همغه خوږ انداز خپل لاس خولې ته ویوړ او ویې ویل: مم اپ اپ.
(مطلب ډوډۍ داسې خوری؟ د هغه حرکات دومره خواږه وه چې بې اختیاره مې پر تندی ښکل کړو او ورته مې وویل: هو لاړل چې مم اپ کړې تر څو غټ سې او بو دوي ونخوړلې سې

(دا "بو" جونيد و دوي ته زده کړې وو، کله ناکله چې شيطنت به يې کاوه يا به پعذاب کول به يې کول نو جونيد به د دوي د وېرولو لپاره ويل چې ويده شې کنه "بو" راځي مطلب بلا راځي ما هم غوښتل دوي پوهه کړم چې بايد ډوډۍ وخوری او قوی شې کنه "بو" يې خوری! شايد عجيب وه خو هغوي دواړو زما مطلب واخيست او ناڅاپه مدثر زما د خبری په جواب کې په همغه ماشومانه لهجه وويل: نې بابا بو نې بابا..

د هغه اشاری او د خبری و مطلب ته زما خوله د حيرت خلاصه پاتې شوه! هغه ما ته په اشاره ويل چې نه بلا مور نخوری بابا زمور سره دی! زه لا د مدثر د خبری او کار په حيرت کې وم چې مزمل وويل: بابا بو دوب دوب..(بابا بلا ډب ډب وهې) د مزمل په دی خبره او د هغه په کار چې خپل کوچنې لاسونه يې د بوکس پشان پورته ښکته کول! زما خو خوله د حيرت څخه ورته خلاصه پاتې وه، باور مې نه راتلو چې دوي دواړه دې تر دې حد خپل پر پلار سر خلاص شې! او پوهيدل خو لری چې حتا هغه ته د امن او يو حمايت کونکي په نظر وګوری او پوهه شې چې هغه نه پريږدی دوي ته کوم ضرر ورسيږی!

يعنې باور مې بيخې نه راتلو چې دا دومره واړه ماشومان دې تر دی حده فکر او ذکاوت ولری خو کوښښ مې وکړو تر څو ځان راجمع کړم او ومې ويل: اهوم بابا نه پريږدی بو تاسو وخوری.

او د دې خبری سره سم مې نظر د موټر د مخکې هينداری خواته واړو او نظر مې د جهان پر سترګو وليدو چې له خوشحالې څخه ځليده او پر شونډو يې مسکا خپره وه، دا دومره وخت کې چې ما د ماشومانو سره خبری کول بيخې مې فکر نه وو چې موټر کې ټول خاموش دی او زمور خبرو ته يې غور نيولې، زما او د ماشومانو پر خاموش کيدو ارباب کرار وويل: ناوی!(ارباب د دومره وخت وروسته هم ماته ناوی ويل، يا هم کله ناکله يې لوری ويل دهغه پر غږ ما وروکتل چې هغه هم خپل تکيه لږ د څوکۍ څخه واخيست او داسې حال کې چې لږ د شاته خواته يې کتل ويې ويل:

په واده کې دا رقم غوړ مجلس خپل د کوچنیانو سره راونغلې! د خلکو سترګې وژی دې نظر کوې مو.

د هغه په خبره ما خپل شونډه د شرم څخه وچیچل چې ارباب دا ځل د جهان مور ته وویل: ته وربانډی پکر نیسه هر چاته کوچنیان مه ورکوه او دونې هم پورته شته کوی مه چې د ټولو نظر د دوي خواته سې.

د ارباب خبره د جهان مور د سر په خوځولو تایید کړل چې دا ځل ارباب کامل نظر زما او د ماشومانو خواته کړو او بیا په تروش تندی او نارضه لهجه یې وویل: یو بل شئ به دې وربانډې اغوستې وایې دواړو ته دې یو رقم کالې اغوندلې سړی ورځخه نظر نسې اخیستې، خدای دی دا واده پخیر تیر کې.

د ارباب دا رقم نارضه لهجې او تشویش ته مې خندا راتلل، د هغه خبرو ما ته د ادی خبری رایادول هغې هم کله ناکله داسې خبری کول او تل به یې راته ویل چې پر دواړو یو رنګ جامې مه اچوه خو زما خوښیدل چې دواړو ته یو رقم جوړه کالې واچوم، واده ته تر رسیدلو نور کومه خبره مو ونکړل او په کرار فضا کې ورسیدو که څه هم واده ته روان وو خو جهان نه کوم ساز موټر کې روښانه کړې وو او نه هم کوم بل شې! او ما هم ورته څه نشو ویلې ځکه ارباب موټر کې ناست و، د نیم ساعت وروسته د جهان د کاکا د کور مخکې موټر و درېد او بیحد شور ما شور او بد حال وو جهان په تلوار زمور خواته مخ کړو او ویې ویل: خپل حجاب سم کړې په هغه دروازی ډاریک د شزو مجلس ته ننوځې.

مور هم د هغه په خبره وکړل او خپل ټیکری او حجابونه مو لږ پر ځانو سم کړل د موټر په دریدو ارباب د سړیانو خواته لاړو او د جهان مور و ګل بې بې هم بغیر له دې چې یو دقه ما ته صبر وکړې د هغه دروازی خواته چې جهان ښودلې وه لاړل! زه یوازی موټر کې پاتې شوم چې جهان راښکته شو او زما د خوا د موټر دروازه یې خلاصه کړه ماشومان یې زما د غیږ څخه واخیست او تر هغه دروازې چې ده ویلې وه د ښځو مجلس دی زما سره راغې، د دروازی مخکې ودریدم تر څو د جهان د

غیږی څخه ماشومان واخلم همغه حال کې مې خپل ټیکری هم کلک نیولې وو ځکه کوخه د سړیانو څخه ډکه وه جهان کامل زما و مخ ته ودریدل تر څو د سړیانو نظر پر ما ونه لګیږی

او بیا داسې حال کې چې مدثر او مزمل یې زما غیږ ته راکول په شیطانه لهجه یې کرار وویل: بابا خپل د ملسیانو غم اخیستې چې څوک یې نظر نه کې! خو دا نه وایې چې مژور یې خدای مکړه څوک نظر نه کې.

د جهان په دی خبره د شرم څخه تکه سره شوم چې هغه مردانه وخندل او بغیر له دې چې نور کوم شیطنت وکړی ماشومان یې زما غیږ ته راکړل او د تلو اشاره یې راته وکړل ما هم په تلوار ماشومان واخیستل او کور ته ننوتلم زړه مې بې واره درزیدو لا مخ مې د جهان د خبرو لا امله سور و او ساه مې بنده بنده اخیستل چې د ګلناز د غږ په اوریدو په تلوار مې د هغې خواته وکتل! ګلناز داسې حال کې چې د خوشحالې او خندا څخه یې خوله خلاصه نیولې وه زما خواته راغلل او دا لومړۍ ځل وو چې ما هغه داسې مهربانې او خوشحاله ولیده، ما ته په نړدی راتلو زه یې غیږ کې ونیولم او مخ یې راڅخه ښکل کړو.

زما څخه وروسته مزمل او مدثر مخونه یې هم ښکل کړل او مدثر یې راڅخه واخیست داسې حال کې چې د مدثر پر سر یې لاس تیره وو زه یې د حویلې له مینځ څخه چې د ښځو څخه ډک و د کوټو خواته رهنمایی کړم او همغه حال کې زما د کورنۍ او نور عادی پوښتني هم وکړل چې ما هم ورته کرار کرار ځوابونه ورکول، کوټې هم د ښځو څخه ډک ښکاریدل ګلناز زه د یوې کوټې خواته ویوړم کوم کې چې د جهان مور او وریندارګیانې وه البته یو څه نور بیګانه ښځې هم وه خو همدا چې د جهان مور او وریندارګیانې هلته وه ما د امنیت احساس کاوه ژر مې ځان تر هغوې ورسره وو او دجهان د مور څنګ ته کښیناستلم هغې هم ناڅوانې ونکړل او زما د کښیناستلو سره سم داسې حال کې چې مزمل او مدثر یې زما د غیږی څخه اخیست زه یې مجبوره کړم تر څو په کوټه کې د موجود ټولو ښځو سره روغبړ وکړم!

او بدتر لا دا چې ټول ښځې سپین سری وه او زه مجبوره شوم یو شل لاس خو ښکل کړم! او هغوی هم زما مخ دومره ښکل کړو چې فکر مې کاوه اریش مې خانه خراب شو! د روغبړ وروسته غوښتل مې بیرته خپل ځای کې کښینم او یو هوسا ساه واخلم خو ګلناز راته ولاړه وه تر څو حجاب مې وباسم ما هم ژر حجاب وباسو تر څو لږ خو نفس مې خلاص شې خو لا مې یو راحت ساه نه وه اخیستې چې د جهان د کاکا مشره ښځه مې ولیدل! دا ما څو کاله مخکې کله چې د لومړۍ ځل لپاره یې مورِ ته میلمستیا کړې وه د دوي پر قول د پښې خلاصول هلته مې لیدلې وه! بیحد بل ډول ښځه وه! نه وایم چې بده ښځه وه خو بل ډول وه داسې چې انسان ورځخه ډاریده.

د مجبوری څخه بیا لځایه پاسیدم او د هغې سره مې هم سترې مشی وکړه او د هغه وروسته کښیناستم مدثر او مزمل مې دواړه غیږ کې ونیول او تازه هلته د ارباب د خبری پر مطلب پوهه شوم! په کوټه کې موجود ټولو ښځو دوه سترګې زما او د ماشومانو خواته نیولې وه! حتا د کوټې څخه دباندی لا یو څو ښځو د کړکۍ څخه زمورِ خواته راکتل او د هغوي کرار غږ مې اوریده چې یو د بل غوږونو کې په پسپسک ویل"دا د جهان خان شزه ده!" هغه یې دوه دانې جملې زامن دی" او دې منځ کې نور عجیب غریب خبری مې هم اوریدل چې ویل یې" خرابکه سونې شایسته ده په دغه شایست یې جهان خان لیونې کړی وو" عجب بخت لرې ته یې و طلاو ته وګوره" خود نو د کم چا شزه خو نه ده دا طلا وانچوی نو څوک به یې واچوی؟" ته یې زامنو ته وګوره څونی چاغ چاغ دی"

د هغوي د خبرو د اوریدلو څخه زما خوله خلاصه پاتې وه نه پوهیدم څه ووایم؟ یا څه وکړم؟ د جهان د مشر کاکا د ښځې پر غږ نظر مې د هغې خواته واړو.

د جهان د کاکا ښځه- ته راکه دا پهلوانان ماته.

د هغې اشاره زما غیږ کې مدثر او مزمل ته وو! هېڅ مې زړه نه غوښت ماشومان دې هغې ته ورکړم، شاید زما فکر غلط وو خو د هغې نظر یو رقم حسرتمند او ارمانجن وو! شاید فکر یې کاوه ما د هغې د لور ځای نیولې؟ او زما لځایه دا ماشومان او دا

ژوند باید د دې د لور وایې! (دا د جهان د لومړۍ ښځې مور وه) او دې فکرونو زړه ناکراره کاوه د ماشومانو په ورکولو کې زړه نا زړه وم چې د جهان مور راته کرار وویل:ماشومان ورکړه!

د هغې په خبره شاوخوا مې وکتل او فکر مې شو چې ټولو زمورِ خواته توجه ده نو د مجبوری څخه مې مزمل او مدثر د هغې خواته ټیله کړل هغوي هم لکه چې زما احساس درک کړې وو ځکه نه تلل او ماته یې راکتل خو ډېر ژر لا پر لاس شول او د جهان د کاکا تر ښځې ورسیدل البته دې منځ کې تر څو چې د جهان د کاکا ښځې ته رسیدل دا نور ښځو هم ښکل کړل او غومبرې ورځخه کش کړل چې ما په مشکل ځان کنټرول کړو چې ماشومان ورځخه راکش نکړم، شاید د هغوي نیت ښه وو خو ماته داسې ښکاریدل چې د ټولو نظر عجیب دی او نغواړی دا ژوند او ماشومان دې زما اوسیږی!

د جهان د کاکا ښځې په همغه عجیب انداز ماشومانو ته وکتل بیا یې ښکل کړل د هغې په ښکل کولو دواړه په ژړا شول چې ما خپل کنترول له لاسه ورکړو او په یو جست لځایه پاسیدم او دواړه مې غیږ کې راوخیستل داسې حال کې چې د هغوې د کرارولو کوښښ می کاوه یو دروغجن مسکا مې وکړه او د هغه ټول نظرونو په وړاندې چې په حیرت یې زما خوا ته راکتل ومې ویل: نن سم نه دی ویده شوی ځکه لږ بد خلق دی.

زما د خبرې ادامه ژر د جهان مور ونیول او ګلناز ته یې وویل: لوری خپل ورینداره یو بلې کوټې ته ویسه تر څو هم کوچنیانو ته شیدی ورکړی او هم یې بیده کړی.

د هغې په خبره ګلناز سر د سمده په توګه وخوځاوه او روانه شوه زه هم ژر دهغې پسې شوم تر څو د دی دومره خلکو د نظرونو څخه پناه شم، زمورِ د وتلو سره سم د ګل بې بې غږ مې واوریده چې ویې ویل: وا توی(تاسو) ولې دغی ناست یاست؟ راکې هغه زما دایره.

او د هغې د دې خبرې سره سم د دایرې غږ او د انجونو د چک چکو غږونه یوځای پورته شول، د ګلناز پسې یوې کوټې ته ننوتلم داسې ښکاریدل لکه چې د دې خپل کوټه اوسیږي! ګلناز غوښتل زانګو راوخلې خو ما ورته وویل چې ماشومان د زانګو سره عادت نه دی او همداسې زما غیږه کې ویده کیږي هغې هم نور څه ونه ویل او له کوټې ووت د هغې په تلو ماشومانو ته مې شیدی ورکړل او همغه حال کې د شاوخوا په کتو شوم ښه پراخه کوټه وه په سور زنګ قالین او توشکو پوښل شوی وه دا څو وختو کې دومره پوهه شوی وم چې د دوي سور رنګ قالین او سور رنګ نالې او داسې زینتې شیان خوښیږي.

د دوي په نظر سور رنګ بیحد ښکلې دی! زما د کوټې شیان هم چې جهان دوي اخیستې وه سره وه. سره قالین سره توشکي او حتا سری پردی! په همدی فکرونو کې وم چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه د تل پشان مسکا پر خوله په ورین تندی رانغوتل زما په لیدو یې خپل وریځه په شیطنت پورته واچول او ویې ویل: اوه اوه دا کالې څونی شه خوند کوی درسره.

خپل کالو ته مې وکتل او کرار مې وویل: د ګل بې بې فرمایش و نو ځکه مجبور وامې چول.
روقیه: ډیر شایسته معلومیږی، اله جر کوه کوچنیانو ته شیدی ورکه یو خو مو ناوخته کړل او اوس چې بیا راغلې یاست کرار پراته یاست شابه جر کوه کوچنیان بیده کړه چې غواړو اتڼ وکړو.
د روقیه په خبره مې کرار سر وخوځاوه او په تشویش مې وویل: ما ستاسو پشان اتڼ او رقص نه زده هسې نه ستاسو رقص خراب کړم؟!
زما په خبره روقیه په خندا شول او ویې ویل: کله ناکله شک کوم چې ته مو د کابل څخه راو داه کړی اوسیږی؟ پکر کوم ته مو د کوم کلې څخه راواده کړی یې؟!

د روقیه په خبره مې سر خلاص نشو نو ځکه مې په ګنګس انداز وپوښتل: څه؟ پوهه نشوم؟

روقیه: څنګه ووایم اممم ګوره موږ تل اوریدلې چې د شار انجونۍ داسې دی او هغسې دی خو ته بیخې زیاته ساده یې، تا کابل کې وخت نه دی تیر کړی؟
په همغه ګنګس انداز مې وویل: زه هملته پیدا شوی یم او هملته لویه شوی یم.
روقیه- نو بیا ولې داسې یې؟
- څنګه یم؟
روقیه- داسې ساده! نه په رقص پوهیږی نه دی ارایش سم زده او نه هم نور شیان تا شار کې دا شیان نه دی لیدلی یا زده کړی؟

د هغوي دی ډول فکر ته حیرانه وم،نه پوهیږم دا کابل دوي ته کوم خارج ښکاریده که څنګه چې هر چا همدا یوه خبره کول" وی دا شهری جنۍ ده؟" ډېر مې زړه غوښته پوهه شم دا کابل دوی ته دقیقا څنګه ښکاری؟ او د دوي له نظر دا شهر څنګه وو؟ داسې حال کې چې مزمل مې خپل سینې ته نږدې کاوه په کراره مې وویل: ما د دې شیانو سره کوم علاقه نه وه تل مې سر په کتابونو کې وو، د کور څخه پوهنتون او د پوهنتون څخه کور، هلته دومره خپلوان هم نلرو چې لاړه شم او دا شیان ورځخه زده کړم یو د خاله کور مې دی چې کال تر بله کار اختر کې دهغوي کور ته ځم او بس.

روقیه په خلاصه خوله زما خبرو ته غوږ نیولې وو کله چې زما خبری خلاصې شوی هغې غوښتل کوم څه ووایې خو د هغې د څه ویلو مخکې غوښتل د کوټې دروازه خلاصه شوه او ګلناز راننوت زما په لیدو یې په کراره وویل: دلته څوک نسته چې ناوی سینګار کړې ما ویل که ته یې لږ جوړه کړې نو شه به وې.
زما د څه ویلو مخکې روقیه په خندا وویل: کیسه خلاصه سوه او ته اوس وایې چې ملانصرالدین نر وو که شزه؟(دا یو رقم کنایه یا هم تکیه کلام دې او هغه وخت کارول کیږی چې یو نفر یو داسې پوښتنه وکړی چې ځواب یې د وخت معلوم ویې)
د روقیه په خیره ګلناز په حیرت او ګنګس انداز وویل: ته چشې وایې؟
روقیه- زه دا وایم چې دې(روقیه خپل په دواړو لاسونو ماته اشاره وکړل) خپل ځانته لا ارایش نه دی کړی او نه یې زده هغه وخت ته وایې راسه ناوی ارایش که؟

د روقیه په خبره ګلناز زما خواته په ځیر نظر وکتل او ویې ویل: وګوره ځانته یې سونی شایسته آرایش کړی همدغه رقم دې ناوی ته هم وکړې.

د ګلناز په خبره ما په حیرت د روقیه خواته وکتل، ما آرایش دومره نه وو کړی یوازی لږ سفیده مې وهلې وه او یو صاف ګلابې رنګ لب سیرین او لږ مې هم رانجه وهلې وه او بس! غوښتل مې انکار وکړم خو زما د څه ویلو مخکې ګل بې بې کوټې ت راغلل او هغې هم د ګلناز خبره تکرار کړل، که څه هم ما دومره ماهرانه ارایش کول نه وه زده خو بد راته ښکاریدل چې وغواړم د دوي دواړو درخواست رد کړم ځان سره مې ویل که "نه" ووایم دوي به غلط ګمان وکړی نو ځکه له مجبوری څخه مې ورته "هو" کړل.

همدا چې ماشومان ته مې شیدې ورکړل نو ویده شول، ما هم روقیه د هغوي څنګ ته کینول او خپل د ګل بی بی او ګلناز سره د هغه کوټې خوا ته روانه شوم کوم کې چې ناوی وه! کوټې ته چې ننوتلم نو کوټه ډکه وه د انجونو څخه ټول هم د ناوی د عمه، خاله، ماما او څو دانې خورګانۍ وه یوه شیبه مې ارمان وکړو چې ای کاش ما هم داسې خپلوان درلود! خو ډېر ژر مې خپل د خاله لورګانې د سترګو وړاندې راغلل او خپل خبره مې بیرته واخیسته. ما د خپلوانو څخه چندان ښه شانس نه درلود یوه خاله مې درلود چې لورګانې د زردانو دښمنانو څخه لا بتره وه، ګل بې بې ته مې کرار وویل چې کوټه لږ خالې کړی.

بیحد بد حال او شورما شور وو زما په خبره ګل بی بی په یوه دقه کې کوټه خالې کړه او یوازی د ناوی یوه خور، ګل بی بی،ګلناز او زه کوټه کې پاتی شو، د هغه انجونو د وتلو وروسته تازه مې ناوی ولیدل چې د کوټې کونج کې کراره ناسته وه او باید ووایم چې خوشحاله وه! یعنی زما پشان نه وه چې د واده په ورځ مې زړه نه غوښت ارایش وکړم او هی هی مې ژړل د دې خوله له خندا نه بندیده! د زړه له خلاصه مې ورته دعا وکړل چې خدای دی تل همداسی خوشحاله لری،د یو جنۍ لپاره یوازی همدا خاوند دی که د هغه سره خوشحاله وی خو ژوند به یې یوځه ښه وی او

که د هغه سره يې زړه نه وی نو بيا ټول ژوند يی خراب دی، نه يې بيا پلار په کوم درد راځې نه مور، نه ورور او نه هم کوم بل څوک.

که څه هم زما له نظر بيحد کوچني ښکاريده خو دوي ويل دا د شل کالو ده! خو له قواری د شپاړلس يا هم زيات د اتلس کالو ښکاريده ناوی ما دوه ځل ليدلی وه هغه هم سم صحيح نه يو ځل د روقيه په واده کی او يو ځل هم کوم وخت چې مورِ ته يې ميلمستيا کړی وه دا هم دريم ځل وو چې ما ليدل او د هغه خندان څهری څخه راته خوش اخلاق ښکاريده. سترې مشی مې ورسره وکړل او مخامخ ورته کښيناستم تر څو ارايش يې کړم، ګلناز راته د ارايش وسايل راوړل او ما خپل ټول فکر راجمع کړو تر څو د نيلوفر هغه کله ناکله د ارايش کولو خبری راياد کړم چې ماته يې کول، هغه په ارايش کولو کې بيحد تکړه وه او هر کله چې زمورِ کور ته راتلل نو ضرور به يې يو ځل زه ارايش کولم ما هم کوښښ وکړو د هغې پشان ارايش وکړم.

ناوی خپل هم ښکلې وه خو لږ د رنګ غنم رنګه وه او دومره وخت کې پوهه شوی وم چې د کلی خلکو سپينه جنۍ خوښيده نو ما هم کوښښ وکړو د هغوی د فکر په انداز يې سينګار کړم، لومړی مې لنده سفيده ورته ووهل يوازی پر مخ نه بلکې پر غاړهاو لاسونو مې هم ووهل بيا مې وچ سفيده ورته ښه ډېره ووهل کله چې مخ يې سفيده ښه سم صحيح جذب کړل بيا مې ارايش راوخيست خو د دې څخه مخکې چې د سترګو شاته يې سايه ووهم ورځخه مې وپوښتل: د کالو رنګ دې څنګه دی؟

د هغې د څه ويلو مخکې ګل بی بی چې زما و سر ته لکه انکير منيکر ولاړه وه ځواب راکړو: وی دياده دی ووتل تاته خو مې شولې وه(ښودلې وه) هغه زرغونه(قندهاريان شين رنګ ته زرغون وايې، د شين څخه مطلب اسمانی شين نه دی بلکې د افغانستان بيرق کې چی کوم شين دی هغه مراد دی) کالې دی.

د هغې په خبره مې سر وخوځاوه او شين رنګ مې د ارايش له رنګونو څخه انتخاب کړو صاف خو عين حال کې ښايسته شين رنګ سايه مې د سترګو شاته ورته ووهل د

هغه وروسته مې بانډه ورته ریمل کړل او د ټولو څخه چې مشکل وو هغه د سترګو خط وو ما هیڅکله د سترګو خط صحیح نشو وهلي یعنې که یو مې ورڅخه صحیح وهلې وایې دویم یې ضرور کوږ راتلو نو ځکه ما هیڅکله ځانته نه وهو خو دلته مجبوره وم ځکه دا ناوی وه او بغیر د خط چشم څخه ارایش یې نیمګړی ښکاریده. څو ځله مې د سترګو خط راوخیست خو جرئت مې نشو کولې چې ویې وهم ځکه پوهیدم چې خراب کیږی او د هغه په خرابیدو ټول ارایش هم خرابیدو زما په لاس لاس کولو ګلناز وویل: کوم شې دی پکار دی؟

د هغې په خبره یو فکر مې ذهن ته راغلو او ژر مې وویل: هو.
ګلناز- چشی غواړی؟
- پلستر.
زما په خبره ګلناز په حیرت وویل: پلستر؟
- هو.
یوه ورځ ما نیلوفر ته وویل چې خط چشم نشم ویستلې نو هغې راته دا طریقه وښودل چې پلستر(لبرټیټ) راوخله د خط په اندازه یې خپل د سترګو شاوخوا ولګوه د هغه وروسته ورباندی خط چشم کش کړه که قلم درڅخه کوږ هم لاړ شی مشکل نشته ځکه پلستر نه پریږدی چې ارایش خراب شی. ګلناز څو شیبی په حیرت راوکتل د هغه وروسته له کوټې ووته او بیا پلستر په لاس کوټې ته راننوتل.

پلستر مې ورڅخه واخیست او د فاطمی(ناوی نوم فاطمه ده) د سترګو په شاوخوا مې وواهه په کوټه کې موجود ټولو کسانو په حیرت زما خواته راکتل داسې لکه زه چې کوم اټوم جوړه وم! خپل د فکر څخه مې خندا راغله کله چې خط چشم مې وواهه او پلستر مې لری کړو واقعا خپل کار ته حیرانه شوم!

زه دومره تکړه وم او خبره نه وم؟ بیحد ښکلې آرایش مې ورته کړی وو، د ټولو څخه لومړۍ ګل بې بې بح بح او ماشالله، ماشالله ویل پیل کړل او د هغه وروسته په کوټه کې موجود نور کسانو ما هم په یو مغرورانه مسکا لکه چې "هو" زه خو همداسې

تکړه یم د ټولو څخه منله کول. ګل بې بې د دې څخه وروسته چې خپل د اینګور مخ یې ښکل کړو زما خواته راغلل او ما ته یې دوه زره روپۍ ونیول! ما په حیرت د هغې دی کار ته کتل چې ګلناز په خندا وویل: دا زموږ رواج دې چې هغه چا ته چې ناوي جوړه وی روپۍ ورکو.

زړه مې نغوښت چې پیسې ورڅخه واخلم ځکه ما ارایش د پیسو لپاره نه وو کړی خو کله چې دوي وویل زمونږ رواج دی نو له مجبوری څخه مې واخیستل، همغه شیبه د ناوی مور یعنی د جهان دویم د کاکا ښځه راغله او خپل لور ته یې سپانده دود کړل ما غوښتل چې په همدی کش مکش کې ځان وباسم او د ماشومانو خوا ته لاړه شم خو ګل بې بې زما لاس کش کړو او کرار یې وویل: دا سور دسمال ته واخله د کالو په رنګ د دې.

په ګنګس انداز مې د هغې په لاس کې رنګارنګ دسمالونو ته وکتل او د دې څخه مخکې چې وپوښتم د څه لپاره؟ چې همدی وخت کې د جمشید ښځه کوټې ته رانوتل او ویې ویل: توی(تاسو) نو کله سیل نیسی؟ خو هغه دی د ډوډۍ وخت سو، د ډوډۍ نه بعد خو سیل نه کیشې.
ګل بې بې- بس دغه دې درغلو.
ګل بې بې د دې خبری وروسته د ګلناز خواته وکتل او ویې ویل: زموږ د تلو نیم ساعت بعد ناوی راوباسه او هو موږ حویلۍ کې سیل نیسو کوټه دوني کک ده بیخی اتڼ نه کیږی پکشې(پکې) ناوی ته هم هلته ځای جوړ کې.

ګل بې بې د دې خبرو سره سم زما لاس کش کړو او زه یې د ځان پسې حویلۍ خواته ویوړم.

ماشالله بیحد ښځې راغلې وه، یعنې دومره زیات وه چې حویلې څخه نیولې د کور ټول کوټې او حتا د کور شاته چې کوم میلمه خانه وه هغه یې هم د ښځو لپاره خوشې کړی وه خو بیا هم دومره ځای نه وو چې مورږ پکې اتڼ وکړو! د هغه دومره جمعیت په لیدو تازه پوهه شوم چې د کلې ارباب اوسیدل څه معنا؟ ټول کلي راغلې

وو یوازی په دی نوم چې د ارباب د لمسې واده دې! ما تل فکر کاوه چې زما واده کې جمعیت بیحد زیاد وو؟ ځکه ما زیاتر ښځې نه پیژندل او نه پوهیدم چې څوک دی؟ خو جهان راته ویل مورِ کابل ته دومره خپلوان نه وه راوستي! اوس تازه د هغه د خبری په مطلب پوهیږم.

ګل بې بې په چیغو،چیغو دومره ځای خالې کړو تر څو مورِ پکې اتڼ وکړو کله چې حلقه جوړه شوه او ګل بې بې د دایری د وهلو سره د اتڼ کولو لپاره لاس پورته کړو زما زړه بې واره درزیدو فکر مې کاوه ټول سترګې زما خوا ته دی، زړه مې ویل د هغوی اتڼ به خراب کړم، خو په نهایت حیرت کې بیحد اسانه رقص وو! یوازی څرخیدل او دسمال یې خوځاوه بس! ګل بې بې زمورِ منځ کې ولاړه وه او په کلک کلک یې دایره وهل اول سر کې وښوېدم خو کله چې د دوي خبره پکې ګرمه راغلم نو واقعا هغه اتڼ خوند راکو! او په خوشحالې د دوي سره مې دسمال خوځاوه او څرخیدم تقریبا لس پنځلس دقیقې همغسي څرخیدو زما خو پښې په درد شول، خو دوي بغیر د کوم ستونزی همغسې په شوق رقصیدل!

ځمکه خامه وه او زما څپلې هم لږ پورته وه نو ځکه سم نشوم ګرځیدلې نو ځکه شاته شوم او خپل ځای مې روقیه ته چې تازه راغلې وه ورکړو.روقیه چې زما په ځای کې ودریده او اټن یې همغسي ګرم وساتو نو زه د هغه کوټې خواته لاړم کوم کې چې ماشومان وه کله چې کوټې ته لاړم نو د جهان مور هلته وه زما په لیدو هغې کرار وویل: ته ورځه د انجونو سره زه کوچنیانو ته ناسته یم.

د هغې په خبره زړه مې د ماشومانو لخوا ډاډمن شو نو بیرته د حویلې خواته لاړم هلته په تلو اتڼ هغه شان نه وو کوم چې ما پریخودی وو؟! د جهان ټول وریندارګیانو، ګلناز او روقیه دایری راخیستې وه؟ او څنګ په څنګ داسې حال کې چې دایرې پورته نیولې وه او وهل یې بدلې ویل،بیحد ښکلې انداز کې دایر وهل او څرخیدل او بدلې خو ماشالله دوي پکې وړی وه، خو حیرت مې هغه وخت زیات شو چې هغه ټپي(بدلې) بل ډول شول؟ یعنې یو کې تعریف کاوه بل کې توهین! زه

خلاصه خوله د دوې دې کار ته ولاړه وم ګل بې بې به اصل ټپه ویل او دا نورو به یو بیت یا هم همغه مصرې ورسره په زوره تکرار کول د هغې دې بدلې ته زه بیحد حیرانه شوم.

وی ناویه سور چکان دی مبارک سه ناویه سور چکان دی مبارک سه
ورځه د جانان کور درته جنت سه ورځه د جانان کور درته جنت سه

وی د کور او کلې چا کړلې ملک وی د کور او کلې چا کړلې ملک وی
وی ټیکری پوری دی راوړلې چابکې ټیکری پوری دی راوړلې چابکې

وی د پلار په کور دی نه وه یو دره یه د پلار په کور دی نه وه یو دره یه
وی ولور باندی مو واخیستې غالیه ولور باندی مو واخیستې غالیه

وی ناویه د زړه لرې کړه غمونه ناویه د زړه لرې کړه غمونه
وی لری سومره شایسته لیورنه لری سومره شایسته شایسته لیورنه

موژ داسې ناوی راوړه لکه ګله موژ داسې ناوی راوړه لکه ګله
بوټان ته یې د سرو زرو چارګل بوټان ته یې د سرو زرو چارګل

چا نکړلې په پلار باندی ناوکې چا نکړلې په پلار باندی ناوکې.
اخیر په نصیبکې د لالک وی اخیر په نصیبکې د لالک وی

زموژ ناوی د رشتیا د چنار ونه زموژ ناوی د رشتیا د چنار ونه
وی دا ټوله دنیاګې ده پری مینه دا ټول دنیا ګې ده پری مینه

وی زموژ ناوکې ونغړه کارونه زموژ ناوکې ونغړه کارونه
راوړی به دی سبا شایسته لیورنه راوړی به دی سبا شایسته لیورنه

وی ناوی تر غرمې مه کوه خوبونه ناوی تر غرمي مه کوه خوبونه
وی در پاته دی د کور کلې کارونه در پاتی دی د کور کلې کارونه

ورا راغله په اوشانو کجاوی دی ورا راغله په اوشانو کجا وی دی
درزې دی د ټوپکو خولې کژی دی درزی دی د ټوپکو خولې کژی دی

د غره تر بیخ ولاړه ده کژدیه د غره تر بیخ ولاړه ده کیژدیه
کژه وژه روانه شین خالیه کژه وژه روانه شین خالیه.

په لنډه زنه کشیژده شنه خالونه په لنډه زنه کیږده شنه خالونه
راوړی مې لالې دی ولورونه راوړی مې لالې دی ولورونه

نصیب کې د هر چا دی قلمونه نصیب کی د هر چا دی قلمونه
سوک شه دی سوک کوی پکی ویرونه سوک شه دی سوک کوی پکې ویرونه

زموژ ناوی ګل هم بلبله ده زموژ ناوکې ګل هم بلبله ده
برات کې واده وو بیا روژه ګله ده برات کی واده و بیا روژه ګله ده

ناویه په پلو دی پیله بو ده ناوی په پلو دی پیله بو ده
ناویه ورا دی ټوله ده لیورو ده ناوی ورا دی ټوله د لیورو ده

ناوی مه شکاره وی شونډی غټی دی ناوی مه شکاره وی شونډی غټی دی
بی شرمه ده یو نیم ګزی چوټې دی بی شرمه ده یو نیم ګزی چوټې دی

زموژ د ناوی دوه ولیشتې لاسونه دی زموژ د ناوی دوه ولیشتې لاسونه دی
آرمان می د بشیر کلا ویزونه دی آرمان مې د بشیر کلا ویزونه دی

وی له پاسه اوشان راغله جګې غاړی له پاسه اوشان راغله جګې غاړی
را وباسې ناوی راغله ورا باښې را وباسې ناوی راغله ورا باښې

وی ناوی مو خوشه نده کم کلي ده ناوی مو خوشه نده کم کلي ده
وی د کور او کاره نده لیونې ده د کور او کاره نده لیونې ده

وی زموژ ناوکې ولې بده ستا یې زموژ ناوکې ولې بده ستا یې
وی اصیله ده اصیله ده لجایه اصیله ده اصیله ده لجایه

وی ناسیالې خیشې مه وهه رمبارې ناسیالې خیشې مه وهه رمبارې
وی خورلې دی شپږ نیم لکه کلداری خورلې دی شپږ نیم لکه کلداری

وی چې موژه ور شکاره کړلې روپیه چې موژه ور شکاره کړلې روپیه
وی ناځکه لور یې راکړه په زاریه ناځکه لور یې راکړه په زاریه

د ګل بې بې دا دومره لوې بدلې ته زه ګوته په غاښ ولاړه وم، ما اوریدلې وه چې اطرافو کې د واده یا هم کوژدی ورځ کې خیښان یو بل ته په بدلو کې خبری کوی خو تر دې حد مې نو نه وه اوریدلې، هغې یوه ټپه کې تعریف کاوه خو بله کې سم صحیح د کنځلو څخه لا بتره خبري کول! د هغوي بدله تازه خلاصه شوي وه چې نظر مې په جنید ولګید.

جنید بغیر له دې چې اخوا دیخوا وګوری مخامخ د ګل بې بې خواته لاړو او یو څه یې هغې ته وویل، د هغه په لیدو زه هم د هغوي خواته لاړم چې د جنید غږ مې واوریده چې ګل بې بې ته یې ویل: کاکا غواړی ډوډۍ راوړی وایې ته یو وار د دروازی مخې ته راسه.

د جنید په خبره ګل بې بې هم ژړ،ژړ سر وخوځاوه او داسې حال کې چې د جنید سره د دروازی خواته تلل مورِ ته یې وویل چې مرستي ته یې ورشو، ما فکر وکړو شاید زه یې لیدلې ونه اوسیږم او مطلب یې دا نور انجونو ته وی؟ خو ګل بې بې د دې څخه مخکې چې لاړه شې ماته هم اشاره وکړه او مجبور زه هم ورپسې شوم د دروازی مخې ته لاړم او نه پوهیدم چې دقیقاً څه مرسته باید وکړم؟ د جهان مشر ورور په راتلو ما خپل تیکری لږ په سر سم کړو خو هغه بغیر له دی چې زمورِ خوا ته

وګورې د ګل بې بې لاس ته يې يو بار مصرف پلاستکي سرخانونه ورکړل او ويې وويل: ټول شزې او کوچنيان منظم شينوی(کينوی) او وګورې چې سونې(خومره) مجمي وريجي پکار دي؟

ګل بې بې ژر مخ د روقيه او د جمشيد ښځي خواته کړو او داسې حال کې چې هغه يو بار مصرف سرخانونه يې د هغوي لاس ته ورکړل ويې ويل: توي(تاسو) دواړه ولاړسې اول د کوټو څخه شروع وکي د شزو لاسونه پريوی او سرخانونه هوار کې، اول ډوډۍ هغوی ته ورکي بيا پسته (وروسته) د کلا او ميلمه خانې شزو ته ډوډۍ ويسي.

د هغې په خبره هغه دواړه په تلوار د کوټو خواته روان شول د جهان مشر ورور هم بيرته له کور ووت ما غوښتل چې لاړه شم او د روقيه دوي سره مرسته وکړم خو ګل بې بې اجازه رانکړل او ويې ويل: ته مجمي زما سره ويسه ته بيا لژ شه يې دا نور د يو مجمي د پورته کولو نه دې.

د ګل بې بې په خبره مې حيرت وکړو، هغې لکه چې زما وزن ته کتلې وه او فکر يې کاوه چې شايد کيلو، کيلو وزن هم پورته کولې شم؟ زما په نظر چاغوالې د ځواک او زور سره هېڅ تړاو نلري بلکې برعکس چاغ انسانان کله ناکله د ډنګر کسانو څخه ډېر ضعيف وی! په هر حال څه مې ونه ويل او په تمه شوم تر څو د ګل بې بې سره مجمي ويسم څو شيبې وروسته دروازه بيا خلاصه شوه او دا ځل نه يوازی د جهان مشر ورور بلکې جمشيد هم راغلې وو، د جهان مشر ورور ګل بې بې ته وويل: شه څو مجمي پکار دي حساب دي کړل؟

د ګل بې بې د څه ويلو مخکې ما بې اختياره وويل: د مجمو څخه حساب وتلې ښځې بيحد زيات دی.
د دې خبری وروسته مې ژر خپل شونډه وچيچل، چې جمشيد په خندا وويل: که داسې خبره وي ورينداري مجبور ديګونه ټول دلته راوړو.

د جمشید په شیطانه لهجه خپل په خبره لا پسې شرمنده شوم، اصلاً پر ما یې څه چې ښځې زیات دی که کم؟
د جهان مشر ورور- اوس توي حساب وکي کنه؟ موژ څو مجمي راوړو؟
د دې څخه مخکې چې ګل بې بې څه ووایې د جمشید د شا څخه مې د جهان غږ واوریده داسې حال کې چې زمور خواته رانږدی کیدو کرار یې وویل: څه حساب کتاب مو راخیستې؟ بسم الله کې شروع وکي خدای مهربان دې ټولو ته به ډوډۍ ورسېژی ډېره ده، که ونه رسیدل یو دوه نور دیګ به باندی کو یا کنې د هوټل به یې راوغواړو.

د جهان په خبره ټولو سر وخوځاوه او روان شول تر څو ډوډۍ راوړل پیل کړې، خو جهان زما خواته اشاره وکړل د هغه په اشاره د ګل بې بې څخه لری شوم او لږ د کلا د دروازی خواته نږدی شوم چې جهان کرار وویل: ته دلته څه کوی؟
- ګل بې بې وویل کمک ورسره وکړم.
زما په خبره د جهان تندی تروش شو او کرار یې وویل: ورځه یو بل ځای کمک وکه ته د ډوډۍ د پتنوس د پورته کولو نه یې، ملا دې په درد کیژی.
- بده ده ګل بې بې به څه ووایې؟

زما په خبره جهان خپل ګیره کې لاس تیر کړو او په همغه لهجه چې کوښښ یې کاوه غږ یې زیات پورته نشې ویې ویل: اخ ته خپل کالو ته وګوره بیا دې چپلکو ته دې وګوره ته په دی حالت یو مجمه نه پورته کولې سې، هغه وخت د دروازی خوله کې ولاړه یې چې د سړیانو د لاس څخه هغه درانه پتنوسونه واخلې؟

غوښتل مې ورته ووایم چې زما هم چندان شوق نشته دا کار وکړم خو ستا وریندارۍ مجبوره کړې یم خو زما د څه ویلو مخکې جمشید یالله وویل او د جهان د شا څخه د یو ډک پتنوس چې دوه مجمي وریجي، دوه د غوای د غوښو قرمه، یو چرګ او دوه غاب سلاد وه زما مخي ته ودرید او داسې حال کې چې پتونس یې ماته راکو ویې ویل: وریندارۍ! خپل د خیره هغه نورو وریندارګیانو ته هم ووایه چې د

دروازی مخکې ته راسې بده ده موژ زنانه مجلس ته درننوځو، موژ ډوډۍ راوړو توی(تاسو) خپل هلته ویسې.

داسې حال کې چې خپل ټیکری مې پر سر کلک کاوه د هغه له لاسه مې پتونس واخیست او تازه هغه وخت د جهان د خبري په مطلب پوهه شوم! همدا چې جمشید خپل لاس لری کړو نړدی وو چې پتنوس راځخه وغورځیږی خو جهان په تلوار په یو لاس د پتنوس څنډه ونیول او هغه یې زما د لاس څخه واخیست، د هغه په دې کار په حیرت مې وروکتل ما هغه پتنوس په دوه لاسونو ونه نیولې شو خو جهان هغه په یو لاس داسې نیولې وو لکه چې هیڅ هم نه وې؟

جهان په غوسه د جمشید خواته مخ کړو او ویې ویل: دا دوني عقل تا د کم ځای کې؟ شزی دا پتنوس پورته کولې سې چې ته وایې زه یې درکوم توي(تاسو) یې ویسې دننه؟
د جهان په خبره جمشید په حیرت وویل: زه نو څه خبر وم چې دوي د یو پتنوس د پورته کولو نه دی! (د هغه په خبره ما د شرم خپل شونډه وچیچل چې جهان په غوسه د هغه خواته وکتل او ویې ویل: اوس خو پوی سوی؟
جمشید په شیطنت وویل: وه پوی سوم څنګه زړه د دې زنانه مجلس ته موژ ننوځو؟

جهان په تروش تندی وروکتل چې جمشید په خندا وویل: دسې مه راګوره خو ته وایې شزی پتنوس نسې ورلې نو څه وکم زه ورننوځم زنانه مجلس ته؟ البته زه مشکل نلرم بلکې خوشحالیژم هم.

د جمشید په شیطنت ما ته خندا راغله، جمشید د جهان په کورنۍ کې یوازیني ټوکي او شوخ کس و، هغه هم داسې شوخ چې هم د ارباب مخکې خپل شیطنت کاوه هم د جهان او خلاصه د ټولو مخکې خپل خبره کول. د جمشید په خبره جهان بد، بد ورته وکتل او ویې ویل: ما ونه ویل چې ته زنانه مجلس ته ننوځه زه وام د دې لځایه چې دا دوني شئ پتنوس ورته پر لاس ورکې یو، یو مجمه ورکوه.

جمشید- که یو، یو مجمه ورکو پر لاس مجبور شل ساعت ودریژو.
جهان- و دریژه نو ته څه کار لری؟

د دې څخه مخکې چې جمشید کوم څه ووایې جهانګیر راورسید او په تروش تندی وپوښتل: څه خبره ده؟
جهان- هېڅ خبره نسته توي(تاسو) ډوډۍ راوړل شروع کې.
جهان جمشید د نور پتنوسونو د راوړلو پسی واستوه بیا داسې حال کې چې په همغه تروش تندی زما خواته کتل کرار یې وویل: دلته زما انډی ته ودریژه.

بغیر د څه ویلو د جهان څنګ ته ودریدم چې هغه خپل د لاس د پتنوس څخه یو مجمه وریجي او قورمه زما لاس ته راکړل او ما ته یې اشاره وکړل تر څو هغه ګل بې بې ته چې زمورږ څخه یو څه لری ولاړه وه او تر اوسه د دې ټول حالت څارونکې وه ورکړم، زه هم کرار د هغې خواته ورغلم او د وریژو مجمه د قورمې د قاب سره مې هغې ته ورکړل او هغې بیا زرلشتې ته ورکړل او خلاصه چې نظم جوړ شو او ډېر ژر ډوډۍ لاس پر لاس شول، جهان به د هلکانو له لاسه پتنوس اخیست او د هغه څخه به یې دوه قاب زما لاس ته راکول او ما به تر نورو ښځو رسول، همدی منځ کې په حویلې کې د موجود ښځو دروند نظر کې پر ځان او جهان باندی احساس کاوه، او له دې چې جهان ته یې داسې په ځیر،ځیر کتل زړه مې غوښت ورسره جنګ وکړم!

د جهان په غږ او اشاره چې خپل لاس ته یې وکړل نظر مې د هغه ښځو څخه واخیست او په همغه غوسه د هغه د لاس څخه مې د وریژو مجمه کش کړل او بد،بد مې ورته وکتل چې جهان په حیرت خپل وریځې پورته واچول او زما خواته یې راوکتل، خو ما ورته همغسې بد، بد وکتل او مجمه مې د ګل بې بې لاس ته ورکړل زور مې پر هغه ښځو نه رسیدو خو جهان! زړه مې غوښت پر هغه خپل غوسه یو څه خالي کړم او د دې ځای څخه یې واستوم د ګل بې بې د څنګ چې بیرته د جهان خواته را روانه شوم په همغه لس قدم لاره کې داسې خبرې مې واوریدل چې خوله مې له حیرت ورته خلاصه پاتې شوه!

غږونه ګډوډ راتلل او نه پوهیدم چې کومې ښځې وویل: ما درته وویل د زامنو شایست یې پلار ته تللې نه مور ته، وګوره جهان خان سونې شایسته دې!"انجلۍ هم د جهان خان دغه شایست ته کتلې وه چې وربانډی مینه سوی وه" وې چا ویل چې انجلۍ وربانډی مینه سوی؟ ما خو اوریدلې وه چې جهان خان ورپسې وو؟" ته لیونې یې خوری! جهان خان د ګلدستې(د جهان لومړۍ ښځه) خدای بخشلې څخه بعد واده نه کوی حتا دغه ناوی چې اوس یې بشیر خان ته ورکړل اول کې د ده پر نوم وه خو ده ویل چې زه واده نکوم، خو هغه وار چې خپل د ماما سره ولاړی کابل ته ټول خلک خبر دې چې د دي انجلۍ پر کور میلمه وو او خدای خبر دې انجلې به وربانډی څه تعویذونه او دمونه کړې وه چې جهان خان یې د ځان پسې لیونې کې، کنې جهان خان چیری او دا چیری؟"

وې! رشتیا وایې خوری ما هم دسې خبری اوریدلې وه چې دا انجلۍ پر جهان خان ناره کړې وه، خو ما پکر وکې دغې خبره به وی."یا خوری ولې دغې خبره؟ د شهریانو څخه توبه باسه پتیره(بلخصوص) بیا د پوهنتونیانو څخه" یعنې دا ناوی د جهان خان پر نوم وه بیا وریکړه بشیر خان ته؟" هو نو ولې تا وا نه وریدل چې د کاکا زامن یو د بل سره پر جنګ ولېدلې وه؟ هغوي ویل زموژ خور ستا پر نوم ده او واده ورسره وکه خو جهان خان نه منل" وې ولې نه منل؟ " خو وایم درته پر جهان خان یې دسی تعویذونه کړې وه چې خپل د واک یې اچولې وو، کنې پر پشتنو کې پر نوم کړې شزه چا پریژدلې؟" الله توبه،توبه، یعنې د کاکا رسوای وراره پر غاړه واخیسته؟"

هو نو یو خوا دوي وشرمیدل چې د دوي پر نوم کړې شزه بل یو وکی او بلخوا چا نکول" الله توبه یعنې دا اوس دونې بده شئ ده؟ د قواری څخه خو ډیر عاجزه معلومیژی" پر قواره یې مه خطا وځه خوری! دا چې سونې پر ځمکه ده هغونې د ځمکې لاندی ده."

د دې دومره خبرو د اوریدلو وروسته مغزه مې یو دم جام شول! زه د خبرو طاقت نلرم زما بدترینه خاصیت همدا دې زه د هر چا خبرو ته اهمیت ورکوم او داسې وخت لا راځې چې پر یوه خبره ټوله شپه ژاړم! پوهیږم چې بد عادت دې خو زه داسې عادت لرم او اوس چې دا دومره نا حق خبری هغه هم پر یو ځای او پر یو ځل مې واوریدل نو فکر مې کاوه د پښو څخه مې نفس وځې، غوږونو کې مې د بنګ، بنګ غږونه اوریدل او زړه مې غوښت یوځای څملم! د بدن انرژئ مې ناڅاپه صفر شول، په ظاهره د جهان خواته روانه وم تر څو د هغه د لاس څخه قابونه واخلم، خو اصل کې په هېڅ نه پوهیدم! د هیڅا غږ مې نه اوریدو یو دم لکه د اوریدلو قدرت مې چې له لاسه ورکړې وی.

خپل د اوږې په کلک خوځیدلو او د جهان په اندیښمن غږ تازه مې فکر شو چې د هغه مخ ته ولاړه یم او هغه په ورخطای زما اوږه ښوره وي.

جهان- بسم الله، شه یې؟ څه در وسول؟
په ګنګس انداز مې وویل: ها؟
زما د ګنګس انداز په لیدو د جهان په څهره کې اندیښنه لاپسې زیاته شوه، نه پوهیږم زما په څهره کې هغه څه ولیدل چې په تلوار یې ګلناز ته غږ کړل او یوځه یې ورته وویل نه پوهیږم چې څه یې ورته وویل؟ خو د هغه وروسته یې زما لاس ونیو او د ځان پسې د کلا اخر خوا ته ویوړم، زه هم د یو جسد پشان ورپسې کشیدم نه پوهیږم ولې خو دا خبرو بیخې حالت راخراب کړې وو، د جهان په دریدو زه هم ودریدم چې هغه مخ را وګرځه وو او داسې حال کې چې زما مخ ته یې په ځیر، ځیر راکتل په اندیښنه یې وپوښتل: څه در وسول؟ شه یې؟

د جهان په خبره یوازی مې وروکتل چې هغه په اندیښنه خپل لاس زما پر مخ کیخودو او داسې حال کې چې زما لړزانه لاس یې خپل په ګرم او مظبوط منګولو کې نیوه په همغه اندیښنه یې وویل: جان.. جان چشې سوی؟ ولې نا ببره دا رقم سوی؟

کوښښ مې وکړو چې ورته ووایم خو ژبه مې د خبرو یاری راسره نه کول، او د خبرو لځایه مې بې اختیاره اوښکې پر مخ وبهیدې، زما د اوښکو پر لیدو جهان نور هم ناکراره شو او داسې حال کې چې په اندیښنه یې کوښښ کاوه خپل پر لاس زما د مخ اوښکې پاکې کړي په تلوار یې خبری کول.
جهان- چشی سوی نازولې؟ ولې دا رقم جاړی؟ ها قربان دی سم ما ته ووایه چا درته شئ وویل؟ کوم ځای دی درد کوی؟ ولې دسې ریژدی؟ (لړزیږی) ها؟

هغه خبری شاید د ځینو له نظر عادی وه خو نه پوهیږم زما زړه کې داسې ننوتې وه چې زړه مې غوښتل په زار، زار وژاړم، شاید د جهان خبره زه د رښتیا هم نازولې وم؟ خو بیحد حالت مې ناڅاپه پر هغه خبرو خراب شوی وو جهان چې ولیدل زه نه کراریږم نو بغیر له دې چې شاوخوا د خلکو تګ راتګ ته پام وکړی، یا هم فکر وکړې چې واده کې یو او امکان لری د هر کونج یو نفر راووځې زه یې غیږ کې وونیولم او زما د کراریدو کوښښ یې وکړو، د هغه د غیږ په نیولو ژړا مې بنده شوه خو زړه مې عجیب ناکراره وو، داسې لکه یو بده پیښه چې کیدونکې وی او د هغه څخه مخکې ستا زړه د هغه پیښې ګواهې ورکوی!

په دی فکر په تلوار د جهان له غیږ څخه جلا شوم چې هغه په حیرت راوکتل، خو ما داسې حال کې چې کوښښ کاوه خپل اوښکې د مخ څخه پاکې کړم په نیولې غږ مې وویل: ماشومان یوازی دې زه باید لاړه شم.
او د دې خبری سره سم غوښتل مې روانه شم چې جهان اجازه رانکړل او په تروش تندی وپوښتل: کوچنیانو سره ادی سته، ته دا ووایه چې ولې دا رقم سوی؟
- هېڅ خبره نشته.

جهان- هېڅ خبره نسته او دونې دې وژړل؟
نه مې غوښتل چې ورته ووایم څه مې اوریدلې، نه مې غوښتل د هغه فکر خراب کړم. نن د هغه د وراره واده وو او هغه ورته خوشحاله و ما حق نه درلود چې د هغه

خوشحالې کې ورته غم جوړ کړم نو ځکه خپل پوزه مې کش کړل او کرار مې وویل: هېڅ خبره نشته هسې زړه مې خپل د مور پسې تنګ شو.

زما په دی خبره د جهان وریځې د حیرت څخه پورته شول او بیا بغیر له دې چې څه ووایې زه یې د ځان پسې د کلا څنګ ته چیرته چې د اوبو نل و ویوړم د ابو لاندی مې لاسو ونیو او خپل پر مخ مې څو لپې اوبه واچول او واقعا فایده یې وکړل یخو اوبو زړه راته خلاص کړو او هغه خبری لیاده وویستې، د مخ مینځلو وروسته غوښتل مې خپل مخ وچ کړم خو زما ټیکرې ګاج وو او پر هغه مخ سم نه وچ کیدو چې نا ساپه جهان خپل پټو زما خواته ونیو ما هم بغیر د څه ویلو د هغه پر پټو خپل مخ پاک کاوه چې هغه کرار وویل: ما ته هېڅ وخت درواغ مه وایه هوسی!

د جهان په دی خبره مې وروکتل چې نظر مې د هغه په قهرجنو سترګو او تروش تندی ولګید، جهان چې کوم وخت جدی وایې یا هم غوسه نو زما نوم یې اخیست د هغه په خبره مې سترګې ښکته کړل نه مې غوښتل سترګو په سترګو شم ورسره ځکه پوهیدم چې ورته حال وایم او طبعیت یې خراب کوم هغه هم لکه چې پوهه شو ځکه بغیر د څه ویلو څنګ ته شو خو د دې څخه مخکې چې لاړ شې ویې ویل: ورځه د ادی څنګ ته که کوم شئ دې پکار و ماته زنګ ووهه، که ژوند و یو وخت چې تنها سو بیا به د دې موضوع په باره کې خبری وکو.

او د جهان دا خبره مطلب دا موضوع مې خوشې کړی نه ده، جهان له حویلې ووت او ما تر هغه وخت چې زما د سترګو څخه پناه کیدو ورپسی کتل کله چې کامل له کوره ووت او دروازه بنده شوه څو ژوره ساګانې مې واخیسته او د کور خواته روان شوم بغیر له دې چې د ښځو هغه عجیب غریب کتلو ته کوم پام وکړم د هغه کوټې خواته لاړم کوم کې چې ماشومان وه، کرکه مې راتلل د داسې خلکو څخه چې بغیر له دې چې پر موضوع پوهه شې بیځایه قضاوت او خبری د خلکو پسی کوی، غیبت هم یو حد لری دا نو غیبت کې نه راتلل بلکې مخامخ یې ماته توهین کاوه یوازی دومره

پوهیدم چې هغه ښځو چې زما پسې خبرې کول د جهان د مشر کاکا ښځې خپلوان دی!

یوه یې ورینداره وه او دا نور یې خورزی ګانې او ورېږې ګانې وه، اوس یو دم ډاډمن یم چې لومړۍ فکر مې چې د جهان د کاکا ښځې په اړه کړې و غلط نه و هغه د رښتیا هم له دې چې ما د جهان سره واده کړی خفه وه او بخیلې کول، او باید ووایم چې د هغې دا کار ډېر بیعقلې وه که د رښتیا هم هغه پر دی موضوع زما سره کینه او حسد ولری! ځکه ما د دې خدای بخښلې لور لیدلې لا نه ده او که خدای نکرده مثلا د دې لور ژوندی وایې او جهان زما پسی مرکه راستولې وایې د بابا د کوم څه ویلو مخکې ما ورته نه ویل، خدای دی ما ته دا واک نه راکوی چې د یو ښځې د ژوند پر بنیاد خپل د ژوند دیوالونه اباد کړم.

زما په نظر د هغې چینجنې زما سره بیعقلې ده ځکه زه د هغې د لور بنه نه یم، بلکې د هغې د لور د اولاد ساتونکې هم یم باید دا زما څخه مندوی اوسیږی چې د دې د لور زوی خپل د اولاد پشان ساتم او حتا بهتر خپل د اولاد څخه. زه د هغې د لور د مرګ ۹/۱۰ کال وروسته راغلم نو دا حق نلری چې زما سره دې کوم کینه ولرې ځکه زه هغه وخت د جهان ژوند ته داخل شوم کوم وخت کې چې د دې د لور یوازینې نښه جنید د جهان ژوند کې پاتې و او بس. دا فکرونه مې د ذهن څخه لری کړل او د جهان مور مې له کوټې واستول تر څو ډوډۍ وخوری او خپل د ماشومانو څنګ ته کښېناستم.

تر اوسه هغه خبرې مې زړه کې سنګینې کول زړه مې غوښتل یو چاته ووایم او هغه زما خوا ونیسې او راته ووایې چې هغه ښځې پر غلط دی او زه صحیح یم زړه مې غوښتل یو څوک راته ووایې چې ما د چا ځای نه دې نیولې او دا ژوند زما قسمت او زما حق دی. د ډوډۍ تر خلاصیدو او بیا د زوم تر راوړلو او د سړیانو د راتګ او خلاصه د واده تر اخر نور د کوټې څخه ونوتلم او ماشومان مې بهانه کړل روقیه راته کوټه کې ډوډۍ راوړل او زما سره کښېناستل د خبرو څخه یې ښکاریدل چې جهان

راستولې هغې هم لږ اخوا دیخوا پوښتنې کول او زما په نظر هغې فکر کړې وو ما د جهان سره جنګ کړې چې داسې تندی مې تروش نیولې!

ما هم ورته څه ونه ویل او د خلکو خبره همغه خماری کې مې پریخودل، ځکه مط روقیه ته ونه ویل ځکه د دې خوښې وه او د کاکا ښځه یې هم وه نو فکر مې کاوه شاید په نظر یې زما خبری غلط راشې او فکر به وکړې چې دا یوه ورځ زمونږ کور ته راغله او اوس د ټولو پسې خبرې کوی. نو ځکه هېڅ مې ورته ونه ویل نه پوهیږم څو ساعت به هغه کوټه کې ناسته وم چې موبایل ته مې زنګ راغلو او پوهه شوم چې د تلو وخت دې. ګلناز پسې له کوټې ووتم تر څو هغه پیدا کړم او خپل حجاب ورڅخه واخلم خو داسې بد حال و چې حد یې نه درلود.

هر یو خپل پر مخ روان و هرڅومره چې وګرځیدم ګلناز مې پیدا نکړه اخر د جهان د مور پسی لاړم خو هغه مې هم پیدا نکړه، د یوه جنۍ څخه مې پوښتنه وکړه د زوم خپلوان چیرته دی؟ غوښتل مې د جهان د کورنۍ یو غړی پیدا کړم خو هغې داسې حال کې چې په پوسخند زما خواته کتل په طعنه یې وویل: هغه ټول د زوم سره ولاړل.

د هغه جنۍ په داسې خبره او داسې لهجه د حجاب له فکر ووتلم خپل ټیکرې مې پر سر کش کړو او د ماشومانو خواته لاړم، حیرانه وم له دې چې د جهان کورنۍ بغیر له دې چې پر ما غږ وکړې څنګه ټول تللې؟ که جهان زنګ نه وایې وهلې زه تر مابنام دی کوټه پاتې کیدلم، په دی فکر مې د بدن ټول ویښتیان د وېرې له لاسه سیخ ودرېدل په تلوار خپل د څپلو پسې په ګرځیدو شوم دوه ساعت مخکې چې کوټې ته راغلم هغه مې د پښو څخه ویستلې وه ځکه پښې مې درد کول، او د کوټې د دروازی څنګ ته مې کیخودلې وه تر څو ورکې نشې خو اوس هلته نه وه! همدا څو شیبې مخکې لا همدلته وه کله چې د ګلناز پسې تلم تر څو زما حجاب راکړی همدلته وه ما خپل ولیدل خو اوس نه وه!

په حیرت خپل د ځپلو پسې په ګړځیدو شوم خو نه وه، له یو دوه ښځو څخه چې د کوټې له څنګ تېرېدل خپل د ځپلو پوښتنه مې وکړل خو هغوي بغیر د کوم ځواب داسې راوکتل چې خپل د پوښتنې څخه پښیمانه شوم، له یوخوا ځپلې مې نه پیدا کیدل له بلخوا کور مخ پر خالي کیدو و او له بلخوا جهان پر لپسي زنګونه بند کړې وه او موبایل هر ثانیه وروسته ټنګ،ټنګ کاوه او زما وېره او وحشت یې لاپسې زیات کاوه کله چې ماشومانو هم په دی وحشت بازار کې ژړا پیل کړل نو ټول شیان مې هیرل او لوڅي پښې ماشومان مې په غیږ کې کړل او له کوره ووتم کوڅه کې د جهان د موټر سره دوه نور موټر پاتې وه او نور څوک نه وه ټول تللې وه زما پر لیدو جهان په تلوار خپل د موټر له څنګ زما خواته راغلو او ددې څخه مخکې چې ووایې حجاب دې چیرته دې؟

نظر یې زما پر پښو ولګیدو او بیا په حیرت یې زما د اوښکو څخه ډک سترګو ته وکتل بغیر د څه ویلو په تلوار یې ماشومان راڅخه واخیستل او خپل پټو یې زما پر اوږه واچو او بیا په همغه تلوار د موټر خواته روان شو او ما ته یې هم اشاره وکړل زه هم په همغه ماتم زده حالت کې ورپسې شوم عمر کې مې تر دې حد رسواې او خوارې نه ولیدلې زما د کښېناستلو سره سم جهان په تلوار موټر روښانه کړو تر څو په کوڅه کې د موجود څو سړیانو له نظر لرې شو، د جهان موټر کې یوازې ارباب و او نور ټول له وخت تللې وه، ارباب زما خواته مخ راوګرځو شاید اراده یې وه تر څو ومې رټې له دې چې درې ساعت مې منتظر پریخودلې وه خو کله چې زما پر اوږو د حجاب لځایه د جهان پټو، لوڅي پښې او د ژړا څخه ډک سترګو ته چې مازې یو بهانې ته په تمه وه تر څو ژړا ته شروع ورکړې

نرۍ مسکا یې پر شونډو راغله او داسې حال کې چې خپل ځای کې سم کیدو او نظر یې زما څخه اخیست کرار یې وویل: حجاب او چپلې خیر دی شکر باسه چې خپل نه یې ورکه سوی.

د ارباب خبره زیات د طنز او شوخي انداز درلود خو زما همغه کوچني بهانه پر ځای شول او ژړا مې پیل کړل زما د ژړا سره سم ماشومان هم په ژړا شول چې د ارباب د خندا غږ پورته شو خو جهان په تروش تندی وویل: دا روقیه به زما په ګیر رانسې، دیته ما وویل چې خپل د وریندارۍ سره راسه خو دا بیا وختې د جهانګیر موټر کې تللې.

ارباب په همغه لهجه چې خندا ورځخه خرګنده وه وویل: د واده په ورځ د شزو څخه لاس پریوه چې ستا پر خوله به وکې، دغه ستا مور ته ما وویل چې دې کوچنیانو باندی پکر وساته او یوازی پې مه پریږده خو ته وګوره اول موټر کې هغه تللې.

هغوي خبری کول خو ما خپل مخ د ښیښې خواته اړولې وو او کرار، کرار مې ژړل نن ورځ زما د عمر بدترینه ورځ وه، خپل په ژوند کې مې لومړۍ ځل دومره د یوازیتوب احساس کاوه، زړه مې غوښتل کاش ادی دلته وایې ترڅو د هغې غیږ کې مې ښه د زړه له خلاصه ژړلې وایې، یا کاش بابا وایې تر څو ورته ویلې مې وایې نن زما حق کې څومره ظلم شوی او هغه راته دلداری راکړې وایې،څو شیبې موټر کې خاموشې خپره شول او یوازی زما او کله ناکله د ماشومانو د ژړا غږ د موټر فضا کې پیچل کیدو او ما جهان لیدو چې په ناکراره نظر یې د موټر له ښیښې څخه بار،بار زما خواته راکتل او ځان یې په زوره کنټرول کړې وو تر څو د ارباب په مخ کې ماته جان و قربان ونه وایې او زما د کراریدو کوښښ ونکړی.

په دې فضا او ماحول کې ارباب خپل مخ د موټر د هینداري خواته اړولې و او کرار یئ خندل!

د ارباب دا خندا زما پر عصابو تلل او زړه مې غوښت ورسره جنګ وکړم خو د هغه هیبت او مقام دا اجازه نه راکول چې کوم خبره ورته وکړم او یوازی غوسه مې خوړل، کله چې ومې لیدل زما ژړا هغه نور هم خنده وی نو کراره شوم! د جهان مور څنګه د ده سره ژوند تیره وی؟ جهان که داسې کار وکړې په قران د نیلوفر خبره دو پاره اش کنم، زه ژاړم او دې خاندی؟ تر کوره هیڅ خبره نه ما وکړل نه هم هغوي کله

چې کور ته ورسیدو که څه هم بد حال وو او ټول د ناوی د راوړلو په خوشحالې کې وه خو زه د ټولو څخه خفه وم زه یې هغه کور کې یوازی پریخودلې وم حتا یو غږ یې لا نه وکړې راباندی چې راځه!

نور خبری خو لری بغیر له دې چې د ښځو رقصو ته وګورم یا هم د سپاندی هغه بد حال ته چې ټول کور یې پر دود اخیستې و ماشومان په غیږ خپل د کوټې خواته لاړم د ماښام تر اذانه د دایری او د ښځو د چک چکو او شور ماشور غږ راتلې خو د ماښام اذان وروسته کور کې لږ کراری شوه، ماشومانو ته مې موبایل ورکړو که څه هم چندان نه پوهیدل وربانډی خو د آس د عکس په لیدو خوشحاله وه او آت آت یې چیغی وهل(آس یې نشو ویلې نو ځکه آت یې ویل) کله چې هغوي مې کرار ولیدل زه هم تشناب خواته لاړم خپل کالې مې د یو جوړه ساده د کور کالو سره بدل کړل خپل لاس او مخ مې پریمنځه او بیرته د ماشومانو څنګ ته راغلم.

هغوی تر اوسه د هغه آس عکس ته خوشحاله وه کوم کې چې دوي هم وه او جهان هم عکس کې و خو دوي یوازی آس لیدو نور نه خپل ځان ته یې کتل نه جهان ته! البته مدثر دې منځ کې یو ځل عکس کې د جهان پر عکس لاس کیخود او بابا یې وویل خو ډېر ژر بیرته د آس په خوشحالې کې ورڅخه ورک شو. د هغوي دې کار ته مې خندا راتلل دومره د آس په خوشحالۍ کې ورک وه چې د عکس د نورو شیانو څخه غافل وه سم زمورږ انسانانو پشان خپل په خوشحالۍ کې دومره ورک شو چې هر څه مو لیاده ووځې او فکر کوو دا ژوند خو تل همداسې وو خو نن د هغه ښځو خبرو ما ته زما اوقات راوښود د هغوي په نظر زه یو شهرۍ نازولې او حتا بې لارۍ انجلۍ وم چې د دوي د ارباب زوي باندی مې خدای خبر څه کارونه کړې وه چې د لارۍ څخه مې اړولې وو!

هغه هم داسې اړول چې خپل په نامه ښځه یې لا زما لپاره خوشې کړی وه. هر څومره چې کوښښ مې کاوه دې خبرو ته فکر ونکړم خو ذهن مې راته بار بار ویل چې ایا دا فکر یوازی د هغه ښځو وو یا که ټول کلې زما په اړه داسې فکر کوی؟ د

جهان کورنۍ څنګه؟ هغوی زما په اړه څه فکر کوی؟ زړه مې غوښت د هغوی نظر خپل د ځان په اړه واورم یو رقم وسواسې مرض مې د هغه خبرو وروسته پیدا کړی و، په دی فکرونو کې دومره غرق وم چې د جهان راتګ ته مې هېڅ پام نشو کله چې راباندی غږ کړل نو د وېرې څخه مې اوږی وپریدل او هغه ته چې په حیرت زما و سر ته ولاړ وو وکتل.

- ته کله راغلې؟
جهان په حیرت او تروش تندی راوکتل او ویې ویل: دا درې ساعت کیږی راغلې یم او تاته ناری وهم، فکر دې چیری دی؟
د هغه تروش تندی او منتظر نظر ته مې وکتل او پوهیدم که یو دقه نور د هغه د داسې نظر لاندی پاتې شم نو ټول موضوع به ورته ووایم، او ما نغوښتل د هغه طبعیت خراب کړم نو ځکه په تلوار لځایه پاسېدم داسې حال کې چې د کوټې د دروازی خواته تلم ومې ویل: زه ښه و چې راغلې ماشومانو باندی خیال ساته زه یوځل بهر لاړه شم د واده څخه چې راغلې یم تر اوسه نه یم تللې هسې نه دوي بد فکر وکړې.

او خپل د دې خبری سره سم بغیر له دې چې جهان ته د کوم څه ویلو فرصت ورکړم له کوټې ووتم. د دې څخه مخکې چې دروازه بنده کړم د جهان غږ مې واوریده چې راپسې غږ کړل خو ما ځان داسې ونیو لکه ما چې د هغه غږ نه یې اوریدلې او د زینو پخوا روانه شوم تر څو لاندی منزل ته لاړه شم، که څه هم زړه مې نغوښت خو زما په نظر داسې کوټه کې کښېناستل او ځان قهر نیول د ماشومانو کار و، لا دوه زینې نه وم ښکته شوی چې د دهلیز څخه مې د ارباب قهرجن آواز تر غوږ شو چې ویل یې: انسان یو وار ګورې چې د کور نفران مې راغلې او کنه؟ توي(تاسو) ټول جر،جر ځانونه په موټر کې ځای کړل او یو وار مو و لا نکتل چې دا انجلۍ چیری ده چیری نه ده؟ هغه دوه کوچنیانو سره څه کوی څه نکوی؟

د ارباب د خبرو په اوريد هملته پښه نيولې و دريدم، داسې معلوميدل چې د کور ټول ښځې دهليز کې وه او ارباب هم د نن پکار باندی مواخذه کول چې زه يې يوازی پريخودلې وم. که ووايم زړه مې خوشحاله شو بده ده؟ ولې بده وی؟ حق يې دی سم خبری وخوری زه دا نه وايم چې دوي بايد څلرويشت ساعت پر ما خيال وايې او ماته يې جان و قربان ويلې وايې خو دومره زما حق وو چې دوي راباندی د تلو وخت کې يو غږ کړې وايې، ما هغه واده کې يوازی دوي پيژندل او د جهان د کاکا ټول کورنۍ راته بيګانه وه، داسې حال کې چې د دوی د کاکا، ماما، خاله يا هم عمه کور راتلو خو زما لپاره هغه کور د اوه نسل څخه بيګانه و ما هلته يوازی همدوي پيژندل او دوي هم داسې کار زما حق کې وکړو او زه يې يوازی هلته پريخودم.

د ګلناز غږ مې واوريده چې په نيش او کنايه يې وويل: وې بابا موڅ خو څه په قصده نه وه پريڅدلې د واده ورځ وه بد حال وو فکر مو نسو ورته اوس خو څه قيامت نه دی راغلې.

د ګلناز په دی خبره مې خپل غاښونه سره وچيچل ما بد وکړل چې ومې ويل دا سمه شوی، نه دا تر اوسه همغه د لستوڼې مار ده، زړه مې غوښت ورننوځم او ورته ووايم چې لږ انسانيت هم ښه وی زه ستا کور کې ميلمنه وم او تا داسې زما ميزباني وکړل چې لوڅې پښې بغير د حجاب دې له کور بهر کړم خو د دې څخه مخکې چې د دهليز خوا ته قدم واخلم او دا خبری وکړم د ارباب غوسه ناک غږ مې واوريده چې ويې ويل: دا لا ستا په نظر قيامت نه دې؟ د فيروز خان ارباب مڑور د جهان خان شزه په ټکنده غرمه کې د هغه دونې سړيانو په مخکې لوڅې پشې او بی حجاب راووتل؟

د ارباب په دی خبره زما سترګې له حيرت خلاصه پاتې شوی او د ښځو د حيرت څخه ډک د "وی" غږ مې هم واوريده خو ارباب بغير له دې چې چا ته د خبرو اجازه ورکړی په همغه غوسه وويل: سر له سبا هر چيری ولاړسې دغه يوه خبره به د ټول کورو مجلس وی چې د ارباب مڑور لخ سر او بې چپلکو د فياض خان له کوره يې راشړلې وه. (فياض خان د ارباب ورور د جهان خان کاکا او د بشير خان خسر)

د ګلناز ورخطا او باید ووایم ډاږدلې غږ مې واوریده چې ویې ویل: چا راشړلې بابا؟ حجاب یې په هغه شور ما شور د واده کې ورک ســـ...
ارباب پرینخود ګلناز خپل خبره پوره کړی او په همغه غوسه ناک لهجه چې هره شیبه لاپسې قهرجن کیدل تقریبا پر ګلناز چیغ کړل او ویې ویل: زه تاته بیعقل معلومیژم ها؟ وریندارہ به دې ساده وی او فکر به کوی چې حجاب او چپلکې ورک سوی دی! خو ما ته خو چل نسې راکولې، هغه کور کې ستا خواشې نه وه؟ هغه بله خواشې دی نه وه؟ ایندورګیان او د لیوره شزی دی نه وه؟ یو بل انسان هلته نه وو چې د دې سره کمک وکې او دی ته یو حجاب یا یو جوړه چپلکې ورکی؟

دا دې بیخی د دې چپلې او حجاب د رشتیا ورک سوی وی، هیچا دا نه پیژندل چې دا د زوم خپل ده؟ ها؟ دا چې انګشت نما په ټول مجلس کې معلوم وه چې د جهان شزه ده او د شهر څخه راغلې هغه وخت یو نفر نه و چې ورسره کمک وکي؟ (ارباب څو شیبې خاموش شو او بیا داسې حال کې چې د خبرو مخاطب یې دا ځل د جهان مور وه وویل: ما تاته ونه ویل دا انجلۍ او کوچنیان یې تنها مه پریږده؟ ها؟

د جهان مور ډاریدلې غږ مې واوریده چې ویې ویل: ه.. هغه زما پکر نس...
ارباب د خبرې اجازه ورنکړل او د ګلناز پشان د دې په سر یې هم چیغه کړل او ویې ویل: ستا خو باید دې خبرو ته فکر وایې ...
ستا خو نه باید دیاده وتلې وایې چې دې کورنۍ زموږ سره تر کم حد بغض او کینه ده، یا که په دی دوه شزو کولو او ورکولو ستا هم لیاده وتلې چې هغوي زموږ د وینو تڑې دی.

د ارباب په خبرو مې سر نه خلاصیدو نه پوهیدم د هغه د دې خبرو مطلب څه دی؟ د څه وینو تږی؟ یا د څه قصد؟ خو مغز مې یوه خبره راته واضح کول او هغه دا چې زما د نن فکرونه یوازی فکر نه و؟ هغه یو حقیقت وو ما چې کوم فکر د جهان د کاکا د ښځې په اړه کړی و هغه یو دم صحیح و. خو ولې؟ ولې باید دا کار زما سره وکړی؟ ایا د هغه لور لپاره چې زما د راتګ لس کاله مخکې وفات شوی وه؟ یا د دې لپاره چې فاطمه جهان ونکړل او، رد یې کړل؟ په همدی فکرونو کې وم چې د جونید پر غږ په خود راغلم.

جونید- ادی شه یی؟
- هو ... هو .. ته چیرته وی؟
جونید په مشکوک نظر زما خواته وکتل او بیا داسې حال کې چې خپل لاسونه یې راپورته کول او د خرید پلاستیکان یې ماته خودل کرار یې وویل: تللې وم دوکان ته د مابنام لپاره مې سودا راوړل.

په ګنګس انداز مې"اها" وویل او خپل د کوټې خواته روانه شوم، نه مې غوښتل د دې خبرو د اوریدلو وروسته د هغوی مجلس کې ګډون وکړم، اوس موټر کې د ارباب د خندا پر مطلب پوهیدم هغه پر ما د ریشخند یا هم د ټوکو نه خندل! هغه د غوسې خندل نه پوهیدم چې د دوي منځ کې اخر مشکل څه دی چې د دې دومره خپلوی وروسته تر اوسه یو بل ته په زړه کې دومره کینه او بغض لری؟ یوازی دا دلیل نشې

کیدلې چې ما د هغوی د مړی لور ځای نیولې! ضرور یو بل دلیل د دې ټول خبرو شاته موجود دی خو څه؟

ما تل فکر کاوه یوازی زما خپلوان داسې دی چې زما پر مرګ راضی دی او زما دلیدلو سترګې نلری! خو اوس چې دقیق ګورم زما د خاله لورګاني تر دی حد هم ظالمانې او کینه توزه نه دی منم چې تند لهجه لری او بیحد طعنې واره وې خو داسې نه دی! البته تر اوسه ما هغوی ته دومره حق هم نه دی ورکړی چې تر دې حد ماته بې احترامې وکړی. په نیولې او خفه انداز کوټې ته ننوتلم چې جهان مې د ماشومانو څنګ ته داسې حال کې چې تروش تندی نیولې و ولید زما په راتګ هېڅ پوی نشو همغسې سر یې ښکته و او د عادت مطابق کله چې ډېر فکرمند و نو د غالې له سر هر شې راټولول اوس هم لګیا و د غالې تارونه یې اخوا دیخوا کول کله چې څنګ ته یې کښېناستلم نو تازه یې زما خواته فکر شو.

بغیر د څه ویلو یې دوه سترګی ماته ونیول او په ځیر،ځیر یې راکتل د هغه د داسې نظر پر مطلب پوهیدم جهان چې کله بغیر د څه ویلو داسې کتل مطلب "د انسان پشان اعتراف وکړه د هر هغه خبری او کار په اړه چې زما څخه دې پټ کړی" د هغه د داسې نظر په لیدو مې لومړۍ غوښتل ځان ناګاره واچوم او د ماشومانو سره پر لوبه کولو ځان بوخت کړم خو جهان اجازه رانکړل زما د لاس بند یې کلک ونیو او مجبوره یې کړم تر څو د هغه سترګو ته وګورم، کله چې ډاډمن شو هوش او فکر مې د هغه خواته دې کرار یې وویل: څه خبره وه؟

پوهیدم چې مطلب یې واده کې زما د هغه ناڅاپه حالت څخه و خو ما ځان ناګاره واچو او مې ویل: څه؟
زما په دی خبره جهان زما لاس ته زور ورکړو او په کلک لهجه داسې حال کې چې تندی تروش نیولې و وویل: زما سره ساتیری مکوه هوسی! سم واضح ووایه څه چل و غرمه؟ ستا طبعیت ولې یو وار خراب سو؟ چا درته څه وویل؟

ده جهان دی خبری مشکوکه کړم، ولې جهان هره شیبه پوښتنه کول چا درته څه وویل؟ مطلب د ده فکر هم د ارباب پشان دی؟ او فکر کوی چې د کاکا کورنۍ ضرور زما سره بد رفتار کړی؟ ولې دوی دومره خپل د کاکا په کورنۍ باندی بد ګمان دی؟
همدا پوښتنه مې ورځخه وکړل او ومې ویل: تاسو ولې خپل د کاکا په کورنۍ تر دی حد بدګمان یاست؟
زما په دی ناسپاه پوښتنه د جهان وریخې له حیرت پورته شوی خو د څو شیبو وروسته یې کرار وویل: زه پر هغوی بدګمان نه یم خو...
- خو څه؟

جهان- خو چندان د اعتماد قابل هم نه دی(جهان د دې خبری وروسته خاموش شو او د غالې ګلانو ته پر کتو شو، د ښه شیبه سکوت وروسته یې ناڅاپه بحث بدل کړو او ویې ویل: زه دا خبری پریږده هر چا چې هر شې ویلې بد یې کړی(بیا یې په خندا او شیطنت وویل: ماته یو خبر راغلې.
که څه هم زړه مې غوښت پوهه شم چې ولې دوي خپل د کاکا پر کورنۍ تر دې حد مشکوک او بد ګمان دې خو کله چې جهان بحث بدل کړو نو ما هم نور خبره یو پر دوه نکړل او ومې ویل: څه خبر درغلې؟

زما په دی خبره جهان په شیطنت زما د لاس بند خپل لاس کې پورته او ښکته کړو او داسې حال کې چې زما د لاس بنګړې خپل پر ګوتو اخوا دیخوا کول ویې ویل: خبر راغلې چې یو چا نن په واده کې اور لګولې وو؟!

په حیرت مې وویل: واده کې اور لګولې و؟ چا اور لګولې و؟ کوم ځای اور اخیستې و؟
زما په خبره جهان په کټ،کټ په خندا شو او ویې ویل: یا مطلب مې هغه اور نه و، مطلب مې خپل په رقص باندی اور لګولې وو!

تازه د جهان د خبری پر مطلب پوهه شوم هغه اشاره زما اتڼ ته وه چې واده کې مې کړی وو، د شرم څخه مې شونډه وچیچل خو یو خبره مې ذهن ته راغلل او د شرم

ځای حیرت ونیو او ومې پوښتل: ته څنګه خبر شوی؟ (په مشکوک نظر مې ورته کتل باور مې نه راتلو چې جهان دی د ښځو مجلس ته راننوتې وی! او زما اتڼ دی لیدلې وی! زما په نظر جهان زما په فکر پوه شو ځکه په خندا یې وویل: جونید راته وویل هغه لکه چې ته لیدلې وی بیا ماته یې وویل، او لکه چې ستا اتڼ یې هم سخت خوش سوی وو ځکه هره دقه یې ویل ادی دسی شایسته رقص کوی!

د جهان په دی خبره مې وخندل او ومې ویل: جونید لیونې دی چې زما رقص یې خوښ شوی، د هغه ډلې بدترینه کس چې ټول د اتڼ حلقه یې خرابول زه وم.
جهان- نچ ته دې ورقصیژی او بیا خراب؟ دا خو امکان نلري.

جهان د مابنام د ډوډۍ تر تیار کولو کوټه کې ناست او عجیب به وی خو ما ورته هغه خبری کوم چې ویل مې نه یې کوم ورته ټول مې ورته وکړل، هغه هم په عادی رقم نه، سم په غیبت او شیطنت مې ورته وویل چې هغوي څه خبری کول او زما سره یې څنګه رفتار کاوه که څه هم زما د خبرو په لومړۍ کې د جهان تندی تروش شو او د څهرې څخه یې غوسه معلومیدل خو دا چې ما ورته د غیبت او ګیلې پر انداز هغه خبری کول نو زما خبرو ته یې خندل، کله چې ښه مې خپل زړه تش کړو او خاموش شوم نو جهان په خندا او شیطنت وویل: شه نو شه نازولې! تا ولې پر ما ناره کول؟

د هغه په دی خبره چې اشاره یې د هغه ښځو خبرو ته وه بد، بد مې وروکتل او ومې ویل: هو نو تخو یوزارسیف د زمانې وی چې ما پر تا ناره کول.
زما په دی خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: شک مکوه زه دغسې شایسته یم، خو و دې نه ویل دا تعویذ دې نو په کوم مولوې کړی و چې زه دی دسې خپل لیونې کړم ها؟
- د خدای شکر دې چې عمر کې مې یوازینې کس چې لیدلې نه دې همدا تعویذ لیکونکي او مولوې دی.
جهان په شیطنت وویل: نو دا تعویذ راوړی چا وو درته؟

د جهان دې خندانه او شیطان لهجې ته مې چې وکتل نو ما هم په شیطنت وویل: پیریانو.

زما په خبره د جهان د خندا غږ بیا پورته شو او ویې ویل: بووووو خطرناک نو پیریان هم لری نازولې؟
- هو هغه هم یو دانه نه دې یو لشکر دی.

زما په دی خبره جهان بیا په لوړ غږ پخندا شو چې ما د ماشومانو خواته وکتل ترڅو وګورم چې څه کوی؟ زمونږ د خبرو وخت کې ماشومان د کوټې د دې سره تر هغه سر تلل کله ناکله هم راتلل د جهان پر اوږو او ملا ختل یا هم زما په غیږ کې کښیناستل خو عجیب وه نه یې ژړل! کنه کور کې کله چې زه ورسره یم یوزای نه ټینګ کیږی او چغې بوغې شروع کوی خو دا چې نن جهان کوټه کې و دوي دواړو هم نور د چا بهانه نکول او زمونږ دواړو شاوخوا ګرځیدل راګرځیدل، د ماښام ډوډۍ وخت کې که څه هم زړه مې نغوښت لاندی لاړه شم خو کوټه کې پاتې کیدل هم ښه نه وه، هغوي که څه هم ملامت وه خو بیا هم د ګلناز خبره له قصد دوي کوم کار نه و کړې که کوم قصد او کینه وه هغه هم د جهان د کاکا کورنۍ کې وه نه د جهان کورنۍ کې.

په همدی خاطر لاندی لاړم او هلته په تلو د لومړۍ ځل لپاره خپل پر پریکړی مې افتخار وکړو! ځکه ټولو له یو سره زما څخه بخښنه وغوښتل، بلخصوص د جهان مور او د دوي دا بخښنه او دا دلداری او دلجوی کول مطلب هغه قصد او کینه کې دوي نه وه شامل. او دی خبری واقعاً زه خوشحاله کړم ځکه دوي زما کورنۍ په حساب راتلل او هیڅ مې زړه نغوښت د دوي سره دې زه کوم کینه او بغض وساتم.

کله چې هغوي خپل په هغه کار پښیماني ښودل او زما څخه یې معزرت غوښت نو ما هم په ریلکس او په مسکا باندی ټولو ته ویل" کومه خبره نشته، خیر دی دا خبری خو ودونو کې راځې او تیر شو هیر شو" او د داسې فلسفې جملو پر ویلو هغوي ته مې وویل چې ستاسو څخه خفه نه یم خو د ګلناز سره مې چندان خبری ونکړل زما په نظر ګلناز که څه هم د جهان خور وه خو زیاتر خوی او خاصیت یې د کاکا د

کورنۍ خواته تللې و او د هغوي طرف يې خپل د ورونو او پلار څخه زيات نياوه او يو رقم دا هم راته په هغه کارونو کې چې نن د دې خسر خيلو زما سره کړې و ملامته ښکاريده، البته هغې هم چندان ماته توجه ونکړه، حتا يوځل يې لا د نن پکار د افسوس اظهار ونکړو، او دا کار يې زه نوره هم ډاډمن کړم چې دا خپل د خسرو خيلو پخوا ده.

د ډوډۍ خوړلو وروسته هر يو خپل د کوټې پرخوا روان شو او څوک دهليز کې د چای څښلو لپاره پاتې نشول ځکه ټول د واده د کارونو څخه ستړی وه. زه هم د کوټې خواته روانه شوم خو ياد ته مې راغلل چې جهان بغير د چای څښلو څخه نه ويده کيږی نو مجبور لاره مې بدله کړه او د آشپزخانې خواته لاړم يو دوه پيالې چای مې پر ګاز کيخودل او په تمه شوم تر څو جوش راشې، همغه حال کې مې د ناوی د کوټې خواته فکر شو زما په نظر د کور بدترينه کوټه يې بشير ته ورکړی وه، دې کوټه کې ما يو څو مياشتې تير کړی وه او زما په نظر بيحد عصاب خراب کوونکي ماحول کې شتون درلود.

يعنې يوخوا د ارباب د کوټې څنګ په څنګ وه د بلخوا د کور منځ و، يعنې همدا چې دروازه خلاصه شوی وايې ټول کور ته ښکاريدل چې کوټه کې څه خبره ده؟ البته دوي زما په نظر د دروازی خوا ته پرده لګولې وه خو د غږ سره به يې څه کار کاوه؟ زه دې کوټه کې خپل د حمل اخری څو مياشتو کې کله چې ډاکټرې راته وويل چې نور به په زينو زيات نه پورته کيږی دلته اوسيدم او هې چې څومره پعذابه وم، د حمل اخر څو مياشتو کې زما بدن د نرمال حالت څخه وتلې وو او بيحد پرسيدلې وم نو د شپې لخوا به زياتر وخت لاسونه او پښې مې درد کول يوه شپه د درد با وجود زړه مې هم تنګ و نو نيمه شپه له کوټې ووتم بغير له دی چې جهان راويښ کړم، همدا چې ما دروازه خلاصه کړه د هغه خوا ارباب هم خپل د کوټې څخه راووت لکه چې د دروازی د خلاصيدو غږ يې اوريدلې وو!

او زه څومره شرمنده شوم کله چې هغه پوښتنې کول پیل کړل چې درد لري؟ چیرته روانه یې؟ کوم مشکل لری؟ او خلاصه چې ګز،ګز د ځمکې ووتم، په هر حال زما په نظر د بشیر حق کې ظلم دی چې دا کوټه یې ورکړی، بیچارګان د واده اول شپه یې شور لا نشې خوړلې. په دی فکر مې خندا راغله استغفرالله اصلاً پر ما یې څه چې شور خوری او کنه؟ نور مې د دې موضوع په اړه فکر ونکړو او د چای د دم کولو وروسته خپل د کوټې خواته روانه شوم. جهان د کوټې کونج کې خپل پټو هوار کړې و او پر لمانځه ولاړ و، عجیب وه جهان تل خپل پر پټو لمونځ کوه بغیر د دانه،مانه وختونو څخه چې پټو به یې نه و نو پر جای نماز به یې لمونځ کاوه!

ماشومان خواته مې وکتل چې د جونید څنګ ته ناست وه او هغه زما موبایل کې ورته یو شئ ښودو او د هغه ځای څخه چې ماشومانو د خوشحالۍ څخه لاسونه خوځولو پوهه شوم بیا د آس عکسونه ګوری، دا آس د دوي بیحد خوښ شوی و او هر دقه یې چغې وهل آت، آت د چای ترموز او پیاله مې پر فرش کیخودل او د هغوي خواته ورغلم زما پر نړدی ورتلو جونید زما خواته وکتل او داسې حال کې چې موبایل یې د ماشومانو لاس ته ورکو یو نظر یې د جهان خواته چې پر لمانخه ولاړ وو وکړو او بیا زما خواته یې وکتل د هغه په داسې کتو راکتو پوهه شوم چې غواړی یوه خبره وکړې خو د جهان شتون کې ویلې نشې، نو ځکه په کراره مې وویل: څه خبره ده جونید؟

زما په خبره جونید یو ځل بیا د جهان خواته چې پر لمانځه بوخت و وکتل او زما پشان کرار یې وویل: ادې هغه ... کله ځو کور ته؟
د هغه په دی خبره نرۍ مسکا مې پرشونډو راغله د جهان پر خلاف چې د شهر څخه یې هره ورځ شکایت کاوه جونید د کابل سره عادت کړی و او اوس هغه هم زما پشان په دی ماحول کې زړه تنګ شوی و.
په نرمه لهجه مې ورته کرار وویل: یو، دوه، ورځې نور هم شاید پاتې شو د هغه وروسته ځو لخیره.

جونید- هغه .. ادی کله چې کابل ته ولاړسو نو ... نو ته بابا ته وایې چې ماته اجازه راکې زه د *** مکتب کې داخله وکم؟

د جونید په دی خبره مې په حیرت وروکتل کوم مکتب چې هغه یاد کړو هغه مکتب نه وو، بلکې بهتره به وی چې ووایم لنډغر خانه وه! د کابل په سطح یو د بدترینه مکتبونو څخه و چې د درس لځایه چرس، لوچکې، او لنډغری پکې زده کیدل البته استادانو نه زده کول بلکې د هغه ماحول شاګردان همداسې وه د هغوي ورونه، پلرونه او کورنۍ ټول لنډغر وه او اولادونو یې هم د درس پر نوم هغه مکتب خپل د لوچکي اډه جوړه کړی وه، په ورځطای مې ورته وویل: ولې غواړې هلته لاړ شې؟ ستا خپل مکتب خو ډېر سم دی.
جونید- هغه ... ادی زما ملګری هلته تللې او هغوي ویل هغه ځای ډیر سم دی ته هم راسه، خو زه پوهیږم چې بابا ماته اجازه نه راکوی خو که ته ورته ووایـ...

خبری ته مې پرینخود او داسې حال کې چی کوښښ مې کاوه غږ مې کرار اوسیږی ومې ویل: ستا لکه چې زړه دې ما خپل پر پلار خوشې کړی؟
جونید- نه ... ادی ... هغه ..
بیا مې خبری ته پرینخود او ومې ویل: هغه مکتب نه دی جونید! هغه یو لنډغر خانه ده ما خپل ټول عمر هلته تیر کړی هوښیار انسان د هغه مکتب په زر متری کې نه خپل ځې او نه هم خپل ماشومان پریږدی او ته غواړی هلته لاړشې؟

زما په خبره جونید په حیرت راوکتل او ویې ویل: خو زما ملګری هلته تللې او هغوی ویل ډېر سم مکتب دی؟
- خپل ملګرو ته ووایه چې تاسو هم که درس ویل غواړی نو بیرته راشې،ځکه هوښیار انسان داسې خراب ځاینو ته نه ځې، او تا زما سره وعده کړی وه چې ډاکټر کیږی! نو د دې لځایه چې خپل د ملګرو پسې شې خپل درس ووایه او هو دا تل په خیال کې ساته که خدای نکرده کوم ورځ تا کوم غلط کار وکړو نو ستا څخه مخکې ستا پلار ما مړه کوی، تخو نغواړی ما دې ټول خلکو ته شرمنده کړی؟

زما په دی خبره جونید سر ښکته واچو او کرار یې وویل: یا هېڅکله هم نه.
د هغه د دې معصوم څهرې په لیدو زړه مې طاقت ونکړو نږدی شوم او سر مې ورځخه ښکل کړو ما نغوښتل ورسره تنده لهجه وکړم خو د هغه دا خبری زه وېرولې وم هغه مکتب ډېر غلط ځای و او ما هېڅ زړه نغوښت جونید دې د هغه په اړه فکر لا وکړی تلل خو لری زه لا د جونید څخه کامل لری شوی نه وم چې د جهان دروند غږ مې خپل د شا څخه واورید.

جهان- خیرت خو دې؟ ستوی(ستاسو) دواړو څه بنګ، بنګ دی؟ ما ته هم ووایست.
جونید په ورخطا او وېرېدلې نظر زما خواته راوکتل که څه هم ما هېڅکله جهان نه ولېدلې چې په جونید دې لاس پورته کړې او هغه ووهې خو بیا هم جونید ورځخه ډاریدو او دا ماته عجیب وه!
- هېڅ خبره نسته خیرو خیرت دی، مورږ مور او زوی یو دقه مجلس کاوه.
زما په دی خبره جهان داسې حال کې چې پر نالې کښېناست او ترموز یې د ځان خواته کش کاوه په مشکوک لهجه وویل: امهممم دا مجلس یو څه په زوره وکې چې زه یې هم واورم، ولې داسې په پټه یې کوی؟

نه مې غوښتل جهان په دی خبره پوهه شې، ځکه سل پر سلو کې زه یې ملامته کولم او ویل یې دا ستا د لاسه داسې شوی او ستا نازونو داسې کړی، نو ځکه جونید ته مې کرار اشاره وکړل چې د کوټې څخه ووځې او هغه هم د خدای غوښتې په یو جست له کوټې ووت د هغه په تلو جهان په تروش تندی زما خواته وکتل او ویې ویل: چشې درته ویل چې تا دسې جر خبره پټه کړل او هغه دې د کوټې وباسې؟
د هغه د تروش تندی په لیدو کرار لځایه پاسیدم او د هغه څنګ ته لاړم دا دومره وخت کې د جهان پر دی یو خاصیت ډېره ښه پوهه شوی وم او هغه دا چې جهان هر کله خفه، قهر، غوسه یا هم پریشانه وایې نو باید څنګ ته یې او نږدی ورغلې وایې!

ځکه په دې وخت کې هر څومره چې هغه ته نږدی شوی وایې هغومره د هغه غوسه ژر سړه کیدل خو که مخ مې ورځخه اړولې وایې یا جواب مې نه وایې ورکړی نو

هغومره يې د غوسې اور زيات کېده په همدی خاطر نږدی څنګ ته يې کښيناستلم او داسې حال کې چې د هغه د لاس مې د چای ترموز اخيست او ورته چای مې اچول په خندانه لهجه مې وويل: کومه غټه خبره نه وه ويل يې کله ځو کابل ته؟ لکه چې د هغه مکتوبه شروع شوی؟

زما په دی خبره د جهان تندی لاپسې تروش شو او ويې ويل: نو ولې ماته ونه ويل؟ دا درې ساعت دلته زما سره ناست وو.
په همغه خندا او شيطنت مې وويل: تا دسې تندی تروش نيولې څوک جرئت کولې شې چې کوم څه ووايې؟
زما په دې خبره جهان بد، بد راوکتل چې زما خندا لاپسې زياته شوه.
جهان- څوک جرئت کولې سې او کنه ته يې شه کولې سې.
د هغه په دی خبره په شيطنت مې ورته سترګک ووهل او ومې ويل: زه خو همداسې شجاع او دلاوره يم شک مکوه جناب.
زما په شيطنت او خندا بلاخره د جهان د تندی ګونځې خلاصې شوی او په سترې لهجه يې وويل: جر ځايونه واچوه چې د سترې څخه دسې مړ، مړ يم.

د هغه په دی خبره په غمژن نظر مې وروکتل نن د رښتيا هم چې د سترې ورځ وه ټول يې د لاس او پښو واچول بلخصوص سړيان او بيا بيچاره جهان! هغه يو ځل سړيانو ته په ډوډۍ ورکولو کې سترې شو، بل ځل بيا زما له لاسه ښځو ته په ډوډۍ راوړلو کې نو ځکه په زړه سوانده لهجه مې وويل: کوم ځای دې درد کوی؟ غواړې درته چاپی کړم؟ (ماساژ)
زما په دې خبره د جهان پر شونډو نرۍ مسکا راغله او ويې ويل: لکه چې ساتيری، ساتير کې بوډا سوم نازولې؟! ځکه چې ملا مې درد کوی.
د هغه په دی خبره مې خندا راغلل او ومې ويل: بوډا خو د اول وې جناب يوازی اوس دې بوډاتوب خپل نښانې ښکاره کوی.

زما په خبره جهان هم پخندا شو او داسې حال کې چې خپل د پیاله چاې څخه یې غړپ کاوه زما او د ماشومانو خواته یې اشاره وکړل او ویې ویل: څه وکم توې(تاسو) درې سرو بوډا کړم.

غوښتل مې ورته ووایم چې د اول بوډا وی او پر مورِ باندې خپل بوډاتوب مه اچوه، خو پوهیدم که جهان ته زیات بوډا،بوډا ووایم هغه غلط فکر کوی او شاید جنګ وکړی، او دا راته څو ځله ثابته شوی وه جهان څو ځله په دی لفظ زما سره جنګ کړی و نو ځکه بحث مې بدل کړو او ومې ویل:

- اوس غواړی چې ملا دې درته چاپې کړم کنه؟
زما په دی خبره جهان په خندا وویل: غوشتل څه کوی چې زه خو ورته مړ پروت یم، خو اجازه راکه چې دا پیاله چای وچشیم بیا د هغه نه بعد.

بغیر د څه ویلو پاسېدم تر څو وګورم ایا شړشم یا ویکس شته چې وربانډی د جهان ملا غوړه کړم او چاپی کړم کنه؟ ادی تل د بابا ملا یا زنګون چې درد کاوه نو په شړشمو یا هم ویکسو یې غوړ کاوه او ویل به یې چې شړشم او ویکس درد کم کوی، نحو ځکه زه هم د هغه پسې په ګرځیدو شوم خو متاسفانه زه هیڅکله خپل د مور پشان سامان کاره نه وم چې دا رقم شیان دی زما وسایلو کې موجود اوسیږی، جهان چې زه د ګرځیدلو حال کې ولیدم نو ویې ویل: د چشې پسې ګرځې؟

- ګورم شړشم یا ویکس سته چې ستا ملا وربانډی غوړه کړم کنه؟
جهان- ایله کوه راسه دغسې چاپی که ضرورت نسته.
- نچ ملا دی غوړه شې لږ نرم کیږی او چاپقط هم سم کیږی.
جهان- امهمم.

جهان نور څه ونه ویل چې زه بیا لګیا شوم خو نه ویکس وه نه هم شړشم! اخر د مجبوری څخه مې واسلین راوخیست او په ناراضه انداز مې د جهان خواته ونیول چې هغه په خندا وویل: زه راځه دا واسلین هم غنیمت دی.

د مجبوری څخه مې همغه راواخیستل او د جهان خواته ورغلم ترموز او د چای پیاله مې د هغه له څنګ لرې کړل او ورته مې وویل: خپل کمیس لری کړه.
زما په دی خبره جهان په شیطنت وویل: په سترګو، بل امر؟

بد، بد مې وروکتل او تر څو چې جهان خپل د کمیس پر ویستلو لګیا و ما د کوټې دروازه بنده کړه! د جهان کورنۍ په سور نه وه برابره هسې د هغه بل ځل کار به شوی وی او د نیلوفر خبره آش نخورده او دهن سوخته به اوسیږو! (دا یو فارسی متل دې چې مطلب یې یو کار یې کړی نه وی او د هغه سزا ورکړی شې.) د دروازی بندولو وروسته د جهان خواته وګرځیدم او کله چې بغیر د کمیس مې ولیدی نو د شرم څخه مې خپل شونډه وچیچل زما په نظر زه د نړۍ یو د لیونې ترینه انجونو څخه یم!؟ او هغه ځکه چې داسې عجیب غریب شیان مې خوښیږی که یو چاته ووایم نو ضرور د لیونې لقب راکوی.

مثال زما د جهان د ږیرې سپین ویښته تر دې حد خوښیږی چې هره شپه یې د خوب څخه مخکې شمارم! داسې حال کې چې شاید د نورو انجونو نه خوښیږی د خاوند ویښتیان یې سپین اوسیږی خو زه لیونې مینه یم په هغه تار د سپینو ویښتیانو، بل دا چې ما د جهان د سینې ویښتیان بیحد خوښیږی! البته د دې لپاره یو اسلامې دلیل هم لرم زمور د دنیات استادې ویل د کوم سړی د سینې ویښتیان چې زیات وی هغه دلاوره او شجاع دی او ویل یې د پیغمبر"ص" د سینې ویښتیان زیات وه! داسې حال کې چې د اوس وخت زیاتر هلکان زه وینم چې خپل د سینې ویښتیان اخلې او سومره بد مې راځې د داسې کسانو څخه.

دا ټولو شیان شاید ځینې انجونو خوښ وی خو تر ټولو عجیب خاصیت چې لرم چې پر ویلو یې شاید بیخې د لیونیانو لقب وګټم هغه دا دې چې جهان یو عادت لری کله چې غواړې خپل غوسه کنټرول کړې یا هم زیات فکرمند وی نو خپل د ږیرې څو تاره ویښتیان پر لاس باندی تر غاښ لاندی کوی! او دا کار یې ما لیونې کوی یعنې دومره

دې حالت کې زما په نظر ښایسته معلومیږی چې حد نلری! خپل په لیونې فکرونو کې ورکه وم چې د جهان په شیطان غږ پر خود شوم.

جهان- نه وم خبر چې زما لوڅ بدن دې دسې خوشیژی چې دا درې ساعت په کتو نه مړیژی! باره هره شپه کمیس باسم څنګه خوشه دې ده؟
د جهان په دی خبره د شرم څخه تر ځمکې ووتم او د دې لپاره چې خپل ځان د هغه حالت بچ کړم ومې ویل: نه .. نه زما فکر بل ځای و اصلاً تا ته مې نه کتل.
جهان داسې حال کې چې هغه شوخ او شیطان نظر راته نیولې و او د شیطنت څخه یې هغه تور سترګو عجیب برق واهه ویې ویل: کوم کارونو کې دی فکر وو؟ ما ته هم ووایه شاید کمک وکولې سم؟

پوهېدم که هرڅومره د شرم څخه سره او سپین شم هغومره جهان خپل شیطنت ته دوام ورکوي نو ځکه شرم مې پریخود او داسې حال کې چې د هغه خواته ورتلم ومې ویل: خپل ګمان پر ما مکوه جناب هغه ته یې چې تل غلط،غلط فکرونه کوې ما یوازی دیته فکر کاوه چې ... چې .(نه پوهیدم ادامه کې څه ووایم؟) چې جهان په شیطنت او خندا وویل: چې چشې نازولې؟ ها؟ لکه چې درواغ دې نه سره برابر کیژی؟ ضرورت نسته درواغ ووایې یو خبره وکه ځان خلاص که، ومنه زما بدن ته دی کتل او شیطانې فکرونه دې کول څه بیګانه خو نه یم، میړه دې یم په دی خبره لا خوشحالیژم.

د جهان په دی خبره د شرم څخه تکه سره شوم او تقریبا په چیغه مې ورته غږ کړل: جهـــــان.
زما په داسې لهجه د جهان خندا لاپسې زیاته شوه او زما پشان په کلک یې وویل: جـــان جهـــان چشې دې نازولې؟
- یوځل بیا داسې خبری وکړی اصلاً ملا دې نه چاپې کوم.
جهان داسې حال کې چې کوښښ کاوه ونه خاندی ویې ویل: اوس ما چشې ویلې چې ته دسې وایې؟

ما بغیر د څه ویلو مې وروکتل چې جهان کرار وخندل او داسې حال کې چې پر نالې پړمخې څملیده ویې ویل: څه شه دی نور شې نه وایم راسه.

یو څو ژوره نفسونه مې واخیستل او څنګ ته یې نږدې شوم لومړۍ مې واسلین خپل پر لاسونو ښه ډېر ووهل کله چې لاسونه مې ښه غوړ شول نو د جهان پر ملا مې ووهل، کله چې لاس مې د هغه پر ملا ولګید حیرت مې وکړو د جهان بدن بلخصوص ملا یې بیحد ګرم وه لکه چې تبه یې وی؟ فکر مې وکړو شاید د رښتیا تبه یې وی نو ځکه لاس مې د هغه پر نیم تندی چې د بالښت څخه ښکاریده کیخود خو مخ یې دومره نه و ګرم! زما په دی کار جهان په خندا وویل: ملا مې درد کوی شایستې نه تندی.
- غوښتل مې وګورم چې تبه خو نلری؟
جهان- یا تبه نلرم.

- نو ملا دې ولې ...(ناڅاپه مې یو خبری ته فکر شو، د انسان د بدن کوم ځای چې ډېر درد ولرې نو هغه ځای ګرم کېږي او داسې وی لکه تبه چې لری،کله ناکله هغه درد پر ضعیف کسانو کامل تبه هم راوړی خو پر جهان پوره تبه نه وراغلې یوازی ملا یې داسې تکه سره وه لکه اور چې ورباندې بل وې! باور مې نه راتلو د دومره درد باوجود ناست و او پر ما یې ټوکې کول؟)

- ستا ملا ډیره درد کوی؟
جهان همغه حال کې چې نیم مخ یې پر بالښت و د شونډو لاندی کرار وویل: نچ دونې درد نکوی لږ رګونه یې شخ سوی.
- خو زه فکر کوم چې زیات درد کوی؟
زما په دی خبره جهان کرار وخندل او ویې ویل: ته یې لږ چاپی که زیات او کم پسی ایله کوه.
د جهان په دی خبره نور مې څه ونه ویل او کرار، کرار مې ملا ورځخه چاپی کول

شروع کړل څو شیبې چې تیری شوی جهان کرار وویل: اخ دغه ځای یو څه کلک چاپې که ټول درد د دغه ځای دی.

د جهان په دی خبره لاسونه مې بیرته د هغه ځای پخوا روان شول کوم چې جهان د چاپې کولو غوښتنه کړی وه، په همدی وخت کې د ماشومانو فکر هم زمونږ خواته شو او دواړه زما څنګ ته راغلل مدثر غوښتل د جهان پر ملا پورته شې خو ما پرینخود او ومې ویل: نې بابا بو بې دې(دوي خونږ ته "بو بې" ویل نو ما هم کوشښ وکړو د هغوي پر لهجه پوه یې کړم، کله چې ومې ویل بابا "بو بې"دې نو دواړو په حیرت د جهان خواته وکتل چې جهان په خندا وویل: دونې هم نه یم بوډا شایستې چې د دوه کوچنیانو د وزن طاقت ونلرم، ستا چاپې کول باره بس دې یو ګړی ایله کړه دا پهلونان مې چاپی کړی.

غوښتل مې منع یې کړم ځکه زما په نظر د ملا درد یې زیات و خو جهان اجازه رانکړل او ماشومان ته یې وویل چې پر ملا یې پورته شې هغوي هم کله چې خپل د پلار خبره واوریدل نو زما خبرو ته یې زره اندازه لا اهمیت ورنکړو او د جهان پر ملا پورته ښکته کیدل یې پیل کړل چې جهان په خندا وویل: ستا لاسونه دې درد نکوی نازولې خو پر خوا دې بده ونه لګیژی ستا د چاپی کولو څخه د دې کوچنیانو ختل ډیر فایده وکړل فکر کوم ملا مې تازه یوځه سره نرمه سوه تا دسې کرار، کرار زما پر ملا لاس وهې چې د چاپې د ځای مې فکر کوی چې تخنوی مې.

د جهان په دی خبره که څه هم خندا راغلې وه خو د دروغو مې تروش تندی کړو او ومې ویل: ما فکر کاوه چې ملا دې ډېره درد کوی نو ځکه کرار مې چاپی کوی.
جهان په خندا وویل: تا فکر وکی چې سړی ولاړی بوډا سو کلک یې مه چاپی کوه چې هسی نه هډوکان یې مات سې؟

د جهان په دی خبره نور مې خپل خندا کنټرول نشو کړی او په خندا شوم چې هغه هم زما په خندا وخندل، ماشومانو څو شیبې د جهان په سر او ملا وختل او کله چې ستړی شول نو ژړا یې پیل کړل زه هم پاسېدم ځایونه مې ورته واچول او څملول

مې تر څو ویده شې هغوي هم خوب راغلې و نو ډېر ژر ویده شول.کله چې د ماشومانو څخه فارغه شوم او د جهان خواته وګرځیدم نو هغه مې همغه حال کې پرې مخې ویده ولید نیم مخ یې راته ښکاریدو چې په تندی باندی نرۍ کرښه وه او دا کرښه ما ته د درد ښکاریدل! ځکه جهان خوب وخت کې تندی نه تروش کاوه خو اوس چې تندی تروش نیولې مطلب درد لری!

شاید دومره درد یې نه درلود خو زما زړه ورته ناکراره وو، پاسیدم د کوټې د پکې درجه مې ښکته کړل دومره ګرمې نه وه یخه هوا د ملا لپاره یې شه نه وه بلخصوص اوس چې لوڅ پورت و ملا یې نور هم په درد کېږي که څه هم د پکې درجې په ښکته کولو کوټه یو څه ګرمه شوه خو بیا هم یو نرۍ کمپل مې پر جهان واچو او څنګ ته یې څملیدم غوښتل مې د تل پشان د هغه مردانه لاسونو منځ کې په غیږ کې ویده شم خو، جهان پرمخې څملیدلې و او ملا یې هم درد کول نو نه کیدل چې غیږ ته یې ورشم،بد عادت کړې وم ژمې کې بهانه مې جوړه وه ویل مې هوا یخه ده ستا غیږ ګرم دې خو اوس په دی ګرمې کې بهانه هم نه جوړیدل نو ځکه همغسې څنګ ته یې څملیدم او د هغه نیم مخ د ږیری یوخوا سپین ویښتو ته په کتو خوب ویورم، نه پوهیږم څومره به ویده شوی وم خو دومره پوهیدم چې لا سهار نه دی شوی چې د کوټې دروازه وټکیدل.

د خوب څخه ډکې سترګې مې په زوره خلاصې کړی جهان په درونده خوب ویده و او د دروازی غږ یې بیخې اوریدلې نه و لومړۍ مې غوښتل هغه راویښ کړم چې وګوری څوک دی چې دروازه ټکوی؟ خو د هغه خوبولې څهری ته په کتلو زړه مې ونشو او خپل لځایه پاسېدم داسې حال کې چې ټکرې مې پر سر سم کاوه او د دروازی خواته تلم غږ مې وکړو: څوک یې؟

د هغه خوا څخه کوم ځواب رانغې که څه هم لږ ډاریدلې وم خو د دې فکر پر کولو چې د ارباب کور کې یو او ټول د جهان کورنۍ ده او کوم بیګانه کس نشته لږ مې زړه جمع شو او دروازه مې خلاصه کړه، د کوټې د ګروپ رڼا دباندی لګیده او په همغه

پیکه ړنا کې ما د بشیر قد او قامت وپیژنده د هغه په لیدو مې حیرت وکړو د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووایم هغه په نیولې غږ وویل: کاکا بیده دی؟
په دی نیمه شپه د بشیر په لیدو مې بیحد حیرت کړې و خو کله چې سترګې مې لږ د تیاری سره عادت شول او د هغه بد حالت او سري سترګي مې ولیدی نو حیرت مې په وحشت بدل شو.

د هغه ګډوډ ویښتیان چې ښکاریدل بار،بار یې لاس پکې کش کړی د کمیس تښی چې خلاصوی او اخر کې سری سترکي لکه د وینو یو پردی باندی چې پوښل شوی وی و ډاره کړم په تلوار مې وپوښتل: خیرت خو دی؟ څه شوی؟
بشیر لکه چې زما غږ بیخې نه اوریدو او یو بل نړۍ کی و یوازی په بې کرار حالت وویل: خپل د خیره کاکا یو وار راویش که لژ کار لرم ورسره.

د هغه داسې بی تاب حال په لیدو بې اختیاره څو قدم شاته شوم او د جهان خواته ورغلم، د بشیر حالت ما ته هېڅ عادی نه ښکاریدو په همغه لړزانه لاسونو مې جهان وخوځاوه او ورباندی غږ مې کړل: ج... جهان.
زما په غږ او خوځولو جهان خپل سترګې نیم کښې خلاصې کړی او کرار یې وویل: هوممم!؟
کوښښ مې وکړو چې غږ مې ونه لړزیږی تر څو جهان ورخطا نشې په بیحد کرار غږ مې وویل: بشیر راغلې لکه چې ستا سره کار لری؟
د بشیر د نوم پر اوریدو د جهان سترګې پوره خلاصې شوی او خپل ځای کې کښیناست همغه حال کې نظر د کوټې په خلاصه دروازه ولګید داسې حال کې چی خپل د کمیس پسی ګرځیدو کرار یې وویل: خدای دی کی څه خبره ده په دی نیمه شپه؟

د جهان کمیس لومړۍ ما پیدا کړو د هغه څنګ کی و داسی حال کې چی کمیس مې د هغه لاس ته ورکو د هغه پشان په کراره می وویل: حالت یې ماته ښه نښکاری.
زما په دی خبره جهان په تلوار خپل کمیس واچوه او بغیر له دی چی تښی وترې د

کوټې ووت زه هم څو ګامه ورپسی شوم او د جهان غږ مې واوریده چې بشیر ته یې وویل: خیرت خو دی؟ بابا شه دی؟

د جهان په خبره تازه مې دی موضوع ته فکر شو! بشیر په دی خراب حالت په دی نیمه شپه کی راغلې و د جهان پسی د کورنۍ کوم کس خو ایا مریض نه وو؟ او زما ذهن کی هم یوازی ارباب راتلو منم چی د کورنۍ د هر غړی په مرضتیا انسان ورخطا کیږی خو ارباب د کورنۍ یوازینی کس وو چی د ټولو نفس وربانده بند و، د بشیر غږ مې وا نه وریدو په تلوار د کوټې ووتم غوښتل مې پوهه شم چې څه شوی؟ او څه خبره ده؟ زما د وتلو سره سم د بشیر نیولې غږ پورته شو چې ویې ویل: یا کاکا ټول شه دی ما ستا سره لژ کار وو.

د بشیر دی ګنګس انداز خبرو کولو ته زه حیرانه وم جهان یوه ژوره ساه واخیسته او داسې حال کې چی د بشیر پر اوږه یې لاس کیخودو کرار یې ورته وویل: څه خبره ده بشیر؟ په تا څه سوی؟
بشیر سر راپورته کړو او زما خواته یې وکتل د هغه د نظر په تعقیب جهان هم زما خواته وکتل او داسی حال کې چی د لاس په اشاره یې بشیر د لاندی منزل خواته هدایت کاوه ما ته یې وویل: ننوځه کوټې ته.

او د دی خبری سره سم خپل هم د بشیر پسې لاندی منزل ته ښکته شو، زه لا همغلته ولاړه وم چې د د هلیز د دروازی غږ مې هم واوریده او پوهه شوم چې دواړه دباندی حویلۍ ته ووت! حیرانه وم نه پوهیدم چې څه خبره ده؟ او په بشیر څه شوی؟ ولی دا رقم حالت یې خراب و؟ په همدی فکرونو کې وم چې د ماشومانو د ژړا غږ پورته شو او مجبور کوټې ته ننوتم که څه هم بیحد مې زړه غوښت د هغوی پسی ورشم او وګورم چې څه چل دی؟ خو نه کیدل نو مجبور په تمه شوم تر څو جهان راشې او د هغه څخه وپوښتم چې څه خبره وه؟ خو یو ساعت شو دوه او دوه شول دری د سهار اذانونه یې وکړل ما لمونخ وکړو خو بیا هم جهان رانغلو، کرار، کرار مې وږره ډبریده زړه مې بده ګواهې ورکول د لمر ختو پوری کوټه کې ناسته وم خو کله چې

بیا هم نه د جهان څخه کوم خبر شو او نه د بشیر څخه نو د لاندی منزل پر خوا روانه شوم تر څو وګورم څه خبره ده؟

کله چې لاړم د کور ماحول د نور وروځو پشان عادی وو! تازه د جهان ورینداړګیانې راویښې شوی وه ځینو یې جارو کاوه ګل بې بې هم د تل پشان تنور ته تللې وه او خلاصه چی په ظاهر خیرو خیرت و. او دې سکوت زه هم خاموشی ته مجبوره کولم که څه هم زړه مې غوښت د یو چا څخه پوښتنه وکړم چې ایا دوي په څه خبر دی او کنه؟ خو له ظاهره داسې ښکاریدل چې دوي هم زما پشان ناخبره دی دهلیز کې سرخان هوار شو د جهان او بشیر بغیر نور ټول په سرخانه راټول شول ګل بې بې خپل تازه ناوی ته د هغې کوټه کې ډوډۍ ویوړل ویل شرمیږی نشې راتلې خو کله چې بیرته له هغه خوا راغله نو لږ فکرمنده غوندې وه، شاید د بشیر په نه لیدو فکرمنده وه؟

زه ناکراره وم نه پوهیدم چې څه روان دی خو ماشومانو د ډوډۍ په لیدو د سرخان خواته ځانونه کش کول ارباب چې هغوی ولیدل نو ما ته یې وویل چې هملته کینم او ماشومانو ته ډوډۍ ورکړم.زه هم د مجبوری څخه په دهلیز کې کښیناستم او په شیدو کې مې هغوی دواړو ته ډوډۍ میده کول چې د جهان مشر ورور وویل: جهان چیری دی ورینداری؟ تر اوسه بیده دی؟
زما د څه ویلو مخکې جمشید وویل: پرون ډېر سترې سو شاید په هغه خاطر تر اوسه بیده وی کنې لالا او تر دی وخت بیده کیدل امکان نلری.

د هغوي په دی خبرو پوهه شوم چې دوي هم د موضوع څخه نه دی خبر نو ما هم ونه ویل چې بشیر نیمه شپه د جهان پسی راغلو او هغه یې لځان سره ویوړ،که څه هم زړه مې ناکراره و خو خاموش شوم مدثر ته مې په قاشق باندی په شیدو کې لانده شوی ډوډۍ ورکول چې هغه ناساپه په خوشحالې چیغه کړه: بابا!

د هغه په غږ په تلوار مې د دهلیز دروازی خواته وکتل چې جهان په تروش تندی داسې حال کې چې د کمیس تنې تر اوسه خلاصې وه او د سر ویښتیان یې لږ ببر وه

او سترګې سرې وه رانغوت، نه پوهیدم چې د جهان د سترګو سور والې د سترې څخه دی؟ بې خوبې؟ غوسه یا کوم بل څه څخه؟ خو هر څه چې و همدا چې ومې لیدو نو یو هوسا نفس مې واخیست غوښتل مې ورڅخه وپوښتم چې چیرته تللې وو؟ او څه خبره وه؟ خو بدبختانه چې شل غبرګ سترګو موږ نندارې کولو نو مجبور خاموش شوم تر څو په یو سم فرصت کې سوال ځواب یې کړم، د جهان په کښیناستلو مور یې ورته یو پیاله د شیدو ډکه کړل او مخکې کیخودل خو جهان د شیدو لځایه د چای غوښتنه وکړل چې دا ځل ما ورته په تلوار یو پیاله چای ډک کړل.

ارباب چې خپل د چای د پیالې څخه غړپ کاوه د جهان د داسې خراب حالت په لیدو کرار وویل: شه یې؟
د ارباب په غږ جهان بغیر له دې چې ورته وګوری کرار وویل: هو.
د جهان په یو لفظ جواب ورکولو جمشید په ټوکو او خندا وویل: د دې جواب دې معلومیژی چې چندانې عصاب نلری، لکه چې پرون ډېر سترې سوی لالا که څنګه؟
د جمشید په دی خبره جهان لږ سر ور پورته کړو او بیا داسې حال کې چې خپل پیاله چای راخیستل کرار یې وویل: په سترې دونې پوی نسوم خو ماشام مې ملا یو څه درد کول.

د جهان په دی خبره ټولو د هغه د حال پوښتنه کول پیل کړل د جهان مور په اندیښنی وویل: ولې دې ما ته سر ماشام ونه ویل ما درته ټاکور کوی هغه دې د ملا درد کموې.(ټاکور څخه مطلب مالګه ګرم کول دی چې اوس وخت هم زیاتر کسان دا کار کوی او کوم ځای چی در کوی په هغه ځای باندی مالګه ګرمه وی بیا یې په یو ټوټه کې ترې او په هغه ځای چې درد کوی ایږدی او زیاتر وخت هم کار کوی او درد لمینځه وړی)جهان خپل د مور په ځواب کې کرار داسې حال کې چې زما خواته یې اشاره کول ویې ویل: یا اوس دونې درد نکوی ستا مژور ماشام راته غوړه کړل اوس شه ده.

د جهان خبری ما ته عجیب ښکاریدل هغه خپل د ملا موضوع بیان کړل تر څو خپل دا بد حالت په هغه وتړی؟ خو نه پوهیدم چې ولې هغه داسی وکړل؟ ولې ونه ویل چې نیمه شپه د بشیر سره د کور وتلې و او خوب یې نه و کړی؟ ولې ونه ویل چې چیرته تللې وو؟ او څه خبره وه؟ جهان تقریباً نیم ساعت هلته ناست و او د هغه وروسته پاسېد همدا چې د دهلیز ووت څو شیبې وروسته زه هم ووتم او ورپسې کوټې ته ورغلم کله چې کوټې ته ننوتلم جهان مې پر نالې داسې حال کې چې خپل یو لاس یې پرسترګو کیخودلې و څملیدلې ولید کرار یې څنګ ته ورغلم او ورباندی غږ مې کړل: جهان! چیرته تللې وی څه خبره وه؟

زما په غږ جهان خپل لاس د سترګو څخه لری کړو او داسې حال کې چې په تروش تندی او ځیر نظر یې ماته کتل ویې ویل: کم خاص خبره نه وه.
د هغه په دی خبره وحشت او اضطراب مې لا پسې زیات شو او تقریبا د ژړا په حال مې وویل: چیرته تللې وی؟ زما دې زاره راوچول او ته وایې کوم خاص خبره نه وه؟ زما د حال په لیدو جهان خپل ځای کې کښیناست او داسې حال کې چی کوښښ یې کاوه وخاندی ویې ویل: کم خاص خبره نه وه لیونې زما اس لژ مریض سوی و بشیر ورخطا سوی و نو ناری وهل چی راسه ته یې یو وار وګوره.

نه پوهیږم ولې خو د جهان خبری ماته رښتیا نه ښکاریدل! یعنې په هغه نیمه شپه د بشیر هغه بد حالت یوازی د یو آس لپاره داسې خراب و؟ که خبره د آس وه نو ولې کله چې ما ورځخه وپوښتل څه خبره ده؟ را ته یې ونه ویل؟ که څه هم باور مې نه وکړی خو ومې ویل: څه وربانډی شوی وه؟ اوس ښه دی؟
جهان - امهمم اوس شه دی لکه چې پرون یو کور خراب ورته وریژی ورکړی وه هغه مریض کړی وو.
په دی خبره یې لږ مې شک کم شو او ومې ویل: چیر ته دې ویسې؟ ولې دی ارباب دوي ته ونه ویل؟
جهان داسې حال کې چی بیرته خپل ځای کې څملیده کرار وویل: خپل ملګری ته مې بیرته ویسې هغه وربانډی شه فکر ساتلې سې هسې هم سبا بل سبا موږ روان یو څو.

دا چې جهان زما د پوښتنې ځوابونه اخوا دیخوا کول زه یې مشکوک کولم خو کله چې ویې ویل خوب مې راځې او غواړم ویده شم، ما هم نور بحث کش نکړو او اجازه مې ورکړل چې ویده شې.جهان په راسته څنګ ځملید او ماته یې شا کړل ما هم نور څه ونه ویل او کرار له کوټې ووتم، سل سلنه ډاډمن وم چې یوه خبره شوی. او خبره هم بد خبره شوی، ځکه د جهان او د بشیر له څهرو څخه ښکاریدل خو جهان نه غوښتل چې ما ته ووایې چې څه خبره وه؟ بدتر د هغه دا چې د جهان له خولی خبره هم نه وتل چې زه وغواړم پوهه شم.

تر غرمه لاندی منزل کې لګیا وم د ناوي د تخت ټولو لپاره مې د جهان د وریندارګیانو سره مرسته کول او شیرنی شیان مې تیار کول د غرمې وروسته د ناوی کورنۍ او خپلوان راغلل د ناوي تخت یې د جمشید پر ښځې یعنې د ناوی پر خور واچو د تخت لاندی هم د ناوی کورنۍ یو جوړه کالې کیخودل که هر چا تخت ټول کړو هغه یې واخلې کله چې ناوی کښېناستل نو دوي رسم درلود د ناوی غیږ کې ماشوم ورکو تر څو د دوي پر ګمان ناوی خوشبخت شې او خدای همداسی اولاد ورکړی ګل بې بې هم پخندا زما له غیږ څخه مدثر او مزمل واخیست او خپل د اینګور پهغیږ کې ورکړو او ورته ویې ویل: خدای دې دسې شایسته دوه دانې جملیان زامن درکې چې د هوسۍ رقم تر څلور کالو د کوچنیانو راوړلو څخه بیغمه سې.

د هغې په دې خبره ټولو وخندل خو د خندا وروسته یو د بل غوږونو کې خبری کول پیل کړل او ما کرکه درلود د دوې د دې کار څخه غوښتل مې د هغه ځای پاخیږم چې د جهان د مشر کاکا ښځې راته وویل: کم شې مې دې درک کړې نه دی؟
د هغې د خبری پر مطلب هېڅ پوهه نشوم او په ګنګس انداز مې د جهان د مور خواته وکتل ترڅو راته واضح کړې چې هغې څه وویل؟ د جهان مور چې زما ګنګس انداز ولید نو پخندا یې وویل: وایې کوم بل کوچنې، موچنې نلری؟

په حیرت مې ورته وکتل زما په نظر دا موضوع پر دوی هېڅ اړه نه درلود خو پوهیدم چې د کلې خلک حتا د دې پوښتنې پرکولو چې مانښام د خاوند سره دې

څملیدی او کنه؟ حیا او شرم نکوی یعنې هغوی ته دا یو زنانه مجلس او خبرې ښکاری او باید وویل شې، د جهان د وریندارګیانو هم دا خاصیت و اول وختونو کې چې زه تازه راواده شوی وم او کله ناکله به چې د دوي په مجلس کې کښیناستم نو ټول بحث به همدا و یعنې هېڅ شرم یا حیا یې نکول یو یې به ویل" ستا لیور ماښام دسی راته وویل"بلې به ویل وې خرابه نسې ته ستا میړه لا شه دې زما میړه دسې راته وویل" او خلاصه چې د دوي خوږ ترینه بحث همدا د میړه بحث و.

بغیر له دې چې د جهان د کاکا ښځې ته کوم ځواب ورکړم ماشومان مې غیږ کې راوخیستل او له دهلیز ووتم، زما دې کار ته چې هر فکر کوی و دې کړی خو نور مې پخدای حوصله خلاصه شوه، خپل د کوټې خواته لاړم جهان کوټه کې نه و جومات ته تللې و ماشومان مې څملول او زه یې هم څنګ ته څملیدم ما هم ماښام ټوله شپه د جهان د تلو وروسته په ویښه تېره کړی وه نو ځکه ډېر ژر خوب راغلو او ویده شوم.

***

د فاطمي د تخت ټولو درې ورځې وروسته کابل ته راغلو او په همغه لومړۍ شپه ادي دوي خپل کور ته دعوت کړو، بابا او ادی په همدې لنډه موده کې بیحد زموږ پسې زړه تنګ شوی و،البته که رښتیا و وایم نو اصل زړه یې د مدثر او مزمل پسې تنګ شوی و! ځکه همدا چې ورغلو بابا او ادی هغوی دواړو ته په ناز ورکولو لګیا شول او یو ځل یې لا زما خواته یې ونکتل چې لوری ته څنګه یې؟

د هغوي دواړو په دې بې توجهې زیات مې ځان کنټرول نشو کړې او د شکایت غږ مې پورته شو.

- لکه چې یوازی زړه مو د ماشومانو پسې تنګ شوې و؟ که زه مزاحمه یم لاړه به شم.

زما په دې خبره ادی خو د تل پشان یو"وې" کړل او کرار یې وویل خدای دې نکوې دا څه خبره ده چې ته یې کوی؟ خو بابا کرار وخندل او ویې ویل: کله چې راغلې اول ما ستا د حال پوښتنه وکړه او کنه؟ چې اوس زما د لمسیانو سره بخیلې کوی؟

په همغه تروش تندی مې وویل: پر ما مو د دروغو یو د حال پوښتنه وکړه خو دا درې ساعت کېږي خپل لمسیانو ته جان قربان وایست.
زما په دې خبره د بابا خندا لاپسې زیاته شوه او داسې حال کې چې ماشومانو ته یې اشاره کول ویې ویل: دوي ته چې جان او قربان وایم مطلب تاته یې وایم، دا کوچنیان ستا د سترګو ما ته ګران دي البته(بابا د جهان خواته اشاره وکړل او په همغه خندا یې وویل: په جهان زوی باندی دی بده نه لګیږی.

جهان چې زمور د خبرو په موده کې خاموش و او په مسکا باندی زما خواته راکتل د بابا د دې خبری په ځواب کې وویل: نه خدای دی نکوې معلم صیب، بې له شک ستاسو خبره صحیح ده او زه یې منم ستاسو مینه د مدثر او مزمل سره اصل کې د هوسی سره د میني په سبب ده البته(جهان په شیطنت زما خواته راوکتل او ویې ویل: د دې سر نه خلاصیژی تر اوسه په دی خبرو.

دا چې جهان هم د هغوي خوا ونیول نو زور یې راکړو په همدې خاطر خپل لځایه پاسیدم مدثر او مزمل مې د بابا له غیږی واخیستل او جهان ته چې په حیرت یې زما خواته راکتل ورکړل او بیرته د بابا څنګ ته ورغلم او داسې حال کې چې د بابا پر اوږی مې سر کیخودو او په شیطنت مې جهان ته چې په حیرت یئ زما خوا ته راکتل ومې ویل: ستا په خبره زما په دې خبرو سر نه خلاصیږی خپل ماشومانو دې درکنټرول کوه دا زما پلار دی.

زما په دی کار او خبرو ناساپه کوټه کې د بابا او د جهان د خندا غږ پورته شو او ادی که څه هم په ظاهر ماته ویل: بده ده دا څه کار وو چې تا وکړو؟ خو هغې هم کرار خندل، بابا همغه خندا حال کې زما پر سر لاس تیر کړو چې ناساپه د مدثر او مزمل چغې پوررته شوی او په همغه چغو زمور خواته راغلل او نه پوهیږم ولې خو لکه چې هغوی هم بخیلې کړی وه ځکه چې زه یې د لاس کش کولم او غوښتل یې د بابا څخه مې لری کړی چې ما ورته په شیطنت وویل: دا زما بابا.
زما په دی خبره دواړو نې، نې ویل پیل کړل چې د ټولو په خوله یې مسکا راوسته.

داسې حال کې چې د بابا خواته نور هم نږدی کیدلم هغه دواړو ته مې وویل: هو. هو دا زما بابا.(او بیا داسې حال کې چې د جهان خوا ته مې اشاره کول ومې ویل: ستاسو بابا هغه دی، ورځې خپل پلار ته هله شابه.

هرځومره چې ما بابا بابا ویل هغومره د دوي دواړو چغې وهل او نې نې ویل زیات کیدل اخر په ژړا شول د هغوي په ژړا مې زړه وسوځید او داسې حال کې چې د بابا له څنګ پاسیدم هغوی ته مې وویل: ښه.. ښه مه ژاړی دا زمونږ د ټولو بابا صحیح دی؟

زما په دې خبرو یو ځل بیا ټولو وخندل چې د بابا له څنګ پاسیدم او بغیر له دې چې د جهان ځیر نظر ته کومه توجه وکړم د اشپزخانې خواته لاړم تر څو د ډوډۍ تیارولو کې یوه مرسته وکړم، ډېر ژر ډوډۍ مو تیاره کړل او سرخان مو هوار کړو ادی او بابا لکه چې د هغه بل ځل د جلیل په بد رفتار او خبرو پوهه شوی وه چې هغه زما او د جهان سره بیحد چینجې لری نو ځکه دا ځل یی آسما دوي نه وه راغوښتلې، که څه هم زړه مې د آسما پسې تنګ و خو دا چې ماحول کامل صمیمانه او ګرم و او جهان خوشحاله ښکاریدو او د بابا سره یې مجلس کاوه او خندل یې د دې سبب کیدو چې د اسما راتګ لږ کمرنګه راته ښکاره شئ، ادی ماشومانو ته ډوډۍ په خوله ورکول او همغه حال کې هر دقه ما ته هم ویل: ډوډۍ دې سم پوره خوره چې ماشومان اوس هم ستا شیدو ته اړتیا لری.

دې منځ کې د جهان فکر هم زما خوا ته و او همغه حال کې چې د بابا سره یې خبری کول خپل برخه غوښه یا هم دشلمبو څخه راته پیاله ډکول د جهان دا ګاه اوبیګاه توجه بې اختیاره زما پر شونډو مسکا راوسته زمونږ په جمع کې یوازینې کس چې شاید سمه توجه ورته نه وه شوی هغه جونید وو! د هغه عمر نه دومره و چې خپل د پلار مجلس کې شرکت وکړې او نه هم دومره ماشوم و چې د مدثر او مزمل سره اوسیږی په دی منځ کې یوازی او خاموش ناست و، که څه هم ادی او بابا ورسره ښه اخلاق او رفتار کاوه خو بیا هم زما په نظر هغه بیحد یوازی و. نو ځکه ما ورته بېحد

توجه کول تر څو د یوازیتوب احساس ونکړی او عجیب وه هغه هم په دی دومره کسانو کې ما ته دوه سترګې نیولې وه او زما څخه یې د توجه غوښتنه درلود؟!

د ډوډۍ خوړولو وروسته د ادی او جونید په مرسته مو سرخان ټول کړو او که څه هم ادی ویل لوښې مه مینځه خو ما پریمنځل او چای مې هم دم کړو د هغه بل ځل پر خلاف چې د جلیل له لاسه مې ځان آشپزخانه کې بندې کړی و دا ځل په راحت خیال د هغوی مجلس کې مې ګډون وکړو تقریبا یو که دوه ساعت هلته ناست و او جهان و بابا مجلس کاوه زه هم د ادی سره کونج کې ناسته وم او ادی راته د آسما د بد حالت خبری کول چې د خاله کورنۍ وربانډی ظلم روان کړی ځکه چې د هلال د پیدا کیدو دری کال وشول خو تر اوسه لا د آسما بل ماشوم نه دی په نس شوی، او د خاله کورنۍ یوځل بیا جلیل ته د دویم ښځې کولو خبری راپورته کړی.

د ادی په دی خبرو بیحد مې طبعیت خراب شو ادی خو په دی منځ کې یو دوه اوښکې هم توی کړل چې ژر یې خپل اوښکې پاک کړل تر څو جهان او بابا ورته فکر نشې. که څو کاله مخکې وایې او زه همغه هوسۍ وایې نو ادی ته مې ښه سم خبری کول او ټول ملامتیا مې پر ادی اړول ځکه هغه وه چې خپل خور او خوریان یې ټینګ نیولې وه او فکر یې کاوه مورِ ته به نور خاوندان د دې د خوریانو بغیر پیدا نشې، او کوښښ یې کاوه چې مورِ ژر هغوی ته ورکړی تر څو زمورِ له لاسه بیغم شې خو اوس چې خپل مور شوی یم نو احساسات مې د پخوا پشان نه وه اوس مې ادی درک کولې شول پوهیدم چې د هغې اراده زمورِ د خوشبخت کولو وه خو بدبختانه چې نړۍ تل زمورِ د فکرونو پر اثاث نه څرخي.

د شپی لس بجو خوا ته جهان د سترګو په اشاره ویل چې تیاره شه چې ځو، خو ما غوښتل نن شپه د بابا کور کې پاتې شم او سهار هم د ادی څخه غوښتنه وکړم تر څو آسما دلته راوغواړی،غوښتل مې د هغې سره خبری وکړم اسما که څه هم د عمر له لحاظ زما څخه مشره وه خو بیحد کم جرئت او د خلکو خبره مړه شې وه خاله او د خاله لورګانو که پوست هم ورڅخه ویستلې وایې دی چونګ نشو وهلې ما باید

ورسره خبری کړی وایې داسې خو نه کیدل چې ټک په ټوک نه وایې شوی د خاله کورنۍ لستوڼې بډ وهلې چې مورې خپل زوی ته بله ښځه کو، که ښځه کول دومره اسانه خبره وایې اوس به هر چا څلور،څلور کړی وایې.

ما باید خپل د آسما سره خبری کړی وایې او غوږونه مې ورته خلاص کړې وایې د ادی څخه هېڅ اوبه نه ګرمیدل که اسما ورته فریاد او شکایت هم کړی وایې ادی یوازی ورته د صبر کولو ویل یا هم خپله یې ژړل بله خبره یې نه درلود، نو مجبوره وم خپل د آسما سره خبری وکړم. د جهان اشارو ته مې سر د "نه" په توګه وخوځاوه او پوی مې کړو چې زه غواړم نن شپه همدلته پاتې شم، جهان چې کله زما مخالفت ولید نو تندی تروش کړو خو څه یې ونه ویل. ساعت چې یوولس نیمې بجې خوا ته شو ادې او بابا هم پوی شول چې مورې غواړو پاتې شو نو ځکه ادی پاسېدل او زما کوټه کې ماشومانو ته ځایونه واچول ما هم ماشومان چې زما غیږ کې ویده شوی وه خپل د کوټې خوا ته ویوړل او د ادی په هوار کړی ځایونو مې ځملول او د هغه وروسته راغلم تر څو جهان او جونید ته میلمه خانه کې ځای واچوم خو جهان په نهایت بې شرمې کې وویل چې زه ستا کوټه کې ویده کیږم!؟

د هغه په دې خبره چې د ادی او بابا مخ کې وکړل د شرم څخه مې شونډه وچیچل او بد، بد مې وروکتل چې هغه هم په شیطنت سترګک ووهل او په راحت خیال لګیا شو خپل د چای په څښلو، زه هم د شرم ژر لاړم او جونید ته مې میلمه خانه کې ځای واچو خو د تلو مخکې مې بار، بار ورځخه وپوښتل چې ډارېږی خو نه؟ او که وېرېږی نو پلار ته دې ووایم چې دلته راشې؟ خو هغه په خندا وویل: یا ادی نه بیریژم زه همیشه تنها بیده کیژم.

د هغه په دی خبره نه پوهیږم ولې خو زړه مې وسوځید ښکته شوم او تندی مې ورځخه ښکل کړو او ورته ومې ویل: ځکه چې ته یو دلاور هلک یې ډارن کسان یوازی نشې ویده کیدلې(او په شیطنت داسې حال کې چې سترګک مې ورته وهل ومې ویل: لکه ستا پلار چې له وېرې څخه دلته نه ویده کیږی.

زما په دی خبره جونید پخندا شو چې ما هم وخندل او له څنګ څخه یې پاسیدم د کوټې پکه مې ورته روښانه کړل او بیا له میلمه خانې ووتم خو د وتلو مخکې د میمله خانې هغه دروازه چې د کور د ننه په دهلیز کې خلاصیده خلاصه پریخوده تر څو ونه ډار شې کله چې فکر مې د جونید لخوا کامل راحت شو بیا خپل د کوټې پخوا روانه شوم.

د کوټې دروازه چې مې خلاصه کړه نو جهان مې خپل د کتابونو د الماری څنګ ته ولید چې زما یو کتاب یې په لاس کې و او ویل یې، د دروازې په خرپ یې زما خواته راوکتل خو زه بغیر د کوم توجه د ماشومانو خواته ولاړم او د هغوي څنګ ته مې ځانته نالې هواره کړل د ډېر مودې وروسته دې کوټې ته راغلې وم د ورځې خو مې لیدلې وه خو تقریبا څه کم درې کاله کیدل چې دې کوټه کې نه وم ویده شوی د دې کوټې هر کونج او هر ځای ماته یو خاطره وه، ما خپل د عمر یویشت کال دلته تیر کړی وه، زه خپل د کوټې په کتو وم او جهان زما د کتابونو! ښه شیبه جهان زما کتابونه اخوا دیخوا کړل او بیا یې وویل: تا ولې خپل کتابونه ټول دلته پریږدلې پکار دې نه دې که څنګه؟

د هغه په خبره مې وروکتل او ومې ویل: ولې پکار مې دې ته پوهېږی دا څومره ما ته ګران دی؟
زما په دی خبره جهان په حیرت خپل یو وریځ پورته کړل او ویې ویل: چې دونې درته ګران دې بیا ولې زموږ خپل کور ته دې د ځان سره نه دې راوړې او خپل د پلار په کور کېدی پریږدلې؟
- ځکه چې خوند یې په همدی ځاې کیدی!
جهان زما په دی خبره نور هم حیرت وکړو او داسې حال کې چې زما خواته راتلو کرار یې وویل: سر مې نسو خلاص څه مطلب چې خوند یې په دې ځای کیدی؟
- مطلب دا چې دا کوټه دا کتابونه او دا ځاې ماته زما د عمر تېر کړې خاطرې رایاده وی نو زه نغواړم دا ماحول د دې کتابونو په وړلو خراب کړم، زما د تلو دومره کلونه

وروسته تر اوسه څوک حق نلری زما کوټې ته راشې یا هم زما کتابونو یا نور شیانو ته لاس ووهې ځکه دا زما ځاې او زما شیان دې.

زما په دی خبره جهان داسې حال کې چې زما وخنګ ته کښیناست په تروش تندی وویل: خو زه ستا د دې فکر سره موافق نه یم، زما په نظر انجلی چې کله واده سول نو د هغې کور او د هغې شیان باید د میړه په کور کې اوسیژی، او هو ستا د دې "زما" له لفظ څخه مې هیڅ شه نه راځې پر ما باندی هم ډېر داسې شیان وه چې بیحد ګران وه البته اوس هم دې خو ما هغه ستا سره شریک کړل ځکه د شزی او ویړه منیځ کې زما او ستا نسته خو ته اوس هم دې (جهان زما کوټه او زما شیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا ځای او دا شیان یوازې خپل ګڼې د دې سره زه کوم مشکل نلرم خو دا چې دلته دې ساتلې دا مې نه خوشیژی ستا باندی چې هر شې مربوط وی هغه پر ما هم مربوط دی او غواړم ستا ټول شیان زموژ په کور کې وی نه دلته.

د جهان په دی خبرو ما هم تندی تروش کړو او ومې ویل: خو زه نغواړم دا شیان د دې ځای څخه ویسم، نغواړم خپل د کوټې شیان خراب کړم.
جهان په تروش تندی وویل: خپل د کوټې؟
په معصومانه انداز مې وویل: هو.
زما په دی خبره د جهان تندی لاپسې تروش شو او ویې ویل: ستا کوټه دا نه ده نازولې! ستا ځای هم دا نه دې.
- ولې دا زما ځای دی زما کوټه ده.
جهان بغیر د څه ویلو څو شیبې په ځېر راوکتل او بیا بحث یې بدل کړو او ویې ویل: امهممم اوس چې شه فکر کوم نو زما په نظر ستا خبره صحیح ده دا کوټه همداسې خوند کوی.
په مشکوک نظر مې وروکتل چې څنګه ناسپاه عقیده یې بدل شوه؟ چې جهان په شیطنت وویل: هر کله چې راځم ستا خبره د پخوا خاطرې مې پکشې تازه کیژی، عجب شه وختونه وه.

د جهان په دی خبره د شرم څخه تکه سره شوم خپل د سر بالښت مې پورته کړو او هغه مې دوه درې ځله وربانډی وواهه چې هغه په خندا زما د لاس بالښت کش کړو.
- ډېر بې شرمه، بېحیا او بې ادب یې.
زما په دی خبرو د جهان خندا لاپسې زیاته شوه او داسې حال کې چې په تفریح یې زما خواته راکتل ویې ویل: پوهیژی د ټولو څخه زیات تعجب او البته خوشحاله په کم خبره سوم؟
بغیر د څه ویلو مې وروکتل چې جهان په شیطنت سترګک ووهل او ویې ویل: کله چې زموژ نکاح وترڅل سوه نو معلم صیب په همغه شپه اجازه راکړل ستا کوټې ته درسم! یعنې زما هېڅ باور نه کیدی.
د جهان په دی خبره مې په حیرت وویل: خو ستا وریندارګیانو او روقیه ویل چې ستاسو رواج دی!

زما په دی خبره د جهان خندا لاپسې زیاته شول او ویې ویل: هو زموژ رواج دی خو د نکاح پر اول شپه نه، مطلب د کوژدی یو څو میاشتې وروسته کله چې واده ته یوه یا هم دوه میاشتې پاتې وی هغه وخت هلک ته د بازو اجازه ورکو البته موژ دا رواج اوس بیخې ورک کړی او هلک یوازی د واده په شپه حق لری د خسر کور ته راسې او بس.

په ناباوره انداز مې وویل: نه.
زما په حیرت زده لهجه جهان په خندا وویل: هو! نازولې خو واقعاً د معلم صیب لاس باید مچ کړم چې ماته یې همغه اول شپه اجازه راکړه.
نه پوهیږم ولې خو د جهان دی خبرو سخت زور راکړی و، داسې حال کې چې بد، بد مې ورته کتل خپل بالښت مې د هغه له څنګ کش کړو او په غوسه ناک لهجه مې وویل: توره دې وکړل چې اول شپه راغلې، چې اوس وربانډې افتخار کوی.
خپل شا مې جهان ته واړول او کمپل مې په سر کش کړو چې هغه په کرار غږ وویل: ته ولې خپه سوی؟
- نه یم خفه.

جهان- نو ولې دې ماته شا واړول؟
- خوب مې راځې.

جهان- عجب! لکه چې د پخوا خبرې او خاطرې دې چندان په مزاج شه ونه لګیدل؟ د جهان په دی خبره چې لحن کې شک او تردید پروت و مجبوره شوم ترڅو مخ ور واړوم داسې حال کې چې د هغه تروش تندی ته مې کتل و مې ویل: نچ یوازی په دی خپه یم چې تاسو مورِ ته چل راکړو.
جهان په همغه تروش تندی وویل: د چشی چل؟
- همدا ستا خبره د اول شپې د نکاح ترلو وروسته زما کوټې ته د راتلو، ستا خور او وریندارګیانو وویل زمورِ رواج دی او ادی و بابا هم ستاسو په رواج اجازه درکړل کنه آسما مو چې جلیل ته ورکړل نو د کوژدی وخت کې یو دبل سره چکر ته تلل خو د واده تر شپی زمورِ کور ته رانغې خو ته همغه اول شپه نه سلام نه کلام زما کوټه کې ناست وی.

زما په دی خبره د جهان د تندی ګونځې لږ لرې شول خپل لځایه پاسید او زما څنګ ته پر نالې څملید د دې لپاره چې پر نالې ځاې شې زه مجبور شوم یو څه د ماشومانو خواته شاته لاړه شم جهان داسې حال کې چې ځان یې سم زما پر نالې ځای پر ځای کاوه زه یې د لاس څخه ونیولم او خپل خواته یې کش کړم او ویې ویل: یعنې ته هغه وخت زما پر راتلو خفه کیدلې؟
مجبور شوم په هغه دومره لږ فاصله کې چې د جهان نفس لا زما پر مخ لګیدو د هغه سترګو ته وګورم او ومې ویل: ته جنی نه یې چې ما درک کړی.
جهان- امهممم خو ته ووایه شاید درک دې کړم؟

- فکر وکړه په یوه ورځ تا د یو چا په نوم کړی او په همغه شپه هغه نفر ستا کوټه کې ستا د خاوند په لقب هلته موجود وی داسې حال کې چې عمر کېدی نه لیدلې وی،نه یې پیژنې نه دې عمر کې ورځخه نوم لا اوریدلې وی هېڅ هېڅ یوازی یو نکاح ویل شوی وی، ته ما ته ووایه دا کار که ستا سره شوی وایې تا څه کول؟ البته اول دا فکر

وکړه که ته جنۍ وایې او داسې کار درسره شوی وایې تا څه کول؟
زما په دې خبرو جهان خپل سر د فکر کولو په انداز وخوځاوه خو د څو شیبو وروسته په شیطنت یې وویل: بل هر کار مې که کړی او کنه خو یو کار مې هېڅکله نه کوی.
په مشکوک نظر مې وروکتل تر څو پوه شوم کوم کار یې نکوه چې جهان په شیطنت رانږدی شو او داسې حال کې چې خپل پوزه یې زما پر پوزی وهل کرار یې وویل: تر نیمه شپه آشپزخانې کې یواز د شیشکانو رقم نه شینستم(کښېناستم)

د جهان په دی خبره زه د شرم څخه تکه سره شوم چې هغه په لوړ غږ پخندا شو د هغه خندا باندی په غوسه مې یو دوه سوک په سینه وواهه او ومې ویل: ومې ویل کنه ته زما لځایه نه یې چې ما درک کړی.

جهان- امهممم خو ما ته درک کړې نازولې! هغه شپه ما ستا خوا ته ولا نکتل نور کار خو لرې تر څو ته بد احساس ونکې.
د جهان په دی خبره ذهن مې د هغه شپې خواته لاړو، جهان هغه شپه د رښتیا هم داسې کوم کار یا خبره ونکړل چې زه کوم بد احساس پیدا کړم، او شاید دا همغه دلیل و چې پر ما د هغه شخصیت او اخلاق ګران شول، زما په خاموش کیدو هغه په شیطنت وویل: خو یوه خبره باید ومنې شایستې توې(تاسې) انجونې یو عادت لرې او زما په نظر ډېر عجیب خو عین حال کې شایسته عادت دې، مثال د خبرې تخو اوس ما سم صحیح په رسمیاتو پیژنې زما پر عادتونو او خاصیتونو هم خبره یې دغه اوس ته فکر وکه په دې دونې شناخت چې ته زما څخه لرې زموږ د نکاح ترلو اول شپه اوسیږی! په قسم سره زه درته ویلې سم چې ته هغه کار کوی کم چې څو کاله مخکې دې کړی و، ځې یوځاې پټه کیږی زما څخه.

د جهان په دی خبره پخندا شوم چې هغه هم پخندا وویل: باور وکه دا ستوی عادت دې مهم نه ده چې ته ما وپیژنی که ونه پیژنې؟ خو نوم چې د میړه ولګېږی یو څو وخته ټول انجونې دغه رقم وې شرمیږې حیا کوی او نسې کولې د هغه سړی مخکې

راسې، دلته بیا نو د سړی شخصیت او انسانیت معلومیژی چې څنګه هغه انجلۍ د ځان سره عادت کوی. د پخوا خلکو یو تکیه کلام دی او الحق چې شه خبره یې کول ویل یې: شزه ناز ده او سړی نیاز! ستاسو ذات د ناز او نخرو څخه جوړ دې او د سړی ذات د ناز او نخرو وړلو لپاره.

***

زما په نظر د څو کالو وروسته لومړۍ سهار و چې جهان سبا ناری په کور کې کاوه! یعنې د کوم وخت څخه چې مور کابل ته راغلې و هغه به سهار بغیر له دې چط ما راویښه کړې کار ته تلو او هملته یې ډوډۍ خوړل او زه به هم د نهه لس بجوا خوا ته راویښه کیدلم له خوب زما په دې عادت ماشومانو لا عادت کړې و هغوی هم د اته، نهه بجو مخکې نه راپاسېدل خو نن د ادی پر زیات ویلو راپاسېدم او د جهان سره یوځای مې سبا ناری وکړو، د ډوډۍ خوړلو وروسته جهان خپل د کار پخوا روان شو البته جونید یې هم د ځان سره ویوړو تر څو په لاره کې هغه هم تر مکتب ورسوې د جهان، جونید او بابا د تلو وروسته ما ادی ته وویل چې آسما ته زنګ وواهه ترڅو دلته راشې ادی هم همدا کار وکړو او د لس بجو شاوخوا وه چې اسما داسې حال کې چې د هلال لاس یې نیولې و راغله.

د آسما په لیدو تازه پوهه شوم چې څومره ورپسې زړه مې تنګ شوی و، کلکه مې غیږ کې ونیول او سترې مشې مې ورسره وکړل د یوه میاشت څخه لا کم وخت کیدو چې نه ومې لیدلې خو بیحد مې زړه ورپسې تنګ و، مور دواړه همدا دوه خویندې و او کوم بل ورور او خور مو نه درلود نو ځکه ډېر یو پر بل ګران و او د زړه راز مو سره کاوه د آسما طبعیت او احوال هېڅ ښه نه ښکاریدې په څهری د پخوا پشان خوشحالې نه وه د سترګو ځلا یې لمینځه تللې وه په یو کلام کې که د هغې حالت تعریف کړم نو یو ژوندې خو عین حال کې مړ انسان راته ښکاریده. د هغې د دې حالت په لیدو پوهه شوم چې خبره د خبرې څخه ډېره تېره ده هلال مې د هغې له غیږ څخه واخیست او داسې حال کې چې هغه مې ښکل کاوه آسما ته مې وویل: خیرت خو دې خوری؟ ښه یې؟

زما دغه خبره کافیه وه چې ناساپه د آسما ژړا پیل شې داسې د زړه له تل یې په ساندو،ساندو ژړل چې زما ژړا هم بې اختیاره راغله هلال مې پرځمکه کیخود او بیا د هغې خواته ورغلم داسې حال کې چې غیږ کې مې نیول په ژړا مې وپوښتل: څه شوی آسما؟ خیرت دی؟ ته ولې داسې ژاړې؟

خو آسما بغیر د کوم خبرو زه کلکه غیږ کې نیولې وم او ژړل یې، د هغې ژړا خاموشې ته دعوت کړم او اجازه مې ورکړل خپل زړه سم تش کړې او وژاړې ادی مې لیده چې مدثر او مزمل یې غیږ کې نیولې وه او د آسما په هر سلګې ژاړل، آسما ښه شیبه زما غیږ کې وژړل کله چې ژړا یې لږ کراره شول نو ورځخه جلا شوم یو پیاله اوبه مې ورته راوړل او داسې حال کې چې لاس مې ورځخه پخپل لاس کې نیو کرار مې وپوښتل: خبرې وکړه آسما زما خو دې زاره راوچول څه شوی؟

آسما څو ځله خپل پوزه کش کړل او په نیولې غږ یې وویل: هیڅ نشته خوری بس زړه مې درپسې تنګ شوی و.
د هغې په دې خبره مې لومړۍ حیرت وکړو، خو وروسته پوهه شوم چې ولې داسې وویل نو په غوسه مې ورته وویل: ستا په نظر زه بیعقل راځم چې ته داسې ما ته چل راکوی؟ ووایه خاله څه درته ویلې؟
آسما- خدای دې نکوی خوری، هیڅ نشته خاله هیڅ نه دې راته ویلې ومې ویل کنه زړه مې در...
خبره مې ورځخه پرې کړل او ومې ویل: ستا په نظر زه او ادی ستا دښمنان یو؟
آسما- نه خدای دی نکوی دا څنګه خبره ده؟
- نو بیا ولې زمور څخه خبره پټوی؟ ولې مور ته نه وایې چې هغه کور کې پر تا څه تیریږی؟ هلته څه خبره ده؟آسما؟ها

زما په دی خبره ناساپه د آسما ژړا بیا شروع شوه او همغه ژړا حال کې وویل: څه ووایم هوسی؟ خپل د کوم بدبختې څخه درته ووایم؟ (د آسما په دی خبره زه خاموش شوم ځکه چې وپوهیدم چې هغه غواړې خبرې وکړې نو زه خاموش شوم تر

څو هغه خپل کیسه وکړی او دا انتظار مې زیات دوام ونکړو ځکه چې آسما خبرو ته شروع ورکړل او په همغه ژړا یې وویل: په لوړه، تنده کې مې ورسره تېره کړل، په خواړې او زحمت کې مې ورسره تیره کړل، د مور، پلار، ورونو، خویندو خبرې مې ورځخه ویورل، د ټول کور خدمت مې د وینزې او نوکرې پشان وکړو او غږ مې پورته نکړو، سهار وختې د مولا په آذان د یو نوکرې پشان ولاړیږم د کور ټول کارونه کوم یوه شیبه په کراره نه کینم، خوښې مې چې الف ووایې خبره تر ب نه پریږدم او هغه دقه کې امر پر ځای کوم.

دا ټول کارونه یوازی او یوازی د ده په خاطر کوم چې سبا ورځ مور یا خور یې ورته ونه وایې چې ښځه دې کار نکوی، او بیغم ناسته ده، زما ایندروګیانې تا لیدلې چې څنګه د مار ژبه لرې خو تر نن ما هغوي ته کومه بده خبره نه ده کړی یوازی په دې خاطر چې د ده خویندې دې د ده د مور، پلار ورونو، وریندارګیانو او ټول قوم او قبیلې خبری مې پر ځان ویورل یوازی او یوازی په دې امید چې یوه ورځ به زما دا زحمتونو ته وګوری او زما قدر به وکړې خو ورځ تر بلې بدتر شو(د آسما خبرو وقت کې مې سترګو کې اوښکې راټول شوی، باور مې نه کیدو،یعنې تل مې ګمان کاوه چې د خاله کورنې پر آسما ظلم کوی خو تر دی حده نه، زما د اوښکو څخه ډک سترګو په لیدو یې وویل: نور په قران طاقت نلرم.

دومره په عاجزی دا خبره وکړل چې بې اختیاره مې غیږ کې ونیول او په ژړا شوم زمور دواړو په ژړا د ادی ژړا هم پورته شوه او د هغه سره سم ماشومانو چې هم وضعیت بدل ولید نو وډار شول او ژړا یې شروع کړل، نه پوهیدم په کوم لفظ آسما ته دلداری ورکړم! آسما ما ښه پیژندل هغه د اوس وخت د انجونو پشان نه وه اصلاً باید ووایم چې هغه زما پشان نه وه چې چا به راته تندی تروش کړی نه وې او ما به ورځخه ګیلې شروع کړې وی او ټول نړۍ به مې خبره کړی وې چې هله دغه کس زما حق کې ظلم کړی، آسما د ادی پشان وه، هغومره صبرناکه، هغومره حوصلمنده خو اوس چې هغې داسې فریاد کاوه مطلب اخری مرحلې خپل د صبر ته رسیدلې او نور د صبر کاسه یې ډکه شوی، نه پوهیدم څه ورته ووایم یا څنګه دلداری ورکړم؟

چې آسما په همغه ژړا وویل: پوهیږی هوسی زړه مې درد کوي کله چې خپل ځانته ګورم چې د ده لپاره حاضره یم مړه شم خو دي دومره نشې کولې چې زما په ملاتړ کې خپل مور او خویندو ته یوازی ووایې: چې آسما خو څه شنډه نه ده او د بل ښځې کولو لځایه خپل ښځه ډاکټر ته وړم! هوسی زه کوم خاص مرض نلرم باور وکه هغه بل ځل دوه نسخې دوا مې وکړل هلال مې په نس شو، ډاکټری راته ویل لږ میکروپ لري، ویل یې شیږ میاشتي مداوم ډاکټری وکړه د تل لپاره ښه کیږی خوګ همدا چې هلال مې پر نس شو دوي راته اجازه رانکړل نور دوا وکړم، پخدای زه کوم غټ مشکل نلرم باور وکه قسم اخلم.

آسما خپل د دې خبرو وروسته لکه لیونیانو پشان د ځان سره کراره لګیا شوه او ویل یې: اصلاً خپله ځم ډاکټر ته لږ پیسې مې ساتلې هغه راخلم او د ادی سره ډاکټر ته ځم،زه پوهیږم چې خدای به راته ماشوم راکړي.

په حیرت خو عین حال کې په افسوس مې ورته کتل یعنې تر کوم حده یې د آسما سره بد چلند کړې چې هغې ته خپل ځان تر دې حد کم ښکاریده؟ د دې لځایه چې د هغوی د ظلم څخه وژاړی دا وایې ما ډاکټر ته ویسه ماشوم راوړم! د آسما په دې خبرو مې صبر خلاص شو او تقریبا په چیغه باندی مې ورته وویل: همدغه کارونه او خبری کوې چې دا دې حال دې.

زما په چیغ آسما په وحشت راوکتل چې ما یې اوږه وخوځول او ومې ویل: په تا څه شوی آسما؟ ته د هغوي د کور نوکره یا د زوی وینزه نه یې، ته د هغه کور ناوی او د زوی ښځه یې، دا څه لګیا یې؟ ته کوم مال یا شئ نه یې که د کار و ولېدې نو دوی دې لری ختا کړې، دا ستا حق دې چې خاوند دې ډاکټر ته ویسې او علاج دې وکړې زه پوهیږم چې ته کوم خاص مشکل نلری، ته ولې ځان دومره تحقیر کوی؟ تا هغه کور کې یو عمر تېر کړې تا هلته خپل ځان خاوری کړی هېڅوک حق نلری تاته بې احترامې وکړی.

زما د خبرو ځواب کې آسما یوازی په ژړا او جنون آمیز توګه وویل: زه ماشوم نشم راوړلې او هغوي ماشوم غواړې، زه یو بدبخته نښځه یم چې خپل خاوند ته اولاد لا نشم راوړلې د خاله خبره مورِ بدبخت او کور خراب کوونکي یو.

د آسما په دې لیونې، لیونې خبرو پوهه شوم چې بیخې د جنون اخرۍ حد ته رسیدلې او یو بل خبرۍ ته مې چې فکر شو هغه دا و چې آسما خپل د خبرو منځ کې ویل به یې "ستا" یا مورِ؟" او بیا به خاموش شوه او خپل د بدحالت څخه به یې ژړل، د هغې په دۍ رفتار زه مشکوک شوم او ځان سره مې وویل چې ضرور یو بل خبره هم شته نو د دې لپاره چې د ادی طبعیت نور د آسما په خبرو خراب نشې او هم په دې خبره پوهه شم چې آسما څه ویل غواړی چې د ویلو جرئت یې نشې کولې؟ هغه مې له لاسه ونیول او خپل کوټې ته مې ویوړل، ادی مې دهلیز کې د ماشومانو سره پریخود البته پوهیدم چې هملته هم د آسما پر حال ژاړی خو دا چې زمورِ خبرۍ نور نه اوریدل دا هم غنیمت وو.

دروازه مې بنده کړه او د آسما څنګ ته ورغلم هغې بغیر د کوم وقفې همغسې ژړل نه مې غوښتل دې حالت کې ورسره کوم بد چلند وکړم خو مجبوره وم باید پوهه کړې مې وایې چې د هغې اوقات او ځای هغه کور کې څه دی؟ نو ځکه په کلک غږ مې ورته وویل: ګوره څه درته وایم دا هر څه چې دربانۍ راځې خپل له لاسه دې کیږی(آسما په ژړا راوکتل چې ما په همغه لهجه ورته وویل: همغه وخت کې چې د خاله کورنۍ پر تا مرکه وکړل ما درته وویل "نه "ورته ووایه ما د هغه وخت دوي پیژندل چې څنګه کورنۍ ده؟! خو تا او ادی په زر دلیل راوړلو زما خوله خو مو بنده کړل د بابا رضا ته مو لا ونکتل او "هو" مو ورته وویل ستا اول غلطي هملته وه خو د هغه خبرو سره زه اوس کوم کار نلرم تیر شول هیر شول.خو اوس دا چې هغوي تر دې حده ستا سره بد چلند کوی د دې دلیل یوازی او یوازی په دی خاطر دی چې تا ورته ځان مړه نیولې.

آسما- نو څه وکړم؟ د خوښۍ خسر سره ژبه ووهم؟
- زه درته نه وایم چې بد اخلاقې وکړه یا هم خدای نکرده مشر او کشر احترام ته مګوره او جنګ وکړه، زه درته وایم خپل ځانته احترام وساته تر څو نور کسان هم درته احترام وساتي، همدا لنډ مثال یې ستا د نن خبره چې و دې ویل پیسې مې ساتلې او پر هغه باندی ځم خپل علاج کوم تر څو ورته ماشوم راوړم! آسما، خوری، قربان دې شم ته خدای نکرده کوم حیوانه نه یې که مریضه شوی یا کوم مشکل دې پیدا کړو باید ستا صاحب تا یا حلال کړی یا دی هم خرڅه کړي! ته د هغه ښځه یې پوهیږی څه درته وایم ته د هغه ناموس یې د هغه ټول کور پر تا ولاړ دې، اسلام حکم کوی چې خاوند دې ستا د صحت، خوراک، او پوښاک چاره وکړي ولې ته باید دا ذهنیت ولرې چې زه مریض یم باید خپل علاج خپله وکړم کنه هغه ځې بل واده کوی؟

اصلاً ته ما ته دا ووایه چې تاسو تر همدې پرون د غریبې او ناداړې څخه نه ژړل؟ چې جلیل کار نلری او په کور ناست دې؟ نو نن بیا دا خزانه جلیل د کوم خوا کړل چې ځې بله ښځه کوی؟ کوم د قارون خزانه یې پیدا کړی چې غواړی اولاده ولری تر څو په هغه یې تقسیم کړي؟

زما په خبرو آسما د څو شیبو لپاره خاموش شوه او د هغه وروسته هغه خبره یې وکړل کوم چې د هغې د راتګ سره زما زړه کې ګرځیدل! خو بار،بار مې ځان سره ویل چې نه دا خبره امکان نلرې او نشې کیدلې، خو هو همغه خبره وه او زه یو ځل بیا پوهه شوم چې شپږم حس مې د ربښتیا هم ښه کار کوی، او که کوم بد فکر یا خبره مې ذهن کې تیره شې نو د ربښتیا هم همغسې کیږی.

آسما راته وویل چې د خاله کورنۍ او حتا جلیل هم ورته زما طعنه ورکوی؟ هغوي فکر کاوه چې ما د جهان پیسو ته وکتل او د دوي زوی مې رد کړو داسې حال کې چې حقیقت کې هېڅ داسې نه وه، د جهان د راتلو څخه مخکې ما بار،بار خاله ته "نه" ویلې وه نه پوهیدم بیا ولې دوي دا خبره نیولې وه؟ بیحد حیرانه خو عین حال کې

غوسه وم زړه مې غوښتل خوله خلاصه کړم او د خاله کورنۍ ته ښه د زړه د خلاص خبرې وکړم خو نه مې غوښتل د آسما طبعیت خراب کړم نو خوله مې بنده کړه نیم ساعت نور هم هملته کښیناستو او ما آسما ته دلارۍ ورکړه غرمې ته یو ساعت پاتې وو چې جلیل راغلو او بغیر له دې چې د ادی خبرو ته غوږ شې چې ویل یې " که نور نه وې غرمې ته یې خو پریږده چې زموږ سره تیره کړی" آسما یې لځان سره ویوړل.

او ما ورته یوه خبره لا ونکړل هېڅ مې ونه ویل نه مې غوښتل د جلیل سره خوله ووهم او ورسره بحث وکړم د آسما د خبرو وروسته د خاله د کورنۍ او بلخصوص د جلیل شخصیت راته په یو روپۍ لا نه ارزیدو، کوم کس چې خپل ناموس ته په درنه سترګه نګوری نو هغه به ما ته احترام راکړی؟ نو ځکه هېڅ مې ورته ونه ویل پوهیدم د جلیل داسې ناسپه راتګ او آسما له ځان سره وړل په څه دلیل وه، هغه وږږده چې آسما د ده او د ده د کورنۍ ظلمونه موږ ته ونه وایې د غرمې ډوډۍ وخت کې بابا او جونید دواړه کور ته راغلل سر خان مو هوار کړو او په کامل خاموش فضا کې مو ډوډۍ وخوړل د ډوډۍ خوړولو وروسته ماشومان مې د جونید په غیږ کې ورکړل او خپل د کوټې خواته مې واستول، چای مې دم کړل او د ادی او بابا څنګ ته دهلیز ته لاړم.

غوښتل مې د بابا سره خبرې وکړم که څه هم پوهیدم ادی د دې خبرو سره نه ده موافق او نغواړی بابا په دی خبرو خبر شې خو زما په نظر زموږ یوازینې د حل لاره بابا وو او بس! موږ کوم ورور نه درلود چې ورته وژاړو او خپل مشکلات ورته ووایو او هغه زموږ دفاع وکړی زموږ یوازینی تکیه ګاه او امن ځای بابا و او بس. او دا مشکل هم نه زما په خبرو حل کیدو نه هم د ادی او آسما په ژړا، اسلامې خبره ده البته علمې خبره هم ده کله چې د ښځې او خاوند مینځ کې مشکلات بیحد زیات شې او هغوی حل نشې کړې نو باید د دواړو خوا کورنۍ خبره شې ترڅو مشران یو فیصله وکړی، بابا ته مې د چای پیاله ډکه کړل او مخکې مې کیخودل بابا داسې حال کې چې خپل د چاې پیاله اخیسته په مسکا یې وویل: خیر ویسي بچې.

څه مې ونه ویل او یو پیاله چای مې ادی ته هم ډک کړل چې بابا وویل: ماشومان دې ولې کوټې ته واستول؟ خوشی کړې به دې وایې دلته یې لوبې کول.

د چای ترموز مې په فرش کیخود او داسې حال کې چې بابا ته مخاخ کښیناستم و مې ویل: غوښتل مې ستاسو سره خبری وکړم ماشومان شیطنت کوی خبرو ته څوک نه پریږدي.

د ادی بې کراره خوځیدل او اشاره مې ولیدل پوهیدم چې د هغې له نظر زما دا کار غلط دې او که بابا خبر شې یا د خاله کورنۍ نو شاید خبره لا پسې غټه شې، زما مور ډېر ساده وه هغې تر اوسه فکر کاوه د جلیل او د خاله د کورنۍ خبری هسې خبری دی او عمل نه وربانډی کوی او زه هم څه ناڅه ډاډمن وم چې جلیل د رښتیا بله ښځه نکوی، خو ادی و دې خبری ته فکر نه کوه چې دهغوی دا خبری او دا تحقیر کول د بل ښځې د کولو څخه زر چند بتره دی ادی په اصل موضوع هم نه وه خبره. بابا خپل د چایو پیاله کیخودل او داسې حال کې چې یو نظر یې د ادی خواته او بیا زما خواته کاوه کرار وویل: خیرت خو دی؟ د څه په اړه غواړی خبری وکړی؟

بغیر له دې چې د ادی خواته وګورم ومې ویل: بابا! ایا تاسو د خاله د کورنۍ سره کوم وعده کړی وه؟
زما په دی خبره بابا په حیرت خپل وریځې پورته کړل خو څو شیبې وروسته داسې حال کې چې په تندی باندی ګونځې راټولیدلې په ګنګس انداز وویل: څنګه وعده؟ - زما د ورکولو جمیل ته! ایا تاسو د هغوی سره سر خوځولوی و؟ یا"هو" مو ورته ویلې وه؟

زما په دی خبره بابا خو لری چې د ادی سترګې له حیرت څخه خلاصه پاتې شوی، ادی فکر کاوه چې شاید زه د جلیل موضوع رامخکې کړم او بابا ته ووایم چې هغه پر آسما بله ښځه کوی، خو ما د هغه بحث لځایه اصلې خبره او د دې ټول فساد اصلې مرکزی ریښه راخیستې وه، ادی په حیرت وویل: دا ته څه وایې هوسی؟ خو ما د ادی خواته ونه کتل او په همغه جدیت مې بابا ته چې په حیرت یې زما

خواته راکتل وویل: یو ځواب راکړې "هو" که "نه"؟
زما په کلک لهجه باندی بابا په غوسه وویل: استغفرالله لکه چې لیونی شوی یې که څنګه؟ که ما هغوی ته سر خوځولې وایې نو ته اوس باید خپل د خاله کور کې وایې نه د جهان!

د بابا په دی کلک ځواب دا ځل مې د ادی خوا ته وکتل او ومې ویل: تاسو څنګه ادی؟ تاسو خو خاله ته کوم د "هو" ځواب یا کوم وعده نه وه ورکړی چې هوسی ستا زوی ته درکوم؟
ادی په وحشت خپل لاسونه په مخ ووهل او ویې ویل: خدای دی مرګ راکړې دا نو څنګه خبره ده مګر ته خدای نکرده یتیمه یا بې پلاره یې چې زه دې خپل په سر یو چاته ورکړم یا د خلکو سره ستا د ورکولو قولونه وکړم، اصلاً دا نو څنګه خبره ده چې ته یې کوی؟

کله چې هغوی دواړو داسې په کلک انکار وکړو نو په کراره مې لومړی د بابا خوا ته چې په تروش تندی زما خواته راکتل نظر واچو او بیا مې ادی ته وویل: که تاسو هغوي ته "هو" نه ده ویلې که تاسو هغوی سره کوم وعده نه ده کړې او سر مو نه دې خوځولې نو بیا ولې خاله او جلیل داسې وایې؟
د ادی د څه ویلو مخکې بابا تقریبا په چیغه وپوښتل: څه وایې؟

د بابا د غوسي څخه ډک نظر په لیدو نور مې طاقت ونشو او ټوله کیسه مې ورته وکړل،د آسما د بد حالت څخه نیولې د جلیل د خبرو او کارونو د خاله او د هغه د لورګانو د طعنو یو پر یو الف پر الف مې ورته ټول خبری وکړل غوښتل مې بابا پوهه شې چې څه خبره ده؟ د خاله کورنی پر آسما په بیغم خیال هر کار کاوه ځکه چې هغوي پوهیدل چې آسما چا ته د زړه راز نه وایې او د هغوی خبری زموږ تر غوږ نه راوړی هغوی فکر کاوه آسما شاته کوم څوک نشته نو داسې ظلمونه یې وربانډی کول، زما د خبرو وخت کې د بابا څهره وار تر واره د غوسې څخه سره کیدل او ادی په زار،زار ژړل خو کله چې ومې ویل د خاله کورنی آسما ته په دی خاطر عذاب ورکوی

چې ما د هغوی زوی ته "نه" وویل نو ادی د څو شیبو لپاره په خلاصه خوله د حیرت راوکتل شاید باور یې نه کیدو چې خور یې تر دې حد ظالم او بی انصافه اوسیږی.

- بابا تاسو باید د خاله د کورنۍ سره خبری وکړی او دا موضوع حل کړې زه د جمیل نه کوم کوژدنه وم او نه یې هم په نوم وم،نو هغوی حق نلری په دی خبرو آسما ته طعنې ورکړی یا هم جلیل جهان ته د دښمن په سترګو وګوری او ورته بې احترامې وکړی، د خاله کورنۍ داسې خبری کوی لکه زه چې هلک وم او د هغوی لور مې په نوم کړی وه او اوس مې خوشې کړل! جلیل خو څه جنۍ نه ده چې وغواړی بدنام شې یا څوک ورته ښځه ورنکړی هغوی خپل د زوی معتاد کیدل او دا چې څوک ورته ښځه نه ورکوی پر ما راړوی او کله چې زور یې پر ما نه رسیږی نو آسما داسې پعذابه وی تاسو آسما لیدلی دا یوه میاشت کې چې څومره خرابه شوی؟ د مرګ پر حال ده هغه کور کې زره، زره مړه کیږیـ...

زما خبری له نه وه خلاص شوی چې بابا خپل د لاس پیاله پر فرش خوشی کړل او د کوره ووت، پوهیدم چې چیرته ځې ادی ژړل زما هم ژړا راغلې وه هغه مې غیږ کې ونیول او ورته دلاری مې ورکړل زړه مې ډاډمن و چې هرڅه ښه کیږی، ما د خاله کورنۍ پیژندل هغوی د خبرو خلک وه نه د عمل، هغوی یوازی لافې ویشتل او د ښځو پعذاب کولو کې نران وه،که پوهه شوی وایې چې خبره به غټ شې او امکان لری کوم رسوای جوړه شې نو ډیر ژر پر توبو راتلل او همداسی هم وشول د بابا د تلو دوه ساعت وروسته خاله په ژړا او ساندو زمور کور ته راغلل او د ادی په غاړه کې لاسونه واچول او په ژړا، ژړا یې بخښنه وغوښتل!

لکه د هندې فلمو بازریګری پشان خپل ویښتیان یې وشکول او خپل مخ یې په سپیرو وواهه او جلیل ته یې ښیراوی وکړل او داسې وښودل لکه دا چې بیخې خبره نه وی د اسما د حال څخه! ویل یې خپل شیدی جلیل ته نبخښم که وغواړی بله ښځه وکړی؟ او د آسما جان او قربان ویل یې پیل کړل او ادی ته یې قران او قسمونه واخیستل چې اسما به خپل ډاکټر ته وړی او جلیل به هم انسان کوی. د هغې د دې

هندی ډیالوګونو د ویلو وخت کې زه یو کونج کې ناسته وم او ورته کتل مې بغیر د څه ویلو، یو ساعت وروسته بابا هم راغلو البته د آسما سره، موضوع زما په نظر حل شوی وه بابا نه پوهیږم جلیل او د هغه کورنۍ ته څه ویلې وه خو معلومیدل چې هغوی پښیمانه شوی وه خپل په هغه مردار رفتار کوم چې د آسما سره یې کړی و.

کله چې خاله په ساندو او ژړا زمونږ کور ته راغلل نو هملته ما د ځان سره وویل چې رښتیا هم پلار، پلار وی او د هغه نوم بسنه کوې چې ډیر شغالان لری درڅخه وګرځې، یوه ورځ زمونږ د پوهنتون استاد چې ډیر هم بوډا سړی و یوه خبره مونږ ته وکړل چې اوس وربانډی ښه پوهیږم او درک کوم یې چې څومره حق خبره وه هغه ویل: خدای مو لومړۍ مه بې پلار کوه ځکه پلار هغه مظبوط او قوی تکیه ګاه ده چې هرکله ورته پناه راوړی نو درته پناه درکوی، او که خدای نکرده تاسو کې کوم کس پلار نلری نو خدای دې هغه نه بې وروره کوی، ځکه ورور د پلار وروسته د خور غټ ترینه ملاتړ کونکې او د عزت ساتونکې دی.

او که ورور مو هم نه درلود نو خدای مو یو ښه خاوند نصیب کړه، یو داسې خاوند چې د پلار پشان درته امنیت درکړې او د ورور پشان مو ملاتړ وکړی او د یو نر پشان مو تل څنګ کې اوسیږی او ساتنه مو وکړی. او نن د استاد دا خبره ما په ثبوت سره ومنل پلار د رښتیا هم تکیه ګاه، د امن غیږه او د سر سایه وه داسې د سر سایه چې د هغه په درلودو ډیر کسانو خپل ژبه کنټرول کول او خپل خبرو او کارونو ته یې پام کاوه. زما په نظر زمونږ پښتنو جامعه کې چې څومره پر جنۍ باندی د خسر کورنۍ ظلم کوی د هغه 99%99 سلنه ملامت د جنۍ کورنۍ ده!

شاید دا خبره ریشخند معلوم شې خو دا یو تریخ حقیقت دی زمونږ پښتانه چې کله لور واده کوي نو پلار او مور خپل لور ته دا نه وایې: چې بچې که دربانډی سخته راغله، که زغم او صبر دې خلاص شو، که دربانډی ظلم وشو، که حق کېدی بې انصافې وشو نو تل یاد کې ساته چې زه ستا سره یم او هر حال کې ستا ملاتړ کوم او هر کله چې راشې زما د کور دروازه تاته خلاصه ده. بلکې مور او پلار خپل لور ته

وایي: که خوابښې درسره بد چلند وکړو، که خاوند ووهلې، که خسر، لیورونو، ایندروګیانو، د لیوره ښځو او خلاصه چې که د خاوند کورنۍ دی په ژوندینې پوست هم درځخه وباسې نو ته به خوله بنده نیسې. شاید دا خبری د دوي په نظر نصیحت وی خو دا نصیحت نه بلکې خپل لور او اولاد ته د دې خبری یادونه ده چې ما ته خرڅه کړې او ته نور د هغوي د کور نوکره یې.

او دا خبری د جنۍ خاوند او د هغه کورنۍ ته دا زړه ورکوی تر څو پر هغه جنۍ ظلم وکړی. نو ملامت د جنۍ کورنۍ ده چې خپل لور یې داسې دوه لاسه د مرګ خولې ته اچولې. زما په نظر زمونږ ټولو د جاهلیت اصلې دلیل دا دې چې مونږ په اسلام نه یو خبر که په اسلام خبر شوی وایې نو هیڅکله به خاوند پر ښځې یا خوابښې پر اینګور ظلم نه وایې کړې. پیغمبر"ص" حدیث شریف دې فرمایي: کله چې الله"ج" خپل یو بنده ته اولاد ورکړی او هغه اولاد نر وې نو هغه اولاد ته وایې: ورشه خپل د پلار اوږه شه! مطلب د هغه کمک کوونکي شه خو کله چې خپل کوم بنده ته لور ورکړی نو هغه بنده ته فرمایي: اې بنده زه ستا اوږه او کمک کوونکي یم. او څوک بهتره د خدای څخه کمک کوونکي اوسیدلې شې؟! کاش زمونږ خلکو لورګانو ته د مصیبت لځایه د رحمت په نظر کتل.خو افسوس چې ډیر کم خلک زمونږ په جامعه کې شتون لري چې خپل لورګانو ته د خدای د رحمت په نظر ګوری، زیاتر ورته د مصیبت په نظر ګوری.

د ماذدیګر وخت و چې جهان راغلو او که څه هم زړه مې نغوښت آسما یوازی پریږدم خو پوهیدم چې جهان اصلاً زړه نغواړی چې زه دې یو بله شپه هم د بابا کور کې پاتې شم نو په همدی خاطر بغیر د څه ویلو د جهان پسې روانه شوم کله چې موټر کې کښیناستلو او ماشومان مې غیږ کې راوخیستل نو تازه د جهان ځیر نظر ته مې فکر شو چې په تروش تندی زما خوا ته راکتل په حیرت مې ورته سر "د څه خبره ده؟" پشان وښوروه چې جهان په همغه تروش تندی وویل: جړلې د دې؟
د هغه په دې خبره خپل شونډه مې وچیچل زه چې هر کله وژاړم نو سترګې مې سری کیدل او هر چا چې لیدلې وایې نو پوهیدل چې ژړلې مې دی، زما د ځواب په

نه ورکول جهان لږ زما د سیټ خواته ځان راکش کړو او ویې ویل: خیرت خو دی؟ ولې دی جړلې؟

- هېڅ خبره نشته.
جهان- هېڅ خبره نسته؟ هېڅ خبره نسته او تا جړلې؟

پوهیدم جهان تر څو چې زما د ژړا په دلیل نه وایې خبر شوی نه یې پریخودلم او ما نه غوښتل ورته د جلیل، آسما یا هم د خاله د کورنۍ د بیځایه خبرو او کارونو په اړه څه ووایم په همدی خاطر موضوع مې نیمه بیان کړل! یعنې یوازی دومره مې ورته وویل چې د آسما لپاره خفه یم ځکه چې لږ مشکل لری او ماشوم یې نه کیږی زما د دې خبری د اوریدلو وروسته جهان خپل د ځای خواته لاړو او داسې حال کې چې موټر یې روښانه کاوه کرار وویل: دونې تشویش مه ورته کوه خدای مهربان دې، که قسمت کې خدای کوچنی لیکلې وی نو حتما به یې ورکی او زما د نظر خو شاید دونی غټ مشکل ونلری! ځکه یو کوچنی لری نو خدای مهربان دې چې بل هم ورکې.

د جهان په خبرو مې سر وخوځاوه او د انشالله پر ویلو خبره مې هملته خلاصه کړه نه مې غوښتل نور څه ووایم پوهیدم که جهان یو دوه نور پوښتنې راڅخه وکړی نو طاقت مې خلاصیږی او ټول کیسه ورته کوم خو ښه ورزما په خاموش کیدو جهان هم نور څه ونه ویل او په خاموشی کې موټر د کور خواته روان کړو.

***

یوه هفته د هغه جنجال او د آسما د راتګ څخه تیریدل او نن د یوې هفتې وروسته ادی ما ته زنګ و واهه او خبر یې راکړو چې جلیل د آسما پسی راغلې او د دې څخه وروسته چې یو ساعت یې په میلمه خانه کې د بابا سره یوازی ځان کښېناستلې او خبری کړی بابا اجازه ورکړی تر څو آسما لځان سره بوځې! او د ادی د لهجې څخه ښکاریدل چې جلیل ضرور بخښنه غوښتې او خپل په کارونو پښېمانه شوی، ځکه

چې ادی خوشحاله وه! د نیم ساعت خبرو کولو وروسته موبایل مې بند کړو او زما پر شونډو هم مسکا راغله خوشحاله وم چې آسما د هغه حالت څخه خلاصه شوه او د خاله کورنۍ یو څه خپل پر حد پوه شول.

د غرمی وخت رانږدې و غوښتل مې د جونید د راتلو مخکې ورته یو شې پوخ کړم خو همدا چې د سره کړو غوړو بوی مې پر پوزه ولګیدو نو احساس مې وکړو چې معده او کولمې مې تر خولې راغله په تلوار د تشناب خواته په منډه شوم او څه مې چې خوړلې وه ټول مې قې کړل، نه پوهېږم څه مرګ راباندی شوی وو خو دا څو ورځې کیدل چې هېڅ سم خوراک مې نشو کولې او که کړی مې هم وایې نو داسې په هسې بهانه به قې کاوه مې، لاس او مخ مې ومینځه او له تشناب څخه راووتلم د زیات کمزورتیا څخه مې لاسونه او پښې ږږدېدل فکر مې کاوه فشار مې ښکته شوی په زر ستونزو پاسیدم او لږ بوره مې په اوبو کې ګډه کړل او ومې څښل که څه هم زړه مې تر خولې راتلو او معده مې اجازه نه راکول چې ویې څښم خو پوهېدم که و یې نۀښم ضرور بې هوښه کیږم.

د بوری د خوړلو وروسته څو شیبې دهلیز کې کښیناستم تر څو لږ دمه مې جوړه شې او د بوری خوږ والې مې لږ فشار برابر کړی د څو شیبو وروسته چې لږ مې په بدن کې حرکت پیدا شو نو لځایه پاسیدم کوټه کې ماشومانو ته مې وکتل او کله چې وبده مې ولیدل نو خپل ټیکری مې پر سر سم کړو او د کور حویلې خواته لاړم د جونید تر راتلو ډیر وخت پاتې وو کوخه کې مې د همسایه کوچنې باندی غږ وکړو او پیسی مې ورکړل تر څو جونید ته لږ چپس راوړی او یو مې هم بی بی چک راوغوښت! تقریبا نهه، لس ورځې زما د میاشتنې مریضی څخه تیر شوی وه خو زه تراوسه نه وم مریضه شوی او له بلخوا دا د هر څه سره حساسیت کول او ډوډۍ نۀخوړل شکی کړی وم چې هسی نه ماشوم ولرم؟

تر څو چې د همسایه زوی راتلو د زیات استرس له لاسه کور کې ګرځیدم راګرځیدم زړه کې دعاګانی کول چې خدای دی وکړی دا خبری هسې زما وهم او خیال اوسیږی

او ماشوم ونلرم! ځکه چې زما شرایط د بل ماشوم د راوړلو لپاره برابر نه و له یو خوا مدثر او مزمل لا دومره نه وه غټان شوی له بلخوا زما جسمي حالت هم چندان نرمال نه وو خو د دې ټولو خبرو باوجود کله چې د جهان هغه شوق ته مې فکر کاوه چې دا څو میاشتي پرلپسې ویل ماشوم، ماشوم نو زړه نا زړه کیدم او ویل مې چې کاش د رښتیا ماشوم ولرم! په همدی کش مکش کې وم چې د همسایه زوی زما غوښتل شوی شیان راوړل په لړزانه او د استرس څخه په یخ وهلو لاسو مې بی بی چک راوخیست.

د بی بی چک دوه سري کرخو ته چې زما حامله ګی مثبت خودل په حیرانه نظر ځیر وم دواړه کرخی سری وه او مطلب زما شک صحیح وو! باور مې نه راتلو نه پوهیدم خوشحاله اوسیږم که خفه؟ عقل مې ویل اوس یې وخت نه و، خو زړه مې د جهان شوق او ذوق رایاده وه او بې اختیاره یې هڅولم چې خوشحاله اوسیږم، د آسما حالت مې رایاد شو چې د ماشوم د نه راوړلو لپاره پعذاب وه او اوس چې خدای ماته ماشوم راکړی او پر ما یې دا احسان کړې نو دا به ناشکری وی چې زه په هسی بهانو پر ځان غم ونیسم. د جهان خبره که خدای ماشوم درکړو نو رزق او روزی به هم هغه ورکړی او ساتنه یې به هم خدای پخپله وکړی، په دی فکرونو مې ځانته دلداری ورکړل او لځایه پاسیدم زړه مې غوښته چې جهان ته زنګ ووهم او خبر ورکړم خو له بلخوا نه مې غوښت د موبایل له لارې دا خبر جهان ته ورکړم.

زړه مې غوښت کله چې راغلو نو مخامخ دا خبر ورکړم غوښتو مې د هغه څهره د نږدی وګورم چې څه عکس العمل ښایی په دی خبری؟ د موبایل خواته روانه شوم غوښتل مې لاړه شم او جهان ته زنګ ووهم تر څو نن لږ ژر کور ته راشې خو لا مې موبایل نه و راخیستې چې د جهان د موټر غږ مې واوریده؟! حیرانه خپل ځای کې ودریدم جهان هیڅکله کله غرمه په دی وخت کور ته نه راتلو! ځان سره مې وویل شاید ضرور د کوم همسایه موټر به وی، خو کله چې د حویلې د دروازی غږ مې واوریده نو ډاډمنه شوم چې پخپل جهان دی! څو شیبی لا نه وه تیر شوی چې جهان

په ورین تندی او د مسکا څخه په ډکه خوله په داسی حال کې چې د شیرینې دوه قوطیان یې په لاس کې نیولې وه کور ته راننوت.

د هغه د دی حالت په لیدو هک حیرانه شوم او لځان سره مې وویل: جهان خو کوم پیری،میری نلری؟ اخر د کوم خوا خبر شوی چې زه ماشوم لرم؟ زه لا همدی فکرونو کې وم چې جهان زما په لیدو په خوشحالې وویل: مبارکی نه راکوی شایستې؟
په مشکوک انداز مې وپوښتل: د څشې مبارکې؟
جهان پخندا زما خوا ته راغلو او داسې حال کې چې د شیرنې له پاکټ څخه یې ماته یو کولچه نیولې وه په شیطنت وویل: که ووایم باور به ونکې!
بی بی چک مې خپل شاته پټ کړو داسې حال کې چې بیحد حیرت مې کړی و کرار مې وویل: ته و وایه شاید وکړم باور!؟

زما په دی خبره جهان پخندا وویل: نن راته جمشید زنګ ووهې ویل مبارک دې سه چې بیا کاکا کیږی؟ لا مې د هغه لپاره خوشحالې نه وکړی چې ویې ویل او هو بل مبارکې دی هم وی چې ماما کیږی هم لخیره!

د جهان په دی خبره تازه پوهه شوم چې هغه شیرنې او د جهان خوشحالې د څه لپاره وه؟ خو سر مې صحیح خلاص نشو یعنې څوک ماشوم لری چې جهان کاکا او ماما کیږی؟ ایا ګلناز ماشوم لری او که روقیه؟ جهان لکه چې زما په ذهنی کش مکش پوهه شو ځکه په خوشحالې وویل: د جمشید شزه کوچنې لری او روقیه!

د هغه په دی خبره بی اختیاره مې مسکا پر شونډو راغله د روقیه لپاره خوشحاله شوم البته د جمشید لپاره هم خوشحاله شوم د جمشید ښځه بیحد خوش اخلاق او مهربانه جنې وه، زه ښه شو د جهان د مور اندیښنې خلاصې شوی، د جهان په دی خبرو دومره حیرانه او خوشحاله شوی وم چې د څو شیبو لپاره مې خپل حالت لیاده ووت د جهان په غږ تازه مې خپل حالت ته فکر شو.

جهان- خیرت خو دی؟ ستا رنګ ولې دسې پریدلې؟
د جهان په دی خبره لږ ورخطا شوم نه پوهیدم څنګه ورته ووایم! زما په نظر دا به بیحد بیحیایې وی که مستقیماً بغیر د کوم سلام او کلام څخه ورته ووایم "مبارک دی شه زه هم ماشوم لرم!" په دی فکر کولو یې لا د شرم څخه مې مخ سور شو او شونډه مې وچیچل چې جهان په مشکوک نظر راوکتل او کرار یې خپل پوښتنه یو ځل بیا تکرار کړل: خیرت خو دی؟ څه خبره ده؟ جونید نه دی راغلې د مکتب څخه؟ داسې حال کې چې بی بی چک مې تر اوسه خپل شاته نیولې و او کلک مې په لاس کې تاو راتاو کاوه ومې ویل: نه .. تر اوسه نه دی راغلې.
جهان زما حرکاتو ته په ځیر راکتل او بیایې په پلټونکي انداز وپوښتل: کوچنیان چیری دی؟
- ویده دی.

جهان سر د پوهیدلو په انداز وخوځاوه او ناساپه یې وویل: شاته لاس کیدی چشی نیولې چی زما څخه یې پټه وی؟

د جهان په دی خبره ورخطا شوم او د زړه درزا مې پورته شوه، بیحد شرمیدم له دی چې دا خبر ورکړم خو جهان زما دا ورخطای او شرمیدلو باندی کوم بل ګمان وکړو ځکه ناساپه یې د مخ رنګ بدل شو او تقریبا په ښکاره مشکوک لهجه یې وویل: تا ته وایم هوسی! لاس کیدی چشی دی چی ماته یې نه شی؟(ښایې)

د جهان د داسې لهجی په اوریدو بی اختیاره مې لاس وړاندی راوست او بی بی چک مې د هغه خوا ته ونیو، او د شرم څخه مې سر ښکته واچو جهان نظر زما څخه واخیست او زما د لاس خواته یې وکتل د څو شیبو وروسته یې بی بی چک راڅخه واخیست، هره شیبه مې انتظار باسو چې د هغه هیجان زده غږ واورم خو هغه په ګنګس انداز وپوښتل: دا نو چشی دی؟ مریضه سوی یې؟ تبه لری؟

د جهان په دی خبره په تلوار مې سر پورته کړو او د جهان خواته چې یو نظر یې زما خواته کاوه او یو نظر د بی بی چک خواته واچو! یعنی پوهه نشو چې دا څه دی؟

جهان په اندیښنه زما په تندی لاس کیخودو او ویې ویل: تبه خو هم نلری بیا نو دا دې ولې راخیستی؟

د جهان په دی خبره خوله مې د حیرت خلاصه پاتی شوه هغه فکر کاوه دا د تبې معلوم کولو آله ده! ناسپه مې پخندا پیل ورکړو چې جهان په ګنګس انداز راوکتل ښه شیبه مې د هغه په دی ساده توب وخندل زما په خندا جهان هم پخندا شو او ویې ویل: مه خانده ووایه دا چشی دی؟ زما سر ستوی(ستاسو) شهریانو په دی شیانو نه خلاصیژی دا اوس څه بلا دی؟

د ډیر خندا له لاسه دریدلې نشوم نو لاس مې د جهان پر اوږه کیخودو تر څو ونه غورځیږم او ښه می وخندل د جهان دی خبرو زما شرم یو دم لیاده وویست په شیطنت باندی داسی حال کې چې بی بی چک مې د هغه له لاس اخیست په یو نفس په تلوار مې وویل: زه ماشوم لرم.

او د دې خبری سره سم بغیر له دی چې د جهان راوتلې سترګو له حیرت ته وګورم د کوټې خواته روانه شوم، د الماری خواته لاړم او هسی د الماری په شیانو لګیا شوم خو هره شیبه په تمه وم چې جهان راشی له یوه خوا مې خپل په کار خندا راتلل داسی چلند می کاوه لکه اول واری ماشوم مې چی وی او مورِ دی تازه واده کړی وی خو له بلخوا نه پوهیږم ولی خو شرمیدم او مخامخ می خبری نشو ورسره کولی انتظار می زیات دوام ونه کړو ځکه جهان په تلوار کوټې ته رانغوت او شاوخوا په کوټه کې زما پسی نظر وګرځو کله چې د الماری څنګ ته یې ولیدم نو په کلک قدمونو زما خواته راغلو او په همغه حیرت ناکه انداز یې وپوښتل: تا چشی وویل یو ګړی(څوشیبی) مخکې؟

په شرم مې شونډه وچیچل او کرار مې وویل: څه چې دی وارویدل همغه مې وویل. جهان- ما ... ما خو یو بل شې واوریدی چې شاید صحیح نه وی او ما دغی اوریدلی وی ته یو وار بیا ووایه چشی دی وویل؟ هغه چشی وو ستا لاس کی ته ما ته راکه.

د جهان د دی حالت په لیدو خندا می راغله هغه زما څخه زیات استرس نیولی وو، کله چې هغه مې دی حالت کی ولید نو بیا می مضریت په ښور شو داسی حال کې چی په شیطنت می ورته کتل ومی ویل: که همغه خبره وی کوم چی تا اوریدلی نو څه به راکوی په شیرنی کی؟
زما په دی خبره د جهان پر شونډو مسکا راغلل او ویې ویل: که هغه خبره وی نازولې کوم چې ما وارویدل نو ته یوازی امر کوه چی چشی غواړی؟

د جهان په دی خبره پخندا شوم او ومې ویل: اهوم صحیح دی اوریدلې زه کوچنی لرمـ..

لا خبره مې پوره شوی نه وه چې جهان په کلک په غیږ کې ونیولم دومره کلک یې نیولې وم چی فکر مې کاوه اوس به می هډوکې مات شې.
- ای هډوکی دی رامات کړل جهان! په کراره.
زما په دی خبره جهان په تلوار خوشی کړم او داسی حال کې چی د خوشحالی څخه یې سترګی ځلیدل څو ځله یی زما تندی ښکل کړو او همغه حال کې بار بار پوښتنه کول: رشتیا وایې ته کوچنی لری؟ غلط سوی خو نه یې؟
- نچ نه یم غلطه شوی ډاډمنه یم چی ماشوم لرم وګوره چک مې کړو.
او بی بی چک مې د هغه خواته ونیو جهان دا ځل په بیحد شوق بی بی چک زما د لاس څخه واخیست او د هغه خوا ته په کتو شو پوهیدم چې نه پوهیږی وربانډی نوځکه مې ورته توضیح ورکړل او ومې ویل: دا چې کله دوه سری کرښی وښایی نو مطلب ماشوم لری.

زما په دی خبره جهان په خوشحالی هغه دوه کرښو ته اشاره وکړل او ویې ویل: دا خو دوه دانی پوره سری دی.
- اهوم په همدی خاطر خو وایم، او د دې څخه بغیر یو څه نور علایم هم لرم او کامل ډاډمنه یم چې ماشوم لرم.

زما په دی خبره جهان په خوشحالې یو ځل بیا غیږ کې ونیولم خو دا ځل په کراره، او همغه حال کې وویل: لکه څنګه علایم؟ ډوډۍ دی زړه نغواړی؟ یا کم خاص شئ ته دی زړه کیږی؟ بیا خو د هغه بل وار رقم هر دقه خو ژړا ته دی زړه نه کیږی؟ قې څنګه؟ قې خو نه وهې؟ درد خو نلری؟

خلاصه چې جهان ټول ورځ راځخه زر رقم پوښتنې وکړل او دومره خوشحاله وو چې همغه ساعت کې جمشبد ته زنګ و واهه او ټول کور او کلې خبر کړو چې زه ماشوم لرم! د جهان مور چی خبره شوه نو زما سره یی په موبایل کې خبری وکړل او د همغه لری څخه یی راته دعاګانی وکړل، واقعاً چی هم د جهان مور بیحده ښه ښځه وه ما داسی کسان ډیر کم خپل په شاوخوا کې لیدلی وه. د هغې سره د خبرو کولو وروسته جهان غوښتل د احتیاط او د دی لپاره چی کامل ډاډمن شی ډاکټر ته لاړ شو خو ما ونه منل او دا خبره مې تر سبا پریخودل په هغه شپه جهان دومره خوشحاله و چې د دباندی څخه یې ډوډۍ راوغوښتل او ما ته یې اجازه رانکړل چې دیګ پوخ کړم.

عجیب وه داسی حال کې چی ماشوم شاید په زوره د یو میاشت لا نه کیدو خو بیحد زما هورمونونه یئ سره ګډوډ کړی وه هیڅ خوراک ته مې اشتها نه راتلل داسی حال کې چی په مدثر او مزمل د ډوډي خوړلو څخه نه مړیدم خو اوس مې هیڅ ډوډۍ زړه نغوښت خو بیا هم د جهان په ډیر ویلو یو دوه ګولی ډوډۍ می په زوره وخوړل، د ماښام د ډوډۍ خوړلو وروسته کله چې د خوب لپاره کوټې ته ولاړو نو جهان راته وویل: شه نو نازولې و دې نه ویل شیرنې کې چشی غواړی؟
د هغه په دی خبره پخندا مې ورته وکتل او ومې ویل: اوممم یعنې هر څه وغواړم شیرنې که راته اخلې؟

جهان داسې حال کې چې په خندا او خوشحالې راکتل سر د هو په ښه وخوځاوه او ویې ویل: هر شئ چې غواړی.
د جهان په دی خبره په شیطنت مې وروکتل او په فکر کولو لګیا شوم چې څه

وغواړم د جهان څخه؟ زر رقم شیان مې له ذهن څخه تیر شول خو یو هم په غوښتلو نه ارزیدو، یعنې اول مې فکر وکړو چې ورته ووایم ماته نوی موبایل واخلې، خو که جهان ته هسې هم ووایم نو راته اخلې نو نه ارزی چی د شیرنی په نوم ورځخه موبایل واخلم، شیرنی باید داسې شې وی چې جهان په عادی حالت کې هغه نه کوی! په دی فکر په شیطنت مې سترګې پرې وهل او د جهان خواته په کتو شوم چې جهان پخندا وویل: خدای دی خیر راپیش کړی ستا دا دونې فکر کول او بیا دسی د شیطنت څخه سترګې پرقیدل مطلب زه باید خپل فاتحه ووایم.

د جهان په دی خبره په لوړ غږ پخندا شوم او ومې ویل: و دې ویل هـــــرځـــــه چې وغواړی کنه؟

زما په شیطان لهجه جهان پخندا سر وخوځاوه او ویې ویل: یا ما دسی خبره نه ده کړی.
- جهـــــان!
جهان- جـــان.
- خپل د خبری څخه مه پرشا کیږه.
جهان- خپل د خبری څخه خو منکر نه یم خو ستا اراده ما ته شه نه معلومیژی.
په شیطنت می ورته وویل: زما د ارادی سره ته څه کار لری؟ تا خپل وویل هر څه چی غواړی وغواړه.
جهان پخندا وویل: امهممم هغه وخت په هیجان کې وم یو شې می وویل ته یې په زړه مه نیسه.
دا ځل په غوسه مې ورته ناری کړل: جهـــان.
زما په داسې لهجه جهان په لوړ غږ پخندا شو او ویې ویل: جان جهان! داسې چې ته ناری وهې که زما سر هم وغواړی ستا څخه یې قربانه وم امر کوه چشی غواړی؟

د جهان په دی خبره د شرم څخه تکه سره شوم چې هغه په مینه ناک لهجه وویل: قربان دې د دې شرم او حیا څخه سم،چشې غواړی زما نازولې؟

د جهان په دی خبرو مخ مې د شرم څخه لاپسی سور شو او کرار مې وویل: داسې خبری مکوه.
جهان- نو څنګه خبری وکم؟ تاته جان او قربان ونه وایم نو چا ته یې ووایم؟ هوم شایستې؟!
د ډیر شرم څخه مې ژبه بنده راغلې وه چې جهان زما د حال په لیدو په خندا وویل: زه جان او قربان نه وایم ووایه چشی دی غوشتل؟
لږ مې سر راپورته کړو او د سترګو له کونج د هغه د مسکا څخه ډک څهری ته مې وکتل او کرار مې وویل: ګوره بهانه به بیا نه راوړی سمده؟
زما په خبره جهان لږ خپل ځای کی وخوځیدو او پخندا یې وویل: اممم هر سونی چې فکر کوم بیا هم زما په نظر ته دونې خطرناک شئ نسې غوشتلې نو خیال دې راحت بهانه نه راوړم ووایه چشی غواړی؟

- اممم یو دانه شعر راته ووایه.

زما په دی خبره جهان خو شیبې په حیرت راوکتل او بیا یې وویل: بس دغه؟
- اهوم.
جهان- عجب! ما فکر کوی ته به څه خراباتې شیان وغواړې چې دا درې ساعت ورته پلان جوړوی.
- اوس خو پوی شوی چې څه غواړم نو شابه و وایه.
جهان کرار وخندل او ویې ویل: شعرونه مې لیاده نه زده.
- نچ ومې ویل کنه بهانه نه منم هله نو ویې وایه جهان، هله ...
زما په ډډ ټینګار جهان خپل سر وخوځاوه او داسې حال کې چې خپل د چای تش پیالې ته یې اشاره کول ویې ویل: ته ماته یو پیاله چای واچوه شایستې شاید یو شعر مې پیاد راسې.

د دې لپاره چې د جهان بهانی راوړلو ته د پای ټکې کیږدم په تلوار پاسیدم او د هغه د چایو بیاله مې ډک کړل غوښتل مې بیرته خپل ځای ته راشم خو جهان ناساپه د لاس څخه ونیولم او خپل خواته یې کش کړم د هغه په دی کار په ویریدلی انداز مې "وی"

کړل چې جهان وویل: په کراره.
په غوسه مې وویل: دا خبره باید زه تاته وکړم ځکه تا زه کش کړم.
جهان داسی حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په شیطنت یې وویل: خو تا ویل شعر راته ووایه نو د شعر ویلو خوند خو هغه وخت وی چې د شعر ویلو دلیل دی غیږ کې وی.

د جهان په دی خبره د شرم څخه مې سر ښکته واچو چې هغه په شیطان خو عین حال کې بیحد ښکلی لهجه باندی شعر ویل پیل کړل:

نه زور ،منی نه عذر نه زاری بلا وهلي.
نو چاته دې ساتلی ده خولګی بلا وهلي.
ته دا د غلا مزل ګوره او دا سپینی جامی.
دا څومره ژر را وختې سپورېمی بلا وهلی.
ډېر وخت و شو چی نه ښکاري، بیخي ده نادرکه.
بیخي ده رانه ورکه مکتبی بلا وهلي.

ښایسته نازکی ګوتی دی قلم سره جوړېږي.
اوښان دی درنه پاتې شي کوچی بلا وهلې.
کتاب می د لیلا او د مجنون ورته تمام کړ.
خو بیا هم پوهه نشوه په یاری بلا وهلی.
جانانه چی یا مور پوری دا نوم د ملا نه وای.
یا دا د خلقي لور نه وای خلقی بلا وهلي.

د جهان د شعر د خلاصیدو وروسته په ګنګس انداز می ورته وویل: دا شعر کې اوس تعریف و که تحقیر؟
زما په خبره جهان په لوړ غږ پخندا شو چې ما وویل: زه دا نه منم اصلاً زما شرط دا و چې شعر د رحمان بابا ووایې نه د کوم بل چا دا نه دی حساب.

جهان- ما خو خپل غاړه خلاصه کړه منې نه منې هغه ستا کار دی ما خو شعر ووایې. غوښتل مې مخالفت وکړم او و وایم چې زه دا نه منم خو جهان اجازه رانکړل او په شیطنت یې وویل: تا خو خپل شیرنې په یو شعر وبایلود خو خیر د هغه ځای چې زه ډېر شه سړی یم، نو یو شانس درکوم.
په مشکوک انداز مې وپوښتل: د څشې شانس؟
جهان په خوشحالې غیږ کې ونیولم او ویې ویل: که دې راته یو شایسته ګک، نازولې،شیرینکه لور راوړل نو درته د طلاو غاړګې درته اخلم.
- او که هلک و بیا؟
جهان- اممم بیا هم درته غاړګې اخلم خو د سپین زرو نه طلا.
په حیرت مې وویل: زما په نظر غلط شوی؟
جهان- څنګه غلط سوم؟

- دا چې و دې ویل که جنۍ وه د طلاو غاړګې او که هلک و نو د سپین زرو غاړګې زما په نظر ستا مطلب که هلک و نو د طلاو غاړګې او که جنې وه د سپین زرو!
جهان- یا، ما صحیح وویل زه لور غواړم.
- او که زوی وو؟
جهان- اوممم د خدای په نعمتو کې ناشکری شه نه ده، اول خو په هلک او انجلۍ دواړو خوشحاله یم تنها جوړ او تیار اوسیژی، خو که انجلۍ وی بیا نوو بیخې خوند کوی.

عجیب وه راته نه پوهیدم ولې جهان دومره انجلې خوښیږی؟ داسې حال کې چې د جهان کورنۍ ټول د هلکانو پسی سترګې وتلې!

سهار وخت زما د څه ویلو مخکې جهان بابا ته خبر ورکړی و او ادی د دې خبر د اوریدلو سره سم سهار وختې زمورږ کور ته راغلل! دهغې په لیدو دومره وشرمیدم چې حد نه درلود خو جهان بغیر له دی چی اصلاً دې خبرو ته پام وکړی ماشومان یی ادی ته ورکړل او زه یی لځان سره ډاکټر ته ویوړم هر څومره چی ورته ومې ویل ته

لاړ شه کار ته او زه د ادی سره ځم ډاکټر ته زما خبره یی ونه منل ما هم نور څه ونه ویل او اجازه مې ورکړل خپل د زړه ارمان پوره کړی او تر ډاکټر راشی او دا خبره خپل د ډاکټر له خولی واوری.

هلته په تلو ډاکټری یو سونګرافی چک ولیکو او همغه کی معلوم شو چې زه د درې هفتو ماشوم لرم! ماشوم د یو میاشتې لا نه و خو جهان ډاکټرې ته لګیا و چی جنسیت یی څه دی؟ د جهان د شکل او قواری په لیدو ډاکټری فکر وکړو چی جهان د هغه سړیانو له ډلې څخه دی چی د هلکانو پسی سترګی وتلی او د انجونو څخه یی بد راځي نو ځکه په تنده لهجه یی جهان ته وویل: تر اوسه دومره نه دی چې جنسیت یی معلوم شی، او هو که هر څه هم اوسیږی تاسو باید شکر وباسې جنۍ او هلک خو فرق نه کوی.

د ډاکټری په هغه تنده لهجه د جهان مزاج یو څه خراب شو او خاموش شو د هغه په داسی خاموش لیدو د ډاکټری خوا ته مې مخ کړو او په شیطنت می وویل: پوهیږم چې د څلور میاشتو مخکې د ماشوم جنسیت نه معلومیږی خو مورِ الحمدالله دوه جملې زامن لرو او زما د خاوند ارمان دی چی دا ماشوم جنۍ اوسیږی.
زما په دی خبره ډاکټرې په حیرت وویل: جنۍ اوسیږی؟
- هو، حتا زما سره یی قول کړی که ماشوم جنۍ اوسیږی نو راته د طلاو یو غاړګی واخلې نو ځکه داسې ورته تلوار لرو چې پوهه شو.

زما په دی خبرو ډاکټری په حیرت زمورِ خواته راوکتل خو جهان په خوشحالې ما ته وویل: که انجلۍ وه د غاړګی سره درته لشتی(غوږوالې) هم اخلم.

د جهان داسی هیجان زده لهجی ته زما خندا راغلل او ډاکټره هم لکه چی تازه سر خلاص شو چی جهان د هغه جاهل خلکو له ډلې څخه نه دی چی هلک غواړی خو د انجلۍ د نوم په اوریدلو لغتې غورځوی.
ډاکټره- لومړۍ ځل دی ګورم یو سړی خپل د ښځې څخه جنۍ اولاد غواړی! زما څومره مراجعین چی راغلې ټول راته په زاری، زاری وایی: ډاکتر صیبی خیر دی د

هلک زیری وکړه خو تاسو لومړی کسان یاست چی د انجلۍ زیری غواړی(بیایی د جهان خواته مخ کړو او ویی ویل: خدای دی ستاسو پشان کسان زمونږ جامعه کې زیات کړی.

ډاکټره چې د جهان په مزاج لږ پوهه شوه نو بیحد خوش اخلاق شوه او ښه چلند یې زمونږ سره وکړو دوا یی رانکړل خو د تلو مخکی وویل چې ماشومانو ته که شیدی ورکوی نو نور یی مه ورکوه ځکه اوس ستا د نس ماشوم تغذی ته اړتیا لری او بهتره ده چی ماشومان له شیدو جلا کړې، جهان هم همغه دقې کی دهغې خبره ومنل خو زما فکر د مدثر او مزمل لپاره خراب شو هغوی هم ماشومان وه او اړتیا یې درلود کله چی ډاکټری ته می وویل نو هغی مدثر او مزمل ته وچې شیدی ولیکل او بیا یی تاکید وکړو چې سر له همدا نن به ماشومانو ته خپل شیدی نه ورکوی.

د ډاکټری له کوټې راووتو جهان دوه قوطی وچ شیدی او دوه دانې توشک مدثر او مزمل ته واخیستل او ماته یې هم نصیحتونه پیل کړل چی باید ډاکټری په خبرو عمل وکړو او څه چی وایی هغه وکړو خو زما زړه نه راتلو ماشومان دی داسی ناساپه د شیدو څخه منع کړم هغوی که څه هم څه کم د دوه کالو وه او ادی د دی خبرو څخه څو وخت مخکې ما ته ویلی وه چی ماشومان دی نور د شیدو څخه جلا کړه خو زما زړه نه و شوی او اوس خو بیخې نو راته مشکل ښکاریده پوهیدم چې دا کار به هم ماشومان سخت پعذاب کړی هم ما!

او همداسی هم وشول کله چی کور ته ورسیدو نو هغوی دواړه زما خواته په ځغاستو راغلل ځکه چی له سهار څخه می ورته شیدی نه وه ورکړی خو د دی څخه مخکی چی زما غیږی ته راسی جهان دواړه خپل خواته کش کړل او ما ته یې د وچو شیدو ډبې او توشک راکړو تر څو لاړ شم او هغوې ته وچی شیدی جوړی کړم خو ادی زما څخه مخکی په مطلب پوهه شو او داسی حال کی چی جوشی اوبه یی راخیستل او توشک کی اچول ماته یی وویل: ما درته څو میاشتې مخکې وویل چې ماشومان د

شیدو څخه جلا کړه خو تا زما خبره ونه منل، اوس په دې حالت کې دې باید د دوي بد اخلاقې هم وزغمې.

هیڅ می ونه ویل او په ناراضه توګه کښنیاستم فکر می کاوه زما حق کی هم بې انصافې راونه ده ادی ماشومانو ته وچې شیدی ورکړل او هغوی هم وخوړل خو بیا څو دقی وروسته زما خواته راغلل،هغوی عادت کړی و که څه هم زما شیدی دومره نه وه خو بیا هم ورځ کی دوه دری ځله ضرور زما خواته راتلل یو دوه ځل می په وچو شیدو ختا باسل خو دریم ځل لکه چی هغوي هم پوهه شول چې خبره خرابه ده نو ژړا ته یې ملا وترل تر څو شاید په دی ډول شیدی ورکړم او واقعا زما زړه ورته وسوځید او غوښتل می شیدی ورکړم خو جهان چی پر لمانځه ولاړ و لکه چی زما په فکر پوهه شو ځکه په لوړ غږ یی الله اکبر کړل او رکوع ته لاړو هغه په دی رقم زه منع کولم خو د ماشومانو ژړا دومره جګرسوزه وه چی بغیر له دی چی د جهان مخالفت ته وګورم شیدی می ورکړل.

او هغوی هم لکه چی همدی ته په تمه وه ځکه همدا چی شیدی وخوړل نو ویده شول همدی وخت کی جهان هم خپل مونځ خلاص کړو او په تروش تندی زما خواته راوکتل او ویې ویل: که د دوي په هر جړا ستا زړه وسوځیژی او شیدی ورکی نو خدای خبر چی تا به دا بار تر منزل رسولې وی.
-نو څه وکړم ژاړی.
جهان خپل پټو راټول کړ او داسی حال کې چی زما څنګ ته راتلو ویې ویل: کوشش وکه په بل رقم یی کرار کی دوی دواړو خپل حق برخه خوړلی یو کوچنی ته باید تر دوه کالو شیدی ورکی او هغه دې سبا بل سبا د دوی دوه کاله پوره کیژی د دوی بدن اوس ستا شیدو ته دونی ضرورت نلری خو (جهان زما د نس خواته اشاره وکړل او ویې ویل: خو هغه ورته ضرورت لری.

***

مزمل چې د ژړا څخه شین اوښتې و غیږ کې مې نیولې و او مدثر ته مې د وچو شیدو توشک خوله کې ورکړو تر څو هغه هم په ژړا نشې،خو د مزمل په داسې جګر سوزه ژړا مدثر هم په ژړا شو د هغوی د دې حالت په لیدو ما ته هم ژړا راغله یو خوا مې معده سره پیچل کیدل او ګوله ډوډۍ مې نشو خوړلې له بلخوا په هسې بهانه مې قې راتلو او اوس هم د دوي دواړو دا حال زړه مې غوښت په زار،زار وژاړم ادی نن د آسما سره ډاکټر ته تللې وه او نه وه راغلې کنه دا یوه میاشت کیدل چې بیچارګې به سهار د مولا د آذان سره زمونږ کور ته راتلل او د ماذدیکر ماښام آذانو وخت کې کله چې جهان به کور ته راغې ادی به تلل خو نن نه ادی وه، نه جهان و، او نه هم جونید چې ماشومان د څو شیبو لپاره کرار کړی د هغوی ژړا چې زیاته شوه مجبوره شوم چې پاسیږم دا هم د مورتوب یو بل فضیلت چې ژړا لا په کراره نشې کولې.

دواړه مې غیږ کې راوخیستل او دهلیز کې په ګرځیدو راګرځیدو شوم چې شاید معجزه وشی او کرار شې خو دواړه دا یوه میاشت چې د شیدو څخه مې جلا کړی وه دومره بد اخلاق او بهانه نیونکې شوی وه چې حد نه درلود دومره مې وګرځول راوګرځول چې ملا مې په درد شول،کله چې لږ کرار شول نو غوښتل مې پر ځمکه یې کیږدم خو لا پښې ځمکې ته نه ورسیدلې چې بیایې ژړا او چغو ته ملا وترل. زړه مې غوښت ویې وهم! په قران ریشخند یې جوړ کړې و اراده مې د وهلو دواړو ته نیولې وه خو داسې په مظلومیت او معصومیت یې زما خوا ته راکتل او اوښکې توی ول چې د وهلو لځایه څنګ ته یې کښیناستم او دا ځل دری سرو ژړا ته شروع ورکړل.

پخدای نور مې جسم د دومره کارونو انرژی نه درلود او نه هم روح مې، خپل وضعیت مې د دوي څخه زیات خراب و ناست و کرار مو ژړل چې د کور دروازه وټکیدل د دې فکر پر کولو چې ادی راغله د ژړا منځ کې مې لکه لیونیانو پشان وخندل په تلوار لځایه پاسیدم لا د دهلیز دروازی ته نه وم تللې چې مدثر او مزمل زما په تلو یو داسې چغی وهل پیل کړل چې مجبوره شوم بیرته راوګرځم او هغوی

دواړه هم غيږ کی راوخلم او د دروازی خلاصولو لپاره لاړه شم دروازی ته لا نږدی شوی نه وم او د حویلې څخه مې فریادونه او ګیلې ادی ته شروع کړل.

- ادی ته چیرته تللې وې؟ راشه چې دا لمسیانو دی زه مړه کړم، په قران که نه د شپې د دوي له لاسه خوب لرم نه د ورځې کرار، څلرویشت ساعت یې ونګ،ونګ ژړا شروع ده، د لاس او پښو یې واچولم، په قران مړه یې کړم، اصلاً ما بد کړی چې غوارم بل ماشوم راوړم، اصلاً که زه خبر وای چې دا به مې حال شې ما به ....

همداسې لګیا وم ګیلې او شکایتونه مې ادی ته کول او همغه حال کې ځان سره پلان مې جوړوی چې همدا چې دروازه مې خلاص کړه نو ماشومان ادی ته ورکوم او ځم یو ساعت خوب کوم، ماښام درسته شپه نه وم ویده شوی، خو دروازه چې مې خلاصه کړه نو د ادی لځایه په دوه خندانو څهرو مې نظر ولګید! لومړۍ د جهان په خندانه څهره چې سترګې زما په لیدو داسې د خوشحالې څخه پرق وهل ته وا خپل د ژوند بهترینه صحنه یې لیدلې او دویم ... دویم د جهان څنګ ته د ارباب په څهری چې کوښښ یې کاوه خپل خندا کنټرول کړی.

د هغوی په لیدو هک حیرانه شوم د ماشومانو په چیغو چې بابا،بابا یې ویل لږ پر خود راغلم جهان زما د غیږ څخه ماشومان واخیستل او ماته یې په اشاره وویل چې د دروازی له مخې لری شم، د هغه په اشاره تازه پرخود راغلم د دروازی له مخې لری شوم او داسی حال کې چې ارباب او جهان ته د کور رانوتلو لپاره مې لاره ورکول خپل ټیکری مې پر سر سم کړو او کرار مې سلام وویل ارباب په همغه خندانه څهره د یو علیک پر ویلو کور ته رانوت او د دهلیز خوا ته راون شو د هغه پسې جهان هم رانوت، او زما د حال په لیدو یې پخندا وویل: څنګه یې نازولې؟(خو ناساپه یې زما سترکو ته فکر شو او لږ په اندیښنې وویل: څه سوی؟ خیرت خو دی ولې دی جړلې؟

د جهان په دی خبره خپل د څو شیبو مخکې بد حال مې پیاد راغلو نو ځکه په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: یعنې تاته مهم ده چې ما ژړلې او کنه؟
زما په دی لهجه او خبری جهان خپل وریځه له حیرت پورته کړل خو بغیر د څه ویلو

د کور دروازه یې بنده کړل او داسې حال کې چې زه یې د کور خواته روانولم په داسې لهجه چې کوښښ یې کاوه خپل خندا پټه کړې ویې ویل: بابا چې ولاړې بیا جنګ وکه اوس بده ده د دونې وخت بعد بابا زموږ کور ته راغلې او موږ دواړه د دې د ځایه چې د هغه میزبانې وکو یو د بل سره جنګ شروع کو.

د جهان په دی خبره غوسه مې لاپسې زیاته شوه او په قهر مې وویل: دومره هم ماشوم نه یم چې وغواړم د بل چا مخکې جنګ شروع کړم، اصلاً چا ویلې چې زه غواړم جنګ وکړم؟

جهان زما په دی خبره کرار وخندل او ویې ویل: د هغه ګیلو او خبرو څخه دی معلومه ده، زه نه وایم چې جنګ مکوه! وکه جنګ، زه دې ستا د جنګونو څخه لا قربان سم خو اوس یې مکوه نازولې، یو څو ساعت نور هم صبر وکه بابا تر شپې لا نه پاتې کیږی کله چې ولاړی هغه وخت زما غاړه ستا چاړه صحیح دی شایستې؟!
د جهان په دی خبره غوسه مې لمینځه ولاړه خو په نارضه لهجه مې وویل: یعنې ستا په نظر زه دومره جاهل او بیعقل یم چې د ارباب مخکې ستا سره بی شرمې او جنګ شروع کړم؟

جهان- خدای دی نکوی زما مطلب دا نه و، زه پوهیږم چې کوچنیانو پعذابه کړې یې او خپل حالت دې هم شه نه دی،پوهیږم چې زړه دې غواړی خپل زړه زما سره په جنګ کولو خالې کړی، او حق هم لری خو اوس نه، یو څه نور هم صبر وکه کله چې بابا ولاړی بیا هغه وخت زه دې دربست په خدمت کې یم چې وهې مې ټکوی مې هر کار چې کوی.

د جهان په دی خبره پخندا شوم او ومې ویل: ما ته کله وهلې یې چې ته وایې وهې مې ټکوی مې؟!
زما پخندا جهان هم پخندا شو او ویې ویل: تر نن خو دی وار نه دی کړی خو فکر کوم راروان ورځو کې باید د وهلو تمه هم ولرم.
د جهان په دی خبرو خپل غوسه او قهر مې لیاده ووت او پخندا مې د هغه خواته

کتل د دې فکر پر کولو لا چې زه دی جهان ووهم خندا مې راتلل څه ورسیږی چې د ربښتیا دې وغواړم داسې کوم کار وکړم، یعنې جهان په دومره قد او قواری زما د لاس وهل وخوری؟!

جهان بغیر د نور څه ویلو کور ته ننوت او زه هم ورپسې شوم د جهان همدا څو لفظ خبرو زما ټول غوسه لمینځه وړی وه، او اوس یوازی د دې غم راسره و چې د ارباب مخې ته څنګه لاړه شم؟ یعنې هغه به زما خبری اوریدلې وی؟ خپل د خبری ځواب مې خپل ورکو،خود یې اوریدلې کله چې جهان اوریدلې نو هغه هم اوریدلې ای ګونګه دی شم دا نو څنګه خبری وه چې ما وکړل؟ د شرم له لاسه مې جرئت نه کوو کور ته ننوځم خو چاره نه وه ننوتلم او په نهایت بېخیالې کې داسی چلند مې وکړو لکه ما چې هیڅ ویلې نه وی البته ارباب هم خپل په مخ رانوسته زما خبری او ډیر عادی توګه یې راسره سترې مشی وکړل ما ورڅخه د جهان د مور پوښتنه وکړل چې ولې مو هغه لځان سره نه ده راوستې چی ارباب پخندا وویل: دا کال لکه چې د کوچنیانو کال دې؟! ستا خواشې ګل بې بې او د بشیر د شزی سره تللې وه ډاکټر ته لکه چې هغوی دواړو هم کوچنې درلوشتې؟(درولودی)

د ارباب په دی خبری لومړۍ مې حیرت وکړو او بیا خوشحاله شوم او بیا مې خندا راغلل! یعنې دومره مختلف احساسات مې یو دم په وجود کې فعال شول حیرت مې په دی وکړو چې د ارباب خبره لکه چې دا کال د کوچنیانو کال و د جمشید ښځه، روقیه،زه او اوس هم ګل بی بی او د بشیر ښځه ټولو ماشومان درلودل او خوشحاله د ګل بی بی لپاره وم ضرور هغه به اوس د ډیر خوشحالې څخه په جامو کې نه ځایږی؟ کال تیر شوی نه دی او هغه ده انا کیږی،خو د دی فکر پر کولو چې ګل بی بی دی هم ماشومان راوړی او د بشیر ښځه هم نو خندا راتلل خوابښی هم ماشومان راوړی اینګور هم! البته زما په نظر لږ شرم ناک کار هم وو خو ګل بی بی ځوانه وه او که ماشوم یی راوړی وایی کومه خبره نه وه یعنی کاکا او وراره به په یو عمر یا هم که جنۍ شول نو عمه او وراره یا هم وریره به په یو عمر وی څومره جالب ده کنه؟!

څو شیبې وروسته د کور دروازه وټکیدل او دا ځل ادی وه چې کور ته راغلل، څهره یې د خوشحالې څخه پرق وهل په مشکوک انداز مې ورڅخه وپوښتل: خیرت خو دی؟ زما د دې پوښتنې په ځواب کې ادی راته داسې خبره وکړه چې زما خوله له حیرت خلاصه پاتې شوه! لکه چې د رښتیا هم دا کال د ارباب خبره د ماشومانو د راوړلو کال دی!؟ ادی ویل آسما څه کم او زیاد د دوه هفتو ماشوم لری! د ادی په دې خبره بیحد خوشحاله شوم او د زړه له خلاصه مې د خدای شکر ادا کړو، شاید د دی ماشوم د راتلو په برکت نور د خاله کورنۍ خپل د دې بیځایه کارونو او بهانو څخه لاس واخلې او آسما پریږدی چې خپل ژوند وکړی.

د غرمې خو اته جهان بابا ته زنګ ووا‌هه او ورته ویی ویل چی ارباب راغلی او که بیکاره وی نو زموږ کور ته دی راشې، بابا هم د غرمې وخت خوا ته زموږ کور ته راغې او موږ ټولو په ګډه ډوډۍ وخوړل د ډوډۍ خوړلو وروسته سړیان مجلس ته کښیناستل ادی هم لګیا وه مزمل او مدثر ته یې وچې شیدی جوړول ما چې هم ماحول کرار او ارام ولید نو د فرصت څخه مې ګټه واخیسته او یو څو ساعت مې سترګې پټې کړل او ویده شوم.

***

کور کې یو بد حال و شاوخوا د غوړو او د غوښې د سره کیدلو بویونه او دودونه وه چې پیچل شوی و، جهان او بابا د کور حویلې کې لګیا وه د اختری غوښه یې ټوټه کول جونید او ماشومان هم د هغوی شاوخوا راټول وه، ادی هم آشپزخانه کې لګیا وه او ژړ،ژړ یې د غواې جګر سور کاوه او کله یې ماته راوړو او کله هم جهان او بابا ته، خو زه د حویلې کونج کې ناسته وم او په بی حال نظر مې د دوی خواته کتل د سهار څخه چې د غواې قربانې کول او د غوښی او جګر پخولو پروسه شروع شوی وه ما هر پنځه دقیقی وروسته قې وهو، یعنې زما د ژوند یو د بترینه اخترونو څخه همدا اختر وو چې نه مې کالې اچولې وه نه مې نکریزی وهلې وه او نه حتا یو ټوټه غوښه مې خوړلې شوه.

په یو کونج کې لکه مجرم پشان ناسته وم او یوازی د دوي کارونو ته مې کتل، جهان د قرباني لپاره یو غوای اخیستې و البته بابا هم ورسره شریک شوی و غواې همدلته حلال کړو او اوس لګیا وه پوست کو او ټوټه کوو یې نیم غواې ټوټه کړی و خو نیم نور یې پاتې و چې جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: معلم صیب ګرمې زیاته ده دا نور به په کور کې ټوټه کو.

د جهان په دی خبره ما چې تر اوسه نظر د هغه بیچاره غواې په پری شوی سر او پښو کې و د جهان خواته واړو او د هغه په لیدو مې بیحال مسکا پر شونډو راغله، زه د ماشومتوب د قصابانو څخه وېرېدم ځکه زما په نظر هغوی د هغه لوی،لوی چاقوګانو او په وینو لړلی کالو سره بیحد وحشیان او خطرناک کسان وه خو اوس چې جهان مې دی حال کی لیدو نو فکر مې کاوه چې شاید قصابان هم دومره خطرناک کسان نه وی؟ جهان خپل یو جوړه پخوانې تور کالې اچولې وه ترڅو د قرباني کولو وروسته یې لری ختا کړی یو سپین خال خالې دسمال یې هم په سر ترلې و او خپل د کمیس لستوڼې هم تر څنګلو پورته کړی وه او یو لوی چاقو یې هم لاس کې وو البته لاسونه یې دواړه پر وینو سره وه.

یعنې هر چا که جهان په دې حال لیدی وایې نو ورځخه وحشت یې کاوه خو ما ته دومره ښایسته معلومیدو چې نظر مې ورځخه نشو اخیستی، کله ناکله خپل داسی احساساتو ته مې خندا راتلل جهان دومره هم ملکوتي ښایست نه درلود خو نه پوهیږم ولې پر ما دومره ګران وو؟ او دا څو میاشتې نه پوهیږم دا اندازه د ګرانښت یې د حد څخه اوښتی وه! یعنې زړه مې غوښت څلرویشت ساعت زما و مخ ته اوسیږی او زه یې وویښم خبری وکړم او بوی احساس کړم! عجیب ده خو زه د جهان د بوی پسی مړه مړه وم، دا خبره ما په زر خجالت او شرم باندی نیلوفر ته وکړل ځکه زما په نظر زما علاقه د جهان سره د معمولې حد اوښتی وه کله چې هغې ته مې دا خبره وکړل نو هغې خپل سر وټکو او ویې ویل: خاک تو سرت هوسی، تو ویار شوهرت را داری.!

د نیلوفر په خبره زما هیڅ باور نه راتلو خو لکه چې همغه چل راباندی شوی وو؟! ځینې ښځې چې ماشوم په نس لری نو هغه دوران کې دوي د یو خاص شې سره شوق پیدا کیږی چې عام اصطلاح کې ورته "اجای" یا هم "ویار"ویل کیږی معمولاً دې وخت کې د ښځو یو شې سره علاقه پیدا کیږی او زیاتره وخت هغه اجای په کوم خوراکې شیانو وی مثلاً ځینو مالټه بیحد په دی وخت کې خوښیږی او خوری، ځینو سیب، کیله، الوچه خلاصه چې کله ناکله ځینو ښځو تروش شیان خوښیږی او ځینو بیا خوږه خو زما اجای د خوراکې شیانو څخه پخپله په جهان او د هغه پر بوی ولیدلی وه!

او شاید د باور وړ نه وی خو دا رقم اجای په علمي توګه ثابت شوی ده، دا اجای ډیر کمیاب ده یعنې نړۍ کی څو سلنه ښځې داسی کیږی چې د حمل دوران کې اجای خپل د خاوند په بوی راشې او زړه یې غواړی هغه یې څنګ کې اوسیږی، دا اجای په یو بل ډول هم ده او هغه دا چې ځینې ښځې وی چی په دی وخت کې د خاوند د بوی سره حساسیت کوی او د هغه څخه یی بد راځی، خو زما اجای په لومړۍ دسته کې شامل کیدل ځکه چې پر ما جهان بیحد ښه لګیدی.

ادی دهلیز کی سرخان هوار کړو ترخو جهان او بابا پاتی غوښه هلته ټوټه کړی زه یوازی حویلې کی پاتې شوم نو مجبور د هغوی پسی کور ته لاړم خو د دی لپاره چی د سره کړو غوړو بوی احساس نکړم خپل پوزه مې وپیچل او د دهلیز یو کونج کې کښیناستم زما په داسی لیدو جهان پخندا راوکتل او ویې ویل: لکه چې چرس مرس دی ورک سوی که څنګه؟

د جهان په دی خبره چې ما ته یی وکړل لومړی می سر خلاص نشو خو کله چې خپل حالت ته مې پام شو چې د معتادنو پشان د د هلیز یو کونج کی ناسته یم او پوزه می تړلی نو غوسه راغلل او په قهر می وویل: خپل به معتاد او چرسی یی.
زما په دی خبره جهان او بابا په لوړ غږ پخندا شول او بابا جهان ته کرار وویل: مککوه هلک زما لور مه پعذابه وه.

د بابا په خبره جهان په همغه خندا سر وخوځاوه او بغیر له دې چی نور څه ووایې د غوښو په ټوټه کولو لګیا شو لا څو شیبې نه وه تیر شوی چې د جهان موبایل ته پرلپسی څو زنګ راغلل داسی چی هغه مجبور شو خپل د وینو ککړ لاسونه په یو ټوکر پاک کړی اوموبایل ته ځواب ورکړی.
جهان- الو سلام علیکم ...

د هغه خوا څخه زما په نظر کوم خواب رانغلو ځکه چې جهان موبایل راښکته کړو او د نوم په کتلو یې بیا موبایل غوږ ته ونیو او ویې ویل: الو جمشید زما ژغ درځې؟ الو ...

ما په کنجکاو نظر د جهان خوا ته کتل بابا لا لګیا و کوم غوښه چی ټوټه کړی وه هغه یې پلاسیتکونو کې اچول او برخی برخې کول ترڅو په همسایه ګانو او غریبانانو یې وویشی، جهان لځایه پاسید او بیا یې وویل: الو جمشید ژغ مې درځی؟ اوری؟ (خوشیبی خاموش شو او بیا یې په مشکوک لهجه وویل: دا ژغونه د چشی دی؟ خیرت خو دی؟ الو ولی جواب نه راکوی؟

د جهان لهجه چې لږ پورته شوه بابا د برخی جوړلو څخه لاس واخیست او د هغه خواته په کتو شو ادی هم سر د اشپژخانې څخه راوویست او زه ... زه نه پوهیږم ولې خو زړه مې بی کرار شو په وېرې او اندیښنې باندی غوږ وم چې واورم څه خبره ده چې جهان په اندیښنی څو ځله بیا الو الو کړل او بیا د لومړۍ ځل لپاره ما د جهان د خولې څخه کنځل وارویدل چې د ډېر اندیښنی څخه یې جمشید ته وویل: تاته وایم د سپی اولاد ولی خبری نکوی؟ چیری یی؟ دا ژغونه د چشی دی؟ څه سوی؟

د هغه خوا څخه لکه چې جمشید ځواب ورکړو چې جهان لا په اندیښنی وویل: څه سوی؟ ته ولی جاړی؟

او دغه لفظ د ژړا کافی وو چې زما ټول بدن په رپیدو شې جهان د اندیښنی له لاسه نفس نفس وهه کله چې د جمشید ځواب یې وانه وریدو نو په داسی غږ چې د

لومړۍ ځل لپاره د وېرې څخه لړزیدو کرار یې وویل: الو جمشید څه سوی؟ تاته وایم بابا شه دی؟ خیرت دی؟

نه پوهیږم جمشید څه جهان ته وویل خو ما د جهان بی ساه کیدل ولیدل ومې لیدل چې ساه یې سینه کې بنده سوه او د مخ رنګ یې وپرید داسی لکه روح چې یې د بدن څخه وتلې وی څو ځله یې خوله خلاصه او بنده کړه تر څو خبره وکړی خو لکه نفس چې بند وی د هغه د داسی حال په لیدو زه په تلوار لځایه پاسیدم غوښتل مې د هغه څنګ ته لاړه شم جهان د دی لپاره چی ساه واخلې خپل ګریوان ته حمله کړه او خپل د یخن څو تنې وشکول لاس .. لاس یې لړزیده ټول وجود یې داسی وو لکه چې د دریدلو توان نلری بابا چې جهان څنګ ته زما څخه نږدی و په تلوار د جهان اوږه ونیول او هغه یې د غورځیدلو څخه بچ کړو او په ورخطا یې ورته غږ کړل.
بابا- څه وسو زوی ښه یی؟

د بابا د غږ په اوریدو لکه چې جهان تازه پر خود شوی وی ځکه په یو جست لځایه پاسیدو او د کور د دروازی خواته یې منډه کړل زه لکه لیونیانو پشان ورپسی په ځغاستو شوم او غږ مې ورباندی وکړو خو جهان بغیر له دی چې راوګرځې لکه لیونیانو رقم له کور ووت حتا څپلې لا پر پښو نکړل او لوڅی پښی لاړو.
مورِ ټول د جهان داسی تلو ته هک حیرانه ولاړ و، لومړی کس چې لږ پر خود راغې هغه بابا وو چې د جهان پشان په تلوار له کور ووت او لکه چې د جهان پسی لاړو ادی په اندیښنی زما خواته راغلل او زه یی له اوږی ونیولم.

ادی- بسم الله، بسم الله کوم خبره نشته مه ورخطا کیږه.
ادی زه کینولم او په تلوار د اشپزخانی خواته لاړه او یو پیاله اوبو سره راغلل خو زه دومره د جهان د هغه حال په لیدو وږږدلی وم چې لاس او پښو مې کار پریخودلې وو زړه مې بده ګواهې ورکول د جهان هغه خراب حال مې هره شیبه د سترګو وړندای ښکته پورته کیدو د هغه اخری لفظ مې ذهن کی بار،بار تکرار کیدو هغه وویل بابا! یعنې په ارباب کوم څه شوی؟ د دی فکر پر کولو می ټول بدن په لړزی شو خدای

دی نکوی نه ارباب همدا یوه هفته مخکې دلته و او جوړ تیار و. جونید داسې حال کې چې زمونږ د حال په لیدو وپرېدلی و خو بیا هم کوښښ یی کاوه تر څو ماشومان کرار کړی.

ادی په زوره څو غړپ اوبه راکړل او زه تازه پر خود شوم په تلوار خپل د موبایل خواته ولاړم او جهان ته می زنګ وهل شروع کړل، د شلو څخه مې زیات زنګونه ورته ووهل خو د لومړۍ ځل لپاره جهان زما د هیڅ زنګ ځواب رانکړو، سترګو کې می اوښکی را ټولې شوی جهان هیڅکله زما زنګ بې ځوابه نه پریږدو تل په هر حال او هر شرایطو کې زما ځواب راکو خو اوس؟! د زیات وېرې له لاسه مې بدن لړزیده نه پوهیدم چی اخر څه شوی و څه خبره ده؟ خو دومره پوهیدم چې هر خبره چی ده د خیر خبره نه ده.

د جهان د جواب ورکولو څخه چې نامیده شوم نو روقیه ته مې زنګ و واهه کله چې هغې هم ځواب رانکړو نو خپل موبایل کې موجود د جهان د کورنۍ ټولو نمبرو ته مې زنګونه ووهل خو یو نفر لا ځواب رانکړو، د ډېر وېرې او استرس له لاسه معده او کولمې مې سره پیچل کیدل زړه مې د ډېر وحشت څخه ثانیه کې زر ځله درزیدو ادی چې هرځومره کوښښ کاوه تر څو ما کراره کړې خو زه نه کرار ه کیدم هره شیبه په تمه وم چې یو نفر راشې او هغه بد خبر راوړی کوم چې پیښ شوی، د ډېر استرس څخه او له دې چې د سهار راهیسې می هیڅ نه وه خوړلې فشار مې په صفر و نور په پښو نشوم دریدلې او کښیناستم چې نظر مې د غوښی څخه په ډک دسترخان ولګیده او د هغه څنګ ته د جهان په چاقو چې غوښه یې ورباندې ټوټه کول.

باور مې نه راتلو همدا څو شیبې مخکې ټول دلته ناست وو او خندل مو خو یوه شیبه کې هغه خندانه ماحول څنګه داسی شو؟ د جهان د پټو په لیدو بې اختیاره څو څاڅکې اوښکې مې له سترګو راتوی شول چې ادی په اندیښنې او څه ناڅه غوسه وویل:

ادی- ته ولې داسې لیونتوب کوی؟ خو ځان دی مړه کړل.
په ژړا مې وویل: ادی یوه خبره سوی د جهان کورنۍ کې حتماً یو څو..
ادی پرینخودم ترڅو خبره پوره کړم او په غوسه یې وویل: داسې بیځایه خبری مکوه انشاءالله چې خیر به وی.
غوښتل مې ووایم د کوم خوا خیر؟ د جهان کوم حرکت د خیر وو؟ د هغه داسې لیونې کیدل او تلل کوم د خیر علامه درلود؟ خو خاموش شوم زړه مې غوښتل د ادی خبری باندی باور وکړم باور نه باید ووایم زړه مې غوښتل د ادی په خبرو خپل ځانته چل ورکړو او فکر وکړم چې د رښتیا هم کوم بده پیښه نه ده واقع شوی.

خو نړۍ هیڅکله زمونږ د خوښې او رضایت مطابق نه وی بابا راغې، داسې راتګ چې بغیر د څه ویلو څرګنده وه چې د خیر خبر نلری، د څهری رنګ یې پریدلې و تندی تروش و او له سترګو څخه یې ښکاریدل چې خفه دې! د هغه په راتګ زه یې و خواته په منډه شوم او په تلوار مې ورڅخه وپوښتل: بابا څه خبره ده؟ جهان چیرته لاړو؟ څه شوی؟ یو څه ووایست.
بابا یوه غټه ساه واخیسته شاید د هغه لفظ د ادا کولو لپاره یې ډېر انرژی ته ضررت درلود؟! او د خوشیبو خاموشې وروسته یې په افسوس ناکه او غمژن لهجه وویل: د جهان وراره مړ سوی.

د بابا په دی خبره د ادی د "وی خدایه راورسیږی" غږ پورته شو خو زه بغیر د څه ویلو ولاړه وم او بابا ته مې کتل ما تر اوسه د بابا خبره هضم کړی نه وه او نه پوهیدم چې څه یې وویل؟ چې ادی په تلوار وپوښتل: کوم وراره یې؟
بابا د زړه له تل اه وکښل او ویې ویل: همدا چې تازه واده یې کړی وو.

ما تازه د بابا خبری تحلیل کول او لځان سره مې تکرار کول بابا وویل د جهان وراره مړ دی! هغه چې نوی واده یې کړی و د جهان وراره چې نوی واده کړی وو؟څو شیبې وروسته مې مغزو کې یو نوم راوګرځید او ساه مې بنده شوه "بشیر" ذهن مې یوه جمله راته تکرار کول "بشیر مړی دی "بشیر مړی دی" سر مې راباندې وګرځیده او

ځای پرځای کښیناستم. د ادی ژړا مې اوریدل د بابا خبری مې اوریدل د جونید او ماشومانو ژړا مې اوریدل خو دومره توان راکې نه و چې سترګې خلاصې کړم پر مخ باندې مې د یخو اوبو د څاڅکو پر شیندلو په تلوار مې سترګې خلاصی کړی د ادی په غیږ کې وم بابا داسی حال کې چې ماشومان یې غیږ کې نیولې وه ما ته مخامخ ولاړ و او په اندیښنی راکتل.

لږ چې پر خود راغلم ادی راسره مرسته وکړل ترڅو کینم سر مې ګنګس و نه پوهیدم څه شوی؟ خو د ادی ژړا او د بابا خفه څهری ټول شیان رایاد کړل بې اختیاره مې اوښکې پر مخ راغلل زما په ژړا ادی هم په ژړا شوه، باور مې نه راتلو بشیر مړ وو، د جهان هغه بد حال مې پیاد شو او لکه لیونیانو پشان مې د بابا څخه وپوښتل: جهان څه شو؟ په هغه حالت تاسو ولې هغه یوازی پریخودو؟ ولې مو لځان سره را نه ویستو؟

دومره جهان ته ورخطاوم چې خپل کارونه او خبری مې په کنټرول کې نه وه،لځایه پاسیدم د بابا لاس مې ونیو او ومې ویل: زه باید هلته لاړه شم، زه باید کندهار ته لاړه شم، جهان یوازی دی ..
بابا داسی حال کې چی کوښښ یې کوه ما د اوږی څخه ونیسی په کراره وویل:
جهان زوی ویل هوسی مه راوړه.
- نه ... نه زه باید لاړه شم هغوی اوس زما کورنی په حساب راځې او هغوی په مشکل کیدی نه باید د غم وخت کې یوازی پریږدم، نه باید جهان هلته یوازی پریږدم.
ما چی هر څه ویل بابا زما خبره نه منل خو ناساپه ادی وویل: هوسی رښتیا وایې دا د هغې کورنی ده که نن د غم وخت کې دا هلته ونه اوسیږی سبا ورځ خلک زر رقم خبری ورپسی کوی.

بابا- ستا خبره صحیح ده خو د دی حالت ښه نه دی هلته تګ ورته په توان کې دی، جهان زوی هم د دې پخاطر ویل چې مه یې راوړه.
خوله مې خلاصه کړه ترڅو د بابا خبری رد کړم او د تګ لپاره ضد وکړم خو زما د څه

ویلو مخکې ادی وویل: مورِ به هم ورسره لاړ شو یو دوه ورځې به تیری کړو که ماحول ډیر خراب و نو هوسی به لځان سره بیرته راوړو، خو بده ده که بیخی لاړ نشو سبا ورځ زر خبری د هوسی پسی کوی د هغوی ځوان زوی مړ شوی او دا غم دومره کم نه دی.

د ادی په خبره یوځل بیا مې د بشیر څهره ذهن ته راغلل او ژړا مې زیاته شوه، باور مې نه راتلو هغه دی مړ شوی اوسیږی؟ دومره د دی خبری په حیرت او غم کې وم چی اصلاً دا خبره مې ذهن ته رانغلل چې د بابا څخه وپوښتم چې څنګه مړ شوی؟ په تلوار مې خپل حجاب واچو او بغیر له دی چې کوم نور اضافه شې راوخلم د بابا پسی شوم زما څخه ادی لږ ښه وه د ماشومانو وچی شیدی راوخیستل د اختر لومړی ورځ وه یو موټر نه پیدا کیدو چې د کندهار خواته دی لاړ شې، د نیم ساعت ګرځیدلو وروسته یو شخصی موټر پیدا شو لکه چې د هغه سړی کور هملته و او غوښتل اختر اول ورځ خپل کور ته لاړ شې کله چې مورِ یې پریشانه ولیدو نو بابا ته یې وویل: که غواړې زه مو رسوم.

مورِ هم بیځایه ستونه ونکړل او موټر ته پورته شو تقریبا ځوان هلک وو د بابا سره یې خبری کول پیل کړل زمورِ د دی تلوار پوښتنه یې کول چی چیرته دقیقاً روان یو؟ خو زما جسم هغه موټر کې و خو روح مې بیخې لکه چې هغه موټر کې شتون نه درلود ټول فکر مطبد جهان او د هفه د کورنی خواته وه یو ځل به مې ګل بې بې مخې ته راتلل بیا به مې د جهان مشر ورور، یعنې د هغوی حال به څنګه وی؟ همدا دوه میاشت مخکې په زر هوس او شوق خپل زوی ته واده وکړو او نن یې جنازه ده! بیا به مې فکر د فاطمی خوا ته تلو د هغې به څه حال وی؟ د واده دویم میاشت کونډه سوه هغه هم داسی حال کې چی د یو میاشت ماشوم یې په نس دی؟

په دی فکرونو مې اوښکې بی اختیاره تویدل،ټول لاره مې وژړل د ګل بی بی لپاره مې وژړل چې ځوان زوی د واده په دویم میاشت مړ شو، د فاطمی لپاره می وژړل چې د واده په دویم میاشت کونډه شوه د ارباب، د جهان مور او د جهان لپاره مې

وژړل چې د دی خبری په اوریدو ساه یې وختل زما په ډیر ژړا بابا مخ زما خواته راوړو او په تروش تندی وویل: که غواړی داسی وژاړی او خپل ځان تر مرګه ورسوی نو د همدی ځای څخه موټر بیرته شاته ګرځوم ضرورت نشته تر کندهار ولاړسو.
د بابا په دی ګواښ کوښښ می وکړو خپل ژړا کنټرول کړم خو نه کیدل هره شیبه به چې د بشیر هغه خواني هغه اخلاق مې یاد ته راتلل اوښکې می بی اختیاره تویدل د ډیر ژړا څخه مې انرژی صفر شوی وه او خوب وړی وم چې د ادی په غږ سترګې مې خلاصې کړل.

ادی- هوسی ... هوسی .. راویښه شه راورسیدو.
سر مې راپورته کړو او د موټر د ښیښی څخه مې د کوڅې خواته وکتل هوا تیاره شوی وه خو دومره نه چې څوک معلوم نشې د ارباب د کور مخکې سم د محشر میدان جوړ و دومره خلک راغلې وه چې ټول کوڅه یې نیولې وه مورِ د کوڅې سر کې ولاړ و هغه موټروان چې مورِ یې رارسولې و د ارباب د کور په لیدو بابا ته په حیرت وویل: خدای دی خیر کړی د ارباب د کور مخکې څنګه بد حال دی، تاسو د ارباب د خپلوانو څخه یاست؟

دومره زمورِ ټولو وضعیت خراب و چې هیچا د هغه پوښتنې ته ځواب ورنکړو او بابا یوازی د سر په خوځولو دومره پوه کړو چې مورِ د ارباب خپلوان یو، د موټر څخه ښکته شوم بابا مدثر او مزمل غیږ کې راوخیستل ادی زه له اوږی څخه ونیولم پښو مې حرکت نه درلود هره شیبه د دې فکر پر یاد راوړلو چې بشیر مړ دی او دا جماعت ټول د غم لپاره راټول شوی سترګې می د اوښکو ډکیدل ما د ارباب کور د اخترونو ورځ کی لیدلی وه یوه شیبه یې میلمه خانه د خلکو څخه نه خالې کیدل د سړیانو د خندا غږونه به زمورِ تر غوږونو راتلل خو نن ... نن د ارباب کور سم د کربلا میدان و.

بابا په ډیر ستونزه ما او ادی ته لاره خلاصه کړل تر څو کور ته ننوځو هلته په ننوتلو تازه پوهه شوم چې څومره لوی مصیبت راغلې، کور د ژړا،ساندو او چغو له غږونو څخه ډک و او ما د همدی ځای څخه د دی ټول ژړاګانو منځ کی د ګل بی بی ژړا

پیژندل، د هغې ژړا بل ډول وه یو ډول خاص درد یې درلود داسی ژړل چی د هغې د غږ په اوریدو د انسان زړه درد کاوه او بی اختیاره اوښکې راتلل دننه حویلې کې د جهان ورونه او شناخته خپلوان سړیان ولاړ وه، د هغوی منځ کې د جهان پسی په کتو شوم، خو ومې نه لیدو لومړی کس چې د جهان کورنی کې زمور راتګ ته فکر شو هغه جهانګیر و زمور خوا ته راغلو سترګې تکې سری وه شونډان یې داسی وچ وه لکه کلونه، کلونه چې خبری نه وی کړی په زحمت باندی د بابا سره یو سلام علیک وکړو او مور ته یی اشاره وکړل تر څو کور ته ننوځو او بابا یې لځان سره د میلمه خانې خواته ویوړو.

هر څومره چې د دهلیز خواته نږدی کیدلم هغومره د پښو څخه مې ساه ختل رښتیا که ووایم پښیمانه وم، پښیمانه وم له دی چی راغلې وم، کاش د جهان خبره مې منلې وایې ما د دی حالت د لیدو توان نه درلود، ما د ماشومتوب څخه د وینو او د مړی څخه وحشت درلود، هغه هم داسی نږدی مړی، داسی کس چې مالیدلې و او پیژندی مې، ادی چې زما حال ولید نو مجبوره شوه د اوړی څخه می تقریبا کش کړی ترڅو دهلیز ته ننوځم، دهلیز ته په ننوتلو لومړی نظر مې په ګل بی بی ولګید چې تقریبا د بی هوښې حالت کې د روقیه غیږه کې وه او روقیه داسی حال کې چی خپله په زار،زار ژړل د هغې په مخ یې اوبه شیندل، ښځې بیحد زیات راغلې وه دهلیز ورڅخه ډک و خو زما نظر یوازی په ګل بی بی و.

نه پوهیږم ولې خو بیحد مې زړه ورباندې سوځیده، ما د هغې حالت یو دم درک کولې شو د دې فکر پر کولو لا چې یوه ورځ دی په مدثر،مزمل یا جونید کوم څه وشې زما زاره چودل خو دیته یې د اختر په ورځ د ځوان زوی مړی راوړی و، کله چې څنګ ته یې ورغلم نو تازه د روقیه،زرلښتی او ګل بې بې راپام شو زما په لیدو ګل بی بی لاسونه زما غاړی ته واچول او یو ځل بیا لکه چې داغ یې تازه شوی له سر په چغو،چغو په ژړا شوه د هغې په داسی زړه سوی فریادونو دهلیز کې د موجود ټول ښځو ژړا هم پورته شوه، ګل بی بی داسی حال کې چی خپل ځان زما غیږ کې اچولې و په ژړا،ژړا یې راته ویل: بدبخته سوم خوری.

ګل بی بی یوازی همدا لفظ تکرار کاوه "بدبخت شوم"بدخت شوم" غوښتل مې ورته دلداری ورکړم غوښتل مې ورته ووایم صبر وکړه او ناشکری مکوه،غوښتل مې ورته ووایم د خدای کارونه دی او مور باید د هغه په فیصلو راضي اوسیږو خو کله چې ګل بی بی په ژړا،ژړا کې د بشیر د مرګ کیسه وکړل نو روح مې له بدن والوته

ګل بې بې همغه د ژړا حال کې وویل: د اختر د مونځ څخه چې راغې ما ته ولاړ و ویل یې ادی ... یو جوړه پخواني کالی راکه... ویل یې ځم د جهانګیر او جمشید کاکا سره غواړم حلال کوم... جوړ تیار و(ګل بی بی لکه لیونیانو پشان ژړا شروع کړل او همغه حال کې خبری کول داسې لکه چې هغه صحنه او خبری تر اوسه د دې د سترګو وړاندی وه!) زه دې ړنده سم ما یو وار ولا نکتل ورته او ومې ویل ورځه شزه مې درته کړی د هغې څخه کالی وغواړه.(ګل بې بې خپل د هر خبری وروسته په ساندو،ساندو ژړل داسې ژړا چې د ډبری زړه یې لا په درد راوستو) کاشکې زه د هغه لځایه مړه وایې کاش نن زما د مرګ خبر راغلې وایې...

مور دې ړنده سې چې یو وار مې درته و لا نکتل(ګل بی بی خپل مخ ته څپیړی ورکول شروع کړل چې ما په ژړا ورځخه لاس ونیو خو هغې همغه حال کې په ژړا،ژړا ویل: و مې نه لیدی هوسی، خپل د زوی مخ مې د اخر وار لپاره لا ونه لیدې ولاړی او د هغه خوا څخه یې سوځیدلې هډوکې راوړل ...

ګل بې بې چې دا خبره وکړل دهلیز کې د موجود ټول کسانو ژړا یو ځل بیا پورته شوه، او زه هک حیرانه وم، هېڅ پوهه نشوم چې د ګل بې بې د دی خبری څه مطلب و چې ویې یل" سوځیدلې هډوکې راته راوړل؟" خو کرار، کرار د ګل بې بې د خبرو او ژړا منځ کې په کیسې مې سر خلاص شو بشیر سوځیدلې وو! هغه د قربانې د غوښې ویشلو لپاره له کور وتلې و خو موټر یې نه پوهیږم چیرته ټکر کړی و او موټر اور اخیستې و بشیر هم موټر کې دننه سوځیدلې و او مړ شوی! د دی خبرو پر پوهیدلو وضعیت مې لاپسې خراب شو مرګ، مرګ وی خو داسې مرګ! د پخوا خلکو

ویل د خدای هر مصیبت سخت دی خو د ټولو څخه سخت مرګ نه دی بلکې ورک کیدل دی!

یعنې که یو څوک مړ شې شاید یوه دوه میاشتې ورپسې وژاړی بیا کرار، کرار هغه کس لیاده ځې خو که یو څوک درځخه ورک شې د عمر تر اخره انسان هغه نشې هیر کولې او زما په نظر د ګل بی بی څخه بشیر ورک شوی وو! یعنې دې د اخر ځل لپاره هغه ونه لیدو د هغه جسد یې ونه لیدو چې زړه یې صبر شې، بلکې دوه هډوکې ورته راوړل او ویل دا ستا زوی دی او تمام!

د بشیر جنازه یې هغه ورځ خاوری نکړل، شپې ته یې پاتې کړل د بشیر د جسم څخه یوازی څو هډوکې پاتې وه چې هغه یې په تابوت کې کیخودلې وه او تابوت هم میلمه خانه کې وو! زما په نظر حتا غسل یې لا ورنکړو! یعنې څه پاتې نه وه چې وغواړی غسل ورکړی همغسې کفن کړې و او تابوت کې اچولې و، ټوله شپه د کور یو غړی سترګه پټه نکړل د سهار د مولا اذان وخت کې سړیان په تګ راتګ شول لکه چې غوښتل یې د بشیر جنازه ویسې، کله چې د جنازی د وړلو خبر راغې ګل بې بې لیونې شوه داسې چغې وهل داسې ژړل یې چې ما جمشید ته چې حویلې کې ولاړ و وویل چې اجازه ورکړی ګل بی بی د اخر ځل لپاره د بشیر جنازه وګوری خو جمشید داسې حال کې چې غږ یې د ژړا څخه لړزیده ویې ویل: وریندارى شې نسته چې ویګورې او زړه یې صبر سی، که ویګوری نو د صبر د ځایه به نور هم لیونی سې.

خو ګل بی بی دومره وژړل دومره وژړل تر دی چې ارباب وویل تابوت د دی څخه مخکې چې له کور وباسې یوځل دهلیز کې د ګل بی بی خوا ته ویسې تر څو د اخر ځل لپاره خپل زوی وګوری، جهانګیر، جمشید، او د ګلنازې خاوند او یو بل هلک چې ما نه پیژندو د بشیر جنازه دهلیز ته رانویستل د تابوت په لیدو زما لاس او پښې په رپیدو شول هغوی جنازه د ګل بې بې ومخ ته کیخود ګل بې بې لکه لیونیانو پشان په تابوت ځان واچوه او غوښتل یې تابوت خلاص کړې خو جمشید یې لاس ونیو او په ژړا یې ورته وویل: مه خلاصه وه تابوت وریندارى.

خو ګل بې چغې وهل او ویل یې چې زه غواړم خپل د زوی مخ وګورم، خو جمشید، او جهانګیر اجازه نه ورکول چې همدی وخت کې تازه مې د جهان په مور نظر ولګیده، د پرون څخه چې راغلې وم هغه مې لیدلې نه وه او دومره ماحول غمژن او خراب و چې زما فکر هم نه شو چې پوښتنه وکړم چې چیرته ده؟ د هغې حالت د ګل بی بی څخه ډیر خراب و په ژړا، ژړا د تابوت خوا ته راغلل او بغیر له دې چی د جمشید یا هم جهانګیر خبرو ته کوم توجه وکړی د تابوت خوله یې خلاص کړه زه د ګل بی بی څنګ ته ولاړه وم او د تابوت مینځ راته کامل واضح ښکاریده کله چې نظر مې په تابوت کې موجود جسم باندی ولګیده نو معده او کولمې مې تر خولې راغله په تلوار د تشناب خواته په ځغاستو شوم اوقی وهل مې شروع کړل البته معده کې می څه نه وه چې وغواړم قې کړم.

هسیې یق یق مې کاوه،تابوت کې دوه هډوکی او دوه ټوټې غوښه چې د سوخیدلو بوی تر اوسه زما د پوزی لاندی و کیخودل شوی وه نور هیڅ داسی نښه او علامه نه وه چې وښایي دا د بشیر جسم دی،باور مي نه راتلو هغه ځوان هلک اوس داسی دوه هډوکی ګرځیدلی وو. زه لا تشناب کی وم چی د سړیانو شور ماشور شو او پوهه شوم چی غواړی جنازی ویسې نو په تلوار له تشناب راووتم، ګل بی بی تابوت کلک نیولی و او په چغو او ژړا یی اجازه نه ورکول چې هغه ویسی اخر کی جهانګیر په غوسه روقیه او ګلناز ته وویل چې ګل بی بی ونیسې هغوی هم په ژړا ګل بی بی د اوږو څخه ونیول او سړیانو تابوت پورته کړو او له کوره ووتل.

ګل بی بی د حویلۍ تر دروازی لوڅی پښې بغیر له ټکری د هغوی پسې وځغاستل او چغې کړل خو سړیان بغیر له دی چی ودریږی په تلوار ولاړل، د هغوي په تلو موږ په ژړا ولاړو او ګل بی بی مو له اوږو ونیول او کور ته مو راوستل خو لا کینولې مو نه وه چې ګل بې بې لکه مار پشان خپل پر ځان د درد څخه په تاویدو شوه او څو دقي لا نه وه تیر شوی چې خپل د نس ماشوم یې سقط کړو(ضایع)

تر غرمې تر څو چې سړیان د جنازې څخه راتلل ګل بې بې د درد څخه پر ځان تاویدل، د هغې د حال په لیدو مې ژړا نه کنټرول کیدل له یوخوا ځوان زوی مړ شو له بلخوا د نس ماشوم یې هم په همغه ورځ نقصان شو وېرېدم چې پر دې کوم څه ونشي د جهان ټول کور د ګل بې بې په سر ولاړ و، د جهان مور د ډېر پخوا څخه خپل مشری ورکړې وه دیته کور کې که هر کار کیدو نو لومړۍ کس ګل بې بې وه چې باید ورڅخه مشوره اخیستل شوی وایې، خو نن چې هغه پر دی حال وه د کور ټول ماحول ګډوډ و.

د غرمې څخه یو څه مخکې سړیان راغلل او میلمه خانه ډکه شوه، ما فکر کاوه دې راغلو کسانو ته باید مورِ په دی بد حال کې پاسیږو او دیګ پوخ کړو خو په نهایت حیرت کړی د کلې خلکو او د جهان خپلوانو هر چا یو دیګ وریژی او غوښه پخ کړی راوړل! کله چې د ادی څخه مې د دې کار پوښتنه وکړل نو هغې راته وویل مورِ پښتانه رواج لرو کوم کور کې چې مړی وشی نو د هغه کور په خلکو تر درې ورځو دیګ پوخ نکړو او همسایه و خپلوان ورته ډوډۍ راوړی! د ادی په دی خبره د لومړۍ ځل لپاره ما ته د پښتنو یو رواج ښه او انساني معلوم شو، کنه تر کومه چې ما لیدلې او اوریدلې د پښتنو زیاتر رواجونه خانه خراب کن دې.

د ډوډۍ ورکولو وروسته جونید مې راپیدا کړو او د جهان پسې مې واستوه خو جونید نامید راغلو او ویل یې بابا میلمه خانه کې نشته! د جونید په دی خبره ورخطا شوم دا دوه ورځې کیدل چې نه و مې لیدلې حتا د جنازی وړلو وخت کې هم نه وه، نه پوهیدم د چا څخه د هغه پوښتنه وکړم بله چاره نه وه جونید مې داځل واستو تر څو د جمشید څخه د جهان خبر واخلې او ښه و دا ځل چې راغلو نو ویې ویل: جمشید کاکا ویل بابا د بشیر د قبر سره و شاید یو ګړې بعد راسې.

په دی خبره سترګې مې له اوښکو ډکې شوی، جهان څومره چې په ظاهر خشن او بې احساسه معلومیده خو په باطن کې زما په نظر د ارباب د ټولو اولادونو څخه مهربانه او نرم زړه و، نیم ساعت په ورخطای اخوا دیخوا شوم تر دې چې جونید

راغلو او خبر يې راکړو چې جهان راغلې، په تلوار له دهليز ووتم جونيد راته وويل بابا د حويلې اخر سر کې د غوايانو د غوجلې سره په تمه دی.

په تلوار هغه خوا ته لاړم ميلمه خانه د سړيانو څخه ډکه وه پوهيدم چې جهان په همدی خاطر اخوا تللې تر څو څوک ونه اوسيږی، هلته په تلو جهان مې وليده ما ته يې شا وه کرار يې قدم واهه،لاسونه يې شاته سره ترلې وه او تسبيح هم لاس کې وه همغه تور کالې پڅان وه، لکه چې زما د پښو غږ يې واوريده ځکه مخ يې زما خواته راوړو د هغه په ليدو هک حيرانه شوم سترګې تکې سری وه! د مخ رنګ يې پريدلې و او کالې لړ پر خاور ککړ وه د جهان د هغه حال په ليدو سترګې مې له اوښکو ډکې شوی جهان هيڅکله خپل درد نه ويلو هغه تل خپل درد زړه کې ساتو او د هيچا سره يې د هغه په اړه خبری نکول، ما ټول وليدل چې د بشير په جنازه يې وژړل هغه که ارباب و د جهان مشر ورور و که جهانګير و او جمشيد خو بيخې د کراريدو نه و خو جهان يوه اوښکه تويه نکړل.

يوازی و درښد او د بشير سوځيدلې جسد ته يې وکتل خو ما د هغه درد احساس کولې شو ما د هغه د دې آرامې څهری تر شا هغه غمژن څهره ليدلې شوه جهان که هرځومره خپل درد پټ کړی وايې خو ما د هغه له سترګو څخه د هغه درد ويلې شول غوښتل مې غيږ کې ونيسم او ورته دلداری ورکړم خو د دې ټولو فکرونو سره يوازی يو لفظ مې ورته له خولې ووت: ښه يې؟
زما په دی خبره جهان خپل سر وخوځاوه او په بيحد نيولې غږ يې کرار وويل: د خدای شکر دې، خپله شه يې؟

- هوم
جهان- کوچنيان شه دی؟ چيری دی؟
- هو شه دې د ادی سره دې.
نه پوهيدم چې څه ووايم د جهان حالت داسې و چې هم مې زړه غوښتل ورسره کينم او خبری وکړم او هم مې د هغه د خبرو څخه داسې احساس کاوه چې حوصله

نلرې او یوازی په تمه دی چې زه خپل کار ووایم او لاړه شم تر څو هغه یوازی اوسیږی، زړه نا زړه وم نه پوهیدم څه وکړم خو کله چې د ګل بې بې حالت مې یاد ته راغلو نو خپل فکرونه مې پریخودل د ګل بې بې حالت ښه نه و هغې ماشوم نقصان کړې و او درد یې درلود او ما فکر کاوه چې شاید د ماشوم کوم ټوټه یې په نس کې پاتې وی او خدای نکرده مریضه نشې دا خبره مې کوم چا ته نشو کولې د جهان مشر ورور خو خپل د زوی د مرګ په غم کې و، جمشید او جهانګیر ته مې هم نشو ویلې یوازینې کس جهان و، جهان چې زما خاموشې ولیده کرار یې وویل: چشې سوی؟

د هغه په دی خبره زړه نازړه توب مې پریخود او ورته ومې ویل چې ګل بی بی ماشوم نقصان کړې او درد لرې او بهتره ده ډاکټر ته یې ویسو، زما په دی خبره جهان د زړه له تل یو اه وکښل او داسې حال کې چې خپل تسبیح جیب ته اچول ویې ویل: ورځه ورینداره ځان سره راوړه زه هم موټر راباسم.

جهان په غټ ګامونو د حویلې هغه بلخوا ته راون شو او زه په تلوار کور ته لاړم، ګل بې بې ته چې هر څومره مې ویل راځه ډاکټر ته لاړشو هغې نه منل او همغسې د کوټې کونج کې غونج پرته وه او له درد تپیدل کله چې ومې لیدل یوازی ځان هغه نشم راضې کول نو د جهان د مور پسی ورغلم د هغې حالت هم چندان ښه نه و دهلیز کونج کې څملیدلې وه او خپل ټیکری په سر اچولې و، کرار یې څنګ ته کښیناستم او راویښه مې کړه زما په لیدو ورخطا شوه د هغوی زړونه وټرټدلې وه او فکر یې کاوه هر څوک چې راځې ضرور کوم بد خبر لځان سره راوړی، کرار مې ورته وویل چې ګل بی بی باید ډاکټر ته ویسو خو هغه نه ځې.

زما په خبره هغه لځایه پاسیده او د ګل بی بی خواته لاړه لومړۍ څنګ ته ناسته وه او کرار خبری ورسره کول خو کله چې د ګل بی بی ژړا پورته شوه نو د جهان مور هغه غیږ کې ونیول او داسې حال کې چې ژړل یې لکه یو مور پشان یې ورته دلداری ورکړل او راضې کړل ترڅو زمونږ سره شفاخانې ته لاړه شې. ما په تلوار خپل حجاب

واچو او داسې حال کې چې ماشومان مې د ادی غیږې ته ورکول د ګل بی بی حجاب مې هم راوړو او د جهان مور ته مې هم وویل چې زموږ سره راشې، د هغې حالت ما ته ښه نه معلومیده زما په نظر فشار یې بیخې په صفر و غوښتل مې ډاکټر ورته یو سیروم وکړې.

ډیر ژر تیار شو او داسې حال کې چې د ګل بې بې اوږه مې نیولې وه د حویلې څخه ووتلو جهان په موټر مې موږ ته په تمه و خو کوم موټر کې چې ناست و هغه د جهان خپل موټر نه و، دا موټر څو کاله مخکې ما د ارباب سره لېدلې و جهان دومره ورخطا و چې د کابل څخه خپل موټر کې نه و راغلې او د یو بل چا سره راغلې و البته وروسته پوهه شوم چې بابا ورته اجازه نه وه ورکړی چې خپل موټر کې راشې او زه د بابا د دې فکر سره بیحد موافق وم او هم بیحد ورځخه مننوی وم چې جهان ته یې اجازه نه وه ورکړی چې خپل موټر وچلوی، د جهان حالت هغه ورځ بیخې ښه نه وه که موټر یې خپل چلولې وایې نو ضرور خدای مکړه کوم تصادف یې کاوه.

ګل بې بې د ډیر درد څخه بی حال شوی وه او کله ناکله یې د شونډی لاندی که څه هم درد یې درلود خو د بشیر نوم یې اخیست ډیر ژر موټر د شفخانې مخکې ودرید او موږ دننه ورغلو مسقیم عاجل بخش ته ولاړو، زموږ په لیدو ډاکټران په ګل بې بې راچاپیر شول او د هغې د دی حال پوښتنه کول یې پیل کړل ما ورته وویل چې د سهار څخه یې چې ماشوم نقصان کړې درد لری زما په خبره ډاکټر داسی حال کې چی ګل بې بې ته یې تلویزیني معاینات لیکو په غوسه یې موږ ته وویل: د سهار څخه چې ماشوم یې نقصان کړې او درد یې درلود نو ولې مو وربانډی دومره وخت تیرو؟ خو همغه ساعت به مو راوستلې وایې ستاسو د همدی جاهلیت له لاسه هر کال دومره زنانه د ماشوم راوړلو په بهانې مړه کیږی.

د ډاکټر فلسیوفانه خبری چی خلاصی شوی نو ما ورته وویل چې د هغې مشر زوی پرون مړ شوی و او د هغه د غم او استرس له لاسه یې نن دا بل ماشوم هم نقصان کړو او اوس هم نه راتلل او موږ په زوره راوستل. زما د خبرو وروسته ډاکتر لږ څه

نرم شو او په افسوس يې سر وخوځاوه، ګل بې بې مو د تلويزيونې معايناتو کوټې ته ويوړل او کله چې د چک آپ د ورقو سره راغلو نو دا ځل ډاکټر مورې يو زنانه قابلې ته واستول هغې د معايناتو د کتلو وروسته وويل چې ماشوم کامل غورځيدلې او کوم خاص مشکل نشته او دا درد هم طبعي دی ځينې ښځې د سقط وروسته درد لری، هغې ګل بې بې ته يو تقويتې سيروم وليکو او څو د درد پيچکاری ورګډی کړل ما ورته وويل چې يو آرامبخش پيچکاری دی هم ورته وکړی.

ډاکټری چې زما خبری د هغه بل ډاکټر سره اوريدلې وه نو په افسوس يې سر وخوځاوه او يو آرامبخش يې هم سيروم ته وراضافه کړل ترڅو ګل بې بې د څو ساعتو لپاره هم که کيدل ويده شې. د ګل بې بې وروسته ډاکټرې ته مې د جهان مور ورمخکې کړل او ومې ويل چې د دې فشار هم چک کړه، او زما فکر يو دم صحيح و د جهان د مور فشار بيخې په صفر وو ډاکټری هغې ته هم سيروم وليکو خو د جهان مور نه منل او ويل يې زه ښه يم، خو زه بغير له دې چې د هغې خبرو ته غوږ شم د ډاکټرې له کوټې ووتم او جهان ته چې د کوټې مخکې په څوکۍ ناست و پارچه مې ورکړل تر څو هم خپل مور ته سيروم واخلې او هم د ګل بې بې دواګانې راوړې.

جهان په انديښنې د ګل بې بې د حال پوښتنه وکړل او ما ورته وويل چې کوم خاص خبره نشته او د اوس لپاره ښه ده. زما په خبره جهان د شونډی لاندی کرار شکر دې وويل او د دوا راوړلو پسې لاړو او ډير ژر بيرته راغلو او د دوا پلاستيک يې زما لاس ته راکړو غوښتل مې د ډاکټری کوټې ته ننوځم چې د جهان په غږ ودرېدم او مخ مې ورتاو کړو.
جهان- ډاکټری ته خپل د وضعيت په باره کې هم و وايه که ويل يې داسې ماحول درته شه نه دې نو سبا خپل د پلار سره بيرته ولاړه سه کابل ته.

بغير د څه ويلو د جهان سترې ستومانه څهرې ته ځير شوم، دا چې په دې خراب وخت کې هم زما خوا ته فکر و نرۍ مسکا مې پر شونډو راغله او کرار مې وويل: زما په اړه فکر مکوه زه ښه يم.

جهان څو شیبې په ځیر راوکتل او بیا داسې حال کې چې سر یې د سمده پشان خوځاوه بغیر د څه ویلو شاته لاړ او په څوکۍ کښیناست زه هم د ډاکټر کوټې ته ننوتلم، د جهان مور ته یې کنول وکړو خو ما ورته ویل چې اوس سیروم مکوه کور کې مې غوښتل ورته سیروم وکړم،ځکه چې د هغې سیروم کې هم ډاکټری ارامبخش اچولې و او که اوس یې کړی وایې نو دا هم پر خوب ولیدل گل بې بې خو هسې هم ویده وه البته باید ووایم چې بې هوښه وه، که څه هم جهان راته وویل ډاکټری ته خپل د وضعیت په اړه ووایه خو ما داسې کار ونکړو اوس وخت زما د نازونو او کارونو وخت نه و، د هغوی کورنۍ په غم او ستونزه کې وه ما باید د هغوی سره مرسته کړی وایې.

د جهان مور ته د کنول کولو وروسته گل بې بې مو له اوږو ونیول او د شفخانې څخه ووتلو، ډیر ژر په موټر کې کښیناستو او د کور پخوا روان شو هلته په رسیدو گل بې بې مو دهغې کوټه کې څملول او د هغه وروسته د جهان د مور پسې لاړم تر څو ورته سیروم جوړ کړم هغه دهلیز کې څملیدلې وه او ما چې هرځومره ورته وویل خپل کوټې ته لاړه شې یا هم کوم بل ارام ځای ته تر څو د ماشومانو شورماشور نه وی خو هغې ونه منل مجبور هملته دهلیز کې مې ورته ځای برابر کړو او سیروم مې ورته وواهه.

کرار، کرار د هغې سترګې درنې شوی او ویده شوه، پوهیدم چې دا موقتې خوب او آرمتیا د دوې درد نه کموي خو بیا هم دومره انرژی ورکوی چې راروان ورځو کې خپل پر پښو ودرېږی، د جهان د مور د ویده کیدلو څخه چې ډاډمنه شوم نو غوښتل مې د ادی خوا ته چې زما کوټه کې وه او ماشومان یې ویده کول لاړه شم چې تازه د دوه ورځو وروسته د لومړۍ ځل لپاره مې په فاطمې نظر ولګیده.

د هغې په لیدو مې بې اختیاره سترګو کې اوښکې راجمع شوی، زما په نظر په دې تول کور کې د فاطمې غم د ټولو څخه سخت و! منم چې د گل بې بې زوی و په مرګ یې ودردېده خو هغې نور زامن هم درلود شاید د بشیر ځای ورته نه وایې پوره کړی

او ټول عمر د هغه په مرګ یې ژړلې وایې خو بیا هم د هغې کور او ځای معلوم و خو فاطمه! هغه په زوره د اتلس نوولس کالو د عمر کیدل په دی وړه عمر کې واده کړل بیا د واده دوه میاشتې پوره شوی نه وه چې خاوند یې مړ شو او دا د یوه میاشت ماشوم په نس کونډه پاتې شوه هغه هم په داسې ماحول د کلې کې، د کلې خلک د خدای پسې لا خبری کوی خه ورسیږی دی بیچارګې ته.

رنګ یې داسې تک ژیړ و چې د مړې سره یې کوم فرق نه درلود په سست او بیحال قدمونو خپل له کوټې راووته هیچا ته یې نه کتل همغسې روانه وه ما غوښتل ورشم او مرسته ورسره وکړم فکر مې کاوه دم په دم به بې هوښه شې دومره په بد حال وه،خو زما د تلو مخکې د جمشید ښځې په منډه ځان ورورسه او داسی حال کې چې له اوږی څخه یې نیول ورځخه پوښتنه یې وکړل چې څه غواړی؟ او د څه لپاره خپل له کوټې راوتې؟ هغې هم په کراره په داسې غږ چې په زحمت ما اوریده ویې ویل: غواړم تشناب ته لاړه شم.

د هغې په دی خبره زه وډار شوم، ګل بې بې هم د دې څخه مخکې چې خپل ماشوم نقصان کړې ویې ویل غواړم تشناب ته لاړه شم! ګل بې بې د فاطمې څخه ډیره ماشالله صحتمنده او روغه وه خو بیا هم و یې نشو کړی خپل ماشوم وساتی نو دا خام انجلې به څنګه وکولې شې په دومره مصیبت کې خپل ماشوم وساتې؟ په تلوار پاسیدم او د هغوې خواته لاړم خپل ځانته مې بد رد ویل ما څنګه فاطمه لیاده وتې وه؟ کاش نن مو هغه هم ډاکټر ته وړی واې د هغې حالت هېڅ ښه نه و همدا چې څنګ ته ورسیدم او غوښتل مې ورځخه د حال پوښتنه یې وکړم د جهان د مشر کاکا ښځې غږ مې واوریده.

د کاکا ښځه- چیرې روانه یې؟
د هغې په غږ بې اختیاره مې مغزی کوږ شو او د هغې خواته مې وکتل فکر مې کاوه چې ماته وایې خو کله چې د فاطمې ډاریدلې غږ مې واوریده پوهه شوم چې د هغې سره ده.

فاطمه- غ... غواړم... تشنباب ته ... ولاړسم..
د هغې په دې خبره د جهان د کاکا ښځه رامخکې شوه او داسې حال کې چې د جمشید د ښځې لاس یې د فاطمي له اوږې څخه لرې کاوه او خپل یې هغه نیول په کراره خو عین حال کې کلک غږ وویل: ما ته به دې ویلې وایې په دی حالت کې یوازی مه ځه چیرې هلته به راولیدې یې بیا راسه دا جوړ که.

د جهان د کاکا ښځې دا خبره وکړل او بیا بغیر له دې چې زمونږ خواته کوم توجه وکړی فاطمه لځان سره ویوړه، زه څو شیبې خپل ځای کې حیران دریانه ولاړه وم خو بلاخره خپل د کوټې پخوا روانه شوم، که څه هم زړه مې غوښت د فاطمي سره مرسته وکړم خو زما په نظر زما لرې اوسیدل د مرستې لځایه بهتره ده! ځکه د جهان د کاکا ښځې بیحد بد ډول ما ته کتل! خپل کوټې ته لاړم ماشومان او ادی دری واړه مې د خوب حال کې ولیدل زه هم د هغوی څنګ ته لاړم او ځملیدم، همدا چې بدن مې پر نالې ولګیده تازه پوهه شوم څومره ستړی یم، زمونږ خلک یو متل کوی وایې فلانکې په مرګ ونیسه په تبې راضې کیږی.

اوس هم پر ما هغه چل شوی و زه تر پرون د مدثر او مزمل د بد اخلاقې او خپل د حمل څخه په ژړا او فریاد وم خو کله چې اصلې مصیبت مې ولیده نو خپل په هغه حال مې زر ځله شکر وباسو او هغه حالت راته لوی غنیمت معلوم شو، د رښتیا چې هم ښه خبره یې کړی: په مرګ یې ونیسه په تبې راضې کیږی.

***

ادی او بابا د بشیر د مرګ په دریم ورځ د کابل خواته لاړل او ما چې هرځومره ورته وویل یو څه وخت پاتې شې خو هغوی ونه منل او ادی د دې خبری پر کولو چې د مړی کور کې څوک میاشت نه تیره وی او بده ده، زه قانع کړم ترڅو نور د هغوي پر پاتې کیدلو ټینګار ونکړم. جهان غوښتل زه هم د ادی او بابا سره لاړه شم خو ما د تګ څخه انکار وکړو زما په نظر زما شتون دلته زیات ضروری و، ځکه چې د ارباب د کور

نظم ناسا‌په یو ځل خراب شوی و او یو نفر نه پیدا کیدو چې پاسیږی د سهار یا غرمې دیګ وکړی مجبور زه پاسیدلې وایې او یو کار مې کړی وایې، ټول په غم او خفګان کې وه او هیڅا د کار کولو حوصله نه درلود.

خو ژوند همدا دې که خفه اوسیږی که خوشحاله مجبوره یې ژوند وکړی، مجبوره یې خپل دردونه په زړه کې پټ کړې او خپل ژوند ته دوام ورکړې، ځکه یوه ورځ به شاید یو کس ستا په غم ستا سره وژاړی که ډیر شو دوه یا هم درې ورځې خو څلورمه ورځ د ټولو لیاده وځې چې ته په څه خاطر خفه یې؟ او دا هغه وخت دې چې ته هم مجبوره کېږی چې خپل غم زړه کې پټ کړې او د هغوي پشان داسې رفتار وکړې او داسې وښایې لکه چې هېڅ غم نلرې، همدیته وایې ژوند کنه؟! زما د اتم ټولګي د عربي معلمې یوه خبره مور ته وکړل چې تر اوسه زما ذهن کېده.

هسې خو عربې کې بیحد ټنبله وم خو دا خبره مې تر اوسه یاد ده هغې ویل: د انسان لفظ د عربي د "نسیان" د لفظ څخه اخیستل شوی او د هغه معنا ده هیرونکي! شاید په نظر عجیب راشې خو مور انسانان خپل د نوم پشان همداسی یو مور هیرونکې یو مور خوشحالې، غم، درد، او هر احساس چې وی هیر کو شاید وخت ونیسې خو بلاخره هیر کو او زما په نظر دا یوازینې دلیل دی چې مور ژوندی پاتې یو کنه د هر ګران کس د مرګ سره شاید مور هم مړ شوی وایې خو دا چې هیرونکي یو نو غم او خفګان کرار، کرار هیر کو شاید ځینی کسان ژر هیر کړی او ځینی کسان یو څه وخت ونیسې خو بلاخره هیر کو د بشیر د مرګ غم هم همداسی و

ځینو په لومړې میاشت کې لیاده ووت او ځینو بیا دوه، درې یا هم څلورم میاشت کې لیاده ووت خو کرار کرار د کور خلک بیرته خپل عادی حالت ته په راګرځیدو شوه ګل بې بې بیرته تنور ته ودریدل د ډوډۍ پخولو لپاره د جمشید ښځې بیا خپل کارونو ته شروع ورکړل که څه هم ماشوم یې درلود خو خپل کار یې پر وخت کاوه د جهانګیر دوه ښځو خو د اول هم دومره غم نه ونیولې مطلب څومره چې ګل بې بې

یا هم ما وژړل هغغومره دوي ونه ژړل او همغه اول میاشت کې خپل عادی او نرمال ژوند ته راوګرځیدل خو دې منځ کې د جهان کارونه عجیب وه!

جهان هره ورځ د بشیر قبر ته تلو! د جهان مشر ورور لا دومره خپل د زوی قبر ته نه تلو خومره چې جهان ورتلو البته قبر ته ورتګ باندې زه دومره نه وم حیرانه، حیرانه د جهان دشپې لخوا ویښ کښیناستلو ته وم، هغه ټول شپه ویښ و او زیاتر اوقات هم د شپی لخوا د کور حویلۍ کې ګرځیده بهتره به وې که و وایم پیره یې کول! نه پوهیدم چې جهان ولې داسې کوی خو د هغه رفتار او خبرو کې یو ډول شک او تردید ما ته ښکاریده، او زه نه پوهیدم چې دا تردید او اندیښنه د څه په اړه ده؟ یا هم د چا په اړه ده؟

***

د دې څلور میاشتو د عادت مطابق حویلې کې لګیا وم او کرار، کرار مې جارو واهه که څه هم د جهان کور کې چا کار ته نه مجبوره کولم او زما د حال مراعات یې کاوه خو خپله مې غوښتل لږ کار وکړم که د سهار لخوا یو څه کار مې کړی وایې بیا ماښام د سترپا څخه ژر خوب ورېلم کنه ټول شپه مجبوره وم ویښه کینم او د جهان هغه مشکوک حالت ته وګورم او لیونې شم. جهان بیخې دا څو وختو کې تغیر کړې و نه سم خبری کول، نه یې سم خوب درلود، نه یې سم ډوډۍ خوړل او خلاصه چې د بشیر مرګ د تولو څخه زیات اثر په جهان کړې و همدی فکرونو کې وم او کرار، کرار مې حویلې جارو کول او همغه حال کې ماشومانو ته مې هم پام و چې د انګور د طاق لاندی په هوار کړی فرش د ارباب، جهان او د جهان د ورونو شاوخوا ګرځیدل.

ارباب لګیا و یو څه یې جهان ته ویل او جهان په تروش تندی لاندی فرش ته نظر نیولې و او د عادت مطابق کله چې په زیات فکر کې به و نو د فرش له سره به یې میده، میده شیان راټولول او پر هغه به یې خپل فکر مشغول کاوه په ظاهره لګیا وم حویلې مې جارو کول خو ټول فکر مې د هغوی د خبرو خوا ته و که څه هم ډېر شې

مې نه اوریدو خو لږ لږ د هغوی د خبرو څخه پوهیدم چې د خبرو موضوع یې "فاطمه ده " او که رښتیا ووایم نو ډارېدم ما ته د دوي رسم او رواجونه معلوم وه د یو سړی د مرګ وروسته د هغه ښځه د هغه سړی ورور ته پاتې کیدل او د هغه سړی ورور په نکاح کول، خو بشیر داسې ځوان ورور نه درلود چې وغواړی د ده ښځه ورته په نکاح کړی.

نو ښځه یې پاتې کیدل کاکاګانو ته چې جمشید خو نکاح ورسره نشو کولې ځکه د هغه خور یې په نکاح وه او دوه خویندی خو یو وخت کې یو کس په نکاح کې نشې اخیستې د جهان مشر ورور خو هم ورسره نکاح نشو ترلې ځکه که څه هم زوی مړ و خو بیا هم اینګور یې په حساب راتلل او نکاح یې نشو ورسره ترلې،پاتې کیدل جهانګیر او جهان! جهانګیر خو دوه ښځې او زر دانې ماشومان درلود نو امکان یې ډېر کم و چې وغواړې د فاطمي سره دې هم نکاح وترې، په دې منځ کې د ټولو نظر د جهان خوا ته و، او زه په همدی خبره ډارېدلم که رښتیا ووایم نو د ادی او بابا سره هم په همدی خاطر کابل ته د تلو څخه مې انکار وکړو، زړه مې بده ګواهې ورکول بلخصوص دا څو وخته چې د فاطمي د څلور میاشتو او لس ورځو عددت هم پوره شوی و.

او ګلناز هره ورځ زمونږ کور ته تلل راتلل د ګلناز راتګ ما تل په بد فالې نیولې و، هغه هیڅکله د خیر د خبری لپاره زمونږ کور ته نه راتلل نن هم ګلناز سهار وخت راغله او غرمې خو اته په تروش تندی لارل د هغې د تګ دوه ساعت وروسته ارباب، جهان او د کور نور سړیان د انګور د طاق لاندی را وغوښتل او دا دوه ساعت کیدل چې ناست وه او خبری کول، او ما د هغوی د خبرو منځ کی د فاطمې نوم څو ځله واوریده زړه مې بده ګواهې ورکول بلخصوص د جهان غوسه ناک او پریشانې څهرې زما زړه نور هم په تشویش کاوه.

څو شیبې مې هملته ځان په جارو کولو مصروف کړو تر څو د هغوي خبرې وآورم خو نور نو بیخې رسواې وه ځکه چې یوه حویلې مې درې ځله جارو کړل، د مجبورې

څخه جارو مې پریخود او غوښتل مې د کور خوا ته لاړه شم چې د جهان لوړ غږ ځاې پر ځاې ودرولم.

جهان- زه ورسره نکاح ترړم.

ناساپه ټول کور او حویلې کې خاموشې خپره شوه، زما مخ د کور خوا ته و او ومې لیدل چې د کور ښځو سرونه راوباسل او د انګور د طاق خوا ته د جهان د غږ پسې په کتو شول، او زه... زه فکر کوم چې ساه مې په سینه کې قید شوی وه په ناباوره حالت مخ ګرځوم او جهان وینم چې خپل لځایه پاسیدلې او د زیات غوسې له لاسه ژور نفسونه اخلې.
ارباب- پوهیژی څه وایې جهان؟

زما نظر حیرانه او سرګردانه د دوې په منځ کې په رفت او آمد دې د جهان مشر ورور خپل لځایه پاسېږی او د جهان اوږه نیسې او په کلک لهجه ورته وایې: فاطمه میړه ته ضرورت نلرې چې ته ورته سینه ټکوې، د کوچنې تر پیدا کیدو دې دلې(همدلته) وې د هغه نه بعد کاکا پوهیژی او لور یې.

جهان د ډیر غوسې څخه خپل ویښتیان په چنګ کې نیسې او په غوسه باندې وایې: د هغه نه بعد کاکا پوهیژی او لور یې؟ د بشیر د مرګ څلور میاشتې لا پوره سوی نه دې، د هغه د قبر خاوره تر اوسه وچ سوی نه ده د هغه داغ(جهان خپل زړه په لاس وواهه او تقریبا په چیغه یې وویل: د هغه داغ تر اوسه تازه دې لالا! او ته وایې پریژده شزه یې پلار هر چا ته ورکوی ور یې کې؟!

ستوی(ستاسو) غیرت چیری دی؟ څنګه مو پر خوله راځې چې خپل ناموس ورکې بل چا ته ها؟ هغه هم دسې حال کې چې ستا(جهان په کلک خپل لاس څو ځله خپل د مشر ورور په ځیګر و واهه او ویې ویل: ستا د زوی کوچنې په نس کښدی، زه به بیغرت او بې ناموس یم که پریژدم څوک دې د بشیر شزې او کوچنې ته په چپ نظر وګوری.

نظر مې د جهان غوسه ناک څهرې کيدې، نظر مې د هغه په لاسو کېدی چې د ډېر غوسې او خشم له امله موټ شوی، نظر مې د هغه په سترګو کېدی چې د ډير قهر له امله تکې سرې شوي، ارباب خپل لځايه پاسيږی او د جهان ومخ ته دربږي د همدې واټن څخه د هغه د سترګو ځلا ګورم خو نه پوهيږم چې دا د خوشحالې ځلا ده او که د غوسې؟

ارباب- هغه ژبه به زه د حلقوم څخه راوباسم څوک چې وغواړې ما يا زما زامنو ته بې ناموس و وايې، زما زړه هم غواړې د بشير کوچنې دلته په دغه کور کې پيدا او غټ سې او ته ورته پلارتوب وکې د کاکا څخه نو بل پلار چيری دی؟ خو خبره د يو عمر ژوند ده (ارباب نيم نظر زما خوا ته چې د بې روح جسد پشان ولاړه وم واچو د ارباب د نظر په تعقيب جهان هم راوکتل او ارباب کرار وويل: خو د يو ژوند د جوړولو لپاره زه نغواړم بل ژوند خراب کم، موژ د فاطمې څخه يوازی هغه کوچنې غواړو او ستا کاکا دوي هم همدا وايې کوچنې ستوی خو زموژ لور راکې، اوس چې هغوی دعوا نلری او نه وايې چې زموژ لور دې فلانکې يا بيستانکې نکاح کې نو موژ ولې خپل ځان ورته خراب کو؟

خدای خپل لاره برابره کړه چې موژ د دې کورنۍ څخه جلا سو، ما د اول رضا نه وه چې بشير ته دې فاطمه وکم خو بس د قسمت خبری وه اوس چې کار تر کاره تېر دی بهتره دغه ده چې خبره دلې په پټه پرده حل کو.

د ارباب په خبرو که و وايم روح مې بيرته بدن ته راغلل نو مبالغه به نه وې، ما فکر کو شايد ارباب جهان نور هم وهڅوی تر څو د فاطمې سره نکاح وترې خو کله چې ارباب او د جهان مشر ورور مې وليدل چې د دې خبری سره رضا نه دې نو د بيغمې څخه مې هوسا ساه واخيسته خو زما دا بيغمې ډيره موده دوام رانوړل ځکه چې جهان په همغه غوسه ناک لهجه وويل: يعنې خپل ناموس دوه لاس ورکو کاکا ته چې هر چا ته يې غوشتل ورکې؟ دا کوچنې چې بې پلار څو توی(تاسو) غواړې بې موره يې هم کې؟ اصلاً د کاکا کورنۍ چې تر پرون زموژ سره دشمنې په دغه خبره کول

چې د هغه لور وکو نن څنګه غواړې د هغه لور یوازی هغوی ته ورکو او بس خبره خلاصه؟!

ارباب- غواړې څه وکې؟
جهان په کلک غږ بغیر له دې چې زما پریدلې رنګ او لړزانه وجود ته وګوری په کلک وویل: زه ورسره نکاح ترړم.

په سینه کې خپل د زړه د ماتیدو غږ اورم، جهان زما خوا ته راګوې او زه هم هغه ته ګورم، لاس مې خپل څنګ ته د یو تکیه ګاه پیدا کولو په پار ګرځوم غواړم یو شې ونیسم تر څو پر ځمکه و نه غورځیږم، پښو مې زما د وزن د ساتلو توان نه درلود سر مې راباندې دروند شوی و غوښتل مې کښینم د دې څخه مخکې چې راچپه شم.

نړۍ مې د سترګو وړاندې خپل د بدبخت پشان تیاره کیږی، او نور نه پوهیږم چې زما شاوخوا څه روان دې او څوک څه وایې؟ خو د دې څخه مخکې چې د حویلې په هغه کلک سمینټ وغورځیږم په یو ګرم ځای کې بې هوښه کیږم نه پوهیږم چې څومره وخت بې هوښه وم خو د مدثر او مزمل ژړا آورم د جهان د مور،ارباب د ګل بې بې د زرلښتې د جمشید د ښځې او د ټولو غږونه آورم ځینې افسوس کوې،ځینې ژاړی خو زه حیرانه یم نه پوهیږم چې څه شوی؟

په کراره او بیحد زحمت خپل سترګې خلاصه وم لومړۍ کس چې مې نظر وربانديې لګیږی جهان دې، چې په سرو سترګو او پریشانه څهره زما څنګ ته ناست دې غواړم ورڅخه وپوښتم چې څه شوی؟ خو د جهان د مور ژړا چې زما دې بل څنګ ته ده ټول شیان رایاده وې، د جهان خوا ته ګورم او د هغه خبره مې مغزو کې انګازی کوې" زه ورسره نکاح ترړم"زه ورسره نکاح ترړم" د دې خبرې په یاد راوړلو اوښکې مې په سترګو کې راجمع کیږي چې د جهان تندی تروش کیږۍ په زحمت خپل ځای کې کښینم کوټه کې یوازی زه،جهان او د جهان مور ده چې د مدثر او مزمل یې غیږ کې نیولې نه پوهیږم ولې خو د دې لځایه چې جهان ته کوم څه ووایم د جهان مور ته ګیله کوم که څه هم غږ مې د ستونې څخه په زحمت راوځې خو وایم:

- تاسو ... تاسو خپل هم یوه ښځه یاست ..تاسو هم لورګانې لرې څنګه ... څنګه کولې شې زما ژوند داسې خراب کړې؟

زما په خبره د جهان د مور اوښکې رابهیږی خو د جهان تندې لاپسې تروش کیږی او په کلک غږ راباندې غږ کوې: هوسـی!

نور نازولې نه وم!
بلکې همغه هوسی شوی وم چې د قهر او غوسې وخت کې راغږ کول!

زړه مې دومره ورځخه مات شوی و چې نور د مات کیدلو ځای پکې نه و پاتې، اصلاً زما زړه دې پر بلا شې آیا دغه سړی زما جهان دی؟
جهان نړدې راځې مخامخ راته کښینې د هغه غټ مردانه وجود سایه اچوی زما په لړزانه او کمزوی بدن د غوسي او قهر څخه یې زړه بې واره تپیږی، زما څخه غوسه دې؟ زما څخه غوسه دې چې د ده و مور ته مې داسې خبره وکړل؟! خو خپل خبری یاد کې نه دې!؟

هغه تکې توری سترګې ماته ځیر وه خو د خبرو مخاطب یې خپل مور وه چې ویې ویل: ادې یو ګړې موژ تنها پریږده.

د جهان مور لکه چې همدی خبری ته په تمه وه چې په یو جست لځایه پاسیده او ماشومان یې هم لځان سره ویوړل او دروازه یې بنده کړل، د هغې په تلو په بیحد مظلوم او عاجز غږ جهان ته مې ناری کړل: جهـان!

سترګې مې له اوښکې ډکې وه او جهان ته ځیر وم چې را وګورې او یو خبره وکړې یو شې ووایې تر څو زما دا ناارامه زړه لږ سکون ومومې خو هغه بغیر د څه ویلو په تروش تندی ما ته ځیر و، نه پوهیږم ولې خو د ماشومانو پشان ورته لګیا کیږم او غواړم زما خبری رد کړې او د تل پشان راته دلداری راکړې.

- ما ... ما واوریدل چې تا .... تا ویل غواړې ... غواړې ...

نه مې کولې شو خپل خبره پوره کړم زړه مې درد کاوه او یوازی امید مې جهان ته و چې رد کړې هغه ټول خبری چې ما اوریدلې وه خو جهان هغه زما لږ شانتې امید هم نامیده کړو او په کلک غږ یې وویل: تا صحیح اوریدلې زه غواړم د فاطمي سره نکاح وترم.

خلک وایې کنه فلانکې مرګ پر سترګو ولید خو مړ نشو که ووایم ما نن مرګ پخپل سترګو ولید نو دروغ به نه یې، ما مرګ ولید خو بیا هم مړه نشوم، نه پوهیږم اوښکې مې کله د سترګو مرز مات کړو او پر مخ مې راوبهیدل خو جهان مې ولید چې په خفګان او اندیښنې زما اوښکې پاک کړل او زما یخ لاسونه یې خپل په یو لاس کې کلک ونیول او په بیحد مینه ناک لهجه یې راغږ کړل: نازولې!

خو زما وجود کې دومره وس نه و چې ځواب ورکړم ذهن کې مې د هغه یو لفظ ګرځیدو"تا صحیح اوریدلې زه غواړم د فاطمي سره نکاح وترم."نه پوهیږم څومره وخت هغه حال کې چې وم چې جهان په اندیښنې وغوښتل چې غیږ کې مې ونیسې خو ما اجازه ورنکړل او په یو کمزوری غږ چې په سخت مې له ستونې څخه راوت وویل: نازولې!؟ نازولې دې یم او غواړې راباندې بن راوړی؟

زما په دی خبره جهان خپل سترګې د څو شیبو لپاره بند کړل او بیا داسې حال کې چې زما لاسونه یې لا پسې کلک خپل لاس کې نیول کرار وویل: ته راته زخم مه جوړیږه شایستې.
کوښښ مې وکړو خپل لاسونه د هغه له لاسونو څخه جلا کړم، په ژړا مې وویل: زه زخم جوړ نشم؟ ما ته وایې نازولې! ما ته وایې شایستې، او هغه وخت غواړې خپل د وراره د ښځې سره نکاح وترې؟ زه زخم یم که ته جهان؟ هاا؟

په غوسه او قهر یې راوکتل، ولې نن پر ما زړه نه سوځیده؟ ولې نن زما اوښکې نه لیدل؟
جهان- بس دې ګرانۍ بس دی.

د جهان په دی خبره غږ مې د نرمال حالت څخه پورته کیږی او په چغو ورته وایم: ما ته وایې ګرانۍ او هغه وخت غواړې د فاطمې سره یارانه جوړه کړې؟!

د جهان هغه بل لاس ناساپه زما د وهلو په پار پورته شو، ما خپل مخ کوږ کړو خو هغه و نه وهلم، بلکې د څپیړی لځایه غوسه ناک غږ پورته شو.
جهان- افسوس.. افسوس چې راته ګرانه یې.

سر مې بیرته د هغه خوا ته څرخیږی د هغه سرو سترګو ته، راوتلې رګونه د تندی ته او ګډوډ ږیری ته چې سپین یې پکې دا څو میاشتو کې زیات شوی وه، غږ مې د ژړا څخه لړزیږی او ورته وایم: درباندې ګرانه یم او غوښتل دې د فاطمي پخاطر مې و وهې؟!

جهان په بې حوصله توګه خپل لاس خپل پر مخ کش کړو او زما لاسونه یې خوشې کړل نیم نظر زما خوا ته راواچوه او کرار یې وویل: ګرانه یې نازولې، د زړه ټوټه او د سترګو تور مې شایستې خو ..

څو شیبې خاموش کیږی زه یې و شونډو ته ځیر یم او دعا کوم چې خپل خبره پوره نکړی خو هغه وایې: خو فاطمه د بشیر امانت ده، د هغې نس کې هغه کوچنې د بشیر اخری نشاني ده، زما څخه مه غواړه چې د بشیر اخری نشانه هم ورکه کړم، زما څخه مه غواړه د دې کور ناموس دوه لاسه ورکړم نور خلکو ته، زما څخه دا مه غواړه قربان دې سم مه غواړه...

نه پوهیږم ولې خو لږ امید مې پیدا کیږی کله چې جهان د فاطمي لځایه د هغې ماشوم ته اشاره کوی، په همغه امید ورته نږدی کیږم او داسې حال کې چې د هغه لاس خپل په لاس کې نیسم په نرمه او کراره لهجه ورته وایم: اصلاً د نن خبرې هیرې کړه دا چې دا اوس ما څه وویل یا تا څه وویل ټول هیرې کړه جهان، زه پوهیږم پر تا باندی بشیر د جونید پشان ګران و او حق درکوم اوس وغواړی د هغه ماشوم ته اندیښمن اوسیږی(جهان بغیر د څه ویلو زما خبرو ته غوږ و شاید غوښتل

پوهه شې چې ما ولې ناسپه د خبرو لړی بدله کړه؟ د هغه خاموشې ما ته نور هم جرئت راکړو ورنږدی شوم او د هغه لاس مې لاپسې کلک ونیو او ومې ویل: ته چې لومړۍ ځل راغلې زما غوښتنې ته نو زما ټول فکر ستا لځایه د جونید خوا ته و!

ځان سره مې ویل ایا هغه ته به مورتوبې وکړې شم او کنه؟ ورخطا وم فکر مې کاوه هسې نه د هغه حق کې ظلم او زیاتې وکړم خو وګوره(د جهان سترګو ته چې په بیحد مینه یې راکتل ځیر شوم او ومې ویل: وګوره ما هغه ته مورتوبې وکړل، هیڅکله مې داسی فکر ونکړو چې جونید زما اولاد نه دې، داسې حال کې چې عمر یې ډېر و او ماشوم نه و خو بیا هم ما ورته خپل تر حده مورتوبې وکړل، ته د بشیر اولاد ته ورخطا یې او د هغه لپاره داسې کوی کنه؟ زه یې غټ کوم کله چې پیدا شو ما ته یې راکړه ګوره(د جهان لاس مې خپل په نس کیخود او لکه لیونیانو پشان مې وویل: زه هم ماشوم لرم هغه ماشوم زما د ماشوم څخه یوه میاشت کوچنې دی هر کله چې پیدا شو زه خپل د ماشوم سره ورته شیدی ورکوم فکر کوم خدای بیا ما ته جملې اولادونه راکړې زه درته قسم اخلم جهان خپل د ماشوم پشان مینه ورکوم.

جهان یوه ژوره ساه واخیسته او خپل سر یې د"نه" پشان وخوځاوه او کرار یې وویل: نه کیژی نازولې نه کیژی.
- کیږی جهان، یوازی ته وغواړه ته که اراده وکړی هر کار کیږی، ستا د کاکا کورنۍ ماشوم نغواړې هغه فاطمه غواړی د ماشوم د پیدا کیدلو وروسته ماشوم ما ته راکړه او فاطمـــ...
جهان خبری ته پرینخودم او په غوسه یې وویل: زه فاطمه قدم لا نه پریژدم چې د دې کور څخه ولاړسې هغه دلې(همدلته) په دغه کور کې پاته کیژې او خپل کوچنې به غټ کوی.

تر اوسه مې نه و اوریدلې چې یو کس دې یوه ورځ یو ساعت کې دوه ځل مړ شې، خو زه نن د جهان په خبرو بار،بار مړه شوم فاطمه زما څخه ګرانه وه چې جهان ورته داسې سینه ټکول؟! لاس مې بې اختیاره د هغه له لاس څخه جلا کیږی چې جهان دا

ځل ځان رانږدی کوی او داسې حال کې چې زما لاس کلک نیسې وایې: نازولې مکوه، دا رقم مه راګوه ستا دا نظر ما مړ کوې مه راګوره په داسې نامیدی قربان دې سم.

خوله مې خلاصه پاتې وه باور مې نه راتلو جهان ته فاطمه زما څخه ډېره ګرانه وه! جهان ما د اوږو څخه خوځوی او خبری کوی خو زما ټول فکر په همدې خبره کېدی، فاطمه زما څخه ډیره محترمه او ډیره ګرانه ده؟!

جهان ما غیږ کې نیسې د پخوا پشان همغسې په مینه او همغسې کلک خو ما ته دا غیږ د هغه وخت د غیږې پشان نښکارې، جهان ما خپل سینې پوری نور هم جوخت کوې او جان و قربان وایې خو زه د پخوا پشان د هغه په جان او قربان د شرم څخه نه سره کیږم او کونښښ نکوم چې ځان ورڅخه پټه کړم جهان څو ځله په ویښتیانو مې ښکل کوی خپل د ځان څخه مې جلا کوی او زما خوا ته راګوری غواړم ورته یو څه ووایم خو خوله مې بې اختیاره خلاصه او بنده کیږی خو غږ مې لستونې نه وځې جهان په ورخطای له اوږو څخه مې نیسې او وایې: جان .... جان نازولې. چشـــ..

خبره یې ورپری کوم او روح مې له تن وځې خو وایم: طلاق راکړه.

نه پوهیږم خبره مې پوره کړې وه او کنه وه؟ خو د جهان لاس مې پر خوله ولګیده او خبره یې خوله کې د وینو سره راته بند کړل، جهان د غوسې څخه په رپیدو و او همغه حال کې خپل ګوته پورته کړل او زما ومخ ته د ګواښ پشان یې وخوځولو او ویې ویل: دا شونډان دې درته ګنډم که وغواړې بل وار دسې غ*ل وخوری ما خپل ځان مړ کې تر خو ته مې د کور روښنایې او د زړه مرحم سې خو ته اوس په دونې اسانې د .... د ..

خبره مې ورپری کړل او په ژړا مې وویل: نغواړم د هغه کور روښنایې او د هغه زړه مرحم شم چیرته چې د دویمې ښځې پښه خلاصه شوی اوسیږی.

جهان په پریشاني خپل ویښتیان په موټ کې ونیول پوهیدم چې زما د حال مراعات کوی، پوهیدم چې نغواړې په دی شرایطو او په دی حال کې پر ما لاس پورته کړې د هغه نظر مې خپل زخمې شونډی ته لیدې چې خومره په درد یې ورته کتل لیدې مې چې څپیړه په ظاهره ما وخوړل خو درد یې جهان پخپله تیر کړو.
جهان- دویم ښځه نه ده نازولې، د بشیر ښځه ده د بشیر کوچنې په نس دې پوهیژی قربان دې سم؟

زه بیعقل نه وم خو جهان نغوښتل ومنې چې ښځه، ښځه ده که هغه د بشیر وی او که د هر چا وی خو کله چې نکاح ورسره وترل شول نو ستا شول.

- دویم ښځه ده جهان کله چې نکاح دې ورسره وترل نور د بشیر ښځه نه ده ستا ښځه ده او زما بن ده او د اوس څخه(خپل په وینو لړلې شونډې ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: معلومه ده چې خومره پر تا ګرانه ده!

جهان څه نه وایې او زه هم نور بحث نکوم نور دومره حوصله او توان نلرم چې وغواړم بحث وکړم، مخ مې ورڅخه ګرځوم او غونج خپل ځای کې څملم او اوښکې مې بې اختیاره له سترګو څخه پر بالښت تویږی زما په ناکراره کیدو لکه چې زما د نس ماشوم هم ناکراره شوی و ځکه هر دقه اخوا دیخوا کیدو داسې حال کې چې په عادی حالت کې د ورځې یو ځل لا نه اوړیدو خو اوس بیخې په کراره نه و لاس مې خپل پر نس کیښودم چې شاید معجزه وشې او کرار شې خو نه لکه چې د هغه حالت هم نن زما پشان خراب وه، دومره د بې کسې او بې پناهې احساس مې کاوه چې خپل د نس د ماشوم سره په خبرو شوم.

- ته ولې داسې ناکراره یې؟ ستا حق نه ضایع کیږی تا ته هر شئ بهتر درسیږی اوس خو باید بیخې خوشحاله اوسیږی د احتمالې خطر څخه هم لری شوی که د پیدا کیدو وخت کې زه.... زه مړه هم شوم نو پلار دی درته د وخت څخه یو بل مور راوړی چې ساتنه دې وکړې،(ژړا مې زیاته شوه او همغه حال کې مې وویل: هغه مور دې په پلار ډېره ګرانه ده نو پعذابه یې نک..

خبره مې نه وه پوره کړې چې د جهان غوسه ناک غږ پورته شو چې راغږ یې کړل:
جهان- هوســـی!

د جهان په قهرجن غږ خاموش کیږم او بیا ژړا ته پیل ورکوم د هغه پاسیدل احساس کوم او نور هم خپل ځان کې راټوله کیږم خو جهان بغیر له دې چې زما خوا ته راشې له کوټې وځې او دراوزه کلک بنده وی د هغه په تلو ژړا مې لا پسې ډیره کیږی، نه پوهیږم څومره مې وژړل چې بلاخره ویده شوی وم د مدثر او مزمل په غږونو راویښه شوم کوټه تیاره وه په تلوار مې د هغوی دواړو پسې وکتل او خپل ځنګ ته مې ولیدل نه پوهیږم چا راوړې وه؟ او کله یې راوړی وه؟ زما بیخې فکر نه و شوی ورته جهان کوټه کې نه وه د هغه خبرو بیا سترګې راته د اوښکو ډکې کړه مدثر او مزمل مې ځانته نږدی کړو او کرار،کرار مې پر شا وټکول تر څو ویده شې.

د هغوې په کراریدو بیرته یې ځنګ ته ځملیدم او ژړا مې بیا شروع شوه، نه پوهیږم څومره وخت به په همغه حال کې وم او ژړل مې چې د کوټې دروازه خلاصه شوه، ژړا مې بنده شوه دروازه په کراره بیرته بنده شوه خو شیبې خاموشې وه د هغه وروسته د جهان نیولې غږ مې واوریده چې کرار یې وویل: پوهیژم چې ویشه یې!
(خوشیبې خاموش و او بیا یې کرار وویل: زه .. جهان خان سدوزي عمر کې مې د زور خبره نه ده منلې نازولې! خپل ټول عمر کې مې اجازه نه ده ورکړې څوک راباندې بابایې وکې، خو خپل د زړه غلام یم خپل د زړه هره خبره منم او زما دا لعنتې زړه بد رقم تا غواړې.

هغه ته مې شا وه کوټه هم تیاره وه نه مې لیدو، خو د هغه په خبرو نور مې نه ژړل نه مې خبری کول او نه حتا نفس مې اخیست یوازی غوږ وم، غوږ وم چې پوهه شم زما د ژوند لاره ما اخر چیرته وړی؟

جهان- ته پر ما بیحد ګرانه یې نازولې بیحـــد، ستا راتګ زما ژوند ته معنا ورکړل، زه ستا د کتلو پسې مړ یم، کله چې پر لمانځه ولاړ یم او ته په پټه راګوری هغه دقه ته نه پوهیژی خو زه لکونه قسمونه خپل زړه ته ایژدم چې ستا خوا ته ونګورم چې نظر

مې ستا د نظر شکار نسې، زه ستا د دې کوچنې،کوچنې کارونو باندی قربان یم نازولې.

د جهان دې ټول خبرو ته زما ځواب خاموشې وه، هېڅ ورته نه وایم چې جهان غوسه کیږی د زور ساه اخیستلو څخه یې پوهیږم چې حوصله یې ختمه کیږی، شاته نالې مې ښکته شوه او د هغه شتون مې خپل شاته احساس کړو او بیا د هغه د لاس ګوتې چې زما ویښتیانو کې ننوتل او کرار یې زما ویښتیان خپل ګوتو کې پورته ښکته کړل.
جهان- ستا د سترګو د نظر پسی دیغ یم، دغې دیغ مې پریږدی نازولې؟ یو وار نه راګوی؟

په بی حال توګه لږ ورځخه لری کیږم او ځان د ماشومانو خوا ته کش کوم او په داسې غږ چې په زحمت مې له ستونې راوځې وایم: ستا د زړه تنګون جبران به فاطمه وکړي.

غږ مې بیحد کرار و خو جهان واوریده، اوږه یې راځخه ونیول او زه یې په زوره خپل خوا ته کش کړم.
جهان- فاطمه چشې جبران کوی؟ هغه د بشیر شزه ده، زما د وراره شزه ده په دی خبرو ایله زما عصاب مه خراب کوه.

غوښتل مې ورته ووایم تر سبا یا هم بل سبا شاید ستا د وراره ښځه وی خو کله چې نکاح دې وترل بیا ستا ښځه ده د جهان خان سدوزی ښځه، خو څه مې ونه ویل بلکې اوښکې مې توی کړل چې جهان لږ نرم شو او په کراره یې وویل: فاطمه یوازی یو نوم دی او بس، زه ورسره نکاح ترم چې د خلکو خوله بنده کړم نور هیڅ خبره نسته هېڅ، ته زما ټول ژوند یې زه ستا د یو نظر پسی قربان یم خپل نظر راځخه مه اخله.

د دې خبرې سره سم يې خپل سر په کراره راښکته کړو ترڅو زما مغزې ښکل کړې خو زه ورځخه لرې کيږم، زما په دې کار قهرجن غږ يې پورته کيږې.
جهان- مکوه نازولې، مکوه ..ما مه ليونې کوه پريږده دغه رقم پاتې سم ما مه ليونې کوه.

ما د هغه دا مينه او محبت نه غوښتل، ما نه غوښتل د هغه سړې څنګ کې اوسيږم چې د دويم ښځې سره د نکاح نوم يې اخيست د هغې سره د واده نوم يې اخيست نه مې غوښتو، جهان بغير له دې چې زما ممانعت ته وګورې زما ويښتيان څو ځله ښکل کوې او کرار وايې: تا ولې داسې ماتم نيولې؟ هېڅ خبره نسته قربان دې سم، زه تر اوسه هغه جهان يم چې ستا په يو کتو مرګ ته حاضر دې ولې داسې کوې؟ ولې ځان راڅخه لرې کوې؟

نور د جهان په دې خبرو نه خوشحالېږم بلکې ژړا راځې او فکر کوم چې چل راکوې، فکر کوم چې په دې نازونو او خبرو ما خطا باسې، په دې فکرونو بيا مې ژړا راځې مخ راګرځوم او جهان د ځان څخه لرې کوم او کرار وايم: د دې ځای څخه لاړ شه. په همغه تياره کې د جهان ځير نظر خپل سترګو ته ګورم خو بغير له دې چې ورته توجه وکړم وايم: غواړم يوازې اوسيږم.

د جهان لاس زما پر شونډه په کوم خوا چې په څپيړه وهلې وم کيخودل کيږې او داسې حال کې چې کرار په هغه لاس تيره وې وايې: يوازې؟ د يوازې په نوم موژ شې نلرو نازولې!

د نفس اخيستلو لپاره اکسيجن نه و فکر مې کاوه د ستونې شاوخوا مې اغزن سيم تير شوی او ما نفس اخيستلو ته نه پريږدی، جهان لکه چې زما دې حالت ته فکر کيږې چې په کراره څو ځله زما پر ملا لاس تيره وې او د ساه اخيستلو لپاره مې هڅوی.
جهان- کرار ساه واخله نازولې، هيڅ خبره نسته مه بيريژه، مه لرې کيژه، مه پريږده چې فکر وکم کار مې غلط دې.

نفس مې خلاصیږی خو د ژړا سره، په ژړا ورته وایم: کار دی غلط دی جهان، ته خپل په دی کار ما مړه کوی پخدای باور وکه مرم... مرم که وغواړی د هغی سره واده وکی.

جهان بغیر د څه ویلو په دروند نظر راکوی او د څو شیبو وروسته داسې حال کې چې ما غیږ کې نیسې کرار وایې: ستا پلار ته مې زنګ وهلې سبا راځې د هغه سره د یو څو وختو لپاره ولاړسه کابل ته، بیا زه درځم درپسې.

په دې خبره یې په غیږ کې د حیرت څخه بې حرکت شوم، زما غوږونو صحیح اوریدلې وه کنه؟ وې ویل ته لاړه شه کابل ته؟ ویل ستا پلار ته مې زنګ وهلې چې راشې او تا لځان سره ویسې، په بې حال او ناباوره غږ مې وویل: بابا راشې او ما لځان سره کابل ته ویسې؟ تر څو ... ترڅو ..چې ... چې ته وکولې شې په بیغم فکر بغیر زما ... زما د شتون څخه د فاطمې سره نکاح وترې؟

د جهان ګوتې زما د ویښتیانو په منځ کې ګرځې او کرار زما د غوږ څنګ ته وایې: نغواړم دلته اوسیږی او طبعیت دې خراب سې، ولاړه سه د یو څو وختو لپاره تر څو یو څه ماحول دې بدل سې، بیا زه درپسې در..
خبره یې ورپې کوم او په وحشت د غیږی څخه یې جلا کیږم او ځای کې کښینم، ټول بدن مې د وحشت څخه لړزیږی خوله مې د خبرو لپاره خلاصه او بنده کیږی خو څه نشم ویلې جهان په تلوار پاخیږی او غواړې زما اوږې ونیسې خو زه اجازه نه ورکوم او تقریبا د لیونیانو پشان وربانديې چیغې وهم او وایم: ما خپل د سترګو څخه ورکوی تر څو په بیغم فکر د هغې سره نکاح وترې؟

جهان یو ځل بیا هڅه کوی چې ما ونیسې خو زه ورڅخه لری کیږم او په همغه جنون امیز توګه وایم: دغه وه ستا مینه؟ دغه وه ستا وفا؟ دغه و ستا نرتوب؟ دغه وه ستا جان او قربان او وعدی؟

جهان زما د نیولو کوښښ کوی خو زه یې په سینې وهم او په چیغو او ژړا ورته خبری کوم، خو هغه بغیر د څه ویلو اجازه راکوی تر څو زه خپل ځان خالي کړم خو زما زړه نه تش کیږی هر څومره چې خبری کوم هغومره مې د زړه داغ تازه کیږی، دومره جهان په ځیګر وهم چې د هغه لځایه زما لاسونه درد کوی د ډیر چغو له لاسه مې د ستونې څخه نور غږ نه وځي او بې حاله کیږم چې جهان د فرصت څخه ګټه پورته کوی او ما غیږ کې نیسي او زه نور څه نه وایم، ما جهان ته وژړل، ما ورته زاری وکړل، ما خپل ټول کوښښ وکړو خو هغه خپل د خبری څخه وا نه وړیدو پوهیدم چې خپل د خبری څخه نه پر شا کیږی.

جهان همدا و کله چې یوه خبره به یې کړی وایې بیا د چا پلار د هغه خبری څخه نشو پر شا کولې خو ما امید درلود! ما امید درلود چې شاید زما حال ته وګوری او خپل د پریکړې څخه انکار وکړی خو .. نه ... همغسې بې حال غیږ کې څملیدم او شاید لیونتوب و خو ما ورته په نیولې غږ وویل: کلک مې غیږ کې ونیسه.

زما په دې خبره جهان لومړی حیرت وکړو خو وروسته خپل لاسونه یې زما څخه راچاپیر کړل او کلک یې غیږ کې ونیولم ما هم ځان د هغه د سینې پوری جوخت کړو او د هغه بوی مې لکه لیونیانو پشان خپل سږو ته کش کړو داسې چې یو عمر د هغه بوی د ځان سره ولرم زما په دی کار جهان لږ اندیښمن شو او کرار یې وپوښتل: شه یې نازولې؟

شاید فکر یې کړی و چې لیونې شوی یم البته د لیونتوب اخری حد ته رسېدلې وم او شاید لیونې شوی هم وم او خپل خبره نه وم؟! خو ما غوښتل د جهان غیږه او بوی د اخری ځل لپاره احساس کړم د دې څخه مخکې چې د یو بل سپځې برخه پکې راشې، غوښتل مې دا غیږه زمور اخری او د خدای پامانې غیږه اوسیږی، پر ما باندی جهان بیحد ګران و خو ما ځان پیژنده زه هیڅکله د دویم سپځې سره نه جوړیدم، د ماشومتوب څخه مې یو بد عادت درلود او هغه دا چې که بابا یو شې راته راوړی وایې او ویلې وایې چې دا ستا او د آسما په ګډه دې، نو ما هغه شې نه غوښت! ما د

شریک مال څخه کرکه کیدل نو ایا اوس به شریک خاوند وغواړم؟ شاید لیونتوب وی خو زه تل وایم یا یو شئ کامل زما، یا له سر نغواړم.

ما د جهان لاس اوښني ښکل کړل چې زما اوسیږی خو هغه ونغوښتل او زه یې لځان څخه لرې کړم، زما په نظر نور زاری کول فایده نه درلود خو ژړا! ژړا مې حتماً کول خو د اوس لپاره نه، جهان چې زما ناساپه خاموش کیدل ولیدل نو لږ ورخطا غوندی شو او هره شیبه یې زما څخه پوښتنه کول چې ښه یم؟ او ما بغیر د څه ویلو یوازی ورته سر خوځاوه بلاخره هغه شپه هم سهار شول، د مولا تر آذان ما ته خوب رانغلو او همغسې د جهان غیږ کې وم د مولا پر آذان کله چې جهان د لمانځه لپاره غوښتل پاسیږې نو زه ورڅخه لری شوم چې جهان په حیرت وویل: ته تر اوسه ویشه وی؟

ځواب مې ورنکړو او خپل ځان مې د ماشومانو خوا ته کش کړو، زه ټول شپه نه وم ویده شوی البته زما په نظر جهان هم نه و ویده شوی، مورږ یوازی یو بل ته د ویده کیدلو چل ورکو زما په خاموش کیدو جهان هم نور څه ونه ویل او لځایه پاسید، د اودس کولو وروسته کله چې کوټې ته راغلو او خپل پټو یې د الماری څنګ ته واچو او پر لمانځه و درید نو د لومړۍ ځل لپاره د پټ کتلو لځایه مې ورته په ځیر، ځیر په ښکاره وکتل، زه تللم لدی ځایه او زړه کې مې کلک اراده کړی وه چې نور به هیڅکله نه راځم، نو دا اخری وختونه د تللو باید خپل زړه سم د جهان په دیدن مورږ کړم بیا خدای خبر کله به یې و وینم؟!

بې اختیاره مې د هغه هر حرکت ته په ځیر نظر کتل د هغه رکوع کولو ته سجده کولو ته سورت ویلو ته خو د لومړۍ ځل لپاره ما ولیدل چې جهان لمونځ غلط کړو او سلام یې وګرځو! کله چې زما خواته یې راوکتل نو پوهه شوم چې زما د ځیر نظر له لاسه مونځ یې غلط شوی! د جهان په دی کار پوسخند مې و واهه که دومره مینه یې راسره وه نو ولې غواړې بله ښځه وکړی؟ نظر مې ورڅخه واخیست او له کوټې ووتم ترڅو چې ما اودس کاوه او راتلم جهان خپل مونځ کړې و، زه چې پر لمانځه و دریدم نو دا ځل زمورږ ځایونه بدل شول جهان راته کتل او زه په مونځ ولاړه وم، خو ما ته د

هغه ځیر نظر دومره مهم نه و بغیر له دې چې ورته کوم خاص توجه وکړم مونځ مې وکړو او کله چې د دعا کولو وخت راغې نو د لومړۍ ځل لپاره د دې لځایه چې ووایم: خدایه زموږ ژوند د مینې او محبت څخه ډک کړه، لاس مې پورته کړو او ومې ویل خدایه زما زړه د جهان څخه صبر کړه!

زما ټول مشکل همدلته و کله چې جهان مې نه پیژندو او مینه مې ورسره نه وه اصلاً راته مهم نه وه چې هغه څه کوی او څه نه؟ خو کله چې مینه مې ورسره پیدا شول نو دې حال ته ورسیدم اوس هم له خدایه مې غوښتل زړه مې صبر کړې ترڅو راته مهم و نه اوسیږی چې دویم ښځه کوی که څلورم! له خدایه مې وغوښتل چې د جهان مینه زما له زړه وباسې، دا غوښتنه دومره راته سخته وه چې اوښکې مې بې اختیاره پر مخ راغلل ښه شیبه مې وژړل د هغه وروسته پاسیدم بغیر له دې چې د جهان درووند نظر ته کومه توجه وکړم د الماری خواته لاړم او خپل بکس مې راوخیست کرار لګیا شوم خپل او د ماشومانو د کالو په ټولو او بکس کې کیخودلو.

څو میاشتي مخکې د کابل څخه په داسې تلوار راغلو چې یوازی یو حجاب مې راوړی وو لځان سره او بس، خو دې څو میاستو کې د جهان مور څو جوړې کالې دلته راته په خیاطې وګنډل چې زیاتره یې د حامله داره ښځو لپاره وه پراخ،پراخ هغه ټول مې بکس کې واچول او د هغه وروسته د ماشومانو یو څو جوړې کالې چې څه دلته پاتې وه او څه مې په همدی څو میاشتو کې ورته کړې وه بکس کې ځای کړل، کله چې خپل کالې مې بکس کې اچول نو د جهان کالې مې مخې ته راغلل څو شیبې بې حرکت مې ورته وکتل که دا خبری او پیښې نه وایې راغلې نو شاید اوس د جهان کالې به مې هم قات کول او بکس کې مې کیخودل؟!

خو اوس! د ژړا څخه په ډکو سترګو د جهان کالې مې الماری کې پریخودل غوښتل مې د بکس کشک وترم چې د جهان سایه مې خبل په سر احساس کړه کله چې سر مې پورته کړو نو هغه مې په تروش تندی خپل و سر ته ولاړ ولید.

جهان- تلو ته دې بیخې ډېر تلوار نه دې؟
په زحمت خپل د ستونې لاړې تیره وم، مغزو کې مې هېڅ خبره نه راځې ذهن مې یو دم خالې دې زړه مې غواړې یوازی یوځاې ځملم او ویده شم، داسې ویده شم چې کله راپاسیږم نو هر شې د پخوا پشان وې، جهان خپل لاس زما پر اوږې کیږدی او ما خپل خواته کش کوی اوس مخامخ ورته ولاړه یم د هغه قد زما څخه لوړ دې نو د دې لپاره چې سترګو ته یې وګورم مجبوره کیږم خپل سر لږ ورپورته کړم.
جهان- ما ته وګوره نازولې په سر کیدې چشې روان دې چې یو دم دسې کراره سوی؟ ها؟
بیا هم بغیر د څه ویلو ورګورم خپل زړه کې ځان سره د جهان د هر خبرې ځواب وایم خو ظاهره کې خاموش یم، زما خاموشې جهان لیونې کوی په غوسې باندې زما د لاس څخه بکس اخلې او د کوټې یو کونج ته یې ختا کوی.
جهان- اصلاً ضرورت نسته چیرې ولاړه سې، دلته زما مخکې اوسیژی بهتره دربانديې فکر ساتلې سم هلته ولاړه سې طبعیت دې د اوس څخه ډیر خرابیژی.

بیا هم بغیر د څه ویلو ورګوم چې جهان په غوسه خپل خوا ته مې کش کوی او داسې حال کې چې په دروند نظر راګوې د لیونیانو پشان وایې: هر فکر چې دې په مغزو کیدی دیاده یې وباسه، زه ستا په سر د هیڅا سره ساتېرې نلرم نازولې، ستا د بدن زره، زره زما ده نو خیال کې لا رانوړې چې وغواړې پخپل بدن دې یو ګراش (خط) لا واچوې نور خبرې خو لیرې ...

څو څاځکي اوښکې مې پر مخ بهیږی جهان فکر کړې و چې زه غواړم ځان وژنه وکړم چې داسې ناساپه خاموش شوی یم!
جهان مې د ځان څخه لری کړو او په ترخه لهجه مې ورته وویل: مه وېریږه ځان نه وژنم، البته که یو سلنه اراده مې هم اوسیږی نو په دې(خپل نس کې ماشوم ته اشاره کوم او وایم: حالت کې دا کار نکوم که څه هم پوهیږم زما پر مرګ خوشحاله کیږی خو خپل د ماشوم لپارهـ...

جهان مې خبرې ته نه بریږدی چې پوره یې کړم په غوسه زما زنه کلک خپل لاس کې نیسی او داسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچې او کوښښ کوې خپل غوسه کنټرول کړې وایې: حق د دې چې خوله دې درماته کړم چې بیا دسې خبرې ونکې شایستې.

څه نه وایم چې جهان په کلک زما زنه خوشې کوی او په غوسه خپل ګوته د ګواښ په توګه راپورته کوی او وایې: قدم اجازه نلرې چې د دې کوټې څخه ولاړسې کابل ته د تللو فکر خو بیخې د ذهن څخه باسه دلته به شینې(کښینې) او خپل کوچنیان به کراره وی پوی سوی که یا؟

ورګورم خو ځواب نه ورکوم بابا راروان و او کله چې راغلې وایې زه ورسره تلم، راته مهم نه وه چې جهان څه وایې زما په خاموش کیدو جهان نور څه ونه ویل او په غوسه زما له څنګ تیر شو خو د دې څخه مخکې چې له کوټې څخه ووځې زما د کالو بکس یې په کلک په لغته و واهه او د کوټې کونج ته یې خطا کړو، له کوټې ووت او دروازه یې دومره کلک بنده کړه چې ماشومان په وېره باندی راویښ شول او ژړا ته یې پیل ورکړو په تلوار د هغوي خوا ته لاړم او د هغوی د کرارولو کوښښ مې وکړو.

اته بجو خوا ته جونید د سبار ناری سره کوټې ته راغلو رنګ یې تک ژیړ اوښتې و زما په لیدو په ژړا شو جونید هوښیار هلک و هغه پوهیدو چې څه روان دې د هغه په ژړا که څه هم ژړا مې راغلې وه خو کوښښ مې وکړو خپل حالت ورته ښه وښایم د ماشومانو سره مې کینوی او ورته ومې ویل چې ډوډۍ وخوره، پوهیدم چې دشپې راهیسې ډوډۍ نه ده خوړلې، ما جونید پیژنده هغه بیحد حساس ماشوم و بلخصوص که هغه خبره پر ما مربوط وایې بیا بیحد وېرېده، هر ځومره چې جونید ته مې وویل ډوډۍ وخوره هغه و نخوړل او ماته یې کتل پوهه شوم چې غواړې زه هم ډوډۍ وخورم که څه هم ګوله ډوډۍ مې له ستونې نه تیریدل خو د جونید پخاطر مې یو دوه ګوله ډوډۍ وخوړل.

ماشومانو چې ډوډۍ وخوړل نو کوټه کې د کراریدو نه وه، خو ما نغوښتل بیرون لاړه شم او د کور د ښځو ترحم امیز نظر وګورم نو جونید ته مې ماشومان ورکړل ترڅو بهر ویسي او خپل ځملیدم. خوب نه راتلو همغسې ځملیدلې وم او ژړل مې احساس مې کاوه ژوند مې تباه شوی، هېڅ د امید نښه مې خپل ژوند کې نه لیده هر خوا مې چې نظر اړوه او هر خوا مې چې کتل ټول نامیدې وه او بس، د ماسپښن تر آذان هیڅوک کوټې ته رانغلل خو د غرمې څخه څو شیبې مخکې جونید په ځغاستو راغې او خبر یې راوړې چې بابا راغلې.

د بابا د نوم په اوریدو اوښکې مې لا په سرعت پر مخ باندی په راتویدو شول فکر مې کاوه یو ملاتړ کونکې کې راغلې تر څو زما ملاتړ وکړې او زما حق واخلې، په تلوار لځایه پاسیدم حجاب مې واغونده خپل د کالو بکس چې جهان په غوسه د کوټې کونج ته ختا کړې و راوخیست او له کوټې ووتم په بی حال قدمونو د زینو څخه راکوزه شوم د دهلیز دباندې د آشپزخانې خوا ته د جهان وریندارګیانې راټول شوی وه او پسپسک،پسپسک انداز باندی خبری کول زما په لیدو ټولو په حیرت راوکتل خو ما بغیر له دې چې چا ته وګورم د دهلیز خوا ته لاړم د دهلیز دروازی ته مې لاس نه ورتلو تر څو خلاصه یې کړم، خو د بابا کرار غږ مې چې وارویده چې د ارباب سره یې خبری کول جرئت راکړو تر څو دروازه خلاصه کړم

دهلیز ته په ننوتلو شل غبرګې سترګې ما ته په کتو شول د جهان ټول کورنۍ بغیر د وریندارګیانو څخه یې هلته موجود وه حتا ګل بې بې لا یو کونج کې د جهان د مور سره ناسته وه، زما نظر یوازی د بابا پسې په کتو وو ومې لیدو د ارباب څنګ ته په تروش تندی او خفه څهرې ناست و زما په لیدو لځایه پاسید، د بابا په لیدو ما دې خبرې ته توجه ونکړل چې دومره خلک دهلیز کې ناست دې او مورِ ته ګوری، د بابا په لیدو فکر مې وکړو د زرګونو بیګانه خلکو منځ کې یو خپل مې پیدا کړو چې زما یه غم او درد پوهیږی ورنږدی شوم او بابا هم لکه چې زما حالت درک کړو چې د تل پشان خپل پلارنې غیږه یې راته خلاصه کړه او زه یې غیږ کې ونیول.

همدا چې بابا غيږ کې ونيول ژړا مې زور واخيسته بابا بغير د څه ويلو اجازه راکړل څو شيبې د هغه غيږ کې وژاړم او خپل زړه خالي کړم د هغه وروسته يې له غيږ جلا کړم او داسې حال کې چې زما تندی ښکل کاوه په مهربانه لهجه وويل: مه ژاړه بچې. خو زما ژړا نه بنديده په همغه ژړا مې ورته وويل: را ..راځه چې... چې.. ځو ... راځه کور ته ولاړسو بابا.

بابا په مهرباني زما په ويښتيانو کې لاس تير کړو او ما ته د دلداری راکولو په پار يې کرار وويل: ځو بچې،ځو.
د بابا خبره لا پوره شوی نه وه چې د جهان غږ پورته شو، د هغه په غږ د بابا څخه لږ لری شوم او تازه مې د جهان خوا ته فکر شو چې د دهليز اخر سر کې خپل د مشر ورور څنګ کې ناست و هغه زما حجاب او زما د کالو بکس ته داسې په غوسه راکتل چې ډاډمنه وم که څوک نه وايي دا بکس يې زما پر سر واهه.

جهان- خيرت خو دې؟ ما تا ته سهار چشې وويل؟

بغير له دې چې جهان ته کوم ځواب ورکړم د بابا واسکت نيسم او داسې حال کې چې کوښښ کوم ځان د جهان د نظر څخه پناه کړم بابا ته کرار ووايم: راځه چې لاړشو.
د بابا د څه ويلو مخکې جهان په غوسه وايې: چيرې ولاړسې؟ چيرې دې دسې د تلو تلوار دې؟

زما د څه ويلو مخکې بابا ځواب ورکوی البته جهان ته نه! عجيب ده خو بابا د دې لځايه چې جهان ته وګوری يا کوم څه ووايې خپل د خبرو مخاطب ارباب کوی او وايې: ستاسو په اجازه زه هوسی د يو څو وختو لپاره لځان سره وړم، تر هغه وخت به تاسو خپل کورنی مشکلات هم حل کړې.

د بابا په ځواب کې ارباب سر خوځوی او غواړې يو څه ووايې خو جهان د هغه خبره پری کوی او په تلوار وايې: ضرورت نسته معلم صيب، زه بخشه غواړم چې دسې په

تلوار او بېخبره مې تاسو راوغوشتلې خو اوس چې سم فکر کوم نو هوسۍ که ولاړه نسې بهتره ده، په دې وضعیت موټر کې تګ ورته شه نه دې او بلخو...

جهان د بهانو په راوړلو لګیا و ترڅو اجازه ورنکړی ما له دی ځایه ویسې خو بابا یې خبره ورپرې کړه او د لومړۍ ځل لپاره زه د بابا غوسه ناک لهجه د جهان په مقابل کې اورم چې ورته وایې: یعنې ته پوهیږی چې حالت یې ښه نه دې؟
د بابا په دې طعنې جهان سر ښکته اچوی چې بابا بیا د ارباب خوا ته مخ کوې او وایې: اولاد شیرن وې که هغه زوی وې که لوری وې، که یو وې که لس وې هر څومره چی وې هر دانه یې ځانته جلا،جلا ځای او مینه لری، زه په دی دنیا کې دغه دوه لورګانې لرم او دواړه راته خپل د ځان څخه ډېری ګرانې دی، بلخصوص هوسۍ! نه پوهیږم څه و وایم خو دومره وایم چې د هر پریکړی او خبری څخه مخکې دا خبره په یاد راوړی چې ما هوسۍ د درکولو وخت کې کوم شرطونه او کوم خبری کړی وه!؟ زه نور څه نه وایم ستاسو په اجازه.

نه پوهیږم بابا څه شرط او څه خبری زما د ورکولو وخت کې جهان او ارباب ته کړی وه خو دومره پوهیږم چې هغه خبرو په یاد راوړل چندان د جهان په مزاج ښه ونه لګیدل چې تندی تروش کړو، البته د یو شرط څخه یې زه خبره وم! بابا جهان ته ویلې وه چې کابل کې به اوسیږی او ما به کندهار ته نه وړی! بابا زما بکس له لاس واخیست او ما ته یې د تلو اشاره وکړل زه د ماشومانو خوا ته چې د جهان د مور غیږ کې وه ولاړم او بغیر له دې چې د هغې خوا ته یا هم د ګل بې بې خواته وګورم مدثر او مزمل مې غیږ کې راوخیستل او د بابا پسې شوم زمونږ په تلو ټول راپاسیدل جهان غوښتل یو څه ووایې خو ارباب ورته بد بد وکتل او خاموش یې کړو.

ارباب تر حویلې زمونږ سره راغلو او د دې څخه مخکې چې مونږ له کوره ووځو د بابا لاس یې ونیو او کرار یې ورته وویل: که څه هم زما زړه غوشتې که نور نه وې یوه شپه پاتې سې خو اوس چې روان یاست نو دونې اجازه راکې چې جمشید مو تر کابل ورسوی.

بابا چې تر څو خوله مخالفت ته برابرول جهان چې تازه د دهلیز څخه راوتلې و په تروش تندی او تقریباً امر کوونکې لهجې باندې وویل: جمشید مو رسوی تر کابل زه خپل هم یو هفته بعد درپسې درځم.

بابا په تروش تندی د جهان خواته وکتل خو د ارباب په خبره چې بیایې د بابا څخه درخواست وکړو ترڅو جمشید مورِ تر کابل ورسوی بابا په نه زړه سر وخوځاوه د بابا په سر خوخول او موافقت جمشید په تلوار خپل د موټر خوا ته ولاړی تر څو له کور یې وباسې چې همدی وخت کې ما جونید ته فکر شو چې د جهان د څنګ څخه کرار زما خواته غوښتل راشې خپل د کالو کوچنې بکس یې هم په لاس کې و خو لا قدم یې زما خوا ته نه و اخیستې چې جهان له اوړی ونیوه او ویې ویل: پخیر! ته نو چیری روان یې؟
جونید په وړه باندی خپل لاړی تېرې کړل او کرار یې وویل: غواړم .. د ادی ... سره ولاړسم..

د جونید په دی خبره جهان په غوسه وروکتل او داسې حال کې چې غاښونه یې د ډیر قهر څخه چیچل ویې ویل: ضرورت نسته چې ټول بسترې وتړی د تلو لپاره(بیا یې زما خو اته په همغه غوسه راوکتل او ویې ویل: ادی دې هم د یو څو ورځو میملنه ده هلته بیرته جر راځې.

او د دې خبری سره سم یې جونید د هلیز خوا ته ټیله کړو تر څو بیرته کور ته ننوځی، جونید د ژړا څخه په ډک نظر زما خوا ته راوکتل چې شاید د تل پشان زه جهان ته واسطه شم تر څو هغه زمورِ سره پریږدی، خو خبر نه و چې زما واسطې نور په جهان نه چلیدل، جونید ته مې اشاره وکړل تر څو زما خوا ته راشې هغه هم په زر وړې د جهان خواته وکتل او د هغه وروسته کرار زما خواته راغلو غیږ کې می ونیو او ویښتیان مې ورڅخه ښکل کړل د هغه وروسته کرار مې ورته وویل: یو څه صبر وکړه د هغه وروسته بابا ته وایم چې ستا پسی راشې او کابل ته دې راوړی صحیح دی؟

زما په دی خبره جونید په همغه د اوښکو ډکو سترګو راوکتل او ویې ویل: خیر دی مه ځه ادی.

د هغه په دی خبره مې اوښکې بیا ځلې په راتویدو شول او بیا مې جونید غیږ کې ونیو او په خواهشمند انداز مې د جهان خوا ته وکتل چې شاید زړه یې وسوځیږی او اجازه ورکړی جونید زمور سره لاړ شې، خو جهان بغیر له دې چې زما نظر ته کوم توجه وکړی په همغه تروش تندی او قهرجن لهجه جونید ته وویل چې کورته ننوځی. په سل نه زړه او ژړا مې جونید پریخود تر څو کور ته لاړشې هغه هم تر اخره په نا امیده او ژړا زما خوا ته راکتل.

د جونید په تلو جهان ته مې وکتل نه پوهیږم ولې خو احساس مې کاوه جهان د دې لپاره جونید پرینخود تر څو خپل په ګمان زما د بیرته راوړلو لپاره یو دلیل یا هم بهتره به وې که و وایم یو ګوابښ ولرې! تر څو د جونید په سر ما وګوابښوی چې بیرته هغه ته راشم! جمشید د تلو لپاره غږ کړو او ما د اخر ځل لپاره خپل نامیده نظر جهان خوا ته واچو او روانه شوم د جهان مور په ژړا زما مخ ښکل کړو او خدای پامانې وکړل ګل بی بی هم په ژړا راسره خدای پامانې وکړل خو د جهان نور ورینداګیانې رانغلل ما هم ورته کوم توجه ونکړل او غوښتل مې موټر کی کښینم چې جهان راباندې غږ کړل.

د جهان په غږ و درېدم او مخ مې وروګرځوی د کوڅې منځ کې ولاړ و او زما خوا ته یې راکتل، بابا زمور خو اته وکتل او بغیر د څه ویلو په تروش تندی مدثر او مزمل زما د غیږ څخه واخیستل او موټر ته پورته شو، د هغه دا کار مطلب اجازه یې راکړل تر څو د جهان خبرو ته غوږ شم جهان د سترګو په اشاره ځانته نږدی وغوښتم هېڅ مې زړه نغوښت د هغه خبرې واورم زړه مې ورڅخه د خلکو خبره د خدای تر کوره نیولې و، خو دا چې ارباب دوي هم کوڅه کې وه او بابا دوي هم څه ناڅه فکر زمور خوا ته و نو مجبور شوم د جهان خوا ته لاړه شم.

کله چې ورنږدې شوم نو جهان یو څو ګام واخیستل او د کوڅې د منځ څخه د ارباب د کور د دیوال خوا ته ولاړو جهان زه کامل د دیوال خوا ته جوخته کړم او خپل زما و مخ ته ودرید داسې حال کې چې د سترګو څخه یې تر اوسه غوسه ښکاریده خپل جیب ته لاس کړو او همغه حال کې په قهرجن خو عین حال کې کرار غږ چې نور کسان یې وانورې وویل: ستا د پلار په احترام مې څه ونه ویل او ایله مې کړی چې ولاړه سې، خو یوازی یوه هفته یا هم څو ورځې زه جر درپسې درځم، خو تر هغه وخت کم لیونتوب ونکې شه دی؟

هېڅ مې ورته ونه ویل چې جهان تندی لاپسې تروش شو او ویې ویل: واخله! د هغه په دې خبره نظر مې د هغه له څهرې واخیست او تازه مې د هغه لاس ته فکر شو چې نه پوهیږم څو زر روپې زما خوا ته نیولې وه، د جهان لاس کې د پیسو په لیدو غمژن مسکا مې پر شونډو راغله جهان عادت درلود هر کله چې زه د بابا کور ته تلم یا هم کوم بل ځای تلم ما ته یې پیسې راکول او تل یې هم تاکید کاوه چې نه باید کوم ځای بې پیسو لاړه شې شاید پکار دې راشې او بده ده زما ښځه بل چا ته د پیسو لپاره لاس اوږد کړی حتا که هغه کس پلار دی لا اوسیږی، نظر مې د پیسو څخه واخیست او بیا مې د جهان قهرجن څهری ته وکړو او ومې ویل: ضرورت نشته، زه ستا پیسو ته ضرورت نلرم.

زما په نظر زما تګ کوم عادی تګ نه و چې زه وغواړم د جهان څخه پیسې واخلم یا هم د هغه کوم امر او فرمایش ومنم، زما په انکار جهان د غوسې څخه خپل غاښونه سره وچیچل او داسې حال کې چې په زوره یې زما موټ کې پیسې ځای کول ویې ویل: زما پر عصابو مه ځه هوسۍ کنې قسم په خدای هیڅا ته نګورم او بیرته کور ته دې ننباسم بیا لاس دی د ټولو خلاص وی چې هر شی کوی و دې کې.

د جهان په غوسه لږ شانتې و ډاره شوم دا څو وختو کې هغه بیخې بدل شوی و او د رښتیا هم داسې عجیب غریب کارونه یې کول نو ځکه کوم څه مې ونه ویل او روانه شوم د موټر شاته سیټ کې کښیناستم بابا راته ماشومان غیږ کې راکړل ځکه دواړو

هسې چونګ،چونګ و او ژړل يې زما په کښيناستلو جمشيد موټر روښانه کړو خو د تلو مخکې جهان د موټر څنګ ته راغلو او د دې څخه مخکې چې موټر حرکت وکړې مدثر او زمزمل چې زما غيږ کې وه ښکل کړل او کرار يې و ماته بيا همغه خبرې تکرار کړل" په ځان پام کوه زه ژر درپسې درځم" خو ما ورته يوازې وکتل بغير د څه ويلو جهان هم په تروش تندې د موټر څخه لرې شو ترڅو جمشيد موټر روان کړې.

همدا چې جمشيد موټر روان کړو ما د جهان راکړې پيسې د موټر د ښيښې څخه د جهان خواته واچول زما په دې کار بابا کوم خاص ريکشن ونه ښودو شايد فکر يې ونشو خو جمشيد پوهه شو ځکه موټر يې تيز کړو تر څو ژر له کوڅې و وځو او جهان کوم کار ونکړې، ما د موټر د هيندارې څخه د جهان خواته وکتل او ومې ليد چې جهان د څو شيبو لپاره زما لرې ختا کړل شوې پيسو ته وکتل او بيا د موټر پسې راوکتل، خو ما ژر نظر ورڅخه واخيست او ښه خبرې مې زړه کې ورته وکړل

زما روح او روان يې لمينځه ويسو او اوس غواړې د دوه روپو په راکولو ځان ښه انسان ثابت کړې چې هو زه خو داسې مسئوليت منوونکي خاوند يم! کابل ته تر رسيدلو مې وژړل، زما زړه مات شوی و هغه هم د هغه چا لخوا چې ما عمر کې لا خيال نه راتلو چې هغه دې وغواړې داسې کار دې وکړې، ما تل فکر کاوه چې شايد زه خپل حق کې ظلم او بې انصافي وکړم خو جهان! خوب کې مې لا نه ليدو چې جهان دې وغواړې داسې کوم کار دې زما سره وکړې، درسته لار ما وژړل او بابا ناکرارې وکړل ليدل مې چې زما د ژړا په غږ بابا خپل ځای کې اخوا ديخوا کيږې او ژور ساه ګانې اخلې، پوهيدم چې د بابا طبعيت زما په ژړا خراب کيږې خو هر څومره چې کوښښ مې کاوه نه مې شو کولې خپل ژړا کنټرول کړم.

ټوله شپه پر لار وه سهار د نهه بجو شاوخوا وه چې کور ته ورسيدو او زه تازه پوهه شوم چې څه مصيبت مې په سر نازل شوی! ادې خبره شوی وه چې جهان غواړې دويم واده وکړې او د دې خبرې په اوريدو دومره خفه او غمژن شوی وه چې دا خبره يې د آسما سره شريکه کړې وه او نه پوهيږم چې ايا آسما خاله ته دا خبره خپل کړې

وه یا خاله د بلخوا خبره شوی وه؟! خو هر څه چې و همدا چې قدم مې کور کې کیخود نو خاله مې مخې ته ښکاره شوه په ظاهره زما په حال یې وی، وی کړل او یو دوه اوښکې توی کړل خو زه پوهیدم چې د زړه له تل خوشحاله شوی، او دا ګمان مې هغه وخت په یقین بدل شو چې خبرو خبرو او ما ته د دروغو دلداری راکولو وخت کې وویل: که زما د زوی سره دې واده کړې وایې نو اوس به دې دا حال نه وایې تا زما په زوی کبر وکړو او د پیسو طمع دی وکړل خدای داسې درسره وکړل، تا ویل پیسه دار سړی دی او ژوند به مې په مزو کې ورسره تیر شې خو دې خبری ته دې فکر نه و کړې چې پیسه داره سړیانو په یو ښځې تنده نه ماته کیږی.

د خاله دا طعنې او خبرو زما حال دومره خراب کړو چې زړه مې غوښتل بابا ته ووایم بیرته مې ویسه کندهار ته! هلته که نور نه و خپل په غم مې ژړل او نور کسانو هم راباندی زړه سوځېده او همدردې راسره کول نه دا چې طعنې راکړی، نه پوهیږم ادی خپل د خور خبرو ته ولې پام نه و؟! یا پام یې و خو څه یې نه ویل؟ خو بابا چې زما حال خراب ولید نو خاله ته یې خو څه نشو ویلې په ادی باندی تندی تروش کړو او ویې ویل: دا خپله ستړی هلاکه د هغه دنیا له سر راغلې، پریږده لږ ارام وکړی ډوډۍ ورته راوړه څه قیامت خو نه دی راغلې چې تاسو داسې کارونه کوی او ماتم مو وربانديې نیولې.

د بابا په تنده لهجه خاله لږ خپل حد ته راغله او خوله یې بنده کړه ما هم نور هلته د کښیناستلو او طعنې اوریدلو حوصله نه درلود خپل کوټې ته لاړم که څه هم ماشومان وږی وه خو په زوره مې ویده کړل او خپله مې هم سر کیخود دومره ستړی او زړه نیولې وم چې خوب یوازینې د حل لاره راته ښکرریده تر څو ما د دې لعنتې نړۍ څخه جلا او د یو څو شیبو لپاره هم که کیدل د بیخبرې او غفلت نړۍ ته ویسې، خو افسوس چې د خوب نړۍ هم زما سره ضد راخیستې و دومره پریشانه او ګډوډ خوبونه مې ولیدل چې ویښ اوسیدل مې په ویده کیدلو غوره وګڼل.

***

یوه هفته د کندهار څخه زما د راتګ تېره شوې وه، جهان هره ورځ زنګ واهه خو ما ورته ځواب نه ورکو، خو رښتیا که ووایم د هغه په دی ډېر زنګو او پوښتنو زړه کې مې لږ امید درلود چې شاید خپل د پریکړې څخه منکر شې، نن سهار چې کله له خوب پاسېدم نو ادی او بابا راته غمژن ښکاریدل هسې خو د کوم ورځ څخه چې خبر شوی وه چې جهان غواړې دویم واده وکړې زما لپاره غمژن وه خو نن راته یو څه زیات غمژن ښکاریدل د بابا څخه خو مې پوښتنه نشو کولې چې څه شوی؟ البته بابا کور کې پاتې هم نشو او بهر لاړو نو د دې لپاره چې په کیسې پوهه شم د ادی پسې لاړم، ادی آشپزخانه کې ځان مصروفه کړې وه کوم خاص کار یې نه کو هسې دا لوښې د دې ځاې بل ځای وړل بیا بیرته یې د هغه ځای خپل اولنی ځای ته راوړل او داسی ښکاریدل چې یوازی غواړی خپل فکر په دی کار مشغول کړې.

یا هم شاید زما د پوښتنو کولو څخه ځان وساتې؟ هر څه چې خو د ادی او بابا په دی مشکوک کارو زما زړه بده ګواهي ورکول پوهیدم چې یوه بده پېښه واقع شوی خو نه پوهیدم چې څه؟ د آشپزخانې د دروازی خوله کې ودرېدم او په ادی مې غږ کړل.

- ادی!

زما په غږ ادی هېڅ توجه ونکړل لکه بیخې چې زما غږ اوریدلې لا نه وی! یو ځل بیا مې ورته غږ کړل او تازه یې زما خواته فکر شو.

ادی- ها؟

- هغه ... وایم ... خیرت دی؟

زما په دی خبره ادی داسې حال کې چې مخ راڅخه ګرځو په نیولې غږ وویل: هو خیرو خیرت دې ولې دا پوښتنه کوی؟

- هغه ... نه پوهیږم خو زما په نظر تا او بابا نن لږ خفه غوندې یاست!

په تمه وم چې ادی کوم ځواب راکړې خو ادې خاموش وه، غوښتل مې ورغږ کړم چې پام مې شو د ادی اوږې د ژاړی څخه رپیږی په تلوار څنګ ته یې ورغلم او داسې

حال کې چې له اوږو څخه مې نیول په ورخطایې مې وویل: څه شوی ادی؟ ښه یې؟ ته ولې ژاړی؟(یوازینې فکر مې چې ذهن ته راتلو هغه آسما وه نو ځکه په تلوار مې وویل: په اسما کوم څه شوی؟ څه خبره ده؟

زما په دی خبره د ادی ژړا لاپسې زیات شوه او ناساپه یې زه غیږه کې کلکه ونیولم او همغه ژړا حال کې وویل: کاش مړه وایې او دا حال مې نه وایې لیدلې، کاش کښه او ړنده وایې او ستا دا بدبختې مې نه لیدلې او نه اوریدلې وای ...

د ادی د خبرو یو لفظ مې سم واوریده (ستا بدبختې) مطلب ... نه .. د هغه د فکر د کولو څخه لا سترګې مې د اوښکو ډکې شول او داسې حال کې چې ادی مې خپل د غیږې څخه جلا کول په لړزانده او ناباوره لهجه مې وویل: ته... ته څه وایې ادی؟
څه ... څه مطلب زم... زما بدبختې؟
ادی په همغه ژړا راوکتل او ویې ویل: نن سهار ستا کور وران شو لورې... خاوند دې بله ښځه وکړل ...

د ادی په دی خبره نور پر ځان نه یم پوهه شوی ....

- يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءتْكُم مَّوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاء لِّمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ...

د قرآن کریم د تلاوت غږ مې غوږونو ته راځې نه پوهیږم دا مې سویم ځل دې چې د بې هوښې د حالت څخه راوځم او بیرته بې هوښه کیږم. یو نفر په مقرر توګه زما و سر ته قران تلاوت کوې، بدن مې بیحد درد کوې فکر کوم یو نفر مې نس کې چاړی وهې خو د هغه څخه بتر د سر درد مې دی چې سترګو خلاصولو ته مې نه پریږدي په سل زور او زحمت لږ مې سترګې خلاصه وم هغه غږ اورم چې تر اوسه قران تلاوت کوې، غږ یې څومره اشنا دې؟ خپل سر لږ تاو کوم زما په حرکت غږ ناساپه خاموش کیږی او زه په زحمت سره د نیم کښو سترګو لاندی جهان ګورم چې په تلوار وایې:

جهان- په هوش سوی نازولې؟ شه یې؟ درد خو نلرې؟

بغیر د څه ویلو ورګورم جهان دلته څه کوی؟ لا مې دې پوښتنې ته ځواب نه دې پیدا کړی چې خپل موقعیت ته مې پام کیږی او سترګې مې له حیرت څخه خلاصئ پاتې کیږی زه په شفخانه کې یم خو زه دلته څه کوم؟ غواړم خپل ځای کې کښینم چې نس کې مې یو نه زغمونکې درد په ښور کیږی داسې درد چې بې اختیاره خپل دواړه لاسونه په نس کیږدم او اخ مې له خولې وځې.

جهان په تلوار ما له اوړو څخه نیسې او داسې حال کې چې بیرته مې خپل ځاې کې څملوی په اندیښمنه لهجه وایې: پریوځه مه شینه(کینه)، ډیر درد لری؟ یو ګړی و دریژه زه اوس ډاکټری ته ناری کوم.

جهان دا خبره کوی او په تلوار له کوټې وځې، زه همغسې له درد څخه خپل په ځان تاویږم او همغه حال کې مې مغزه کرار، کرار روښانه کیږی او د ادی خبری مې یاد ته راځې "نن سهار ستا کور وران شو لورې... خاوند دې بله ښځه وکړل ... " لا دا خبره مې صحیح هضم کړې نه وه او لځان سره مې تکرار کول چې خپل نس ته مې پام شو ولې خالې دی؟ ماشوم مې نه احساس کاوه! په وحشت باندې مې په همغه درد باندی خپل په نس لاس تیر کړو په دی امید چې ماشوم احساس کړم خو نه، ماشوم نه و.

همدغه وخت کې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان د یو عمر پخې ښځې سره چې ډاکتره معلومیده رانوت، دومره وحشت مې کړی و چې بې اختیاره د جهان خوا ته مې وکتل او په لړزانه لهجه مې وویل: ج ... جهان ... ما... ماشوم ن .. نه احساس کوم.

زما په دی خبره جهان په درد باندې خپل سترګې پټې کړل او مخ یې واړو، چې ډاکتره زما خواته راځې او داسې حال کې چې ما په کټ څملوې زما نس معاینه کوی او په یو بیخیال او بې غمه لهجه وایې: ته د ماشوم غم اخیستې یې، نږدی و چې

خپله مړه شې، دا هم شکر باسه چې ژر يې تر شفخانې راورسولې کنه کوم خونريزی چې تا درولود امکان يې درلود مړه شې، خو دا هم شکر باسه زمونږ ډاکترانو خپل تول کوښښ وکړو او ماشوم يې بغير له دې چی تاته کوم زيان ورسيږی لری خطا کړو.

لکه زنګ خطر پشان د ډاکټرې يوه خبره مې ذهن کې ګرځيدل" ماشوم مو بغير له دې چی تاته کوم زيان ورسيږی لری خطا کړو." په ناباوره انداز همدا جمله وايم چې شايد غلط مې اوريدلې اوسيږی خو ډاکټره بيا په همغه بې احساس انداز دا ځل واضح داسې چې سم زما زړه له کار ولويږې وايې: ماشوم مړ و البته که اوس نه وايې مړ شوی اخره نهمه مياشت کې مړ کېدی، د ژوندی پاتې کيدلو شانس يې بيخې نه و، ته حيوانې مورکه لرې او درملنه دې هم نه وه کړې دا مرض ماشوم په نهمه مياشت کې رانيسې او ژوندی نه پريږدی البته ستا د په شپږم مياشت کې مړ شو، دا هم د شکر ځای دی که ماشوم تر نهه مياشتو رسيدلې وايې نو مجبوره کيدلو په مصنوعې دردونو ماشوم پيدا کړو او هغه رقم تا ته ډېر تاوان رسيدو.

يو خوا بايد د ماشوم زيږدولو مصنوعې دردونه دې تير کړی وايې له بلخوا هغه زيږدونکې ماشوم هم مړ و.خو اوس چې هر څه پخير خلاص شول نو د همدا نن څخه خپل علاج پيل کړه چې که بل وخت دې غوښتل ماشوم راوړی دا مرض دې لمينځه تللې اوسيږی تر څو تا يا هم ماشوم ته دې کوم زيان ونه رسـ..

د ډاکټرې خبره مې ورپرې کړل او د ليونيانو پشان مې ورباندې چغه کړل: ته څه لګيا يې؟ زما ماشوم کومه دې؟ او بيا په همغه جنون اميز توګه خپل د ژوند نامرده او بې وفا کس ته مې وکتل او د نااميدی اخری حد کې مې پر هغه غږ کړو چې شايد هغه راته يو ښه خبر و وايې چی شايد هغه راته ووايې زما ماشوم چيرته دی؟

- ج..جهان دا... دا څه وايې زم... زما ...زما ماشوم چيرته دی؟

جهان چې زما بد حال ولید نو په غټو قدمونو زما خوا ته راغلو او داسې حال کې چې زما لاس يې نيوه په دلداری راکوونکې لهجه وويل: کراره اوسيژه نازولې، دا د

خدای کارونه دی خپل یې ورکوی او خپل یې اخلې ن...

د جهان خبره مې ورپرې کړل او په چغو او ژړا مې د هغه لاس د ځان څخه لرې کړ او ومې ویل: د څه ورکړه درکړه؟ ته څه وایې؟ زما ماشوم کومه دی؟

خپل په خالې نس چې د درد څخه مې ورباندې طاقت نه کیدو لاس تیره وه او بیا چغه وهم او وایم: زما ماشوم کومه دی جهان ... زما ماشوم کومه دی؟ څه مو کړو زما ماشوم؟ ما ته مې ماشوم راکړې. زه خپل ماشوم غواړم.

د لیونتوب هغه حد ته رسیږم چې د جهان ګریوان ته لاس اچوم او بغیر له دې چې خپل درد ته کوم پام وکړم یا خپل لاس کې کنول ته کومه توجه وکړم جهان مې له ګریوان ونیو او دلیونیانو پشان په ګډوډ انداز مې خبرو ته پیل ورکړو.
- زما په ماشوم دې څه وکړل؟ ما خو تاته هېڅ څه ونه ویل چې تا د فاطمې سره واده وکړو بیا ولې دی زما ماشوم مړ کړو؟ ولې دې زما سره داسې وکړل؟ ها؟ ما تاته څه بد در رسولې و چې زه دې بدبخته کړم؟ ما ستا حق کې څه کمې کړی وه چې ته حتا زما د ماشوم پر وژلو راځې شوی؟ هغه ستا ماشوم هم وم ظالم ولې دې مړ کړو؟

د لیونیانو پشان مې چغې وهل او جهان مې په ځیکر واهه جهان په نیولې څهره بغیر له دی چې ما ته څه ووایې زما هغه لاس چې کنول پکې و خپل لاس کې نیولې و تر څو کنول یې خطا نشې خو زما هیڅ خپل ځانته او خپل حال ته توجه نه وه یوازی مې ژړل او نامفهومه او بیځایه خبری مې کول ډاکټری چې حالت خراب ولید نو د جهان په مرسته یې زه په زوره څملولم او کنول کې راته یو ارامبخش پیچکاری وکړل پیچکاری دومره قوی وه چې څو شیبو کې زه بیحاله غوندی کړم او خوب راباندی راغلو خو د دی څخه مخکې چې بیا د ناخبری نړۍ ته لاړه شم جهان مې ولید چې په سرو سترکو او تروش تندی زما تندی ښکل کړو او کرار یې وویل: حق لری هر شئ چې وغواړې ووایې پخدای حق لری، زه درته ملامت یم، لعنت دې پر ما وایې .. لعنت ...

نور مې وا نه وریدل چې څه یې وویل او د درملو د تاثیر لاندې سترګې مې پټې شول ...

***

کوټه تیاره وه د بهر څخه مې د مجلس او خبرو غږ اوریده خو زه دلته د کوټې کونج کې غونج پرته وم، خپل لاسونه مې خپل په نس راچاپیر کړی وه د ماشوم خالې ځای بیحد درد درلود خو د هغه څخه زیات زما د زړه درد و چې نه کراریدو، نن سهار اوه بجو خوا ته د شفخانې څخه رخصت شو او راغلو کور ته د ادی او آسما ژړاګانې تازه یو ساعت مخکې کرار شوی وه چې اوس بیا ارباب او د جهان مور راغله او یو ځل بیا کیسه تازه شول د جهان مور زما پر حال وژړل دومره چې ارباب وربانده غږ کړل چې نور بس کړی او ما ورته یوازی وکتل بغیر د هېڅ شې ویلو نه پوهیږم د دوا اثر و که زما زړه د دې نړۍ څخه مورې شوی و!؟

خو هر څه چې و نور ژړا مې نه راتله لکه بت پشان مې هغوی ته کتل او هغوی زما په دی حال ژړل، او ما غوښتل یوازی چغې کړم او و وایم چې ما یوازی پریږدی نغواړم څوم وګورم او بابا لکه چې زما حالت درک کړو ځکه یو ساعت کیدل چې کوټې کې یوازی وم او ټول دباندی تللې وه په دی بد حال کې خپل ځانته مې دومره خیال نه و څومره چې فکر مې د مدثر او مزمل خوا ته و څو ساعت مخکې مې لیدلې وه نیم نه وه پاتې،هغه چاغ او صحتمند ماشومانو رنګ ته اوس نه کتل کیدل داسې خراب شوی وه، زما په نظر زه د نړۍ بدترینه مور یم، هو زه ضرور بده وم چې خدای بیا د مور کیدلو وړ ونه بللم او زما ماشوم یې راڅخه واخیست ما د هغه لیاقت نه درلود.

په دی فکر د څو ساعتو وروسته مې یو څو ځاځکې اوښکې له سترګو راتوی شول چې همدی وخت کې د کوټې دروازه کراره خلاصه شوه او ما په دی کم رڼا کې هم کوټې ته راننوتونکې کس پیژنده! جهان و، د کوټې برق یې روښانه نکړو او همغه تیاره کې کرار زما خواته راغلو تر اوسه ماذدیګر و هوا دومره نه وه تیاره خو ما ادی

ته وویل چې د کوټې پردې دې ښکته کړی نه پوهیږم ولې خو زړه مې غوښتل تیاره کې کښینم زما څنګ ته چې راورسید نو تازه څهری ته مې پام شو زما په نظر دا څو میاشتو کې جهان بیحد بوډا شوی و! د سر او ږیری ویښتیان یې ډیر سپین شوی وه، د سترګو سور والې او د تندی ګونځې دا څو وخته بیخی نه کمیدل تل سترګې سرې او تندی تروش و.

ولې څهره سترې او نیولې ښکاریده؟ دی خو اوس باید خوشحاله وایې کنه؟ خپل د زړه ارامان ته ورسید دویم ښځه یې وکړل نو ولې دومره خفه دی؟ ده باید اوس خپل ږیره له سر توره کړی وایی نوې کالې او واسکت یې اچولې وایې تازه زوم دې کنه؟ همدا پرون یې واده کړی و هغه هم د یو پیغلې اتلس کلنې جنۍ سره باید د خوشحالې څخه یې خوله د خندا نه ټولیدې خو ولې داسې غمژن دی؟ نه پوهیږم تر کوم وخت بغیر د څه ویلو مې د هغه خوا ته کتل او خپل د ځان سره مې زر رقم فکرونه کول چې جهان کرار خپل لاس زما په مخ کش کړو او زما څو تاره ویښتیان یې د مخ څخه راته لری کړل څه یې ونه ویل خو زه پوهیدم چې ذهن کې څه ګرځې؟!

عجیب ده کنه خو ما دجهان خبری د حفظ څخه زده وه هغه تل هغه وختونو کې چې لا د فاطمی نوم زمونږ ژوند کی نه و او بشیر نه و مړ شوی، هر کله چې زما ویښتیانو کې لاس تیره و نو ویل به یې" مئین کیدل کوم دلیل او منطق نه پیژنې چی انسان ووایې زه ستا په فلانکې ځای عاشق شوم، خو که دلیل او منطق ته مینه ورسیږی نو زه بې له شک ستا په ویښتیانو مئین شوم، زما زړه ستا د ویښتیانو په حلقو،حلقو کې بند پاتې شو" او زه څومره د هغه په دی خبرو د شرم او حیا څخه سره کیدم او هغه خندل خو اوس!

یوازی ناست و بغیر د څه ویلو مو یو بل ته کتل،ژوند څومره عجیب دې کنه؟ یوه شیبه په یو خیال بله شیبه په بل خیال،خو ما هیڅکله فکر لا نه و کړی چې زما او د جهان انجام او حال په تر دې ځای راورسیږی، شاید د دی ټول خبرو او کیسو یوځای

کې زه هم ملامت اوسيږم خو زما ملامتيا د جهان مقابل کې لکه فيل او ماشه وه! زمونږ خلک تل وايي يو کور او يو ژوند تل پر ښځې ولاړ دی او يوه ښځه د يو کور څخه جنت او دوزخ جوړولې شی! خو دا مثال پر ما نه راتلو دا مثال د نور خلکو لپاره و زما ټول ژوند او عمر پر جهان ولاړ و ما هغه ته کتل که هغه ويلې وايی د غوا شيدی توری دی نو باور پخدای ما منل چې د رښتيا توری دی، يعنې تر دې حد زما ژوند د هغه پر خبرو ولاړ و.

خو نن جهان خرابه کړی وه هم زما ژوند او هم خپل ژوند، او هم هغه ماشوم چې راتلو ته يې دومره شوق مو درلود نن مړ وو! په دې فکر اوښکې می له سترګو وبهيدل چې جهان خپل ګوتې زما د ويښتيانو څخه زما د مخ خوا ته راوړل تر څو پاکې کړی زما اوښکې خو ما نور دا لاسونه نه غوښتل چې د مينی او دلداری راکولو په پار ماته رانږدی شی کله چې دغه لاسونه پر يو بل ښځې لګيدلی وه، غوښتل مې مخ مې ورڅخه لری کړم خو جهان اجازه رانکړل او په نيولې غږ يې وويل: مکوه.

بغير د څه ويل مې وروکتل بی حسه شوی وم هيڅ کوم خاص حس می د جهان مقابل کی نه درلود نه وربانډی غوسه وم، نه ورڅخه خفه وم او نه کوم بل حس يوازی پوهيدم چې جهان خپل پر کارونو زما ژوند خراب کړو، يوازی او يوازی يو ناشنا حس می درلود چې نه پوهيږم څه نوم ورته ورکړم بيزاری؟ کرکه؟ نه کرکه نه وه زه هيڅکله د جهان څخه کرکه اونفرت نشم کولی شايد دل ازاری ورته ووايم زړه مې ورڅخه نيولی وو دومره چی زړه مې غوښت نور يې ونګورم.

جهان زما لاس خپل لاس کې ونيو همغه لاس چې وربانډی کنلو و او ډاکترې ويلې وه تر څو ورځو يې کنول مه ختا کوه ترڅو پيچکارياني دی خلاصې شې، جهان زما لاس پورته کړو او د کنول ځای ښکل کړو ږيره يې زما په لاس ولګيده او زما ټول بدن ولړيزيده.
جهان- زما سره ضد مکوه، په دې بد حال او بد وخت کې ته راڅخه مه مروره کيژه،

ته راته شا مه اړوه، ته راځخه مه لیرې کیژه، زه د غرق کیدو حال کې یم ته مې اخرې د بچ کیدو رسۍ یې ته مې د ځان مه لیرې کوی.

خپل بل لاس یې بیا زما ویښتیانو ته راوړو او په بیحد نیولی غږ یې وویل: ته ما کراره وی ځان راځخه مه اخله، دا کرار راځخه مه اخله، حتا په دی حال چې مریضه یې او نغواړی حتا ما ته وګوری دغه حال کې لا ستا وجود ما ته ارمش راکوی، دغه نیم کله ارامش راځخه مه اخله.

خپل ځان ورځخه لری کوم دومره چی لاس یې زما د ویښتیانو څخه جلا شې خپل د لاس لری کولو کوښښ هم کوم خو جهان لاس مې کلک نیسې او زه په بې بیحد بې وسه لهجه وایم: خوشی می کړه، لری شه راځخه.

خو هغه زما لاس لاپسې کلک نیسې او وایې: خلاص شو نازولې نور بس دی، نور مرورتیا، جنګ او غوسه خلاصه شوه سر له نن بیرته ځو خپل کور ته، خپل ژوند ته، بغیر د کوم جنګ او جنجال،بغیر د کوم ناز او نخرو، بغیر د ژړا او نغواړم او ایله مې کړه او فلان و بستان بس دی نور.

کرار وایم: بغیر د فاطمې؟ بغیر د ماشوم؟ بغیر زما د مات زړه؟ بغیر زما د بده بخته؟

زما په دې خبره جهان خپل تور سترګې ما ته نیسې او زه د دې فکر پر کولو چې دا نظر اوس د بل ښځې هم دی او دا نظر یوازی ما ته نه دې او په شریک دی اوښکې مې پر مخ رابهیږی چی جهان په بیحد نرم انداز زما اوښکی پاکوی او وایی: فاطمه د بشیر شزه ده نازولی دا خبره څو واره درته وکم چی ته پوې سې؟
په همغ ژړا وایم: او... اوس هم د بشیر ښځه ده؟ ا... اوس چې تا ورسره نکاح ترلې؟

جهان څو شیبې خاموش شو او بیا داسې حال کې چې زما څخه یې نظر اخیست او د کړکې د پردو خوا ته یې کتل کرار یې وویل: هغه د بشیر شزه ده او تر هغه وخت چې نفس اخلې د هغه شزه به اوسېژې(بیایې زما خواته وکتل او ویې ویل: ته که په دې خفه یې او پر ځان دې ماتم نیولې چې زه به دهغې خوا ته ولاړسم نو قسم به

درته واخلم، ما دې د خدای په خدایې قسم وی زه به هغې ته د شزې په نظر لا ونګورم نژدی کیدل خو بیخې لېری خبره ده.

په دروند نظر مې وروکتل او په نیولې غږ مې وویل: ما ته چل راکوی جهان؟ زما په دې خبره جهان خپل حیران نظر زما خواته واچو چې ما په ژړا ورته وویل: ته ما ته چل راکوی ؟ غواړی ومنم چې ته! جهان خان سدوزی چې د حلال،حرام، محرم او نامحرم او زر نور اسلامې خبرو پسې مرګ ته حاضر یې اوس دې خپل د وراره ښځه په نکاح کړی خو د ښځې په نظر ورته نګوری؟ غواړې د هغې حق کې داسې ظلم وکړې؟ که د ښځې په حیث دې قبوله نه ده بیا ولې دی ورسره نکاح ترلې؟ شاید ساده اوسیږم خو حق نلری ما باندی د بیعقلې ګمان وکړی جهان! ما په دی خبرو نشې خطا ویستلې، زه پوهیږم چې هغه څومره درباندې ګرانه ده.

زما په دی خبره جهان په غوسه باندی له اوړی څخه مې نیسی او وایې: د چشې مینه؟ د کم خوا مینه؟؟وا نورم بیا دسې بیځایه خبری وکې.

اوښکې می پر مخ بهیږی چې جهان سترګی پټوې او د شونډی لاندې د استغفرالله پر ویل دا ځل په کراره وایې: ستا د اوښکو څخه دې زه جار سم، مه جاړه قربان دی سم، ومې ویل درته چې زه د هغې سره هیڅ کار نلرم قسم مې درته واخیستې فاطمه موژ په ژوند کی هیڅ کار نلری، هغه زموژ د ژوند په هیڅ ځای کی نسته. په همغه ژړا ورته وایم: ه... هغه زمونږ د ژوند په اصلې ځای کیده جهان، ته نغواړې وګوری چی څه حال دې تا سترګی پټې کړې او وایې هیڅ نشته او هیڅ نشته.

زما په خبرو جهان ناساپه غوسه شو او ویې ویل: څه حال دې؟ دا څو وخته خو ما نه دې لیدلې چی فاطمې دې کوم کار کړی وې، هر شې چې کړې تر اوسه خو تا کړې، ما درته د اول ورځې څخه وویل چی هغه ستا او ستا د ژوند سره هیڅ کار نلرې ومی ویل چې فاطمه زما ژوند کې یوازې یو نوم دی او بس، خو تا قیامت پر ځان جوړ کې، تا ځمکه او اسمان پر ځان راچپه کې او وګوره خپل په کارونو اخر دې ځان کم حال ته راورسوې او زه دې کم حال ته مجبوره کړم.

په حیران نظر مې د جهان خوا ته کتل باور مې نه راتلو چې دا ترخې او تندی خبری دی جهان کړې وی! ما ته یې ویل تا په هسې خبره ماتم ونیو؟ ما ته یې ویل تا خپل ځان تر دی حده راورسوې یعنې ټول ګناه زما وه؟
په زوره باندې خپل د خولې لاړی تېره وم او په زحمت باندی وایم: ی...یعنې ... م ... ملامته ... ز... زه یم؟

جهان بغیر د څه ویلو راګوری چې ناسپه زما قهر، غوسه او ژړا سره یوځای کیږی او دلیونیانو پشان جهان پر ځیګر وهم او وایم: د دویم واده شوق تا وکړو که ما؟ زما ماشوم ستا له لاسه مړ شو که زما؟ زه ستا د هغه بیځایه غیرت او ناموس، ناموس ویلو باندی مورې دې حال ته راورسیدو اوس نه شرمیږی زما سترګو ته ګوری او وایی ملامته ته یې نه زه؟ (اوښکې مې پر مخ رابهیږی او د ژړا څخه په بند،بند لهجه وایم: تا ته دویم واده هیڅ نښکاری جهان! تا ته خپل کار یو دم صحیح نښکارې او که زه ورځخه ممانعت وکړم نو خدای او قران به راوړاندې کړې چې ګوره ما ته خو خدای اجازه راکړی، خو خدای به دا اجازه نه وی درکړی چې د هغه د بنده زړه مات کړه.

ژړا مې زیاتیږی او وایم: که ما حق درلود دویم میړه وکړم هغه وخت به تاته معلوم شوی وایې چې ما څه درد تېر کړو ستا د دویم واده سره، کاش خدای مورې ته هم د دویم واده اجازه راکړی وا ...

خبره مې لاپوره شوی نه وه چې غوږونو کې مې بنګهارې شو، څو شیبې پوهه نشوم چې څه وشو؟ خو ناسپه جهان په جنون امیز توګه له اوږې څخه ونیولم او خپل خواته کش کړم او تقریبا په چیغه باندی راته وویل: حق دې دا دې چې دا ژبه دې در پې کم چې باره د بل میړه خبره وربانديې ونکې یا دې دا شونډان دروګنډم چی نور دسی غو*ل وربانده ونخوری، ته د کوم وخت څخه دسې سپین سترګې او بې حیا سوې یې چې زما سترګو ته ګوری او د بل میړه د غوشتلو خبری کوی؟

زما غږونو کې تراوسه د جهان د هغه کلک څپیږی له لاسه بنګهاری و چې جهان دا ځل څو ځله پر شونډو ووهلم البته ډیر کرار او په غوسه یې وویل: ما تاته یو وار

مخکې هم ویلې وه زه ستا په سر د چا سره ساتیری نلرم، ما دې د خدای په خدای قسم وی که یو وار بیا دسې خبره دې د خولې واورم جهان به نه یم که دلې(دلته) مې درته قبر کیندلې نه وې، پوهه سوی که یا؟؟

د جهان د "یا" پر غږ اوږی مې وپریدل او تازه د مخ یوخوا مې درد پیل کړو پوهیدم چې د جهان د لاس نښه مې پر مخ پاتی، د جهان ګوتمې مې پر شونډه لګیدلې وه او د شونډی له یوخوا څخه مې وینه راتله خو زما درد له دې نه و اصلې درد زما لاس کوو! جهان د غوسې څخه زما هغه لاس چې کنول پکې و کلک نیولې و، دومره کلک چی کنول په رګ کې ځای پرځاې شوی و او رګ یې سوری کړی و درد یی دومره ډیر و چې بې اختیاره مې اوښکې راتوی شول او په ژړا مې وویل: ج....جهان ...ل...لاس مې ..

جهان تازه لکه چې زما لاس ته فکر شو چې کنول یې تقریبا خطا شوی و او وینه ورځخه راتله د هغه په لیدو ناساپه د جهان غوسه وپریده او ورخطا شو په تلوار یې خپل په لاس کنول ونیو تر څو وینه رانشې خو د هغه دا کار وینه خو بنده کړه خو زما لاس یې دومره په درد کړو چې د ژړا غږ مې پورته شو.

زما په ژړا جهان په تلوار وویل: جان ... جان څه وسو؟ ما ... ما بیخې فکر نه وو ما .. ما نه غوشتې دسی وکم ..

جهان د ډېر ورخطاې څخه نه پوهیدو چې څه وکړی او یواځې کنول لاپسې کلک نیو ترڅو خپل په ګمان د وینو راتلو مخه ونیسې داسی حال کې چې درد مې درلود او د مخ او د لاس د درد څخه ډیر د زړه د مات کیدو درد مې و په ژړانده لهجه مې وویل: خوشی... خوشی کړه زما لاس ..

زما په دې خبره د جهان تندی ناساپه تروش شو او بیا د څو شیبو مخکې پشان په غوسه یې وویل: ډیر بیعقله یې په قران ډیر، په دی بد حال کې لا خپل ضد نیولې یی او غواړې ما لیرې کی د ځان!؟

همغه ژړا حال کې می وویل: هو ... هو ... زه بیعقل یم چې ستا رقم انسان څخه د درک کولو توقع لرم، زه بیعقل یم چې فکر مې کاوه ته راسره مینه لرې.. زه ... زه بیعقل یم چې فکر مې کاوه زه تاته ګرانه یم او شاید زما فکر وساتې، خو نه ته یوازی خپل او خپل د غیرت او غرور په غم کې یې تاته نور هېڅ شې مهمه نه دې، ما ته هم نور مهم نه دې ..(نفس مې بند کېږی خو وایم: ما ته هم نور ته مهم نه یې، لکه څنګه چې تا ته زه نه یم.

په ښکاره مې ولید چې د جهان لاس ولړزیده او رنګ یې وپړېده خپل د ستونې لاړی په زور تېر کړل او په نیولې غږ یې وویل: راځه خپل کور ته ولاړسو بیا هلته خبری کو صحیح دی؟

خبری؟ نور خبری نه وه پاتې د کولو لپاره، نن ټول خبری خلاصي شوی وه، نور خبره نه وه پاتې ویلو ته. کوښښ کوم غږ مې ونه لړزیږی او وایم: نه .. زه ستا سره هیڅ ځای نځم.
نظر مې د هغه له سترګو اړوم د مخامخ کتلو جرئت نلرم او وایم: ورځه خپل ښځې ته ... هغه ښځه او هغه ژوند دی تاته مبارک شې.

څو شیبې خاموشی خپره کېږی په وېره باندی کرار مخ راګرځوم تر څو وګورم جهان څه حال کیدې؟ کله چې نظر مې وراړوم نو هغه په دروند نظر ځانته ځیر ګورم بغیر د څه ویلو راګوری د څهرې څخه یې هېڅ نښکاری یعنی نه غوسه ښکاریده نه خوشحاله، او نه هم خفه هېڅی وازی راکتل، کله چې ما وروکتل نو کرار لځایه پاسیده ما ورته په همغه ډاریدونکې نظر کتل زه د دی تازه جهان څخه ډاریدم د ده یو کار هم نرمال نه و، جهان د کوټې منځ کې څو قدم اخوا دیخوا واخیستل بیا زما د کتابونو خوا ته لاړو بې هدف یې کتابونه اخوا دیخوا اړول داسې و لکه خپل ځان چې کراره وی!

جهان چې هر کله فکرمند و نو داسې کول د څو شیبو وروسته د کتابو اړولو څخه یې لاس واخیست او داسې حال کې چې په ځیر نظر یې زما خوا ته راکتل خوله یې

خلاصه کړه چې خبرې وکړی خو بیرته لکه چې پښیمانه شو ځکه خبره یې نیم کې پری کړل او یوازې د څو شیبې لپاره په خاموش نظر راوکتل او بیا په درنو قدمونو د کوټې د دروازی خوا ته لاړو او ووت. باور مې نه راتلو جهان بغیر له دی چې څه ووایې زه پریخودم او لاړی! د هغه په تلو سترګې می بیا له اوښکو راډکې شوی، ما د هر کار تمه د جهان څخه درلود بغیر له دی کار، ما ویل شاید غوسه شې، خبری وکړی یا هم شاید ومې وهی خو دا نه! دا چې بې ځوابه یې پریخودم دا تر ټولو درد درلود ..

***

د هینداریِ مخکې ولاړه وم او خپل ځانته مې کتل دروغ به نه یې که ووایم ځان مې نه پیژندو! یعنې هینداریِ کې موجود هغه کس بیخې زما په رقم نه وه، لنډ ویښتیان، ډنګر مخ او د سترګو چارچاپیر توری حلقې،وچ چودلې شونډان داسې معلومیده لکه چې تازه له قبر راپاسیدلې اوسیږم ژوند څومره عجیب دی کنه! تر پرون د دې لپاره چې چاغه وم ژړل مې خو نن! نن مې خپل دې وچ کلک بدن ته ژړا راتلل په یوه میاشت کې ما پنځه دیشت کیلو وزن کم کړو، هغه ورځ د ډیر کمزورتیا څخه فشار مې ښکته شوې او د کور منځ کې راغورځیدلې وم بابا ډاکټر ته ویوړم ډاکتر چی کله ولیدم نو ما ته یې ویل سوتغذی شوی یی، د پنځه اویا کیلو څخه څلویښت کیلو ته راغلې وم! د رښتیا چې هم سوتغذی شوی وم، ورځ کې می یوه ګوله ډوډیِ نخوړل البته باید ووایم چې نمې شو خوړلې زړه مې ډوډیِ ته نه راتلو .البته زړه مې هېڅ کار ته نه راتلو زړه مې ژوند کولو ته لا نه کیدو

یوازی یو څه مرګ مې غوښت.. هو.. یو څه مرګ... خو مرګ هم د جهان پشان راسره ضد کړې و هغه هم نه راتلو .. جهان! دا یوه میاشت کیدل چی نه مې و و لیدلې نه مې ورځخه خبر درلود داسې لکه چې بیخې زما ژوند که له سر و نه! د هغه د تلو په همغه ورځ د ډیر لیونتوب پاسیدم خپل ویښتیان مې ټول له سره کم کړل یوه لویښت مې پاتې کړل، د هغه وروسته هم لاړم جهان مې هم وټساپ او هم په نمبر

باندی مې بلاک کړو تر څو زنګ راته ونه وهې خو څومره بیعقل وم کنه؟ ځکه دوه دقې وروسته زړه مې ونشو او بیرته می ان بلاک کړو، په دې امید چې شاید یو زنګ و وهې یا هم کوم مسج وکړې.

خو زما په نظر هسې مې ځان سپک کړو چی بلاک او ان بلاک مې کړو؟! ځکه چې جهان نه یو مسج وکړو او نه هم کوم زنګ یی وواهه. هینداره کې د دې کس په څهره کې یوازې یو شې راته اشنا ښکاریدې هغه هم هغه خرمایی رنګ غمژنې سترګی وه او بس. دا میاشت ما ته د غم میاشت وه نه باید ووایم کال، پیغمبر"ص" یو کال ته د غم کال ویلې وه ځکه هغه کال کی د هغه ښځه بې بې خدیجه "رض" وفات شوه او د هغه مبارک کاکا ابوطالب صیب نو پیغمبر"ص" هغه کال ته د غم کال وویل او ډیر خفه و په هغه کال، نو خدای د هغه دا خفګان معراج ته په غوښتولو او خپل د دیدن په نصیب کولو باندې ورته جبران کړو.

خپل دیدن یې ورباندی وکړو تر څو جبران د هغه غمو اوسیږې لکه څنګه چې قران کې وایې د هر سختې وروسته اسانې ده! دا کال ما ته هم د غم کال و، په دې کال کی کوم کس چی ما ته تر ایمان لا زیات ګران وو زما سره دوکه وکړل او بل واده یې وکړو په همدې کال کی زما ماشوم مړ شو په همدی کال کی زه بدبخته او سیا بخته شوم نو دا کال زما د غم کال و خو آیا ما ته به هم کوم انعام د دی دومره سختیو وروسته ترلاسه شې؟ ایا زه به د دی دومره سختیو وروسته آسانې او خوشحالې وګورم؟ فکر نکوم چې زما لپاره دې کوم ښه ورځ راروانه اوسیږی.

هغه ورځ خاله راغلی وه زمونږ کور ته، البته دا یوه میاشت کی هره ورځ راروانه ده، بغیر د نن څخه چې نه ده راغلی هغه هم شاید د ادی د خبرو له سبب اوسیږی، ویل مې هغه ورځ راغلې وه او د دې یو میاشت پشان یې ما ته طعنې راکول، او خپل زوی ما ته مخکې پورته کاوه زما په نظر زما دا وزن کمول او دا دومره لیونې کیدل پنځوس سلنه ملامت که جهان اوسیږی پنځوس نور یې زما خاله ده! داسی طعنې دا

یوه میاشت کې دې ما ته راکړل چې کله ناکله مې زړه غوښت جهان ته زنګ ووهم او په زاریو ورته و وایم چې راشه ما له دې ځای ویسه تر څو نور د دې طعنې وانورم.

خلاصه چې پرون د طعنو، او چینجنو خبرو کولو منځ کې یوه خبره وکړل چې د لومړۍ ځل لپاره ادی خپل خور سپکه کړل او تقریبا له کوره یې وشړل! خاله ویل اوس خو هسې هم میړه خوشې کړی یې او بل څوک دې نه کوې زه به احسان وکړم او خپل زوی ته به دی وکړم! د هغې په دی خبره ما هیڅ ونه ویل خو ادی ورسره جنګ وکو او ویی ویل "چې هوسۍ چا نه ده خوشې کړې او هغه لږ مریضه ده هر کله چې ښه شې نو جهان زوی ورپسې راځی او بیایې.

که ووایم د خاله د خبرو څخه زیاد د ادی په خبرو خفه شوم نو غلطه به وې؟ خاله تل همداسې خبرې کول خو د ادی خبرې هغه داسې وه لکه ما ته چې د یو بوج په نظر ګورې او غواړې زما تر غوږ تېره کړی چې ته د یو څو وختو لپاره دلته یی او بیا باید لاړه شی، ادی دا یوه میاشت کې خپل د خور په مخ کې زما خوا ونه نیول خو پرون یې د جهان خوا ونیول او دا کار یې زور راکړو بیحد هم زور یې راکړو.
او اوس هم د بابا کار! نه پوهیږم شاید د بابا اراده د نیکې وې خو زما فکر ټول منفې شوی فکر کوم دوې دا کارونه په دې خاطر کوی ترڅو په یو رقم زما له شر خلاص شی. په دې فکر سترګی مې له اوښکو ډکی شوې چې د کوټې دروازه وټکیده او د ادی غږ راغلو.

ادی- هوسۍ! لورې ژر راشه پلار دی په تمه دی.

د ادې غږ اورم خو ځواب نه ورکوم د هینداره له مخې لرې کیږم او د کوټې کونج ته ځم زړه مې نغواړې د بابا سره لاړه شم، اصلاً زړه مې نغواړې خپل د کوټې څخه بهر ووځم دا یوه میاشت کیدل چې په دې کوټه کې په تیاره کې مې ځان بندی کړی و، اول ورځو کې ډیر راته سخت و خو اوس مې عادت کړې و زړه مې غوښت یوازې ځان هغه هم داسې حال کې چې کوټه تکه توره تیاره ده کښینم او په ساعتو بغیر د کوم مزاحم څخه وژاړم، یا هم ویده شم! عجیب ده خو دا څو وخته خوب مې بیحد

زیات شوی و دشپي به ټوله شپه ویښه وم خو د ورځې به ټول ورځ ویده کیدم، شاید یو دلیل زما د خوب دا و چې غوښتل مې یوازی اوسیږم او په کوم مجلس یا کوم کس سره مخ نشم ترڅو هغه راڅخه و نه وپوښتی چې خاوند دې څه شو؟

زما دا خاصیت په ماشومانو هم اثر کړې و هغوې هم زما پشان شوی وه درسته ورځ زما سره کوټه کې یوازی وه او بهر نه تلل هغه ماشومان چی یو وخت په شور ماشور کې خوشحاله وه اوس که یو نفر بیګانه لا کور ته راغلې وایی ژړل او بدخلقې کول.
د هینداري له مخې لری شوم او د کوټې کونج کې بی هدف کښیناستم او مخامخ دیوال ته مې کتل چې د کوټې دروازه کراره خلاصه شوه او بابا رانغوت لومړی نظر کې زه ونه لیدم خو کله چې ماته فکر شو چې د کوټې کونج کې ناسته یم نو تندی تروش کړو او ویې ویل: دا درې ساعت کیږی زه درته په تمه یم او ته دلته ناسته یې؟

د بابا خبره که څه هم چندان تنده نه وه خو زما سترګې له اوښکو ډکې شو او ومې ویل: زه نغوارم هلته لاړه شم.
زما په دی خبره بابا تندی لا پسې تروش شو او ویې ویل: نو غواړې څه وکړې؟
غواړې د دې یو میاشت پشان د کوټې کونج کې په تیاره کې کښې او وژاړی؟ ته ماته ووایه اخر غواړې د ځان سره دی څه وکړې؟
د بابا په دی خبرو ژړا مې تیزه شو او ومې ویل: تاسو زما له لاس په تنګ راغلې یاست چې داسې وایست؟ زه دومره تاسو باندی بوج یم؟

زما په ژړا بابا په کرار قدمونو زما خوا ته راغلو زما څنګ ته کښیناست او داسې حال کې چی په مهرباني زما په لنډ ویښتیان لاس تېرو ویې ویل: بچې ما او ستا مور ستا بد نغواړو، که یو خبره یا یو کار کو ستا د خیر او صلاح لپاره یې کو او ما درته زر ځله ویلې ته زما د کور روښنایې او څراغ یې بل ځل وانورم چې داسې خبری وکړې.

د بابا په دی خبرو په ژړا مې سر ښکته واچو او ومې ویل: نو بیا ولې غواړې ما هلته ویسې؟ تاسو هم د ادی پشان د خلکو د خبرو پسې یاست غواړې خپل غاړه خلاصه

کړې او د هغه وروسته ما بیرته هغه کور ته واستوی که مرم که رغیږم؟
بابا- چا ویلې چې زه تا د دی لپاره ډاکټر ته وړم چې بیرته دی هغه کور ته واستوم؟ ما ته وګوره هوسی! زه تا ډاکټر ته د دې لپاره وړم ځکه چې ګورم تا روحي مرض اخیستې زه ستا د صحت لپاره تا هلته وړم نه د دې لپاره چی چیرته دې واستوم په فکر کېدی لا رانوړی چې زه به تا په دی حال هلته پریږدم هغوی که تا غواړی نو ستا د غوښتلو لپاره باید دومره راشی تر څو ته راضی شې.

- او که زه .. زه راضی نشوم بیا؟

نه پوهیږم دا خبره مې د څه لپاره وکړه؟ شاید د دې لپاره مې وکړل تر څو لږ زړه مې ډاډمن اوسیږی چې یو نفر زما پخوا دی او ما درک کوی؟ بابا څو شیبې په خاموشې راوکتل او بیا یې وویل: که ته راضې نه وی جهان خو لرئ د جهان پلار دی لا د دی کور قدم وړلې نشی صحیح شو؟

د بابا په دې خبرو زړه مې لږ ډاډمن شو چې بابا د لاس ونیولم او داسې حال کې چې لځایه پورته کولم ویې ویل: که زړه دی بیغم شوی اوسیږی نو راځه چې لاړشو د ډاکټر وخت تیر شو.

که څه هم زړه مې نغوښت خو دا چې بابا تر دی ځای راغلې و او دومره یې ویل مجبور پاسیدم حجاب مې واچو او د بابا پسې روانه شوم بابا د کوڅې سر کې ټکسې ونیول او تقریبا نیم ساعت لاره و ترڅو هغه ځای ته چې ډاکټر کښیناست ورسیدو کله چی دننه ورغلو نو ډیر کسان راغلې وه او عجیب وه زیاتر ځوانان وه؟ د سړیانو او ښځو ځای لږ په فاصله کې و بابا زه د ښځو د ځای خواته دعوت کړم او د دې پر ویلو چې زمونږ نمبر اتم دی او لږ وخت باید په تمه اوسیږو لاړ د بابا پر تلو نظر مې د راغلو څو ښځو خوا ته واچو او په نه زړه د هغه څوکې خواته چې د ټولو څخه لری وه لاړم او کښیناستم، نه پوهیدم کله چې ډاکټر ته لاړه شم نو څه ووایم؟

ووایم زما خاوند پر ما دویم ښځه وکړل او زه داسی شوم؟ هغه به زما په دی خبری څه ووایې؟ زر رقم فکرونه مې ذهن ته راغلل خپل په راتلو پښیمانه وم، دا یوه میاشت کیدل چې ما د ادی او بابا سره لا خبری نه وه کړې څه ورسیږی چی اوس راشم او یو بیګانه سړی ته خپل د ژوند مشکلات ووایم! خپل په ذهنې کش مکش کې وم او نه پوهیږم څومره وخت تیر شوی وو چې راغلو ښځو کې یو دانې راباندی غږ کړل.

- خواهر!

د هغې په غږ مې وروکتل چې هغې د دروازی خواته اشاره وکړل او ویې ویل: او کاکا باشما کار داره.

سر مې د دروزای خوا ته وګرځو چې بابا مې ولاړ ولید په تلوار لځایه پاسیدم او د بابا خواته ورغلم چې هغه کرار وویل: زمونږ نمبر دی راځه.

په سست او بې حال قدمونو د بابا پسې روانه شوم بابا د یو کوټې دروازه چې معلومیده د ډاکټر کوټه ده خلاصه کړه او د سلام پر ویلو ورننوت زه هم د هغه پسې په نه زړه کراره کوټې ته ننوتلم چې یو مردانه غږ د بابا سلام ته علیک وویل د هغه غږ پسې ما هم لږ سر پورته کړو او خپل مخ ته مې د یو ښکلې میز تر شا یو د عمر پوخ سړی چې تقریبا د پنځوس پنځه پنځوس کالو ښکاریده په یو نورانې څهره، سپین ویښتیان او تک سپین ږیره ناست ولید.

که څه هم د عمر څخه ډیر و خو لا هم ځوان او صحتمند ښکاریده د هغه څخه مې نظر د میز په سر یو کوچنې کارت پشان ورقې ته شو چې د ډاکټر نوم ورباندی لیکې و د شونډی لاندی مې کرار د هغه نوم د ځان سره تکرار کړو" سید عبدل احد قریشې" بابا ورسره په لاس سترې مشې وکړل لکه چې څه نا څه پیژنده یې؟! عجیب وه خو د نوم سره یې سید راغلې و او سید زما په نظر د پیغمبر"ص" د

اولادی سره راځي یعنې د رښتیا سید دی؟ شک نشته قواره یې داسې نورانې ده شاید اوسیږی.

د بابا په غږ خپل د فکرونو څخه راووتلم بابا خپل څنګ ته د ډاکټر مخامخ څوکۍ ته د کښیناستلو لپاره اشاره وکړل زه هم په کرار قدمونو هغه خوا لاړم او کښیناستم ډاکټر یو نیم نظر راوچو او بیا یې د بابا خوا ته وکتل او ویې ویل: پخیر راغلې حاجی صیب؟

د ډاکټر ځواب بابا په ورین تندی ورکړو او ویې ویل: خیر ویسې ډاکټر صیب (بابا څو شیبې خاموش شو او بیا داسې حال کې چې ما ته یې اشاره کول ویې ویل: خپل لور مې راوړی وه لږ دا څو وخته طبعیت یې شه نه دې که کوم دوا موا ورکړې. د بابا په خبرې ډاکټر دا ځل سم په ځیر زما خواته راوکتل که څه هم نظر یې داسې نه و چې انسان بد احساس ورڅخه واخلې خو زما نه خوښیده راته وګورې لکه چې زما حالت څخه پوه شو چې نرۍ مسکا یې وکړل او په بیحد مهربانه لهجه یې وویل: بچې څه مشکل لری؟

د هغه په دې خبره یوازی د څو شیبو لپاره مې وروکتل او بیا مې نظر د بابا خواته کړو بابا چې هم زما نظر ولید نو غوښتل یې ترڅو خپل یو رقم زما مشکل یا هم کیسه ورته بیان کړی خو ډاکټر د بابا خبره پرې کړل او په همغه کراره او نرم لهجه یې وویل: بخښنه غواړم حاجی صیب خو که اجازه مو وې نو غواړم د بې بې سره یوازی خبرې وکړم تاسو یو څو شیبې بهر په تمه اوسیږی.

د ډاکټر په خبره په ورخطاې مې د بابا خوا ته وکتل نه مې غوښتل دې کوټه کې د ډاکټر سره یوازې اوسیږم بابا څو شیبې زما او د ډاکټر خوا ته وکتل او بیا بغیر له دې چې زما عاجزانه نظر ته چې ویل مې مه ځه وګورې له کوټې ووت او دروازه یې بنده کړل د بابا په تلو ډاکټر بیا زما خواته وکتل او په همغه مسکا چې بیخې له شونډو نه لرې کیدل په مهربانه لهجه وپوښتل: بچې نوم دی څه دی؟

په لړزانده غږ مې وویلغ ه... هوسۍ.
ډاکټر- ماشالله څومره ښکلۍ نوم، هوسۍ!

د هغه لهجه، خبرې او خندا داسې نه وه چې بد احساس واخلم یعنې یو رقم ارامې بخښونکې وه.
ډاکټر- څو کلنه یې بچې؟
- څلرویشت! نه پنځه ویشت.
زما په دې ګډوډ حساب یې کرار وخندل او ویې ویل: اتلس درته ولیکم؟
د هغه دا خبره د ټوکو وه او که کوم بل وخت او بل حال کې وایې شاید خندلې می وایی خو اوس! یوازی مې وروکتل.
ډاکټر- امممم څلرویشت مې درته ولیکل متاهل که مجرد؟
نور مې حوصله د هغه په دی پوښتنو تنګ کیدل زړه مې غوښت ورسره جنګ وکړم خو برعکس خاموش شوم او ځواب مې ورنکړو چې هغه سر راپورته کړو او کله چې زه یې خاموش ولیدم نو نرۍ مسکا یې پر شونډ راغله او خپل قلم یې په ورقه کیخود خپل له سترګو څخه یې چشمکې اخوا کړل او خپل تکیه یې په څوکۍ برابره کړل او په کراره یې وویل: غواړی ما ته ووایې چې څه مشکل لرې؟

بیا هم بغیر د څه ویلو مې وروکتل زړه مې غوښت ژر تر ژر د دې ځای لاړه شم.
ډاکټر- که غواړې ژر د دې ځایه لاړه شې نو مجبور یا ماته خپل مشکل ووایې یا هم که نور نه وی زما پوښتنو ته ځواب راکړې، کنه تر هغه وخت دلته کښینو ترڅو ته په خبرو راشې.

له دې چې زما ذهن کې هغه دقه څه ګرځیدل پوهه شو حیرت مې وکړ چې هغه په همغه مسکا وویل: څومره چې ستا عمر دې د هغه څخه زیات زما تجربه ده! زه توقع نلرم چې ته دا اوس خپل د زړه ټول خبرې ما ته وکړی البته که وکړی بهتره ده او هغومره ژر زه ستا علاج کولې شم خو که د ویلو حوصله نلرې بیا زما پوښتنو ته ځواب راکړه سمده بچې؟

ور ومې کتل او یوازی سر مې د سمده په توګه وخوځاوه چې هغه د بیرون خواته اشاره وکړل او ویې ویل: ما ته د ورځې زر کسان راځې او باور کوی ټول یې ځوانان دی یعنې سلو کی 99% سلنه ځوانان یو سلنه که سپین ږیری اوسیږی او شپیته سلنه ښځې څلویښت سلنه یې سړیان دی! د سړیانو د زیاترو یعنې 99% سلنو سړیانو مشکل یو شې دی!

عجیب وه خو غوښتل مې پوهه شم چې څه مشکل دی؟ ډاکټر چی زما توجه ولیده نو کرار یې وویل: بیکاری! 99% سلنه سړیان عصبي، روحي مرض د بیکارۍ له لاسه اخلې او شپیت سلنه ښځې پوهیږی د څه څخه اخلې؟

کله چې زما ځیر نظر یې ولید بیا یې د هغه بل ځل پشان کرار وویل: کورنۍ مشکلات! یعنې 80% سلنه ښځې خپل د خاوندانو څخه پعذابه دی او 20% سلنه نور خپل د کورنۍ مور،پلار یا حتا د کور او کلې خبرو له لاسه. همدا پرون یوه پیغله جنۍ راغلې ماته له ظاهر ښه ښکلې، ښایسته ښکاریده کله چې ومې پوښتل مشکل دې څه دې لورکې؟ نو په ژړا یې راته ویل مرکه نلرم.

په حیرت می وروکتل چې ډاکټر پخندا شو او ویې ویل: ما هم حیرت وکې خو باور وکه د دی څخه یې روحي مرض اخیستې و چې کوم خواستګار یې نه درلود او کور کلې کی د کاکا ښځې، عمه، خاله، د کاکا، ماما لورګانو او حتا مور یې لا ورته طعنې ورکول او دا خبرو په دی دومره بوج راوړی و چې غوښتل یې ځان وژنه وکړی، دا جنۍ پوهیږی د دی لپاره یی ځان نه وژلو چی خاوند نه ورته پیدا کیدو! دی ځان وژلو ځکه د خلکو د خبرو طاقت یې نه درلود، اوس ته راته ووایه ستا مشکل څه دې؟ ایا تا ته هم خواستګار نشته که څنګه؟

زما مغز د هغه د خبرو هغه ځای کی ګیر پاتی وو چې ویې ویل"دا جنۍ پوهیږی د دی لپاره یی ځان نه وژلو چی خاوند نه ورته پیدا کیدو!دی ځان وژلو ځکه د خلکو د خبرو طاقت یې نه درلود" دومره مې دا خبره ذهن کې وه چې د هغه د خبری اخر ټوکې ته کوم توجه ونکړم، څومره زما ژوند ته ورته حال یې درلود البته په دې فرق

چې زه د واده وروسته وشړل شوم او د خلکو د ریشخند شوم خو دا بې واده. په دی فکر مې سترګې له اوښکو ډکې شول چې ډاکټر کرار وویل: امهمم نو مشکل دې همدې خاوند کیدی،اوس دا راته ووایه چی له دې چې خاوند نلری خفه یې؟ یا که لری او د هغه څخه خفه یې؟

د ډاکټر په دې خبره نه پوهیږم ناساپه څه راوشول خو ژړا مې شروع کړل او همغه ژړا، ژړا کې مې ورته خپل د دې څو وختو په اړه وویل د جهان او د هغه د کارونو په اړه د خاله او د هغې د خبرو په اړه د ادی، بابا، مدثر، مزمل حتا جونید فاطمه د ټولو په اړه مې ورته وویل باور مې نه راتلو خو یو ساعت تقریبا په ژړا ورته لګیا وم او خپل د ژوند د بدبختیانو په اړه مې ورته ویل د یو ساعت وروسته کله چې خبرې مې خلاصې شوې نو ډاکټر خپل د میز له سر څخه یو دسمال کاغذې زما لاس ته راکړو ترڅو خپل اوښکې ورباندې پاکې کړم او خپل بیرته خپل په څوکې کښیناست او د دې یو ساعت پشان بغیر د څه ویلو په خاموشې راوکتل او د څو شیبو وروسته د میز له سر یې قلم راوخیست او یو څو کرښې خپل ومخ ته په پراته ورقې ولیکل.

د هغه وروسته یې خپل د میز په سر د زنګ تڼې ووهل او د هغه سره سم یو ځوان هلک کوټې ته راننوت چې ډاکټر ورته وویل: حاجې صیب ته غږ کړه چې راشې.

هلک سر وخوځوه او بهر ووت څو شیبې وروسته بابا په اندیښمن انداز راننوت ډاکټر ورته د کښیناستلو وویل خو بابا په اندیښنې زما خواته کتل، کله چې ډاکټر ورباندی دویم ځل غږ وکړو نو بابا کښیناست او په تلوار یې وپوښتل: څه مشکل یې درلود ډاکټر صیب؟ زموږ سره خو خبرې نکوې هر شې خپل زړه کې ساتې دا یوه میاشت کې دومره وزن له لاسه ورکړی چې بیخې ورنه اسکلیټ جوړه شوې، نه څه خوری نه خوب لری نه هم چیرته ځې، خپل کوټه کې یوازی ناسته ده او ژاړې.

ډاکټر د بابا د خبرو ځواب کې سر خوځاوه او زه څومره شرمنده وم چې خپل کورنۍ مور او پلار مې دې حد ته رسولې وه.

بابا- یو دوا شې ورکړې چې لږ ښه شې دا بیځایه فکرونه نور ونکړې.
ډاکټر- په دوا باندې حاجی صیب فکرونه لمینځه نه ځې د دې مشکل اصلاً پر دوا د حل کیدو نه دی، د دې مشکل روحي دی، دې ډیپریشن اخیستې هغه هم اخری درجه، مطلب ډېر خطرناک دا هم د خدای فضل دې چې ژر مو راوسته دا ډیپریشن انسان په څو میاشتو کې له پښو اچوي او انسان دې حال ته مجبوره کوي چې یا ځان مړه کړي یا هم کوم بل لیونتوب وکړي.

د ډاکټر پر هر خبره د بابا رنګ پریده او ما دیته فکر کاوه چې دې یو میاشت کې ما څو ځله د ځان وژلو فکر کړې؟ شاید سل! یا هم زر ځله خو هر ځل د ماشومانو په لیدو پښیمانه شوی وم.

بابا په اندیښمنه لهجه وویل: یعنې کوم علاج نلرې؟ څه وکړو؟ د دې مشکل حل څه دی؟

ډاکټر زما خوا ته چې خاموش ناسته وم وکتل او د بابا ځواب یې ورکړو: د دې د مشکل حل پنځه سلنه ستاسو په غاړه دې او پاتې پنځه نوې سلنه د دې خپل پغاړه دې، ستاسو مسئولیت دا دې چې دا د استرس لرونکې فضا، د منفي خلکو له نظر او خلاصه د طعنو او پیغور د خبرو څخه وساتې او داسی ماحول ته یې ویسی چې لږ کراره اوسیږی او هو کوښښ وکړې چې یوازی پرینږدې او پاتې شول خبره د دې نو (ډاکټر زما خواته راوکتل او ویې ویل: دا مشکل تا خپل ځانته خپله پیدا کړې او حل یې هم ستا سره دی، ډېر فکر مکوه په دې دنیا کې هر کس په یو رقم باندې د مشکلاتو لاندی دی مورږ باید د دې مشکلاتو وړاندی ودریږو نه دا چې ورته تسلیم شو او خپل ځان مرګ ته وسپار، تا ویل دوه دانې ماشومان لری او زما په نظر تر اوسه چې ته ژوندی یې هغه د همدی دوه ماشومانو له برکت دې!

د دې وروسته هم هغوی ته وګوره هغوي مور ته اړتیا لری، یو مور خپل د اولاد لپاره د هر مشکل مقابله کولې شې، نو ته هم د هغوي لپاره که خپل لپاره نه وې د هغوي لپاره کوښښ وکړه چې ښه شې.

او خلاصه چې ډاکټر نیم ساعت خبرې وکړل نصیحتونه یې وکړل او اخر کې هم وویل: ستا د مشکل لپاره دوا کومه فایده نلری خو بیا هم درته یو دوه پاکټ دوا درکوم دشپې لخوا یې خوره چې مغزه دی ارام ویې او راحت خوب وکړی، نور شې نه درکوم ځکه چې ستا ټول مشکل په تا تړاو لرې ته باید خپل کوښښ وکړی او ځان د دی حال راوباسې، او د ډیپریشن څخه د خلاصیدو بهترینه لاره خدای ته رجوع کول او د هغه څخه کمک غوښتل دې مورِ انسان چې کله د خدای له لارې ګمراه شو او د دې نړۍ په فکرونو مشغول شو نو دا مرض باندی اخته کیږو، د هر کار مخکې خپل پنځه وخت مونځ کوه..

حیرانه وم دا اوس روانشناس ډاکټر دې که مولا؟! ټول خبرې دینې نصیحت و خو عجیب وه نصیحت یې پر ما ښه تاثیر وکړو ډاکټر یو دوه قلم دوا ولیکل او د نسخې د راکولو حال کې وویل چې پنځلس ورځو دوا ده او د هغه وروسته یو ځل بیا باید ورشو، زمورِ خلک یو تکیه کلام لری وایې د خدای مرسته په لاس نه ده چې درسره یې وکړی د خدای مرسته په واسطی ده! مطلب کله ناکله یو نفر ستا ژوند ته راوړی او ستا ژوند وربانده بدلوې کله ناکله په یو کتاب! عجیب به وې خو کله ناکله د یو کس په یو خبرې او حتا کله ناکله د اوس پشان د یو ډاکټر په راتلو زما د ژوند لاره یې بدله کړه، د ډاکټر خبرو زما څخه ډېر پر بابا اثر کړی و، کور ته په تلو یې ادی کوټې ته ننویستل او نصیحت یې ورته پیل کړو.

د یو ساعت وروسته چې ادی کله راغله نو سترګې له اوښکو ډکی وه او داسی په مراعات او جان و قربان یې زما سره خبری کول چې ما ته خندا راغله د همغه ورځې څخه بابا زمورِ کور ته د خاله په راتلو بندیز ولګو او خپل هم هر ماذدیګر کله چې له کاره به راتلو نو زه به یې په زوره مجبوره کولم چې ورسره بیرون ووځم،کله ناکله به یې هم ماشومان راوخیستل او پارک ته به یې ویوړلو کله ناکله به یې هسې ځان سره په سړک ګرځولو حتا څو ځله یې کتابخانې ته ویوړلم چې کتاب واخلم یا به یې بازار ته وړلم، خلاصه چې په هر طریقې کوښښ کاوه چې ما کور کې یوازی

پرېږدی. ادی هم همدا کار کوه د مولا د آذان سره به زما کوټې ته راغله او تر ماذدیګر ترڅو چې بابا راتلو د هر خوا څخه به یې خبرې او مجلس کاوه، ما چې د هغوی دا حال لیدو نو کوښښ می کاوه خوشحال اوسیږم که څه هم په ظاهره وی!

زما په نظر بې انصافې وه چې خپل مور او پلار خپل د ځان پخاطر اندیښمن او خفه کړم د ډاکټر خبرو او هغه دوه قلم دوا هم کار وکړل او کرار، کرار بیرته خپل عادی ژوند ته راغلم بابا بیا هغه ډاکټر ته د پنځلس ورځو وروسته ویوړلم او دا ځل هغه زما په شخصیت کار کول پیل کړل! هغه ما ته ویل ستا دا ټول مشکلات د دی سبب دی چې ته خپل ژوند کې هدف نلرې او خپل ټول فکر دې په یو نفر راټول کړی جهان! او همدا د دې سبب شوی چی د هغه په تلو ته داسې حال ته ورسیږی هغه وهڅولم چې ځانته هدف وټاکم او خپل ژوند ته یو معنا ورکړم.

***

د خلکو تلو راتلو ته مې کتل د یو لاس کې نسخه وه بل پیچکارې وهل او څو نور کسانو زما پشان هغوي ته کتل، نړۍ څومره عجیب ده کنه؟ هره ورځ چې تېریږی هغومره زه باوری کیږم چې دا نړۍ هره شیبه زمونږ لپاره یو نه منونکې پیښه انځور کوي یوه نیمه میاشت مخکې زه په همدې څوکۍ ناسته وم خو دومره مې حال خراب و چې حتا خپل ځانته مې لا فکر نه و خو نن! نن راته دا نړۍ یو بل ډول ښکاریده، نن مې په یو نوی او تازه نظر نړۍ ته کتل په دنیا کې موجود هر کس په یو رقم خپل په ژوند کې د مشکلاتو او ستونزو سره لاس او ګریوان دې یو د بیکارې څخه ژاړې، بل د کورنۍ د خبرو څخه او ځینې بیا زما پشان خپل د شخصې ژوند او خاوند څخه!

دا زما دریم ځل راتګ دې چې زه په دې یوه نیمه میاشت کې دې ډاکټر ته راتللم او په هر ځل راتلو دا خبره مې بهتره درک کول چې د رښتیا هم زمونږ ژوند پر مونږ ترڅو لرې که مونږ خپل فکر بدل کړو نو ډېر شیان به پخپله بدل شې، دا ځل د بابا راتګ ته د چا د ویلو مخکې متوجه شوم او ژر لځایه پاسیدم چې بابا په خوشحالې راوکتل

دا څو وخته چې بیرته خپل عادی حالت ته راغلې وم زما څخه ډیر ادی او بابا خوشحاله وه، بابا د ډاکټر د کوټې دروازه وټکول او د تل پشان د سلام پر ویلو ورننوت زه هم ورپسې شوم او د لومړۍ ځل پر خلاف چې قدمونو او زړه مې د تګ یاری نکول دا ځل په انرژی کوټې ته ننوتلم او په کلک مې سلام واچو زمورږ په ننوتلو ډاکټر خپل د لاس لاندې ورقې څخه چې یو شې وربانديې لیکلو نظر واخیست او مورږ ته یې راوکتل.

او په خوشحالې علیک سلام وویل، دا یوه نیمه میاشت کې څه ناڅه شناخت مو ډېر شوی و البته ډاکټر د اول ورځې څخه دومره خوش اخلاق و چې انسان غیر ارادی توګه ورسره خبری کول او د زړه راز یې شریک کولو، په کرار او ارام ګامونو د څوکۍ خواته لاړم او کښیناستم بابا او ډاکټر سترې مشې سره وکړل او د هغه وروسته ډاکټر زما خواته وکتل او په همغه مسکا چې بیخې د شونډو نه لرې کیدل ویې ویل: زمورږ بې بې هوسۍ څنګه ده؟ نن راته ماشالله ښه ښکاري.

د هغه په دی خبره مې کرار وخندل او ومې ویل: زما د نوم سره د بې بې لفظ یو څه بل ډول نه ښکاری؟! همغه خالې هوسۍ ووایست ښه راځې او هو شکر ښه یم. زما په خبره ډاکټر لنډ وخندل او ویې ویل: ولای دا زمورږ د پخوا خلکو عادت دې د انجونو د نوم سره یو بې بې ضرور وایو او دا یو ډول احترام او عزت ورکول دې البته ستا خبری بچې د هوسۍ د نوم سره بې بې یو څه بې ډیزاینه راځې مجبور د فارسیبانانو رقم ووایم دوشیزه محترمه.

د هغه په دې خبره کرار مې وخندل او نور څه مې ونه ویل، ډاکتر یو څو عادی پوښتنې زما او د بابا څخه وکړل او د هغه وروسته یې په یو ډول خاص لهجه د بابا خواته مخ کړو او ویې ویل: صد افرین دې هم پر تاسو وې حاجی صیب او هم دې په دی لورکۍ وی، یعنې لومړۍ ورځ چې تاسو راغلې ما ویل خدای خبر چې دا دې دومره ژر ښه شې ما فکر کاوه شاید یو کال یا حتا دوه کاله پوری دا ډیپریشن ورسره اوسیږی(بیا یې زما خواته مخ کړو او ویې ویل: خو ماشالله ته لومړۍ کس یې چې

یوه نیمه میاشت کې دې ځان د هغه بد حال څخه راپورته کړو او ځان دې ښه کړو، او زما په نظر د دې مهم دلیل اول ستا خپل کونښښ او د هغه وروسته ستا د کورنۍ کونښښ دی چې پر تا یې ښه خیال ساتلې.

زما په نظر خو ته نور کوم خاص مشکل نلرې یعنې نور دوا ته اړتیا نلرې چې درته ولیکم یا هم دا چې راشې، دغه یو قلم دوا واخله خو هره شپه یې مخوره دوه شپو درې شپو کې یا هم هغه شپه چې بیحد فکر دې خراب و او خوب دې نه راتلو ویې خوره کنه کونښښ وکړه چې بیخې بند کړی د دې دوا سره بیحد عادت کیدل انسان معتاد کوی نو کرار کرار یې پریږده.

بابا- یعنې بیا رانشو ډاکتر صیب؟
ډاکټر پخندا وویل: مورږ ډاکترانو ته دا مه وایست ځکه چې پیسی ډېر شیرنه وې او مجبور د دروغو ووایو چې هو لا مشکل نه دې حل شوی او راشې.(د ډاکټر په دی خبره ما او بابا کرار وخندل چې ډاکټر هم پخندانه لهجه وویل: نه نور ضرورت نشته چې هر پنځلس ورځی وروسته راشې زه خو د اوس لپاره کوم مشکل نګورم، خو بیا هم که د مبادا لپاره راتلې نو شپږ میاشتی وروسته یو چکر راشې نور انشاءالله ښه شوی.

ډاکټر هغه یو قلم دوا ولیکل او بابا لاړو تر څو هغه واخلې د بابا د تګ سره ډاکتر زما خواته وکتل او کرار یې وویل: دا چې وایم ستا مشکل حل شوی مطلب مې ستا مشکل دې! یعنې هغه مشکل چې تا د ځان سره درلود او پر هغه دې ځان پعذابو هغه حل شوی خو اصل مشکل دی لا پاتی.

د ډاکتر په دې خبره کرار مې سر وخوځو پوهیدم چې د هغه د دې خبری مطلب څه دې؟ دا څو ځل چی راتلم هغه هر ځل راته ویل چې باید فکر وکړم او یو د حل لاره پیدا کړم زما لوې مشکل د رښتیا هم جهان و! نه پوهیدم که هغه راغلو څه وکړم؟ یا که رانغلو څه وکړم؟
ډاکټر- اممم؟ څه فکر دې کړی د هغه په اړه؟

په سترې او ګنګس انداز وایم: نه پوهیږم! کله چې د هغه په اړه فکر کوم زړه مې په درد راځي او مجبوره کیږم خپل فکر ورځخه واړوم ترڅو نور پعذابه نشم خو له بلخوا کله چې خپل شاوخوا ماحول او خپل خپلوانو ته ګورم نو هر څومره که زه ځان ناګاره اچوم یا هم زما کورنۍ زما لپاره د هغوی خبرو ته اهمیت نه ورکوي خو بیا هم بد احساس کوم، د هغوی د کتلو څخه چې ما ته ګوري او د یو بل سره زما او زما د ژوند په اړه خبرې کوي، زه چې هرڅومره ځان بیخبره واچوم خو بیا هم د همدې جامعې یو نفر یم او د هغوی خبرې او فکر زما پر ژوند اثر کوي، کله ناکله چې خپل ماشومانو ته ګورم نو باور وکړې ډاکټر صیب نشم کولې، زه دومره توان خپل ځان کې نګورم چې وغواړم هغوي دواړه بغیر له پلار وساتم خو (د زړه له تل مې اه وکښل او ومې ویل: نه پوهیږم هر رقم چې فکر کوم دا موضوع نشم حل کولې.

ډاکټر- ته یو هوښیاره او با سواده جنۍ یې، زه نه وایم چې خپل احساساتو ته مګوره خو د احساساتو څخه مخکې خپل منطق او د عقل خبرې ته غوږ ونیسه چې هغه څه وایې؟ احساساتې پریکړې زیاتر وخت پښیمانتیا لرې نو کوښښ وکړه د عقل څخه دې کار واخلې که کوم ځای کېدی زړه یوه خبره کول او عقل دې بله خبره کول، نو بغیر د کوم شک څخه خپل د عقل خبره ومنه ځکه شاید یوه یا هم دوه هفتې خپل د زړه د خبرو د نه منل په پار وژاړې او خفه شې خو یو عمر به خوشحاله یې چې خپل د عقل خبره دې منلې، خو که د زړه خبره ومنې نو یوه دوه ورځې به خوشحاله یې او یو عمر به خفه یې چې ولې می دا کار وکړو، تل احساساتې کارونه ښه نه وی پوهه شوی بچې؟! اوس هم ستا ۹۰% سلنه مشکل حل دې.

یوازی لس سلنه یې پاتې خو دا لس سلنه ډیر خطرناک لس سلنه دې! که سم دی حل نشو کړی دا لس سلنه ستا هغه نوی سلنه روغتیا او سلامتیا خراب کولې شی، دا لکه یو سرطانې غده یا هم دانه ده باید په نقطه کې درملنه وکړې کنه ستا د ټول ژوند ریښی له جړه باسی.

د بابا سر د کور پخوا روانه وم خو ټول فکر مې د ډاکتر په خبرو کې و، هغه ربښتیا ویل زما اصلي مشکل او د ټول مریضې او ډیپریشن اصلي لامل او بنیاد جهان پاتې و، دا دونیمې میاشتی کیدل چې هیڅ خبر مې ورڅخه نه درلود، البته دوه هفتې مخکې جمشید راغلې و کابل ته نه پوهیږم د څه کار لپاره راغلې و بیا زمونږ کور ته راغلو یو ساعت ناست و یو پیاله چاې وڅښل او د تلو مخکې هم ماته څو زر روپې راکړل او ویې ویل "چې جهان لالا ویل دا تا ته درکړم" خو ما ورڅخه هغه پیسې وانخیستل او همغسې مې رخصت کړو، زما په نظر د جهان دا کار د کوم مینې محبت نښه نه وه! بلکې یو رقم ما ته بی احترامې وه!

هغه دا دوه میاشتي بغیر له دې چې زما د مرګ او ژوند پوښتنه وکړې یا هم د ماشومانو پوښتنه وکړې چې څنګه دې او څنګه نه؟ کرار کندهار کې خپل د نوې ناوی سره ناست و او اوس د دومره وخت وروسته غوښتل یې خپل غلطې او بې فکرې د څو زرو روپو په راستولو جبران کړې! د هغه دا کار سخت زور راکړی و، نه پوهیدم څه وکړم؟ هر څومره چې فکر مې کاوه خو بیا هم هیڅ نتیجې ته نه رسیدم په همدی فکرونو فکرونو کې د کور مخکې سړک ته راورسیدو چې ناسپه بابا یو څو ګام شاته زما و څنګ ته راغلو او د تل پشان زما لاس یې ونیو ترڅو له سړک څخه مې واړوی.

د هغه په دې کار مې مسکا پر شونډو راغله، د خداې د هر نعمت څخه که انکار وکړم خو د بابا د وجود څخه انکار نشم کولې، بابا د خدای هغه نعمت و چې ما ته یې راوښودل چې دې مرداری نړۍ کی هم ملایکې شتون لری، د پلار په څهره کی د مور په څهره کی زما په نظر زما مور او پلار د خدای فرښتی وه چې خدای ما ته راستولې وه تر څو زه په دې نړۍ کی د ډېر یوازیتوب څخه مړه نشم. کرار کرار د بابا سره روانه وم او که څه هم د سړک څخه را تیر شوی و خو بابا بیا هم زما لاس نیولې و بابا د دې لځایه چې د کور خوا ته لاړ شې زه یې د سړک هغه بلخوا روانه کړم په تعجب د بابا پسی وم چې وګورم چیرته روان دی؟

کله چې نظر مې په هغه خوا ولګیدو کوم خوا چې بابا ور راون و نو مسکا مې پر شونډو خپره شوه.

بابا د جواړې خرڅونکې څنګ ته و درید او څو دانې جواړی واخیستل یو دانه چې تازه یې سور کړی و ما ته ونیو او نور یې پلاستیک کې واچول، جواړې مې لاس کې نیولې و او فکر مې کلونه مخکې د یو خاطری خوا ته لاړو څو کاله مخکې کله چې نه جهان و او نه هم د هغه نوم او نشان زما ژوند کی نو بابا همدلته راوړی وم او ما ته یې جواړی اخیستلې وه هغه وخت څومره خوشحاله وم، څومره بیغم وم بغیر له دی چې کوم فکر او خیال ولرم لګیا وم او جواړې می خوړل خو اوس؟ د پخوا هغه شوق او سرمستې مې نه درلود او نه مې شو کولې چې دا جواړې د هغه وخت پشان وخورم، په همدی فکرونو کې وم چې بابا بیرته له لاسه ونیولم او د کور پخوا روان شو، جواړی مې لاس کې نیولې و او زر رقم فکرونه مې ذهن کې ګرځیدل.

لاس مې نه تلو چې خپل نقاب له مخې لرې کړم ترڅو جواړی وخورم! ذهن کې مې د جهان خبرې یاد ته راتلل هغه تل ویل د کور څخه بهر د مخ څخه حجاب هېڅکله مه لرې کوه شاید ستا فکر نه وي خو زر وړې سترګې به ستا خوا ته ځیر وی. خو دا فکرونو ډېر دوام ونکړو ځکه شیطان راورسید او زر منفې خبرې او وسوسې راته شروع کړل، هغه هلته کندهار کې خپل د نوې پیغلی ښځې سره مزی کوی او هغه وخت ته یو جواړې په راحت خیال نشې خوړلې او د هغه فکر درسره دی چی جهان د فلانکی او بیستانکی کار څخه بد راځی؟

خاوری دې په سر شه آیا هغه ستا خوښې او ناخوښئ ته وکتل؟ آیا هغه ستا اوښکو او زارۍ ته وکتل؟ چې ته اوس د هغه په غیاب کې لا د هغه د دومره کارونو او خبرو وروسته د هغه د فکر پسې یی چې د هغه بد راځي؟ په دې فکرونو خپل نقاب مې له مخ لرې کړو بابا نیم نظر راوچو خو څه یې ونه ویل ځکه ماذدیګر مانښام خوا وه او څوک دومره تلل راتلل نه، البته مور د کور مخې ته خو بیا بیخې څوک نه وه په بیغم خیال د پخوا وختونو پشان چې نه د جهان غم و او نه د هغه فکر او خیال، په

شیطنت داسې حال کې چې د بابا لاس مې نیولی و د ماشومانو پشان د جواریۍ په خوږلو لګیا شوم او همغه حال کې مې شاوخوا هم کتل.

څومره دا ځایونه بدل شوی وه! نوی دوکانونه جوړ شوی وه نوی کورنه، نوی خلک، دا څو وخته ولې ما دی شیانو ته فکر نه و شوی؟ جهان چې هر کله د بابا تر کوره راوړلم نو موټر کې راتلو موټر به یې د کور د دروازې مخې ته درو او کور ته به ننوتلو ما هیڅ دی ځایونو ته صحیح فکر نه و شوی خو اوس چې پیاده روانه وم نو پوهیدم چې نړۍ څومره ژر مخ په پرمختګ روانه ده زمونږ د کور هغه تنګ او خیرن کوڅه اوس څومره پاکه شوی وه! زمونږ همسایه ګان چې یو وخت ټول فارسیبانان وه اوس نیم یې پښتانه وه؟ هغه ماشومان چې د سهار څخه به تر ماښام کوڅه کې لوبې کول اوس ماشالله ځوانان شوی وه او درسونه یې ویل.

زه په همدی عجیب او غریب فکرونو کې ګرځیدم او باور مې نه راتلو چې دا دومره وخت څنګه ما دې شیانو ته فکر نه و شوی؟ چې ناسپه د مخامخ منظری په لیدو نفس مې سینه کې قید شو او ځای پر ځای ودریدم زما په دریدلو بابا هم و درید او زما خواته یې راوکتل ترڅو وپوښتی چې څه شوی؟ خو کله چې زما بند نفس او راوتلې سترګې ولیدل نو زما د نظر په تعقیب هغه هم مخامخ وکتل. د جهان موټر زمونږ د کور مخکې ولاړ و! البته کاش یوازی موټر وایې جهان خپل هم د موټر مخې ته ولاړ و او ماشومان یې تر لاس نیولې او داسی ښکاریدل چې هغوی دوکان ته وړی وه، د جهان فکر زمونږ خوا ته نه وو خو د مدثر او مزمل په چیغه چې ما ته یې ناری وهل مامې، مامنځ هغه د کوڅی دیخوا زمونږ طرف ته راوکتل او په ښکاره مې ولیدل چې د څو شیبو لپاره زما پشان جام ودرید بغیر له کوم حرکت لکه چې د هغه ساه هم زما پشان بنده شوی وه!؟

د بابا په غږ پر ښود راغلم او تازه مې خپل حالت ته فکر شو په تلوار مې جواري خپل بل لاس کې ونیو او خپل نقاب مې راښکته کړو. خو کار تر کار تېر و جهان هغه حال کې زه لیدلې وم چې نه باید لیدلې وایې، خو ځان سره مې وویل چې اوس خو

هسې هم ولیدلې نو څه جبر چې اوس نقاب وهې؟ اصلاً په هغه څه چی ته په څه حال یې؟ مګر ستا په بد وخت او بد حال کې درسره و او ستا حال ورته مهم و چې اوس وغواړی دا حال ورته مهم شې؟ په دې فکر بیرته مې نقاب له مخ پورته کړو او داسې حال کې چې خپل ټول زور مې لګو ترڅو د هغه خوا ته ونګورم د ماشومانو خواته لاړم

هغوي هم زما په لیدو زما خواته راوځغاستل او خپل اخیستل شوی پاپړ او کاکو یې ختا کړل او زما د لاس جواړې ته یې داسې په معصومانه توګه کتل چې ما پخندا لومړۍ دوړاه ښکل کړل او د هغه وروسته جواړې می نیم کړو نیم مې مزمل ته ورکړو او نیم هم مدثر ته او بیا بغیر له دی چې د جهان د حیرت څخه راوتلو سترګو ته وګورم یا هم کوم سلام یا کوم بله خبره وکړم ماشومان مې تر لاس ونیول او کور ته ننوتلم او د جهان دروند او حیرت ناک نظر مې خپل شاته پریښود.

سخته وه جهان ته نه کتل دومره سخت چې حد یې نه درلود خو مجبوره وم! داسی کس ته کتل چې ستا ټول ژوند یی خراب کړی و خپل ځانته بی احترامې وه، خو مغزو مې د هغه په اړه کنجکاوی کول ولې دومره حیرت یې وکړو؟ ایا له دې چې بی حجاب یې ولیدم حیرت یې وکړو؟ یا له دې چې دومره ډنګره شوی وم؟ دا یوه نیمه میاشت کی څه ناڅه وزن مې اخیستې و خو دومره نه څومره چې پخوا وم اوس تازه د نیلوفر په خبره ښه وزن ته راغلی وم نرمال وزن څلور پنځوس کیلو، خپل سر مې په کلک وخوځو تر څو د دی څخه زیات د هغه د رفتار په اړه خپل مغز کی خبری ونکړم، ځان سره مې کرار وویل اصلاً هر فکر چې کړی و دې کړی پر ما یې څه؟ ته د هغه په اړه فکر مکوه.

کور ته په ننوتلو ادی په تلوار زما خواته راغله او ویې ویل: غوښتل مې زنګ درته ووهم او خبر درکړم خو موبایل راسره نه وو ونشو.
داسی حال کې چی کوښښ مې کاوه خپل حالت نرمال او ښایم په زوره مې مسکا پر شونډو خپره کړل او ومې ویل: کوم خاص خبره نشته ادی.

خو د ادی زړه لکه چې زما په خبره ارام نشو چې بیا یې وپوښتل: ښه یې؟ خفه خو نشوی؟ پخدای زه نه وم خبر چی راځی.
دا چې ادی تر دی حد ما ته فکر و ومې خندل او ومې ویل: پوهیږم ادی چی ته نه وی خبره اوس هم کوم مشکل نشته ضرور کوم کار لرې چې راغلې ټول کارو بار یې کابل کیدی د هغه پخاطر راغلی بیغم اوسیږه.

زما په ارام لهجه ادی هم لږ ارام شوه زه خپل د کوټې خواته روانه شوم ځکه چې بیخې مې د جهان سره د مخامخ کیدلو توان او وس ځان که نه لیدو، که څه هم د ادی مخ کې مې ځان ارامه وښودل خو زړه مې نا ارامه و، حتا صحیح ساه مې لا نشو اخیستې د کوټې دروازه مې کلک بنده کړه او څو ژور ساه ګانې مې واخیستې ترڅو لږ پر ځان کنټرول تر لاسه کړم، تمه مې درلود جهان دلته راشې د تل پشان زمور د کورنۍ منځ کې د هلیز کی کښینې او خبری وکړی خو؟!

خو بابا جهان میمله خانې ته بوتلو! د بابا په دې کار هم خوشحاله شوم او هم مې زړه ونیول شو، بابا خپل په دې کار غوښتل جهان ته و وایې چې ته اوس زما د کورنۍ برخه نه یې چې وغواړې زما د ښځې او لور سره په یو فرش کښینې او خبری وکړی، خو له یو خوا دا چې د جهان سره داسې رفتار وشو خفه وم، نه مې غوښتل هغه ته دی څوک داسی بې احترامی وکړې! لعنت دی زما په زړه وی چې تر اوسه د هغه خیال ورته مهم و او نه یې غوښتل چې داسې رفتار د هغه سره وشې.
خپل زړه مې څو ځله په لاس کلک و واهه او ومې ویل: لعنت دې پر تا وی مګر لیاده دې ووتل چې هغه ستا حق کې څه وکړل؟

تر شپې له کوټې ونه وتم چې د غلطې څخه د جهان غږ لا وانه ورم لیدل خو لرې، ادې د مابنام ډوډۍ زما کوټې ته راوړل او همدلته مو وخوړل البته ما خو ګوله له ستونې څخه نه تېرېدل خو کوښښ مې کاوه د ادی لپاره یو څو ګولې وخورم چې ما ته اندیښمنه نشې، ادې تر ډېر وخت زما کوټه کې وه او د هر خوا څخه یې خبرې او مجلس کوه ترڅو زما فکر خپل د کوټې څخه څو متر اخوا په میلمه خانه کې د

موجود هغه کس خوا ته لاړ نشې خو افسوس چې زما فکر بغیر د هغه خوا څخه بل خوا ته د تلو نوم یې نه اخیست ټول فکر مې د جهان خوا ته وو، نه پوهیدم په څه خاطر راغلې؟ څه غواړې؟ زړه به مې ویل ستا لپاره راغلې خو مغز مې ویل اوس؟ د دومره وخت وروسته؟ فکر مې کاوه چې د هغه د راتګ کوم بل دلیل دې نه زه!

شپه تقریباً تېره وه ادې جهان ته هملته میلمه خانې کې ځای واچو او زه څومره مننوي وم د ادی او بابا څخه چې جهان ته یې اجازه ورنکړل دلته راشې ما دومره ژر د هغه د لیدو توان نه درلود، زه باید خپل فکرونه لږ راټول کړم زه باید سم منطقی فکر وکړم د ډاکټر خبره صحیح ده احساساتې پریکړه ما ته هېڅ ګټه نشې رارسولې، خو.. خو افسوس چې زما ټول پریکړې په احساساتو وه او نه مې شو کولې منطقی پریکړه وکړم، په ذهن مې دومره بوج و چې حد یې نه درلود مجبور د ډاکټر راکړل شوې دوا ته مې پناه ویوړل خو هېڅ فایده یې ونکړل!

خوب زما سترګو ته د راتلو نوم نه اخیست دشپې تقریبا دوه نیمې بجې وه ټول کور په خاموشې کې ډوب و، خو زه لکه لیونیانو پشان خپل ځاې کې ناسته وم او فکرونه مې کول دومره مې زړه تنګ شو چې د کوټې هوا راته نفس تنګ معلومیده په تلوار مې خپل ټیکری په سر کش کړو او د کور د بام خوا ته روانه شوم. په سست ګامونو مې ځان د هغه ځاې خوا ته چې دا څو وخته کیدل ما خپل د یوازیتوب لپاره جوړ غوره کړې و لاړم او په هغه زوړ فرش کښیناستم خو دومره انرژی راکې نه وه چې کښینم نو هملته څملیدم، دا څو وخته چې به ډېره مې حوصله تنګ شوه او زړه به مې ونیول شو نو دلته راتلم.

آسمان او ستورو ته به په کتلو خپل فکر مې بدل کاوه، یخ هوا وه د ځینو کورنو ګروپونه روښانه وه د لرې، لرې څخه د سپیانو غږونه راتلل، عجیب به وی کنه؟ خو ما تل غوښتل دشپې دوه یا درې بجې خواته یو ځل له کور بیرون لاړه شم او وګورم چې د شپې په دی وخت کې ماحول څنګه دی؟ البته یوازی نه! غوښتل مې د یو چا سره چې پرېنږدی ما ته کوم زیان ورسیږی د شپې په دی وخت د شهر کوڅی،

دوکانونه،سړکونه او ماحول وګورم! په دی وخت چې ټول دنیا په خوب زنګیږی د کور بیرون څه ماحول دی؟ د آسمان خوا ته مې وکتل سپوږمې بیحد ځلیدل نه پوهیږم دې میاشتي ته څه وایې؟ کله چې سپوږمې بیحد غټه شوی وی او ړنا یې بیحد زیاته وی!

ادی ورته ډیر ښه نوم یاده وم خو زما یاد کې نه دی، زما په نظر ورته څوارلسم سپوږمې وایې؟ یا هم همداسې کوم شې په هر حال ډېره ښکلې ښکاریده عجیب ده کنه آسمان کې دومره ستورې دی خو د ټولو نظر پر سپوږمې دی! ځکه د ټولو څخه غټه او ځلا ورکونکې ده، یو شاعر خبره مې رایاد شول د هغه څخه یو نفر پوښتنه وکړل چې تاسو ولې خپل په شعرونو کې تل خپل معشوقه د سپوږمۍ سره پر تله کوي؟ نو هغه ډېر عجیب ځواب ورکړو هغه وویل: ځکه چې سپوږمې په ټول آسمان کې یو دانه ده! او زما معشوقه هم زما ژوند کې همدا د سپوږمۍ مثال لرې په نړۍ کی به انجوني زیات وی لکه ستورو پشان خو زما معشوقه یوه دانه ده لکه سپوږمې پشان! څومره ښکلی بیان یې وکړو خپل د معشوقې په بیان کې، یعنې د ښځتیا دومره ورباندې ګرانه وه که هسې خبره یې کول؟

زما په نظر ښځتینې مینه اوس وخت کې یوازې د مور او پلار ده نور هسې خبری دی! لنډ مثال یې همدا جهان! ترخه مسکا مې پر شونډو خپره شوه جهان، جهان خان سدوزی! هغه زه څومره په هنر خپل د مینې په خبرو خطا ویستم چـ ...

د یو شې په خرپ په تلوار خپل ځاې کې کښینستم، د زینو سره توره سایه غوندی شې می ولیده، لومړۍ فکر مې چې ذهن ته راغلو هغه دا و چې یا غل دی یا هم پیرې! په دې فکر دومره ډاریدلې وم چې غوښتل مې بابا ته ناری کړم لکه چې هغه کس هم زما په نیت پوهه شوی و چې غږ یې پورته کړو او د هغه په غږ ما زړه کې ځان سره وویل چې ای کاش پیری وایې.

جهان- زه یم!

د دې خبرې سره سم يې خپل د موبايل ګروپ روښانه کړو او د زينو څخه کامل راپورته شو، جهان بغير له دې چې زما خوا ته وګورې خپل د موبايل ګروپ د بام د سر شاوخوا وګرځو حتا د همسايه د کورنو خواته يې لا ښه په دقت وکتل، داسې لکه چې منتظر و زما بغير کوم بل کس هم هلته وګوری!
زما سترګې د تیارې سره عادت کړې و او کولې مې شو په همدې تیاره کې د جهان تروش تندی او مشکوک نظر وګورم کله چې ښه يې شاوخوا وکتل او ډاډمن شو چې زما څخه بغير بل څوک نشته نو په مشکوک لهجه يې وويل: په دې نيمه شپه د کوټې په سر څه کوی؟(او بيا ناسپه لکه چې يو خبرې ته يې فکر شوی وی څو ګامه رانږدی شو چې زه بی اختياره شاته لاړم او هغه په داسې نظر چې زما نفس يې بند راوستو ويې ويل: موبايل دی راکه، د چا سره دې خبرې کول؟

د جهان دا کارونه راته اشنا وه ما يو ځل مخکې هم د هغه د شک او تردید دا څهره ليدلې وه پوهيدم چې څه فکر يې زما په اړه کړی و.

ناسپه ټول بدن کې مې اور بل شو مغزه مې د انفجار حال ته ورسيدل، هغه حق نه درلود زما په اړه داسې مردار فکر وکړې، کله چې خپله د دوکې او خيانت بنيادګزار و او دويم واده يې کړې و، جهان په همغه جنون اميز توګه ماته کتل او په تمه و چې مثلاً زه ورته موبايل ورکړم! خو ناسپه ما خپل کنټرول له لاسه ورکړو او په بيحد کينه او غوسه مې وويل: دا کارونه ستا سره ښه ښايې خپل ګمان پر ما مکوه، دوکه باز ته يې نه ز...
جهان خبره راپرې کړل او داسې حال کې چې په غوسه يې زما زنه نيول ويې ويل: ژبې سره دې فکر ساته، کنه د حلقوم څخه يې درباسم چې بيغم سې ورنه موبايل دې کم دی؟

پوسخند مې وواهه او ومې ويل: پخوا ښه و لږ دې غيرت درلود او پر ښځه دې لاس نه پورته کو، خو اوس ټکول او ډبول دې زما لپاره دی او د غيرت څخه يخن څيرې کول او جان قربان ويل دې د فاطمې جانې لپاره.

جهان دومره په غوسه او قهر زما زنه ونیول چې فکر مې کاوه هډوکې مات شو، د ډېر درد څخه مې سترګو کې اوښکې راټولې شوی خو خپل ټول کوښښ مې کاوه چې ونه ژاړم، نه مې غوښتل د هغه کس وړاندې وژاړم چې زما ژړا ورته خوند ورکوي، اوښکې هم حرمت لري نه باید د هر کس او ناکس مخکې راتوی شي.

جهان د ډېر قهر څخه خپل غاښونه سره وچیچل او ویې ویل: ما مه لیونې کوه هوسۍ! لکه انسان رقم و وایه په دې نیمه شپه دلته تنها څه کوی؟

خپل د خولې لاړې مې تېری کړل چې شاید د هغه سره زما ژړا هم لاړه شي او تیره شي خو نه دا چې زما بد حال ته یې نه کتل دا چې زما په سر یې څه بلا راوړی وه هغه ته یې نه کتل، او خپل په ضد ولاړ و او فکر یې کاوه چې زه غلطه تللې یم زور یې راکوه دومره زور چې بې اختیاره مې سوک پورته کړو او په زوره مې هغه په ځیګر و واهه یو اینچ یې لا نښور ونخوړو خو لاس یې زما د زنې څخه لرې کړ شو چې ما ورته په مات زړه او بند، بنده لهجه وویل: کرکه درڅخه لرم (زما په دې خبره د جهان لاس ناساپه زما له زنې څخه لاندی وولید، په هغه تیاره کې مې دهغه ناباوره نظر لیدلې شو، ما هم سترګو ته یې وکتل او داسې حال کې چې کوښښ مې کاوه غږ مې ونه لرزیږی ومې ویل:

- دومره چې .. چې زړه مې نغواړي حتا څهرې ته دې لا وګورم، دا دونیم میاشت هره شیبه او هره دقه سترګې مې .. د کور دروازی ته وه چې ... چې ته به راشې خو ... خو اوس یوازی درڅخه کرکه لرم ... نغواړم نور دی وګورم ... خو هو دا باید ووایم(جهان لکه بې ساه جسد پشان راکتل د هغه د دې نظر په لیدو زړه مې چغې وهل چې ظلم مکوه، خو عقل مې ویل ولې ده چې وکړو هغه څه وو؟ غوښتل مې یو څه نور هم خبری ورته وکړم خو لعنت دی وی زما په زړه چې طاقت یې ونشو او لهجه مې نرمه شول او ومې ویل: خو هیڅکله مې تاته د خیانت کولو فکر نه دی کړی هیڅکله، نن ... نن ماښام مې زړه بیحد تنګ و فک.. فکر مې کاوه کوټې کې نفس نشم اخیستې نو ځکه دلته راغلم وګوره(خپل خالې لاسونه د هغه و مخ ته

خوځوم او وایم: وګوره موبایل راسره نشته(او بیا داسې حال کې چې کوښښ کوم خپل ژړا پټه کړم وایم: بس زړه مې تنګ ...

دومره په عاجزي مې دا خبره وکړل چې بې اختیاره مې اوښکې پر مخ راتوی شوی، زما زړه تنګ وو، خو د چا لپاره؟ د هغه چا لپاره چې نه یو پوښتنه یې وکړل نه هم کوم بل شي او په راتلو یې پر ما تهمت ولګو، د ډېر غوسې، قهر، غم او استرس څخه لړزیدم چې ناساپه جهان خپل خوا ته کش کړم او دومره یې کلک غیږه کې ونیولم چې فکر مې کاوه هډوکې مې مات شول، د څو شیبو لپاره مغزه مې جام و دریدل او پوهه نشوم چې څه وشول! خو کله چې د هغه بوی مې د پوزی لاندی راغلو نو کوښښ مې وکړو ځان ورڅخه لری کړم ما دا غیږه نه غوښتل، دا غیږه چې پوهیدم دا دونیم میاشتو کې زما بغیر بله ښځه نیولې .

خو هر څومره چې ما ځان کش کاوه هغومره جهان لاپسی کلکه نیولم د هغه د زړه تیز درزا مې غږونو کې انګازې کول زړه یې دومره په تیز تپیدو لکه چې ډیره لاره چې ځغاستلې او ستړی وې.
کله چې ومې لیدو زور وهل کومه فایده نلرې نو په نیولې غږ مې وویل: خوشې مې کړه ن .. نفس نشم اخیستې.

خو هغه خوشې کول خو لرې چې لاپسې کلک ونیولم یو لاس یې زما پر ملا کلک تاو و او بل لاس یې زما د ټیکری خوا ته لاړو پوهیدم چې غواړې زما ویښتیانو کې ګوتې ووهې، عادت یې و هرکله چې زه به یې غیږ کې نیولم نو زما ویښتیانو کې لاس تېره و خو ما نغوښتل چې زما لنډ ویښتیان وګوری نو ځکه لا زور وهل مې شروع کړل چې د غیږې څخه یې جلا شم خو چیرته زما زور او چیرته د جهان! همدا چې ټیکرې زما د سر لږ لری کړو او لاس یې زما پر لنډ ویښتیانو ولګیدل سترګې مې بې اختیاره پټې شول او اوښکې مې پر مخ راوبهیدل، د جهان لاس زما د ملا څخه_سست شو په تلوار یې زه د ځان څخه لری کړم او زما د ویښتیانو خوا ته یې راوکتل او همغه حال کې ناباوره غږ پورته سو ...

جهان- س...ستا ... ستا.. ویشتیان ک... کم... دې؟

جهان تر اوسه باور نه وکړی او زما ویښتیانو ته یې کتل خو زه بیا ظالم شوم یاد ته مې راغله چې د ده له لاسه ما خپل ویښتیان لنډ کړم یاد ته مې راغله چې د ده پخاطر زه تر مرګ ورسیدم په ترخه لهجه مې وویل: غچې مې کړل.
زما په خبره د جهان سترګې له حیرت خلاصې پاتې شوی او په ګنګس انداز یې وویل: غچې دې کړل؟ تا ... تا خپل ټول ویشتیان غچې کړل؟

په کلک مې وویل: هو.
جهان په کرار غږ وویل: ولې؟
خپل ټیکرې مې بیرته په سر راکش کړو داسې حال کې چې د جهان څخه لږ لرې کیدلم ومې ویل: همداسې.
جهان- همداسې؟ ولې نه وایې په دی خاطر چې ستا خوشیدل ما غچې کړل؟!
دا چې د دومره وخت وروسته راغلې و او د دې لځایه چې لږ شرمنده اوسیږی خپل پکار داسې غوسې کول زور یې راکړو په غوسه مې وویل: په تا یې څه؟ زما ویښتیان وه خوښ مې نشول لنډ مې کړل ته څه کاره؟

پوهیدم چې جهان د دې خبرو څخه بد راځې چې ورته ووایم ته څه کاره؟ یا پر تا یې څه؟ څو ځله یې په دی خبرو زما سره جنګ کړی و خو ما له قصد وویل غوښتل مې غوسه شې زړه مې غوښت هغه ته هم لږ زور ورکړې ولې زه باید د ده پخاطر تر مرګ ورسیږم خو دې کرار او بیغم اوسیږی؟ غوښتل مې لاړه شم هر څومره چې دلته پاتې شوی وایې لیونتوب ته نږدی کیدلم همدا چې د ولاړ کیدو اراده مې وکړل جهان په غوسه له لاسه ونیولم او اجازه یې رانکړل ورځخه لری شم بیرته یې خپل مخامخ کښینولم او همغه تیاره کې لا ما د هغه د مخ غوسه لیدلې شوه چې کوښښ یې کاوه خان کنترول کې ویې ویل: یوه میاشت نه وم لکه چې د یاده دې ووتل زه څوک یم؟ په غوسه مې وویل: نه. ښه مې پیاد دې ته جهان خان سدوزی یې! هغه څوک چې حاضر دې د بل د ناموس لپاره خپل ناموس د مرګ خولې ته ټیله کړې.

خپل د دې خبرې وروسته په تمه وم چې جهان یو غلط ریکشن وښایې! مثلاً وار وکړې،ګوابښ وکړې یا هم کوم بل کار خو جهان زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: څونې(څومره) ډنګره سوې یې، پوست او هډوکې درنه جوړ سوې، که خبر وایې دسې کیژې په قران که مې دلته پریژدلې وایې.
د هغه په خبره پوسخند مې و واهه او نن شپه عجیب زما د پیغور ورکولو خوی فعال شوی و بیا مې نیش و واهه او ومې ویل: هو ځان سره دې وړې وایې او خپل مینه او محبت دې د فاطمي سره رابښودلې وایې، همدا چې خبر دې نه و بهتره و ولې راغلې؟

جهان زما د ګوتو منځ کې خپل مردانه ګوتې ننویستل او زما د لاس پنجه یې خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: امممم ولې راغلم؟ خپل د شزې پسې راغلې یم.
خبره مې ورپرې کړل او جنون آمیز توګه مې وویل: اوس دې پیاد شو چې یوه بله ښځه هم لرې؟ لکه چې دوه میاشتو کېدې د هغې څخه هم زړه مور شو څنګه اوس د بلې اراده لرې؟

بیا په تمه وم چې جهان کوم لیونتوب وښایې خو هغه نن لکه چې د راسته انډی څخه ولاړ شوې و چې زما د خبرې ځواب کې کرار وخندل او ویې ویل: زه به بد وکم چې دسې فکر لا وکم.

د هغه په دې خبره که ووایم نفس مې بند شو دروغ به نه یې، په بند بند ژبه او د ژړا څخه په ډکو سترګو مې وویل: ه.. هو نو ه... هغه خو دربانديې ډېره .. ګرانه ..
ده... کله دې زړه غواړې ب....بله. ښځه وربانديې ..وکړې .. هغه بدبخته خو زه وم چ..
جهان مې خبره پرې کړل او داسې حال کې چې لځایه پاسیده زه یې هم لځان سره پاځولم د بام کونج کې د ایښودل شوی دوه غټ لرګیانو خواته لاړو خپل کښیناست او بیا یې زما خواته لاس ونیو د هغه په دی کار په حیرت مې وروکتل، هغه غوښتل زه یې په غیږ کې کښینم !؟

که رښتیا ووایم که څو میاشتې مخکې وایې هغه وخت چې جهان بل واده نه وکړې نو په شوق باندې غیږ ته تلم او څومره به عاشقانه ماحول وایې کنه؟ نیمه شپه د بام سر، څوارلسم سپوږمۍ او د دوه عاشقانو باندار؟ خو اوس، دومره مې د هغه په دی کار بد راغلل چې غوښتل مې په تلوار د دې ځایه لاړه شم او خپل کوټې ته پناه ویسم خو یو ګام مې لا اخیستې نه و چې جهان د لاس څخه ونیولم او مجبوره یې کړم پر زنګانه کښینم او خپل ملا د هغه پر سینه تکیه کړم! په پوره ډول یې غیږه کې نیولې وم همدا چې کوښښ مې وکړو سر مې د هغه د ځیګر څخه لرې کړم یا هم د غیږې څخه یې جلا شم هغه لا پسې کلک ونیولم او داسې حال کې چې خپل زنه یې زما پر اوږې کیخودل زما د غوږ څنګ ته یې وویل:

جهان- هلته یخ و ته هم درې ساعت پر ځمکه پریوتلې وی ملا دې په درد کیژی، تازه څو میاشتې مخکې دیـ...

خپل خبره یې پوره نکړل ویې نه ویل چې څو میاشتې مخکې دی خپل ماشوم له لاسه ورکړو! شاید خپل پر ګمان د هغه موضوع په نه بیان کولو به زما غم لیاده وباسې خو ما څنګه لیاده ویستلې شو؟ نه پوهیږم څه راوشول خو په لړزانده غږ مې وویل: د فاطمې ماشوم څشې دی؟ هلک دې که جنۍ؟ آیا هغې ته دې هم قول ورکړې که جنۍ اوسیږې ورته د طلاو غاړګې واخلې؟

زما په خبرو جهان خپل غاښونه سره وچیچل لاسونه یې لا په کلک پر ما راچاپیر شول داسې لکه چې په غیر ارادی توګه یې غوښتل ما منع کړې د دې بحث د ادامې څخه، خو زما زړه دومره درد کړې و چې بې اختیاره لګیاوم.

- ک.. که جنۍ وه ن... نوم یې ل...لیلا کیږدې..
جهان په خفه لهجه وویل: بس یې کړه.
خو ما تازه شروع کړې وه ده ویل بس کړه؟ زما د دې دونیم میاشتو زخم تازه سر خلاص کړې و، بغیر له دې چې د جهان خبری ته غوږ ونیسم وایم: ه ...همدا نوم ستا خوښیده کنه؟ تل دې ویل که خدای لور راکړل نوم یې لیلا کیږدم او هغه چ... چاته

يې ورکوم چ ...چې د مجنون پشان ورباندې م...مئین وې...
جهان- بس يې که نازولې ته وقران بس دی.

د سترګو څخه مې اوښکې په رابهیدو شول نه مې شو کولې خپل ژړا کنټرول کړم او د زړه له تل په بیحد درد مې ژړا ته شروع ورکړل، داسې ژړا چې جهان يې بې تابه کړو زما مخ يې خپل خوا ته وګرځو او داسې حال کې چې زما اوښکې پاکول په نیولې غږ يې وویل: ما وبخشه نازولې، زه تاته د خدای تر کوره شرمنده او ملامت یم هر شې چې راته ووایې حق لرې، مه ژاړه قربان دې سم(ناساپه يې زما بې وس لاسونه خپل لاس کې ونیول او داسې حال کې چې زما په لاسو يې خپل ځان واهه ویې ویل: ما و واهه که زما پر وهلو کراریژی ومې وهه، شنزل راته وکه هر شې چې دی زړه غواړې راته ووایه خو دسې مه ژاړه.

ما غلطي وکړل زه خپل غلطې منم، ما خپل پر ګمان غوشتل تا د هغه ماحول لیرې کم، ما غوشتل ستا څخه ساتنه وکم خو ډېر لویه غلطې مې وکړل، دا دونیم میاشتې هم مې پر تا ظلم وکې هم پر ځان! ما نغوشتل ستا طعیت خراب کړم خو خبر نه وم چې خپل په دې لیرې والې تا تر مرګه رسوم ما وبخشه ...

زړه مې غوښت خوله خلاصه کړم او ورته و وایم چې نه دې بخښم، هو غوښتل مې همدا ورته ووایم زما زړه هغه دومره په درد راوستولې و چې د یو بخښنې پر غوښتلو ما هیڅکله هغه نشو بخښلې، هغه زه خپل د ځان سره عادت کړم زما ټول ژوند يې خپل په نوم او خپل په ځان وترو او اخر کې په داسې نامردې زه پریخودلم چې تر مرګ ورسیدلم د هغه خلکو د طعنې او پیغور يې کړم چې د هغوي مخکې ما د ده خوا نیولې وه او په افتخار مې ویلې وه جهان خو جهان دې! هغه زه دومره شرمنده کړم چې خاله خپل د هغه معتاد، لوفر زوی طعنه لا ماته راکړل او حتا زه يې د هغه لایق لا و نه بللم.

خو زما د څه ویلو مخکې جهان خپل لاس زما پر خوله کیخودو او کرار يې وویل: زه پوهیژم چې هېڅ دلیل او منطق به زما کار صحیح ثابت نکړې خو پریږده چې خپل

خبرې وکم د هغه نه بعد بیا ته فیصله وکه، هر شې چې و وایې زه یې منم.

د جهان په دې خبره خاموش شوم نه پوهیږم ولې خو غوښتل مې واورم چې غواړې خپل د کار په باره کې څه دلیل راوړی؟ جهان څو شیبې زما سترګو ته راوکتل او بیا یې زما مخ وګرځو زه یې د لومړۍ ځل پشان په غیږه کې ونیولم او زما سر یې خپل په ځیګر تکیه کړو د هغه په دی کار حیرت مې وکړو، هغه دا کار داسې وکړو لکه چې نغواړې زما سترګو ته وګورې! یعنې څه خبره ده چې جهان هغه مخامخ زما سترګو ته پر کتلو نشو ویلې؟ زه لا همدې فکر کې وم چې جهان کرار او په نیولې غږ چې ما ورځخه له ورایه درد، غوسه، او حتا نامیدۍ احساس کولې شول وویل: پیاد د دې نازولې تازه چې واده مو کړې و او کندهار ته تللې و نو یوه ورځ ما د بابا کلاشینکوف راوخیست؟

پیاد مې وه د ارباب هغه قدیمې کلاشیکوف چې هر ماندیکر به یې راخیست او پاک کو به یې او تل به یې په خوشحالې ویل دا کلاشینکوف زما د پلار راته پاتې هغه په دی کلاشینکوف د روس مقابل کی جهاد کړې! یوه ورځ جهان هغه راخیستې و او د ارباب پشان هغه یې پاک کو او مرمۍ پکې اچول هغه ورځ زه څومره وډاره شوم، کله چې د هغه لاس کې مې توپک ولید د هغه وروسته مې څومره ورته قرآنونه او قسمونه ورکړل چې نور هغه راونخلې، خو زمونږ بحث د هغه کلاشیکوف سره څه تړاو درلود؟ جهان چې زما خاموشی ولیدل نو کرار یې وویل: تا د هغه ټوپک په لیدو څونې ما ته زارۍ وکړل چې نور لاس ور نه وړم او را وایې نخلم او ما هم درته وعده درکړل چې نور به لاس نه ور وهم خو ... (غږ یې ونیول شو او کرار یې وویل: خو ما خپل وعده ما ته کړل هغه مې راوخیستې.

بیا مې هم څه ونه ویل نه پوهیدم یعنې جهان اوس په دی خاطر خفه و چې خپل وعده یې ماته کړې وه او هغه ټوپک یې راخیستې وو؟ دلته ډېر نور وعدی او زړونه مات شوی وه، هغه وخت د ده فکر د هغه توپک او د هغه وعدې پسې وو؟ غوښتل مې خبره وکړم خو جهان اجازه رانکړل او ویې ویل: نن شپه ته غوڅ څه پریږده زه

نن خبرې وکم او خپل زړه تش کم، خو.. خو نازولې دا خبرې به دلته دفن کوی او سبا چې له خوب راولاړه سوی دسې به فکر کوې چې دا ټول یو خوب و او نه ما کوم شې ویلې و او نه هم تا کوم شې اوریدلې و صحیح دی؟

د جهان په دې خبره لږ وډاره شوم د هغه لهجه او خبرې یو رقم وه! داسې چې ما ته یې بد احساس راکړو سر مې د سمده پشان وخوځو چې جهان کرار وویل: نه مې غوشتل دا خبرې درته وکم، راغلې وم چې بغیر د دې چې د دې څو میاشتو په باره کې څه ووایو خپل کور ته ولاړسو او خپل ژوند وکو، خو ... خو فکر کوم چې ستا حق دې چې پوی سې چې څه خبره وه اصل کې؟؟ پوی سې او شاید خپل منفې فکرونه زما په اړه لږې کې البته فکر کوم که په اصل کیسې که خبره سې شاید د اوس څخه لا زیات زما څخه دې بد راسې، خو باید ووایم چې دې کیسی هر ځای کې هر سې چې سوی یو کار هیڅکله نه دې سوی!

او هغه ستا سره زما د مینې کمیدل دی، شاید ډېره سوی به وی خو کم هېڅکله هم نه، خلک وایې سړیان اوه واره مینان کیږی خو زه فکر کوم چې دا غلطه خبره ده ځکه چې د انسان زړه تنها یو وار په یو نفر دسې راځې چې غواړې خپل سر لا د هغه د یو اوشکې د څاڅکې په خاطر لا جار کې.

جهان څو شیبې خاموش شو او بیا یې کرار وویل: ته ما پیژنې نازولې زه د میږی(مورچه) حق کې لا نغواړم بدې وکم څه ورسیږی انسان ته، خو کله ناکله شرایط او حالت د انسان څخه لږوه جوړوی دسی لږوه چې خپل د انتقام او غچ اخیستلو لپاره هر کار کوی، هر کار ... که هغه حتا خپل تباه کول وې که یا د بل،خو خپل د خشم د اور د مړ کولو لپاره هغه هر کار کوی او ما هم داسې یو کار وکې.

د جهان په دې خبره مې د زړه درزا پورته شوه د زیات وږې څخه ټول بدن مې لړزیده غوښتل مې مخ ور واړوم او وپوښتم چې څه دې کړې؟ خو جهان اجازه رانکړل او ویې ویل: مه راګوره... نسم کولې ستا سترګو ته وګورم او خبره وکم، ته هم پوشتنه مکوه یوازی غوږ ونیسه.

داسې حال کې چې له وېرې څحه لړزیدم بیرته خپل اولې ځای ته راغلم د جهان زړه هم زما پشان په تلوار تپیدو جهان خپل لاسونه پر ما لاپسې کلک کړل او په نیولې غږ یې وویل: د بشیر مرګ دې پیاد دی؟(څه مې ونه ویل ځکه پوهیدم چې جهان غواړې خپل پوښتنې ته پخپل ځواب ورکړې او همداسې هم وشول هغه خپل وویل: کله چې جمشید خبر راکې او هلته ولاړم نو موټر کې هیشې نه وه پاتې د موټر په وسپنو(د جهان غږ بند شو داسې چې د هغه خبرې پر ویلو ډیر فشار ورباندې راځې) د موټر پر وسپنو د بشیر غوشې موشتې وه! م... ما خپل پر لاسو د هغه غوشې راټول کړل.

نفس مې په سینه کې بند شو باور مې نه راتلو ما فکر کوه هغوی جسد راخیستی او تابوت کې اچولې او څنګه چې ما لیدلی همغسې جهان هم لیدلې خو، جهان ژوره ساه واخیسته او خپل خبرو ته یې دوام ورکړو: د بدن څخه یې هیشې نه و پاتې مازی دوه هډوکې او څو ټوټې غوشه وه او بس، خو څو خبرو زما ذهن خراب کړې و! اول دا چې یو موټر هیڅکله دا رقم نه چوې! بل فرض که وهم چوی نو باید موټر دوني کلک ټکر وکې چې دسې اور واخلې! نه دا چې د سړک په یو ډبرې ولګیژی او ځای په ځای اور واخلې! که اور واهم خلې نو نفر خو ژوندی دی کولې سې د موټر څخه راووځې بشیر ولې موټر کې پاتې سوی و کله چې موټر اور اخیستی وو؟

که ورخطا سوی هم وایې که د موټر دروازه هم نه وایې خلاصه سوی بیا هم کولې سو د موټر شیشه ماته کی او راووځې.

د جهان دی عجیب خبرو ته په حیرت غوږ وم که رښتیا ووایم ما هم لومړی وختونو کې داسې فکر کاوه خو اخر د دی خبرې پر ویلو چې د خدای کارونه او قسمت دی دا فکرونه مې خوشې کړل، خو جهان لکه چې دا خبره تراوسه نه وه منلې؟

جهان- او دویم دا چې کوم ځاې کې چې موټر اور اخیستی و هغه خوا ته هیڅ څوک نه وه؟! مطلب نه کوم کور و نه کوم بل شې و او د هغه څخه عجیب لا دا چې بشیر هیڅ ضرورت نه درلودی چې هغه خوا ته ولاړسی ځکه چې زموږ د خپلوانو

کورنه*** د دغه خوا ته دی نو ده چاته د قربانې غوشه وړل چې په هغه دشت بیابان برابر سوی وو؟ (د جهان په هر خبره زما د زړه درزا پورته کیده یعنې .. یعنې امکان یې درلود چې ... چې بشیر خپل نه وې مړ شوی او .. او یو چا مړ کړی وی؟ په دی فکر ټول بدن مې له وحشت ولړزیده نه امکان نلری جهان دوي د چا سره دشمنې نلری چې وغواړې داسی ظالمانه کار دې وکړې همدا خبره مې په لړزانه توګه جهان ته وکړل چې جهان خاموش شو داسی خاموشې چې ما هېڅ ښه احساس ورڅخه وانخیست.

- ج... جهان ووایه چې ... چې بشیر خپل پر مرګ په ټکر کې مړ شوی وو، کنه؟ همداسی ده کنه؟
خو جهان خاموش و د څو شیبو وروسته په بیحد نیولې غږ یې وویل: یا... هغه یې مړ کړې وو.

د جهان په دی خبره مې نفس په سینه کې قید شو بشیر یو چا مړ کړې وو؟
- چ.... چا؟ .... ولې؟
غوښتل مې مخ وروګرځوم او د جهان څخه خپل د پوښتنې ځواب واخلم خو جهان بیا اجازه رانکړل او زه یې لا پسی کلک خپل غیږه کې ونیولم او په یو غږ چې درد او غوسه ورڅخه ښکاریده ویې ویل: هغه یې اول مړ کړې و....
- ی...یعنې څه؟
جهان یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: هغه یې خو واره په چاقوګانو وهلې و کله چې مطمن سوی وه چې مړ دې د هغه نه بعد یې په موټر کې شینه ولې و او موټر ته یې اور اچولې وو.

غږونه مې غږ نه اوریدو فکر مې کاوه دا ټول یو خیال او وهم دی، فکر مې کاوه هسې خوب وینم خو د جهان غږ بیرته اصلی نړۍ ته راوړم: پوهیژی چا دسې کار کړی و؟

نه پوهیږم په څه رقم غږ مې وویل: چ... چا؟
جهان- د فاطمي د ماما زوې!

همدا یوه خبره مې ذهن کې ګرځیدل د فاطمې د ماما زوی " د فاطمي د ماما زوی" دومره ګنګس وم چې د خبرو په معنا صحیح نه پوهیدم لکه لیونیانو پشان مې ځان سره تکرار کړل: د فاطمي د ماما زوی؟
جهان په نیولې غږ وویل: هو.

د هغه هو او دا خبره مې نشو سره سنجولې اصلا نه پوهیدم چې دا خبره اوس څه معنا لری؟ فاطمه د دې کیسې په کوم ځای کیده؟ جهان کوم کار کړې چی ویریږی چې په خبریدو به یې زما ورځخه بد راشې؟ دومره مې مغزو کې عجیب غریب فکرونه وه چې یو ته هم ځواب راسره نه وو غوښتل مې ټولو ته ځواب ورکړم خو جهان خبرې نکول لکه چې خپل په فکرونو کې غرق و زه هم دومره ګنګس وم چې وخت مې ورکړو چې هم هغه فکر وکړی هم زه لږ خپل فکرونه سره راټول کړم او دا موضوع لږه وخیږم د فاطمی د ماما زوی ولی باید بشیر و وژنی؟ په څه خاطر؟

ذهن مې یو موضوع خوا ته اشاره کول یو داسې موضوع خوا ته چې ما نغوښتل حتا ورته فکر لا وکړم خو ... خو افسوس چې تل زما شپږم حس ښه کار کوې جهان په نیولې غږ وویل: هغه شپه دی پیاد ده نازولې؟

ذهن مې دومره ګډوډ وه چې اصلاً نه پوهیدم چې د جهان مطلب د هغه شپې څخه کومه شپه ده؟ هغه هم لکه چې پوهه شو چې زما ذهن څومره ګنګس دې چې خپله یې وویل: د بشیر د واده په اول شپه کله چې بشیر په نیمه شپه زما پسې راغې.

تازه مې مغزو لږ کار پیل کړو او ذهن مې د هغه شپې خواته لاړو هغه شپه چې بشیر لکه لیونیانو پشان په نیمه شپه په بد حال زمونږ کوټې ته راغلې و او جهان یې د ځان سره بیرون ویستلې و.د جهان غږ ولړزیده کله چې ویې ویل په هغه شپه بشیر ورته څه ویلې وه! او زما نفس بند شو کله چې پوهه شوم اصل کیسه څه وه! د فاطمي د

ماما زوی د هغې سره د واده څخه مخکې جوړ و او حتا جنسي اړیکې لا درلود حتا د فاطمې د نس ماشوم د بشبر نه وو! بلکې د هغه و، بشیر د واده په شپه یوازی دومره پوه شوی و چې فاطمه جنی نه ده!

او دا خبره یې د جهان سره شریکه کړې وه خو ... خو جهان باور مې نه راتلو چې جهان دې داسې کار کړې وی! اوس پوهیدم چې ولې جهان دومره د بشیر قبر ته تلو؟ ولې د بشیر پلار څخه لا ډېر د بشیر په مرګ جهان لیونې شوی و، جهان ځان ملامت حساب کاوه هغه فکر کاوه د بشیر مرګ د ده له لاسه شوی.

جهان- م... ما ورته وویل ځینې انجونې په پیغلتوب کې دغسې کیږی .. ما ورته وویل ضرور یو دروند شې پورته کړې .... ما د هغې خوا ونیول ... ځ... ځکه باور مې نه کیدې چې هغه ماشومه چې زما غیږه کې غټ شوی داسې پدرلعنت ده... ما بشیر خاموش کړو او ورته مې وویل چې دا خبره لیاده وباسه او هغه زما خبره ومنل خو... خو ای کاش په هغه شپه مې بشیر ته اجازه ورکړې وایې چې د هغې جنازه یې د پلار په درګاه ور وغورځولې وایې نو شاید اوس بشیر نه وایې مړ.. ک...که ما هغه شپه د فاطمې لځایه د بشیر خوا نیولې وایې اوس ... ش...شاید...

د جهان طبعیت خراب و هر لفظ یې داسې په سخت ادا کو چې زه وډاره شوم کوم چل وربانديې ونشې خپل مخ مې د هغه خوا ته وګرځو او کوښښ مې وکړو کرار یې کړم.

- ته ملامت نه وی جهان! تقدیر انسان نشې بدلولې تا د یو کورنۍ او د یو انسان د ژوند ساتلو کوښښ وکړو.
جهان په سرو سترګو راوکتل سترګې دومره سری وه لکه چې وینه ورڅخه څخیدل په کرکجن غږ یې وویل: ما د یو فح*ش د ژوند بچ کولو په پار خپل وراره مرګ ته ورکې.

جهان سم نفس نشو اخیستې بې هدف یې خوله خلاصه او بنده کول خو ساه یې نشو اخیستې د مغزې او سر رګونه یې راوتلې وه په تلوار یې له غیږې څخه جلا شوم د ګریوان څو تڼې مې ورڅخه خلاصې کړل او داسې حال کې چې پر ملا مې ورته کرار لاس تېره و په تشویش مې وویل: جهان زما سره کرار، کرار نفس واخله یو، دوه، درې ..

خپل مې ساه اخیسته او هغه مې هم ساه اخیستلو ته هڅوې او د څو شیبو وروسته یې ساه اخیستل نرمال شول، کله چې هوسا ساه یې واخیسته تازه زه خپل په ځان راغلم او ژړا ته مې شروع ورکړل ما جهان هیڅکله دا حال کې نه ولېدلې که یوه دقه نور یې نفس سم نه وایې اخیستې زړه یې درېدو رنګ یې یو دم پریدلې و قدمونه مې د زینو خواته کړه کړل ترڅو لاړه شم او ورته اوبه راوړم خو جهان په بیحال توګه له لاسه ونیولم او ویې ویل: چیرى ځې؟

په همغه ژړا مې وویل: ځم درته یو پیاله اوبه راوړم
جهان- ضرورت نسته راسه شینه خبرې مې لا نه دې خلاصې سوی.
په ژړا مې له لاس ونیو او مې ویل: ضرورت نشته نور څه ووایې.
جهان- ی...یعنې نغواړې پوهه سې چې اخر څه وسول؟
اوس د جهان د لومړۍ خبرى په مطلب پوهیدم کله چې ویې ویل ما خپل وعده ماته کړه او ټوپک مې راوخیست، سل سلنه ډاډمن وم چې څه شوې خو نه پوهیږم ولې خو په ژړا مې وویل: ف...فاطمه ا...اوس چیرته ده؟

جهان څو شیبې بغیر د څه ویلو راوکتل او بیا داسې حال کې چې د آسمان خواته یې کتل په نیولې غږ یې وویل: د بشیر اندې ته.

***

د اختر مخه وه ټول د کالو او د اختر شیرنې اخیستلو باندې اخته وه زه په تمه وم ترڅو جهان راشې او ورسره د اختر خرید ته لاړه شم، ما غوښتل پرون د ادى سره

لاړه شم خو جهان اجازه رانکړل او ویل سبا دې زه خپله وړم خپل د موبایل په زنګ او د جونید په راځغاستلو پوهه شوم چې جهان راغلې ماشومان مې ادې ته پریخودل او حجاب کړې د کور د دروازې خواته روانه شوم خو د تلو مخکې جونید د حجاب ونیولم او په معصومیت یې راته وویل: ادې زما شیان دې دیاده ونوځې.

داسې حال کې چې خپل په مخ مې نقاب سم کاوه جونید ته مې په شیطنت وویل: ګوره دا پلار دې په سور نه دې برابر هسې ما ورباندې د موټر څخه دباندې مه اچوه. زما په دې خبره جونید بیا په مظلومیت راوکتل چې ما سر د سمده په توګه وخوځو او ومې ویل: زه صحیح دې زه ګورم که عصاب مصاب یې پر ځای وه ورته وایم ته خپل په ورونو فکر ساته ترڅو چې مورِ راځو.
جونید په خوشحالې وویل: صحیح دې، او هو ادې د دست کشو رنګ شین وی اشه!؟

د هغه دومره فرمایشاتو ته مې سر وخوځو او له کوره ووتم او ژر موټر کې کښیناستم زما په کښیناستلو جهان په خندا مخ راوړو او ویې ویل: سلامونه ورکې خاله شه یې؟
بد بد مې وروکتل چې د هغه خندا لا زیاته شوه او ویې ویل: امممم مطلب لا شه نه یې؟

په ناز باندې مې ورڅخه نظر واړو او ومې ویل: خود ښه نه یم زه مروره یم.
جهان کرار وخندل او ویې ویل: جان مروره هم ته یې؟ ماشام زه تنها کور کې پاتې وم؟! هغه هم هغه وخت کې چې درته ویلې مې وه د پلار کور کیدی شپې ته مه پاتې کیژه او زه درځم درپسې خو تا ویل یا! او اوس مروره هم ته یې؟
- ښه کار مې وکې چې پاتې شوم.
جهان- امممم یعنې شه کار دې وکې؟
په غوسه مې مخ ور واړو او ومې ویل: ما غوښتل د ادی او آسما دوې سره لاړه شم بازار ته خو تا د ځان څخه لیونې جوړ کړو چې نه مه ځه، نو ما هم ښه کار وکړو چې شپه پاتې شوم.

جهان په مضریت راوکتل او ویې ویل:امممم د دې کار په بدل کې دې حق دغه دې چې زه دې هم وینسم بازار ته.
د جهان په دی خبره سترګې مې له حیرت خلاصه پاتې شوی او بیا ناساپه لکه بئ شرم ښځو پشان د هغه اوږی ته مې سوکان بند کړل او همغه وهلو حال کې مئ وویل: ته په بد وکې چې ما بازار ته ویې نشې په قران دسې وهل وخوری.
زما په دی خبرو او کارونو جهان داسې حال کې چې په لوړ غږ خندل خپل په یو لاس یې زما دواړه لاسونه ونیول تر څو نور وار ونکړم او همغه خندا باندې وویل: پکر د دې نازولې دا څو میاشتې بیخې درځخه دا د شهریان خبره چشې وایې دا تازه لوفر انجونې چې راوتلې؟! ها شوی شار درنه جوړه سوی.

د جهان په دی خبره داسې حال کې چې خندا مې راغلې وه خپل د لاسونو د خلاصولو کوښښ مې وکړو او ومې ویل: هو.. زه هغه یم البته په دې فرق چې هغوی شوی شار دې(شوی مطلب میړه شار خو هم شهر دی) خو زه شوی ستا یم.

زما په دی خبره جهان ناساپه پخ وهل د خندا او په کټ،کټ پخندا شو او همغه حال کې خپل ځانته اشاره وکړل او ویې ویل: ته زما شوی یې؟
په شیطنت مې وویل: هو ته کوم مشکل لرې؟
زما په دی خبره جهان داسې حال کې چې لا هم خندل موټر یې روښانه کړو او زما پشان په شیطنت یې وویل: ته صبر زه تا کور ته ویسم بیا هلته معلومیژی څوک شوی دی او څوک نه؟

د جهان په دی خبره په حیرت مې وویل: چیرته ځې؟ کور څه کوی؟ مورِ ځو بازار ته.
خو جهان بغیر له دې چې ما ته وګوری موټر یې له کوڅې وویست او په داسې حال کې چې کرار یې خندل ویې ویل: یا وام اول کور ته ولاړسو چې معلوم کو شوی څوک دی بیا به بازار ته ولاړسو.
په چیغه مې ورته ناری کړل: جـــهان!

جهان همغه حال کې چې فکر يې د موټر خوا ته و چې چيرته ټکر ونکړې زما پشان کلک وويل: جـــان!
کرار مې وويل: لومړۍ لاړشو بازار ته صحيح دې؟
جهان په شيطنت وويل: يا نو نازولې اول بايد دا موضوع حل کو دا خو ډېر غټه مثله ده.

په ناز باندې مې ورته غږ کړو او ومې ويل: جـهان! ګوره که کور ته ولاړې بيا که آسمان ځمکې ته هم راوړې زه دويم ځل درسره بازار ته نځم، اختر ته هم کالې نکوم بيا هغه وخت معلوم کړه چې څوک چشې دی؟
زما په دی خبره جهان څو شيبې کرار وخندل بيا يې وويل: دا رقم چې ته ګواښونه کوی د رشتيا فکر کوم چې ته شوی يې.

خپل د دې خبری سره په لوړ غږ پخندا شو او زه ورته د نادیده کسانو پشان ځير شوم څومره ښکلۍ يې خندل! څو مياشتې مخکې سوچ مې لا نه و کړې چې زه دې يو ځل بيا داسې د جهان سره اوسيږم او هغه دې داسې د زړه له تل وخاندې!؟ هغه شپه چې جهان راته د فاطمې او د بشير د مرګ کيسه وکړه که څه هم عقل مې ويل جهان هغه کار کړې کوم چې هر چا په هغه شرايطو کې کاوه خو له بلخوا د جهان څخه تر مرګ وېرېدلې وم او وحشت مې اخيستې و همدا چې جهان به مې لېدلې وايې يا هم هغه لږ رانږدې شوی وايې زما د سترګو وړاندې فاطمه راتلل او دا چې جهان هغه مړه کړې وه!

په دی فکر به د جهان څخه دومره وېرېدلم چې په ژړا، ژړا به مې ورته ويل چې ماته مه رانږدې کيږه، جهان نه پوهيدو چې څه وکړې يوازی به يې بخښنه غوښتل او قسمونه به يې اخيستل چې ستا سره کوم کار نلرم خو زه ورځخه ډاريدم او خپل په وېرې مې هېڅ کنټرول نه درلود، خو د تل پشان بابا يو ځل بيا زما د ژوند بچ کولو فرښته شوه کله چې خبر شو څخه کيسه واقع شوی که څه هم بيحد حيرت يې وکړو خو جهان يې منع کړو له دې چې هره ورځ زمونږ کور ته راتلو او د هغه وروسته

یې یوځل بیا زه همغه روانشناس ته ویوړلم او بیچاره روانشناس چې زما د مشکلاتو څخه خلاصون نه درلود یو ځل بیا یې زما تداوی شروع کړل او په دویم جلسه کې راته وویل چې دا ځل خپل د خاوند سره راشه!

که څه هم راته سخته وه خو دویم ځل د جهان سره یوځای ډاکټر ته ورغلم او د ډاکټر تداوی هغه وخت تازه شروع شول هغه پنځه میاشتې کامل زما او د جهان په اړیکو کار وکړو دومره چې نتیجه یې د نن ورځ ده! نن چې بغیر د کوم وېرې، شک، وحشت او ناباوری څخه د جهان څنګ ته ناسته وم او ورسره خبری مې کول، ناز مې کاوه، جنګ مې کاوه او هغه پخندا زما خبری اوریدل زما نازونه یې وړل، که هغه ډاکټر نه وایې خدای خبر چې ما به جهان ته داسې خبرو کولو یا نږدی ورتلو جرئت کړې وایې، په همدی فکرونو کې وم چې جهان وویل:

جهان- اممم ولې چوپه سوی نازولې؟
خپل د فکرونو څخه راووتلم او په کراره مې وویل: جهان!
جهان- جان!
- وایم اوس چې ته دومره خوش اخلاق شوی یې غواړم یو شې درنه وغواړم.
زما په دی خبره جهان نیم نظر راوچو او په خندا یې وویل: اممم یعنې وختې بد اخلاق وم؟ وایه، وایه نازولې ما هم خدای داریم! زما ورځ به هم راسې بیا زه دې د دې ټولو خبرو جواب درکوم.

- وې اوس ما تاته څه ویلې چې داسې د بوډې ښځو پشان ګیلې کوی.
جهان کرار وخندل او ویې ویل: اممم دا یې لا بل، ما ته وایې بوډې شزه!
په شیطنت مې وخندل او ومې ویل: وی وبخښه فکر مې نه و بوډی ښځه نه! د بوډا سړیانو رقم البته ته خپل هم بوډا یې نو دا اخلاقونه دې عادی دې.

زما په دی شیطنت جهان راوکتل او په کراره خندا یې وویل: فکر مې دې ستا یو، یو خبره مې یاداشت کړې، اول دې وویل ته زما شوی یې، بیا دې ماته وویل بوډې شزه، اوس دې هم راته بوډا وویل پرون ماشام دې هم زما خبره ونه منل او خپل د پلار

کورته پاتې سوی، هېڅ خبره نسته نازولې موڅ خو سره تنها کیڅو هغه وخت بیا زه د دې ټولو خبرو حساب کتاب درسره کوم.

د جهان په دی خبره په مظلومیت مې وویل: ما کله داسې ویلې؟
زما په دی خبره جهان څو شیبې په حیرت راوکتل او ناساپه له خندا څخه شین شو او ویې ویل: دغه دې سیاست! په یو دقې کې رنګ بدل کوی زما دې توبه وې.
د جهان په دې خبره مې وخندل او ومې ویل: دا خبری اوس پریږده هغه ما .. ما غوښتل درته ووایم چ... چې جونید ته یو جوړه دست کشې واخلو؟!
زما په دې خبره جهان تندی تروش کړو او ویې ویل: د چشې دست کشې؟ واوره خو نسته هوا لا ګرمه ده!
- یا د واورې دست کشې نه یادوم، ه.. هغه ویل ما ته د بوکس ..

خبره مې پوره شوی نه وه چې جهان د تل پشان لګیا شو" دا هلک ستا د لاس اخر فلانکې شې ورځخه جوړیږی او ستا نازونو دا هلک داسې کړو او ستا جان و قربان دا هلک اغسې کړو او زه پخندا ورته ناسته وم او د هغه دې خبرو ته مې کتل جهان چې کله زما بې تفاوت نظر ولید نو بد بد یې راوکتل چې ما کرار وخندل او بې اختیاره مې ورته وویل:

د غرور انجام ډیر بد وي لیونیه
د پنجو په سر دا تګ به درته اور شي

زه به نه غواړم هو وخت به داسی راشي
زما دا لیوني زړه به درنه تور شي

نه پوهیږم دا شعر مې ولې ذهن ته راغلو خو بې اختیاره مې وویل زما د شعر وروسته جهان څو شیبې راوکتل او د هغه وروسته داسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاس کې نیو ویې ویل: ته په بد وکې چې زړه دې زما څخه تور سې.

د جهان په دی خبره ما سر مستانه وخندل چې هغه په مینه راوکتل او کرار یې وویل:

ډېر راته مه ګوره زړګی مې له پردې اوباسې
سترګې دې شوخې دي اوجود نه مې لمبې اوباسې

ما په ځان ګرم کړې چې کله درنږدې شم درته
لیونی منډې کړې بیا ولې رانه پښې اوباسې

د زلفو شړق دې داسې سخت، سخت ګوزارونه کوي
لکه له زړه مې چې تېرې،تېرې چړې اوباسې

پوښتنې مه کوه چې بل څه درته ونه وایم
بس نوره غلې شه حالونه مې له خولې اوباسې

زه جهان چې ښه رسوا،رسوا دې کړمه
خبره ورانه دې کړه اوس راته توبې اوباسې؟

د پښتون غیرت ناول پای.
لیکوال: خواجه_زي.

زمونږ د داسي نور ښایسته ناولونو او کتابونو د ویلو لپاره زمونږ د ټلګرام چینل ته راشي.
دا هم زمونږ د چینل لینک: https://t.me/pashtoonovels0
دا هم زما شخصی ایډی: @shuhab09
او دا هم زمونږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..
چینل لینک: http://www.youtube.com/@PashtooNovls09

دا هم د مدیر د جمیل آدرس:shuhabkhan795@gmail.com

دا هم د خواجه زي صیب د فسبوک ایډی:

https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014

یا هم کولې شې سرچ کړې: خواجه_زي صیب. نو ایډی به تاسو ته راشي.

او دا هم د خواجه زی صیب د اکس"ټویټر"پاڼې ایډي:

دا هم ایډی: https://x.com/shuhab09?s=09

انسټاګرام ایډی: https://www.threads.net/@shuhab09

.